

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"This is a one-sitting read!" —JEFFERY DEAVER, author of
The Bone Collector and *The Watchmaker's Hand*

THE TAKEN ONES

A STEINBECK AND REED THRILLER

JESS LOUREY

AWARD-WINNING AUTHOR OF
UNSPEAKABLE THINGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALINANLAR İÇİN PR A İ S E

"Birinci sınıf gerilim filmlerinin standardını belirleyen *The Taken Ones* akıllı, ilgi çekici ve son derece gerçek karakterlerle dolu. Lourey, müthiş hikâye anlatma yeteneğini oyuna taşıyor ve bunun da ötesinde usta bir üslupla bizi büyülüyor. Tek oturuşta okunacak bir kitap!"

-Jeffery Deaver, *Kemik Koleksiyoncusu* ve *Saatçinin Kitabı'nın* yazarı
El

"*Taken Ones*, Jess Lourey'nin alametifarikası olan gerilime sonuna kadar sahip. Hasarlı ve cesur bir kadın kahraman, aynı derecede hasarlı bir kötü adam ve uzun zaman önce kaybolan kızlar bir araya gelerek okuyucuyu patlayıcı sona doğru koşturuyor."

-Charlaine Harris, *New York Times* çoksatan yazarı

"Lourey, *The Taken Ones* ile oyununun zirvesinde. Sürükleyici bir tempoyu korurken gerilim yaratma ustası olan Lourey, tüm cephelerde müthiş bir yazar, ama onun en büyük yeteneği karakterleri olabilir. Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'nda bir ajan olan Evangeline Reed, yıkıcı bir geçmiş ve çevresinde işlenen en karanlık suçları bilme gibi unutulmaz bir yeteneğe sahip bir kadın. Aynı zamanda bir düzine ya da daha fazla kitap boyunca mutlulukla takip edeceğim türden bir karakter. Cesaretine hayranlık duyarken aynı zamanda acısıyla özdeşleştim ve umutsuzca onu korumak istedim. İnanılmaz bir destek karakter kadrosuyla birlikte, *Ele Geçirilenler* kalbinizi parçalayacak ve son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile sizinle kalacak. Bu 2023'te mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Danielle Girard, *USA Today* ve Amazon 1 numaradan çok satan *Up* kitabının yazarı
Kapat

TAŞ OCAĞI KIZLARI İÇİN PR A İ S E

"Gerçek bir suç hikayesinin yarattığı gerçek korkuyu, Jess Lourey kadar etkileyici, üç boyutlu karakterler ve büyüleyici bir düzyazıyla harmanlayabilen çok az yazar vardır. Onun kurgusal hikâyeleri hepimizin bildiği ama aynı zamanda korktuğu bir dünyaya dayanıyor. *Taş Ocağı Kızları*, tohumları atılan sırların hikâyesi ve Lourey okuyuculara şimdiye kadarki en iyi romanını sunuyor - ki bu oldukça büyük bir başarı. Adını koyuyorum: *Taş Ocağı Kızları* yılın en iyi kitaplarından biri olacak."

-Alex Segura, *Gizli Kimlik*, *Yıldız Savaşları Poe* kitaplarının beğenilen yazarı
Dameron: Serbest Düşüş ve *Miami Midnight*

"Jess Lourey, genç davulcu Heather Cash'in etkileyici sesiyle anlattığı, genç kızlık ve kadınlık arasındaki hain ve kafa karıştırıcı zeminde, grup arkadaşlarıyla birlikte kaynayan ve ölümcül bir yaz mevsiminde gezinirken, sürükleyici, gerçek suçlarla örülü bir gerilim romanı olan *Taş Ocağı Kızları* ile bir kez daha Ortabatı köklerinin ve çocukluk korkularının derinliklerine iniyor. Lourey, genç kızların sinirli, aç huzursuzluğunu Megan Abbott dokunuşuyla aktarırken, karanlığın yüzeyin altında yılan gibi kıvrıldığı küçük bir 1977 Minnesota kasabasının klostrofobik atmosferini istikrarlı bir şekilde yoğunlaştırıyor."

-Loreth Anne White, *Washington Post* ve Amazon Listelerinde en çok satan yazar
Hastanın Sırrı kitabının yazarı

"Jess Lourey ergenlik dönemi gerilimlerinin ustası ve *Taş Ocağı Kızları* onun şimdiye kadarki en iyi romanı olabilir; Pantown'ın aldatıcı bir şekilde pastoral olan sokaklarının altında gizlenen tüneller kadar karanlık, dolambaçlı ve sırlarla dolu."

-Chris Holm, *The Killing Kind* kitabının Anthony Ödüllü yazarı

PR A I S E F O R B L O O D L I N E

En İyi Ciltsiz Orijinal Kitap dalında 2022 Anthony
Ödülü sahibi

2022 ITW® riller En İyi Ciltsiz Orijinal Ödülü'nün
sahibi

2021 Goodreads Choice Ödülleri için kısa listede

"Rosemary'nin Bebeği hayranları bu filmde keyif alacak."

-Publishers Weekly

"Gerçek bir hikâyeden uyarlanan bu film, tüyler ürpertici bir dehşetle dolu, tekinsiz ve gerilim dolu bir gerilim."

-Kirkus Reviews

"Lourey, dehşete varan bir romanda korkuyu tırmandırıyor."

-Library Journal

"Jess Lourey, *Bloodline*'da gizem, gerilim ve korku unsurlarını çarpıcı bir şekilde harmanlıyor."

-BOLO Kitaplar

"Gerçek bir hikâyeden esinlenen bu tüyler ürpertici roman, Bayan Lourey'nin daha fazla eserini okumak için sabırsızlanmama neden oluyor, özellikle de hepsi bu düşündürücü roman kadar keskinse."

-Criminal Element

"Jess Lourey'nin yazdığı *Bloodline*, beni en başından yakalayan ve bırakmayan bir psikolojik gerilim."

-Mystery & Suspense Dergisi

"*Bloodline*, sayfa çevirten hikâye anlatımını *Rosemary'nin Bebeği*, *Stepford Kadınları* ve *Hasat Evi* gibi korku klasiklerine zekice göndermelerle harmanlıyor."

-Toronto Star

"*Bloodline* müthiş, tüyler ürpertici bir gerilim ve Jess Lourey derinizin altına nasıl gireceğini çok iyi biliyor."

-Bookreporter

"Gerilimi yavaş ama ikna edici bir şekilde artıran, sıkı sıkıya sarılmış bir aile içi gerilim."

-Güney Florida Sun Sentinel

"Jess Lourey'nin yeni bir kitabını elime alıp ilk birkaç sayfasına göz attıktan sonra okuduğum kitaba geri döneceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Altı saat sonra, saat sabahın üçü ve ben son birkaç bölümü hızla okuyorum, her şeyin nasıl bittiğini öğrenene kadar uyuyamıyorum. Aile tarihi ve korkunç sırlarla dolu pastoral bir küçük kasabada geçen *Kanbağı, Pleasantville'in Rosemary'nin Bebeği* ile buluşmuş hali. Son derece tedirgin edici, karanlık ve sinir bozucu bir roman olan bu kitap beni iliklerime kadar ürpertti ve her bir parçasını çok sevdim."

-Jennifer Hillier, *Küçük Sırlar* ve ödüllü *Kavanoz kitabının* yazarı
Kalpler

"Jess Lourey küçük kasaba Minnesota'yı Stephen King'in küçük kasaba Maine'i yazdığı gibi yazıyor. *Bloodline*, kalbi ve demir testeresi olan muazzam bir kitap... ve ben her saniyesine bayıldım."

-Rachel Howzell Hall, büyük beğeni toplayan *And Now* romanının yazarı
O Gitti ve Hepsi Düştü

AĞIZDAN ÇIKARILAMAYACAK ŞEYLER İÇİN PR A İ S E

En İyi Ciltsiz Orijinal Kitap dalında 2021 Anthony
Ödülü sahibi

2021 Edgar Ödülleri ve 2020 Goodreads Choice
Ödülleri için kısa listeye kaldı

"Bu sürükleyici kitapta gerilim hiç azalmıyor."

-*Publishers Weekly*

"Atmosferik gerilim romanı, daha masum olması gereken ama çoğu zaman öyle olmayan on üç yaşındaki bir çocuğun bakış açısından anlatıldığı için akıldan çıkmıyor. Daha da tüyler ürpertici olanı, gerçek olaylara dayanması. Lourey komik maceralarıyla (*March of Crimes*) tanınıyor olabilir ama bu gerilim dolu roman, bir ergenliğe giriş hikâyesinin en iyi yönlerini gerilim ve unutulmaz bir genç anlatıcıyla birleştiriyor."

-*Library Journal* (starred review)

"Jess Lourey'nin *Anlatılamaz Şeyler*'i kısmen gerilim, kısmen de ergenliğe giriş romanı, yatağınızın altındaki canavarın gerçek olduğunu bildiğiniz çocukluk dönemine dair tüyler ürpertici bir korku hikâyesi. Son sayfadan sonra bile elinizden bırakamayacağınız bir roman."

-Lori Rader-Day, *Under a Dark Sky*'ın Edgar Ödülü adayı yazarı

"İnceden inceye gerilen bir roman. Kıvranan gerilim her yönden geliyor - güvenli olması gerekenler de dahil. Okurken kendimi suç ortağı gibi hissettim, sanki durduğum her an Cassie'yi karanlıkta tek başına bırakacaktım, dinlemeye zorlanacak ve duymaktan korkacaktım gibi."

-Marcus Sakey, *Brilliance* kitabının çok satan yazarı

"*Anlatılamaz Şeyler*, şehirlerin ve ailelerin derinliklerine gömülmüş zehirli sırlar hakkında kesinlikle sürükleyici bir roman. Jess Lourey sizi iliklerinize kadar ürpertecek bir hikâye ve kalbinizi yerinden sökecek bir ana karakter yaratmış."

-Lou Berney, *Kasım Yolu*'nun Edgar Ödüllü yazarı

"Gerçek bir hikâyeden esinlenen *Anlatılamaz Şeyler*, gerçeklik, insanlık ve mizahla dolu. Roman bana *Bülbülü Öldürmek* ve *Bataklık Kralının Kızı'nı* hatırlattı. Şiddetle tavsiye edilir."

-Mark Sullivan, *Beneath a Scarlet Sky* kitabının çok satan yazarı

"Jess Lourey gerilim ve dehşet yaratma konusunda ustaca bir iş çıkarıyor ama *Anlatılamayan Şeyler*'deki en büyük kozu Cassie; özdeşleşeceğiniz, destekleyeceğiniz ve umutsuzca korumak isteyeceğiniz etkileyici bir anlatıcı. Bu kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak."

-Rob Hart, *The Warehouse* kitabının yazarı

"Jess Lourey, *Anlatılamaz Şeyler* ile neredeyse imkânsızı başarmış, hassas olduğu kadar üzücü, lirik olduğu kadar iç burkan bir gizem yaratmış. Burada gerçek bir karanlık var, beni birden fazla kez kendi omzumun üzerinden bakmaya iten ürpertici, kaçınılmaz bir korku. Ancak kitabın kalbinde, en vahşi canavarları bile uzak tutacak kadar zeki, hayat dolu ve cesur genç bir kadın olan kahramanının bastırılmaz ve karşı konulamaz ruhu atıyor. Bu kitap uzun süre aklımdan çıkmayacak."

-Elizabeth Little, *Los Angeles Times* çok satan *Sevgili Kızım* kitabının yazarı
ve *Bir Resim Kadar Güzel*

KATALONYA KİTABINA İLİŞKİN PR A İ S E SIRLAR

"Yaşamı onaylayan, düşündüren, yürek ısıtan bu kitap -eğer tam da ihtiyaç duyduğunuz anda okursanız- sayfaları çevirdikçe yaralarınızı saracak."

-Catriona McPherson, Agatha, Anthony, Macavity ve Bruce Alexander
Ödüllü yazar

"Üretken gizem yazarı Lourey, asırlık kötülüğe karşı güçlerini birleştiren anaerkil bir cadı klanını anlatıyor. Roman sıkı bir şekilde kurgulanmış ve Lourey, Katalanlar arasındaki karmaşık bağların yanı sıra romantik ilişkileri tasvir ederken de parlıyor. Lourey, sırlara ve kırgınlıklara rağmen birbirini bağlayan bağları vurguluyor."

-*Kirkus Reviews*

"Lourey, uzun süredir saklanan sırların, melankolinin ve kararlılığın Gotik bir karışımını ustalıkla oluşturuyor. Doğal, akıcı ve etkileyici bir dille yazılmış olan bu kitap, kız kardeşler ve anneler ile kızları arasındaki özel ilişkileri derinlemesine inceliyor."

-*Publishers Weekly*

SALEM'İN ŞİFRESİ İÇİN PR A İ S E

"Dan Brown'ın *Da Vinci Şifresi*'ni anımsatan hızlı tempolu, zaman zaman acımasız bir gerilim."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Tüyleri diken diken eden bir heyecan yolculuğu."

-*Library Journal* (starred review)

"Büyüleyici tarihi bilgiler, manşetlerden koparılmış bir hikayeye birleşince komplo teorisyenlerini ve aksiyon bağımlılarını kendine bağlayacak."

-*Kirkus Reviews*

"*Da Vinci Şifresi* hayranları bu kitaba bayılacak. 2016'da en çok okuduğum kitaplardan biri."

-*Crimespree Dergisi*

"Bu gerilim dolu öyküde herkesin keyif alacağı bir şeyler var."

-*Suspense Dergisi*

MERHAMETİN PEŞİNDEN KOŞMAK İÇİN P R A İ S E

"Sürükleyici bir ses, ilgi çekici bir hikaye, harika bir karakter-şiddetle tavsiye edilir!"

-Lee Child, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Hem sürükleyici bir macera hem de zamana karşı yarışan bir gerilim olan *Mercy'nin Peşinde*, tıpkı kahramanı Salem Wiley gibi büyüleyici, sert ve yürek dolup taşıyor."

-Meg Gardiner, *Into the Black Nowhere* kitabının yazarı

"Aksiyon dolu, gerilim dolu harika bir yazım, desteklenecek çekici bir ana karakter - kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-Kitaplar Altında Gömülü

MAYIS GÜNÜ İÇİN P R A İ S E

"Jess Lourey küçük bir kasabada yaşayan bir kütüphaneci asistanı hakkında yazıyor ama bu geleneksel bir gizem romanı değil. Mira James erkeklerden hoşlanıyor, içkiyi seviyor ve motosikletlerden korkmuyor. Minneapolis'teki çıkmaz bir işten ve çıkmaz bir erkek arkadaşın kaçır ve kendini kirli sırlarla dolu küçük bir kasaba olan Battle Lake'te bulur. *Mayıs Günü*'ndeki birinci şahıs anlatımı taze, karakterler ilginç. Minnesota'nın pek çok iyi polisiye yazarı var ve Jess Lourey de onların arasına yeni katıldı!"

-Ellen Hart, Jane Lawless ve Sophie'nin ödüllü yazarı

Greenway serisi

"Bu ciltsiz kitap çok etkileyici. Baştan sona bayıldım!"

-Tulsa World

"Bu nasıl bir boğuşma! Kendimi yüksek sesle gülerken buldum."

-Crimespree Dergisi

"Mira, katili ortaya çıkarma yolunda seks partileri, çapraz giyinme ve şantaj da dahil olmak üzere bir dolap dolusu kirli sırrı ortaya çıkarır. Lourey'nin ilk romanı sevimli bir kahramana ve bolca şımarıklığa sahip."

-Kirkus Reviews

PR A I S E F O R H A Y A T I N I Z I Y E N İ D E N Y A Z I N : K U R G U N U N İ Y İ L E Ş T İ R İ C İ G Ü C Ü A R A C I L I Ğ I Y L A G E R Ç E Ğ İ N İ Z İ K E Ş F E D İ N

"Jessica Lourey, pratik tavsiyeleri kendi yazarlık serüveninden edindiği hikâyeler ve içgörülerle harmanlayarak, yaşam deneyimlerinden kurgu yaratmaya çalışan yazarlar için adım adım bir rehber sunuyor. Ancak bu kitap sadece yazmakla ilgili değil. Aynı zamanda hikâyelerin, onları yazanları dönüştürme gücüyle de ilgili. Vaatlerini böylesine dürüstlük, sadelik ve güzelliikle yerine getiren başka bir rehber bilmiyorum."

-William Kent Krueger, Cork kitabının *New York Times* çoksatan yazarı O'Connor serisi ve *Ordinary Grace*

OceanofPDF.com

THE TAKEN ONES

OceanofPDF.com

JESS LOUREY'İN DİĞER YAZILARI

GERGİNLİK ROMANLARI

Taş Ocağı Kızları

Litani

Bloodline

Anlatılamaz Şeyler

Mercy'nin Takibi

Salem'in Şifresi

GOTİK GERİLİM

Catalain Sırlar Kitabı Yedi Kız

ÇOCUK KİTAPLARI

Kitabımı Rahat Bırakın! Başrolde Claudette, Kontrol Sorunları Olan Bir Ejderha

GENÇ YETİŞKİN

Toadhouse Üçlemesi: Birinci Kitap

ROMANTİK KOMEDİ GİZEMLERİ

Mayıs Günü

Haziran

Böceği

Dört Temmuz Ağustos Ayı'nda Diz

Boyu

Eylül Yası

Ekim Festivali
Kasım Avı
Aralık Dehşeti Ocak
Çözölme
Şubat Ateşi Suçların
Martı Nisan Şakası

NONFICTION

Hayatınızı Yeniden Yazın: Kurgunun İyileştirici Gücüyle Gerçeğinizi Keşfedin

OceanofPDF.com

THE TAKEN ONES

A STEINBECK AND REED THRILLER

JESS LOUREY

 THOMAS & MERCER

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2023 Jessica Lourey Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662507618 (ciltlessiz)

ISBN-13: 9781662507601 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait

Kapak görseli: © Nana Kakraba / Shutterstock;© DEEPOL by plainpicture / Dirk Wüstenhagen / plainpicture

OceanofPDF.com

Bu kitap, "Hey, kısa bir öykü yazmak ister misin?" diyen ve böylece Van ve Harry'yi dünyaya davet eden zeki, sıcak ve komik Jessica Tribble Wells'e adanmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[ÖNSÖZ](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[Hiss . . .](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[saklan . . .](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[neden . . .](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[yulaf ezmesi . . .](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35 O .](#)

[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[Dağınık . . .](#)
[BÖLÜM 48](#)
[BÖLÜM 49](#)
[BÖLÜM 50](#)
[BÖLÜM 51](#)
[BÖLÜM 52](#)
[BÖLÜM 53](#)
[BÖLÜM 54](#)
[BÖLÜM 55](#)
[BÖLÜM 56](#)
[BÖLÜM 57](#)
[Gerekir . . .](#)
[BÖLÜM 58](#)

[BÖLÜM 59](#)
[BÖLÜM 60](#)
[BÖLÜM 61](#)
[BÖLÜM 62](#)
[BÖLÜM 63 SONSÖZ](#)
[TEŞEKKÜR YAZAR](#)
[HAKKINDA](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

Temmuz 1980

Leech Lake, Minnesota

Güneş tepeden şiddetle gülümsüyor, Rue'nun mavi çizgili Adidas'ının altındaki katranın parıldamasına ve nabız gibi atmasına neden oluyordu. Yanağından süzülen teri silkeledi ve derenin buz gibi serinliğine ulaşmalarına daha ne kadar olduğunu merak etti.

Amber, görünüşe göre sıcaktan etkilenmemiş, zıplamaya başladı.

"Bir, iki, zıpla Lou'ma," diye şarkı söyledi, karamela rengi buklelerini savurarak. Üzerinde, Rue'nun o güne kadar gördüğü en güzel kıyafet olduğunu düşündüğü, sakız pembesi pötikareli bir yazlık takım vardı. "Üç, dört, bir kapıya çarptı!"

Üç kız da kıkırdamaya başladı.

Bunlar gerçek kelimeler değildi ama yeterince yakındılar. Ya da belki gerçek sözlerden daha *iyiydiler*. Amber ve Rue'nun üçüncü sınıftaki beden eğitimi öğretmeni Bay Ellingson, okulun son günü onlara bu şarkıyla kare dansı yaptırmıştı. O zamandan beri de şarkıyla dalga geçiyorlardı. Lily iki büyük kızın tam olarak ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu ama onlara dahil olmak hoşuna gidiyordu.

"Artık sandviçimi yiyebilir miyim?" diye sordu, kahkahalar yerini mırıltılara bıraktığında.

Rue, Lily'nin sorusunun onu rahatsız edip etmediğini anlamak için Amber'a gizlice baktı. Rue küçük kız kardeşini davet etmek istememişti ama annesi ısrar etmişti. Biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Rue bir iyilik yapıp birkaç saatliğine Lily'ye bakamaz mıydı? Babaları kaçtığından beri anneleri çok yorulmuştu. Hâlâ onun en iyi yanını aldığını söylüyordu -iki haftada bir kontrol ediyordu- ama gözlerinin etrafındaki çizgiler morluk farklı bir hikâyeye anlatıyordu.

Bu yüzden Rue *tamam* demişti, annesi beş yaşındaki bir çocuğu, üçüncü sınıftaki en güzel ve en popüler kız olan Amber Marie Kind'la maceraya sürüklemenin ona neye mal olduğunu bilsin diye de bunu kibirli bir şekilde söylemişti.

Sonra Rue, Lily'nin en sevdiği erik rengi tulumunu hazırladı ve annesi yataktan kalkmak zorunda kalmasın diye çifte öğle yemeği hazırladı. Beyaz ekmek üzerine iki zeytinli sandviç (onunkinde hardal ve marul, Lily'ninkinde Miracle Whip), iki atıştırmalık boy Fritos, her biri için bir kutu Hi-C Fruit Punch ve annesi kâğıt torbanın içine bakmak isterse diye iki kırmızı elma.

Lily ayrıldıklarından beri sandviçi için yalvarıyor, dizindeki parlak sarı yara bandını kaşımadığı neredeyse her dakika onu istiyordu. Bandaj, yan yana duran ve kaşıntı suyuyla şişmiş iki sivrisinek ısırığını örtüyordu. Rue bunun suda kalacağını sanmıyordu ama asla bilemezsiniz. Sonunda Hayalet Deresi'nde ve *Amber*'la birlikte yüzebileceğine hâlâ inanamıyordu.

Amber'in ailesi Leech Lake'in en zengin insanlarıydı; babası Minneapolis'te kalp cerrahı, annesi ise kasabada emlakçıydı. Rue'nun annesi, zenginliklerine rağmen Dr. ve Bayan Kind'ın *çok alçakgönüllü* olmalarına hayret ediyordu.

Sıradan insanlar gibi.

Annesi bunu yazın başında, Bayan Kind Amber'ı ilk takılmaları için bıraktıktan sonra söylemişti. Rue, süt gibi teni ve altın rengi bukleleriyle Amber'ı kendisiyle vakit geçirmeye hangi tanrısal mucizenin zorladığını bilmiyordu ama diğer çocukların görebilmesi için okul açılana kadar sürmesini umuyordu. Öyle olmasa bile, sadece bir yaz arkadaşlığı olsa bile, Rue hâlâ Amber'ın ona sürpriz yaptığı kolyeye sahip olacaktı. Teni sıcak olan metale dokundu. Ön yüzünde yarısı kırmızı mineli bir kalp vardı, en dolgun köşesine elmas gibi parlayan iki cam çip yerleştirilmişti. Arkasında, Rue'nun baş harflerinin altında "En İyi" yazıyordu. Amber'ın yarısı da aynıydı ama onunkinde "arkadaş" ve altında "AK" yazıyordu.

Rue kibarca, "Sandviçini şimdi yiyemezsin ama elmanı yiyebilirsin," dedi.

Lily elini uzattığında, Rue taşıdığı, üstü buruşmuş ve terden kararmış kâğıt torbaya uzandı. İçi sıcak marul gibi kokuyordu.

Bahse girerim Amber'ın Çilekli Kek beslenme çantası kokmuyordur. Eminim içinde içeceğini soğuk tutmak için bir termos bile vardır.

Amber'ın tahta Dr. Scholl sandaletlerinin yapışkan kaldırırma vuruşları bu düşüncelerin ritmini sağlıyordu.

Alkışlayın. Alkışlayın.

Rue elmayı buldu ve kız kardeşine uzattı. Lily sıcak meyveyi kabul etti ama bir ısırık almadan önce burnunu kıvırdı ve çiğnerken elinin tersini ağzına götürdü. Yakut yüzüklü Pop'u güneşte parıldadı ve Rue'nun mermer saç bantlarını kendisinin bükmesine rağmen bir tutamı atkuyruğundan kurtulmuş olan saçlarına takıldı.

Rue onlar yürürken yüzüğü çözdü ve fark etmediğinden emin olmak için Amber'a gizlice bir göz attı. Lily bazen Rue'nun sinirlerini bozuyordu ama bir anaokulu öğrencisi için hiç de fena sayılmazdı ve zaten annelerinin de sürekli söylediği gibi, artık üçü dünyaya karşıydı.

"Daha ne kadar sürecek?" Lily kız kardeşinin ilgisi altında kıvranarak sordu.

"Neredeyse geldik," dedi Rue. Kız kardeşini bıraktı ve sürünen mayo altının kenarını çekiştirdi. Şortunun altından onu sıkıştırıyorlardı. Lily mayolarını giymeleri mi yoksa başka bir çantaya mı koymaları gerektiğini sormuştu. Rue giymelerini söylemişti. Doğru tahmin ettiğini umuyordu. "Sanırım şu ağaçların arasından."

"Evet," diye onayladı Amber mutlu bir şekilde başını sallayarak, hâlâ .

Alkışlayın. Alkışlayın.

Dere -ya da Amber'ın kıkırdamadan önce söylediği gibi "çatlak"-dolambaçlı Elm Sokağı'nın Amber'ın tarafındaydı. Rue, Lily ve anneleri diğer uçta yaşıyordu. Bu taraf farklı bir gezegen gibiydi, evler kocaman ve temiz görünüyordu, çimler golf sahası gibiydi. Rue ve Lily'nin oturduğu kısım da fena değildi ama evler yeni değil, sadece büyük görünüyordu. Rue'nun dedesi onlarınkini yaptırmış ve vasiyetinde annesine bırakmıştı. Hiç parası yoktu ama o koca evde oturmak ve bakım masraflarını *karşılama*, *kasabada küçük, boktan bir daire kiralamakla aynı fiyata geliyordu*.

En azından Rue'nun annesi öyle söyledi.

"Yüzme çukuru şurada." Amber onları bataklık katranından çıkarıp Elm Sokağı'nın sonunu gösteren hendeğe götürürken ileriye işaret etti. Ya da başlangıcı. Rue, bunun nerede durduğunuza bağlı olduğunu düşünüyordu.

Üçü tozlu çimenlere adım attılar, birkaç adım ilerlediler ve tek kelime etmeden, ormanın kenarında durdular. Gölgelekteki koyu yeşil yapraklar birbirine karışmış, serin bir gölge vaat ediyordu ve Rue ileriden gelen su sesini duyduğunu sandı. Yine de, bir şey onu geri itti.

Sıcakta erimesine rağmen o kasvetli ormana girmek istemedi.

Döndü. Arkalarında, bir filmde fırlamış gibi görünen mükemmel bir manzara vardı: birbiri ardına sıralanmış devasa, göz alıcı evler; araba yollarına park edilmiş, hepsi de eziksiz ve paslanmamış birkaç parlak araç; aralarına teller dolanmış bir dizi nöbetçi gibi, Rue tepelerini parmaklarıyla sıkıştırabileceğini düşünene kadar uzakta gittikçe küçülen yeni kahverengi telefon direkleri.

Bir yerlerde bir köpek havladı.

Ormanın aç ağzıyla yüzleşmek için geri döndü. Ortasından bir yol kıvrılıyordu, bir dil gibi dardı. Üçü de keskin bir kenarda sallanıyorlardı; arkalarında aşırı parlak ve tanıdık bir dünya, önlerinde ise bilinmeyen bir peri masalı. Rue sıcağa rağmen titriyor, ormanda kıvrıla kıvrıla ilerleyen Bendy Man'in hikâyelerini düşünüyordu; annesinin aptalca olduğunu söylediği ama burada, ormanın ağzında dururken gerçekten *gerçekmiş* gibi hissettiği hikâyeler.

Amber da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü o da hendekten ayrılmamış, öylece durmuş, sık ormana bakıyordu. Patika onları kızgın güneşten serinliğe çıkmaya ikna ediyordu; yine de Amber ve Rue kımıldamadılar. Sonunda onları içeri çeken Lily oldu, her ikisinin de elini tutabilmek için elmasını fırlattı.

"Dereye son varan çürük yumurtadır!"

Onun heyecanı büyüğü bozdu. Amber ve Rue, onun başının üzerinden birbirlerine gülümsediler ve orman sınırını geçtiler. Sıcaklıktaki düşüş Rue'nun çıplak tenine çok lezzetli geliyordu, sanki dev bir buzdolabının kapısını açmışlardı. Çoğunluğu erkek olan çocukların, Hayalet Dere'deki yüzme çukurundan, en geniş yerinde eski bir lastik salıncağın asılı olduğundan, kristal suyun derinliklerine balıkları uçuracak kadar gülle atılabildiğinden bahsettiklerine kulak misafiri olmuştu. Ama daha önce kimse Rue'yu davet etmemişti ve o da derenin nerede olduğundan tam olarak emin değildi.

Amber öyleydi ama.

En azından öyle olduğunu söylemişti ve nereye gittiklerini biliyormuş gibi ilerliyordu.

Sert toprak patikada üç kişi arka arkaya yürümek zordu, patikanın darlığı ağaçlar çok yaklaştığında Rue'yu Lily'yi bırakmaya zorluyordu. Rue patika genişleyene kadar arkada kalıyor, sonra aceleyle Lily' yanına dönüp tekrar elini tutuyor ve spor ayakkabı giydiği için minnettar oluyordu.

Düşen dallar ayaklarının hassas kenarlarını sıyırmamın diye sandalet yerine ayakkabı giymişti. Amber ve Lily'yi takip ederek arkada kalmak onun için daha kolay olabilirdi ama onları ön tarafta yalnız bırakmak istemediğini fark etti. Bunun ormanın sıcaklığıyla ilgili bir şey olduğunu düşündü, yakıcı güneşten sonra böyle rahatsız edici bir serinlik.

Ya da belki de yaşayan bir orman yerine boş bir kiliseye adım atmışlar gibi mutlak bir sessizlikti. Derede oynayan diğer çocukların mutlu çılgınlıklarını duymaları gerekmez miydi? Jacob Peters gibi çocukların? Üçüncü sınıfın son gününde ondan kare dansı yapmasını istemişti. O dans ettiğinde herkes "ooh" sesleri çıkarmış, sonra da öpücük sesleri. Alay edilmekten nefret etmişti ama onunla dans etmek hoşuna gitmişti. Onunla yüzmekten de hoşlanacağını, belki de lastik salıncaktan atlamakta ne kadar iyi olduğunu göstereceğini düşünmüştü.

Lily'nin terli küçük elini tutuyor ve trafikte giydiği turuncu tek parça kıyafetinin Goodwill'den alınmış ikinci el bir kıyafet olmamasını diliyordu ki önünde kalın ve sert gövdesiyle bir ağaç daha belirdi. Neredeyse ona çarpacaktı. Tam Lily'yi arkasına geçmesi için bırakmıştı ki, Amber'ın heykel gibi donmuş, önüne baktığını fark etti, teni süzme peynir rengini almıştı. Rue, Amber'ı sarsmak için kız kardeşinin üzerine eğildi, Amber'ın ifadesi o kadar korkunçtu ki, sonra Lily'nin yüzünü de fark etti.

Kendi içine kapanmıştı, bir delik yarası gibi sıkıydı.

Rue'nun görüşünü engelleyen devasa ağaç, gövdesinin etrafından dolanmadan, baktıkları şeyin ne kadar korkunç olduğunu göremeyeceği anlamına geliyordu. Bakmak istemiyordu ama nasıl bakamazdı? O korkunç, korkmuş maskeleri takarak felç olmalarına ve gördüklerini görmemelerine nasıl izin verebilirdi? Hangi insan yapabilirdi ki?

O da ağaca yaslandı.

Uzaktan, bacağından aşağı süzülen çişin sıcaklığını hissetti.

"Senden daha güzel bir tane daha bulacağım," diye inledi Amber ama bu onun sesi değildi.

Rue daha sonra Amber'ın bunu söylediğini hatırlayacaktı. Bunun "Skip to My Lou "dan gerçek bir replik olduğunu, onların uydurduğu aptalca repliklerden biri olmadığını düşündüğünü hatırlayacaktı.

Ve bu, o güne dair hatırlayacağı son şeydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

*Mevcut
Van*

"Geçmiş hatırlamıyorlar, biliyorsunuz."

Kıpırdandım, köpeğin kafesine bakarken yaslandığım endüstriyel süpürge den . Kocaman, salyalı bir köpekti, yarı Saint Bernard, yarı yünlü mamut. Kafesinin üzerindeki lamine tabelada adının MacGuffin olduğu, kedilerle arasının iyi olduğu ve bebek sahibi olmak üzere olan bir çift tarafından teslim edildiği yazıyordu.

Gönüllü, "Hayvanlar sahiplenildiğinde *öncesini* unutuyorlar," diye devam etti. Yirmili yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim kadının üzüm rengi eşofmanı pahalı ve tertemizdi, yüzü bir amaç uğruna ısıldıyordu. Belli türden bir kadının kendisinden aşağı olduğuna inandığı insanlarla konuşurken kullandığı o "yardımsever" tonda konuşuyordu. Belimde silahım ve rozetim varken bunu benim üzerimde hiç denemediler ama boyum, kıyafetlerim, at kuyruğu şeklinde bükülmüş beyaz-sarı saçlarım düşünüldüğünde olduğumdan çok daha genç ve yumuşak görünüyordum.

Beni oynayabileceği biri sanmıştı.

"İnternette okudum," dedi. "Köpeklerin unutulması elbette biraz zaman alabilir, ancak bir kez sahiplenildiklerinde, eski ailelerine dair düşünceler eninde sonunda silinir. Onları eve alan kişiyi sevmeyi öğreniyorlar."

"Biri onları evlat edinirse," dedim, kırışmış köpeğe bakarak.

Minneapolis Hayvan Barınağı öldürmeyen bir barınaktı, bu yüzden MacGuffin ne kadar sürerse sürsün burada yaşayacaktı. Yine de bu onun için kolay olmayacaktı. Yemek ve su alıyordu, ayrıca günde bir kez kafesi temizleniyordu ve eğer yeterli sayıda gönüllü varsa gezdiriliyordu ama korkmuş hayvanların çığlıkları hiç kesilmiyordu. Kokusu da kötü olmalı. İnsanlar için zordu ve biz

sadece idrar ve dışkıyı algılayabiliyordu. Bir köpek ya da kedi için, bu kokulardaki mesajları ayırt edebilen bir hayvan için? İşkence olmalı.

"Oh, evlat edinilecek!" dedi kadın gülümsemesini sabitleyerek. Profesyonelce boyanmış kumral saçları o kadar kalın bir şekilde tepesinde toplanmıştı ki, eklentiler de kullanılmış olmalıydı. Böyle bir şey suç mahallini gerçekten berbat ederdi. "Değil mi, MacGuffin? Evlat edinilmeyecek misin?"

Devasa köpeğin kuyruğu bir gümbürdedi ve romatizmalı gözlerini kırıştırdı. Gözler.

"Az önce yürümüş gibi görünüyor," diye devam etti bir tırnağına dokunarak pankartta. "Belki de başka bir köpek seçmelisin."

"Belki de kendi lanet olası işine bakmalısın," dedim, ses tonumu hafif tutarak, sanki ona bilmediği bir mahallede yol tarif ediyormuşum gibi. Kısa ipimin sonuna gelmişim. Bir yabancıнын bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden daha kötü olan tek şey, 200 dolarlık yoga pantolonu giyen biriyle aynı hayat felsefesini paylaştığımı keşfetmekti.

Unutmak en iyi şeydir.

Sanki aklımı okumuş gibiydi.

Burnunu çekti ve oyun kuruculuk yapacak başka birini arayarak uzaklaştı. Gidişini izledim. Dört saatlik bir akşam vardiyası için kayıt yaptırmıştım. Bu süreyi nasıl geçireceğim bana bağlıydı. Bazı günler kedi odasındaki dışkıları topluyor, sonra da yavru kedilerin avlanma enerjilerini atabilmeleri için yerde bir ip sürüklüyordum. Diğer zamanlarda ise hamster, fare, tavşan ve kobay kafeslerindeki sedir kokulu yatakları değiştirdim. Bir öğleden sonra albino bir kirpi bile çalıştırmıştım.

Ama çoğu gün?

Çoğu gün kafeslerinin tertemiz olduğundan emin olduktan sonra büyük köpeklerle oynadım.

Büyürken kendi yavru köpeğim vardı, en azından onu kendimin sanırdım. -Çiftlikte, Bal Ayısı adını verdiğim, kartal rengine, mastif şeklinde bir canavar vardı. Federaller bizi dışarı çıkardığında, kafesli bir kamyonla götürüldü, benim için uluyordu. *Demek öyle.* Neden büyük köpeklerle yöneldiğimi anlamak için psikoloji diplomasına ihtiyacınız yoktu. Temizlik yaparken onlara fısıldadım. Aptalca sevgi sözcükleri mırıldandım. Benim olurlarsa, işler zorlaştı diye onlardan asla vazgeçmeyeceğime söz verdim.

"Hadi MacGuffin," dedim tasmaını kafesinden çözerek. "Sana biraz temiz hava aldırırım."

Ayağa kalktı, bana doğru sürünerek geldi. Sekiz yaşındaydı, büyük bir köpek için yolun sonuna yakındı. Yine de yavru bir köpeğin kuyruğuna sahipti. "Aferin oğluma." Kafese girdim, başını okşarken şingırdayan mavi tasmaına taktım. Muhtemelen tasmaya ihtiyacı olmayacaktı. ama bu bir protokoldü. "Yürüyüşe çıkmak ister misin? Evet mi? Yürüyüşe mi?"

Kuyruk hızı iki katına çıktı. Üç adım yakınında bir vazod olsaydı, onu gelecek haftaya fırlatırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Köpek fırçasının hâlâ kotumun arka cebinde olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Üzerindeki keçeleşmiş tüyleri taramak, gözlerindeki pisliği silmek, onu egzersiz bahçesinde gezdirmek ve böylece eski eklemlerindeki çatlakları ve düğümleri çözmek tatmin edici olacaktı.

Avludaki ikinci turumuzu bitirmek üzereydik, güneş menekşe rengi bir pusa bürünmüştü ama Temmuz havası hâlâ nemli ve yakındı, o sırada cebimdeki telefonum çaldı. Çekip çıkardım.

Kyle KEkranda şöyle yazıyordu. Akıl hocam. Benden sadece beş yaş küçüktü ve Suçluları Yakalama Bürosu'ndaki görev süremi birkaç ay gerisindeydi, ancak müfettiş yardımcısı akıl hocası atarken Minneapolis Polis Departmanı'nda geçirdiğim süreyi de hesaba katmıştı. Bir siren sesi yaklaşırken cevap düğmesine bastım, kırmızı ışıklar paralel uzanan otoyoldan egzersiz alanını aydınlatıyordu.

"Ne diyorsun?"

"Hey, Evangeline," dedi Kyle. Tam adımlı kullanıyordu ve sesi her zamankinden daha yüksekti. Bunlar benim ilk iki uyarımdı. "Uyanık mısın?"

"Seninle konuşuyorum, değil mi?" Kirazlar ve onlarla birlikte inleyen siren de kayboldu.

"Yani, seni uyandırdım mı? Fazla mesai yaptığını biliyorum. Belki de bu gece erken yatmışsındır."

İçimi çektim. Kyle iyi bir ajandı, acemiydi ve biraz fazla heyecanlıydı ama zaman her ikisini de iyileştirecekti. "Hayır, hayvan barınağındayım. Neye ihtiyacın var?"

Durakladı. Sessizliği üçüncü uyarımdı, hayalet parmaklar gibi omurgamdan aşağı iniyordu. MacGuffin sızlandı ve tasmaını çekiştirerek barınağın kapısına doğru çekildi.

Kyle, "Depo Bölgesi'nin kuzey ucunda bir cinayet işlenmiş," dedi. "Minneapolis Polisi gelip bakmamızı istiyor."

Boynuma masaj yaptım. Gönderilecek onca BCA ajanı arasında benim olmadığımı umduklarına bahse girerim. Ve olmamalıydı da.

Cinayetin faili meçhul bir davayla bağlantılı olduğu ya da BCA'nın Ölüm Araştırma ekibinin aşırı yoğun olduğu düşünülüyor. "Garip bir olay mı?"

Öksürük gibi bir ses çıkardı. "Yarısını bile bilmiyorsun."

O anda, soğuk bir anı şeridi savunmamı kırdı. Dün akşamki kâbus. Bodrumdan gelen bir çocuk ağlaması. Kıpırmızı bir pantolon giymiş bir kadın, elinde anahtarlar, yüzü gölgeler içinde aşağı iniyor. Bir kapının önünde duruyor. Bir anahtar sokar. Kapı açıldığında, ağlama dehşet dolu hıçkırıklara dönüşür.

diken diken oldu, hatırladığım şey beni bir buz kamyonu gibi çarptı.

"Yirmi dakika içinde orada olabilirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Van

On beş dakikada geldim.

Kyle'in verdiği adres, bazen giysi alışverişi yaptığım Kurtuluş Ordusu'nun kuzeyindeki gelişmemiş bir araziye çıkıyordu. Deponun üst katında kullanılmış eşyaların satıldığı normal bir ikinci el dükkânı vardı ama bodrum katında yeni ve etiketli büyük mağaza başlıkları bulunuyordu. Hepsi benim imzam olan siyahlar içinde birkaç şey çalmıştım ve park yeri de iyiydi.

Orijinal adı Warehouse District olan ancak North Loop olarak yeniden adlandırılan tüm mahalle 1900'lerin başında bir Ortabatı ticaret merkeziydi. Toptancılar ve depocular, demiryolunun nehirle buluştuğu yerde dükkan açarak yerleşimcilerin çiftlik kurmak için ihtiyaç duydukları tarım makinelerini satıyorlardı. 1920'lere gelindiğinde bölge, gargaradan fındığa kadar her şeyin satıldığı ve sevk edildiği bir yer haline geldi. Kuzey Döngüsü, sanayiden büyük ölçüde konuta dönüşmeden önce Creamette makarna ve Milky Way şeker çubuğu gibi ünlü markaların doğuşuna tanıklık etmişti. Eski depoların çoğu şık ve erkeksi konutlara dönüştürülmüştü. Bir avuç direnişçi - örneğin Kurtuluş Ordusu - üst düzey uğrak yerleri arasında bir deri parçası gibi duruyordu.

Çirkin, eski direnişçileri severdim.

Suç mahalline yaklaştıkça lüks siteler birdenbire ortadan kalktı ve yerini ne olmak istediğinden emin olmayan bir bölgeye bıraktı. Terk edilmiş fabrikalar, North Loop'tan taşan lüks apartmanlar ve bakımsız arsaların bir karışımını barındırıyordu. Üç polis arabası ve bir ambulans şehrin vahşi doğayla buluştuğu yerde kümelenmişlerdi. Minneapolis'te bunun gibi pek çok bulanık eşik vardı; doğal bir derenin taşmış çalılıkalarının yanında görkemli tuğla konaklar, sizi bir dakikadan kısa bir sürede yoğun bir alışveriş bölgesinden yemyeşil zümrüt ormanlarına götüren bir bisiklet yolu, şehirdeki pırıl pırıl göller

gökdelenlerin gölgeleri. Hayatımın yarısı boyunca burada yaşamıştım ve hâlâ bu kopukluğa alışamamıştım. Her şey ödünç alınmış gibi hissettiriyordu.

Arabamdan dışarı adımımı attığımda, yaz gecesi tenimde ipek gibi duruyordu. Kyle polis şeridinin kenarında durmuş beni bekliyordu, müdahale eden memurlardan ve ambulansın yaklaşık yirmi metre uzakta, ağırlığını bir ayağından diğerine gergin bir şekilde kaydırıyordu. Titreyen tek sokak lambası, kırılmış saçlarının altındaki kafa derisini buluyordu. Beyaz düğmeli gömleği ve koyu kahverengi pantolonu oturmaktan buruşmuş, altın ve lacivert kravatı o kadar sıkı bağlanmıştı ki derisi yakasından dışarı taşmıştı. Kravat korkunç bir icattı. Takan kişiye rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramıyor, şiddet uygulayanlar içinse kullanışlı bir araç oluyordu. Kendi kravatıyla boğulan cinayet kurbanlarının sayısını size söyleyemem.

Sebec 478 Kadın olduğum için mutluydum.

Kyle'a yaklaşırken, her yeni suç mahalline girerken hissettiğim korku ve beklentinin bir karışımı olan yapışkan, tuzlu bir duygu yumağını yuttum. Minneapolis polisinin ambulansın yanında duran üçlüsü bana şüpheli bakışlar fırlatmaya ve kendi aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı bile. Başımı onlara doğru eğdim.

Kim olduğumu anladıklarında durum daha da kötüleşecekti.

"Ne biliyorsun?" Yanına vardığımda Kyle'a sordum.

"Burada olmana sevindim, o kadar." Gözlerini hızla kırptırdı, yontulmuş yüzü rahatlamıştı. BCA'daki işini kabul etmeden önce sakın bir kuzeybatı banliyösü olan Plymouth'ta devriye görevlisiydi. Bu onun ilk cinayeti olabilirdi.

Tam devam edecekti ki ben elimi kaldırdım. "Bunu yazmak istiyorum." Arka cebimden defterimi çıkardım ama en sevdiğim, rüya gibi yazan kalemimi bulamadım. Barınakta düşmüş olmalıydı. İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. MPD'deki eski ortağım Dedektif Bart Lively'den bir hediye idi. Daha sonra gidip onu arayacaktım.

"Fazladan kalemin var mı?"

Kyle bana tek kullanımlık bir tükenmez verdi.

"Teşekkürler," dedim. Günün birinde ona iyi bir kalemin zevklerini öğretecektim. "Ne diyordun?"

Tekrar başladı. "Bir serseri-"

Boğazımı temizledim.

"Üzgünüm. Kalacak yeri olmayan bir adam nehre doğru yürüyormuş, öyle dedi."

"Ne için?"

Kyle'ın bahsettiği adamı inceledim. Ambulansın arka çamurluğuna yaslanmıştı, kıyafetleri nemli gece için fazla katlıydı. Saçları çoğunlukla çamur rengi bir kasketin altında toplanmıştı, iki ya da üç tutam saçı görünüyordu, yanakları çöküktü. Dişleri ya hiç yoktu ya da çok azdı. Yanında, muhtemelen ona ait olan, düğme ve yamalarla kaplı siyah bir sırt çantası duruyordu. İlk başta ellerinin kirli olduğunu düşündüm ama hareket ettiğinde sokak lambası ellerini aydınlattı ve ellerinin kırmızı olduğu ortaya çıktı.

Taze kan.

Kyle omuz silkerek, "Seks, uyuşturucu ya da yatacak bir yer," dedi. "Hey, neden onu temizlemiyorlar?"

Sağlık görevlilerinden biri memurlarla konuşuyor, diğeri ise yaralı adamın yanında duruyor, sargı bezlerini tutuyor ama ona dokunmuyordu. Kriminal laboratuvardakileri yenmiştim. "Tanığımızın elinde kanıt olabilir."

Kyle yüzünü buruşturdu. "O adam olmak berbat."

Gözlerim kordon altına alınmış arazinin en ucundaki, belki elli adım ötedeki suç mahalline kayd. Kömür rengi takım elbiseli tek bir adam bir deliğin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü. Arkamdan bile onu tanıyabildim. Bu farkındalık kanımı dondurdu.

"Evet," dedim adamın sırtında delikler açarak. "Yani tanığımız Mississippi'ye doğru yürüyordu ve sonra ne oldu?"

"Birinin ağladığını duyduğunu söyledi."

Kömür rengi takım elbiseli adam döndü. Doğru tahmin etmeme rağmen midem tekmelendi: Dedektif David Comstock. Dış görünüşümün farkına vardım. Yolda elimden geldiğince temizlenmiş, huysuz kazağımı çıkarıp yerine arka koltuğumda sakladığım temiz siyah tişörtümü ve ceketimi giymiştim. Ancak yırtık kot pantolonum ve eski Doc Martens ayakkabılarım için yapacak bir şey yoktu, her ikisi de barınak pisliğiyle kaplanmıştı.

"Ağlayan erkek mi, kadın mı, yoksa çocuk mu?" Ben sordum.

Kyle'ın kaşları çatıldı. "Tanık ilk başta küçük bir çocuk olduğunu düşündüğünü ve bu yüzden onları çağırmak için bağırdığını söyledi. Ama kimsenin yerini tespit edemedi. Bu yüzden bir ızgara deseni başlattı."

"Izgara deseni?" Bakışlarım tekrar ambulansın arkasına tünemiş zayıf adama kayd. Su şişesini ağzına götürürken elleri titriyordu. İçtiğinden daha fazlasını dökmüştü. Adli tıp acele etse iyi olur. "Eski kolluk kuvveti mi yoksa eski asker mi?"

"Askeri," dedi Kyle gülümseyerek. Benimkini görünce yüzündeki ifadeyi sildi. "Özür dilerim. neyse, şebekede yürürken ağlama sesinin nehir kenarındaki ormandan geldiğini düşünüyor. Ama ağlamanın oradan gelmediğini fark etmeye başlıyor. Oradan geliyor."

Olay yerinin ortasındaki, Dedektif Comstock'un üzerinde durduğu, bir köpek sürüsü bir dinozor kemiğini kazmaya çalışmış gibi her yöne pislik saçan deliği işaret etti. Başıma gelecekleri bildiğim halde yutkundum.

Kyle devam etti. "İşte o zaman kalacak yeri olmayan adam -O noktadaki toprağın bir kısmının diğerlerinden daha yumuşak olduğunu fark etti. Kokusunu alabildiğini söyledi, solucan gibi bir koku. Yanında hiçbir alet olmadığını söyledi, bir bıçak bile."

Farkına varmanın şokunu hissettim, gözlerim büyüdü.

"Evet," dedi Kyle. "Elleriyle kazmaya başladı. Ne kadar zorladığını görmek için ellerine bakmanız yeterli. Kaçıp bir telefon mu bulsa yoksa toprağı kazmaya devam mı etse bilemediğini ama onu bırakmadığını söyledi. Aşağıda bir kadın olduğunu fark ettiğinde bile. Canlı canlı gömülmüş."

Kendimi hikâyeden uzaklaşmış hissettim. İşten sağ çıkmanın tek yolu buydu.

Kyle elini yüzünde gezdirdi. Kirli sakalları kaşınırken bir ses çıkardı. "Bir noktada kadının onun da orada olduğunu anladığını ve daha da yüksek sesle bağırdığını söyledi. Ama yanlış yeri kazıyormuş. Kadının ayaklarına doğru tünel kazıyormuş ve adam bunu anladığında kadın susmuş."

Unutmak en iyi şeydir.

"Onu bulduğunda hâlâ sıcak olduğunu söyledi," diye bitirdi Kyle. "Ama artık çok geçti. Çok, çok geç."

Son kısmı zar zor duydum. Çoktan polis şeridinin altına girmiş, lateks eldivenlerimi ve tek kullanımlık ayakkabı kılıflarımı giymiş, ambulandan deliğe kadar olan iz yolunu takip etmeye dikkat ederek olay yerine doğru ilerliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Van

Minneapolis Polis Departmanı'nda Bart Lively ile birlikte cinayet masasında çalışırken bize rüya takım derlerdi. Efsanevi temizleme oranımız Bart'ın metodik, neredeyse saplantılı soruşturma tekniklerine ve benim altın gibi sağlam önsezilerime bağlanıyordu. En azından yüzümüze karşı böyle söylüyorlardı. Arkamdan bana cadı diyorlardı. Bart yerin dibine girer girmez, ünü artık beni korumaz hale gelir gelmez, hayatımı zindan etmeye başladılar.

Büyüdüğünüzde zorbalığın artık önemli olmayacağını düşünürsünüz. Dışlanmanın. Ama . Beni çocukluğuma geri götürdü. İşte yine oradaydım, el dikimi kıyafetler giyen ve saçlarını kilise tarikatına göre kestirmiş, çarpık dizli bir kız. Cinayet Masası'nın tacizlerine, sebep olduğu kalp kırıklıklarına daha fazla dayanamayınca istifa ettim.

Bu neredeyse iki yıl önceydi. Hiçbir planım yoktu, sadece kaçmak için hayvani bir ihtiyaç duyuyordum.

Daha sonra olan şey, aşırı pahalı mumlar ve "bir yerlerde saat şarap" bardakları satan bir mağazada bir yastığın üzerine ilmek ilmek işlenmiş olarak bulabileceğiniz "sıçra ve ağ görünecek" saçmalığıydı: Minnesota Suçlu Yakalama Bürosu Faili Meçhul Davalar Birimi'nde bir iş açıldı.

O boşluğu doldurmak için işe alındım.

O zamandan beri neredeyse sadece analizler yapıyordum, bu da masa başı bir işin BCA eşdeğeri: telefonda ve bilgisayarda araştırma, doğrulama, rapor yazma. Cinayet masasından oldukça farklıydı ve hiç de umurunda değildi.

Bart öldükten sonra, iyileşme sürecine ihtiyacım vardı.

Ancak "şeytana ya şimdi ya da sonra pabucunu ters giydirirsin" misali, koltukta geçirdiğim aylar bu gece BCA için ilk kez sahaya çıkmam anlamına geliyordu. Ne aptalca kötü şans ki sahne Dedektif Dave'e aitti

Comstock, beni MPD'den kovan çetenin elebaşı. Onunla yüzleşme fikri midemi bulandırdı ama bunu görmesine izin vermektense boku yalarım daha iyi.

Belimdeki fenerin klipsini açarak olay yerine doğru çakılları ezerek ilerlerken bölgeyi taradım. Ambulans şu anki yerine çekilmeden önce gömü alanının kenarına kadar gitmiş olmalıydı. Bıraktığı lastik izleri kalındı, muhtemelen önemli kanıtları siliyordu ama buna engel olunamazdı. Eğer kurbanın hayatta olma ihtimali varsa, acil yardım ekibinin hızlı olması gerekiyordu.

Alana yaklaştığımda, nehir beş altı blok ötede olmasına rağmen Mississippi'nin çamur kokusunu alabildiğimi hayal ettim, kısmen funk ve kısmen balık. Işığımı arsanın karşı tarafına tuttum ve son yirmi dört saat içinde, yani en son yağmur yağdığında, birinin de oradan arabayla geldiğini fark ettim. Katil mi? Çukura yaklaştıkça, gevşek toprak -tozlu yüzey çakılı, daha ince kum ve sonra derin siyah toprak- her yöne yığılmıştı, düzeni çılgıncaydı. Toprak birçok şeyi örtmüştü ama her şeyi gizlememişti. Kimliği belirsiz aracın durduğu yerden çıkan bir çift erkek ayak izi ve daha küçük bir çift ayak izi seçebildim. Aracın park ettiği yer ile mezarın arasına gelişigüzel atılmış bir yığın testere ile kesilmiş ikişer dörde bölünmüş taş vardı.

Yaklaşırken Comstock'un bakışlarının ağırlığını hissettim ama henüz onunla göz teması kurma nezaketini göstermemiştim. Ne göreceğimi biliyordum. Beyaz, altmışlı yaşların başında. Her zaman ıslak görünen seyrek saçlar, Richard Nixon gıdılılarıyla tanımlanmış bir yüz. Temas noktalarında parlak ama düzgün bir takım elbise, hala genç bir adamın şeklini koruyan bir vücudu kaplıyordu.

Comstock, Bart hayattayken benimle dostluk kurmuş, barda sanki adamlardan biriymişim gibi sırtımı sıvazlamış, hatta bir keresinde adımları takdirnameye bile yazdırmıştı. Bart'la birlikte yükselmişti ve Bart'ın her ortağı Dave Comstock'un da arkadaşı olacaktı. Ama Bart kucağında gerçek bir televizyon yemeği ile *Dateline*'i izlerken kalp krizi geçirip yere yığıldığı anda Comstock bana sırtını döndü.

Olay yerine gelen dedektifin o olması, bu geceyi göze batan sivri bir tırnak kadar ilginç kılacaktı. Tek umudum, Bart gibi Comstock'un da prosedürlere bağlı biri olarak ün yapmış olmasıydı. Benimle çalışmak için benden hoşlanmasına gerek yoktu. Şimdiye kadar üniformalıları çevrede tutmayı başarmış olması umut . Bu, çoğu polisin ön sıradan için savaşıacağı türden bir suç mahalliydi. Get

Hikayeyi ne kadar uzattığınıza bağlı olarak barda iki, belki de üç tur bedava içki içersiniz.

Tepemizde neredeyse dolunay vardı ve her şeyi ürkütücü bir sıvı parıltısıyla ıslatıyordu. Ayaklarımı Comstock'un parmak izlerinin içinde tutmaya dikkat ederek üç-altmış yaptım ve araştırmamı olay yerinden çevreye doğru genişlettim. Doğuda çakıllı arazinin son on metresi, sonra da çukurlu bir asfalt yol uzanıyordu. Yolun ötesinde, Mississippi'ye doğru inen yapraklarla kaplı ormanlık alanın başlangıcı vardı. Batıda ise hepimizin geldiği yol vardı; yol boyunca uzanan elektrik direkleri kaçınılmaz olarak bu tarafa doğru akacak olan yapılaşmayı işaret ediyordu. Onların arkasında demiryolu rayları vardı. Kuzeyde bir dizi terk edilmiş arsa uzanıyordu ve en sonunda, belki yarım mil yukarıda, karanlık bir ofis binası çıkıntı yapıyordu.

Beş metre sağımda, güneye doğru giderken olay yeri merkez üssü vardı. Arazi bunun seksen metre ötesine uzanıyor, ardından iki terk edilmiş fabrikanın çevrelediği bir başka boş arsa geliyordu. Tuğlaları gri ve dökülüyordu, geniş üçüncü kat pencereleri kırık. Zamanın yıprattığı her iki binanın da Minneapolis şehir merkezinin silüetini fon olarak alan milyon dolarlık loftlara dönüştürülmesi için bir, en fazla iki yıl bekledim.

"Dedektif Comstock," dedim, gözlerim sonunda ona kaymıştı.

Deliğin içine bakıyordu. Bana doğru homurdandı.

Bunu daha fazla erteleyemezdim. Öne çıktım ve onu takip ettim.

bakış.

Kendimi -soluk soluğa kalmamak için- durdurdum.

Çoğu zaman ölümler huzur içinde görünürler, o kadar dingindirler ki Uyuyordum. MPD'de bir meslektaşım vardı, Derek adında herkesin uzak durduğu bir sarmaşık. Derek, silahlı çatışmada öldürülen gangsterlerin orijinal negatiflerini toplardı. Vahşice ölen bir adamın bile ölüm anında huzurlu görünmesini sevdiğini söylerdi.

Bu kurban değil.

Çılgılık atacakmış gibi görünüyordu.

Yaklaşık bir metre derinliğinde, onu taşıyacak kadar geniş ve uzun kazılmış kaba bir çukurda yatıyordu. Daha yakından bakmak için kalçalarımın üzerine çöktüm. Ağzının yanından sarkan bir koli bandı şeridi, kan ve mukus gibi görünen şeylerle kaplıydı. Kurbanın gözleri yuvalarından yarım santim dışarı çıkmıştı. Saçları sarı ya da açık kahverengiydi ve gri çizgiler taşıyordu; son zamanlarda moda olan pahalı görünümlü gümüş rengi boyalardan değil, doğal

Ellili yaşlarının başında bir kadının saç rengindeydi. Lacivert bir pantolon ve önünde sarı bir güneş resmi olan mandalina rengi bir sweatshirt giymişti. Kolları dirseklerinin hemen üstünden yanlara doğru bantlanmıştı. Dizleri de birbirine bağlanmıştı.

İnsan atıklarının keskin kokusu çok güçlüydü.

Ayağa kalktım ve ışığı doğudaki iki ayak izine doğru tuttum. "Seninkiler mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Comstock keskin bir sesle sordu.

"Sanırım acil yardım ekibinin izini takip ettin." Her cinayet masası dedektifinin yapacağı şey buydu. Işınımı kadının bağlı dizlerine getirdim, sonra tekrar doğudaki daha küçük ayak izlerine döndüm. Ya kurban çukura düşene kadar bağlanmamıştı -ki bu pek olası görünmüyordu- ya da olay yerinde başka bir kadın veya çocuk vardı.

"Sence gömüldüğünde uyanık mıydı?" Ben sordum.

Comstock'un omzu seğirdi. "Benim maaş derecem üstünde. Zaten uyanmadıysa bile uyanmasını planladığı kesin."

El fenerini mezarın yanındaki tahta yığınının, sonra da kurbanın cesedinin birkaç santim yukarısına kazılmış bir çukura tuttu. Gövdesinin üst kısmını çevreleyen, başını ve omuzlarını çevreleyen altı inçlik bir çukurdu bu.

İkinci katın ne için olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Onu diri diri gömen her kimse, mezarın içinde küçük bir kap oluşturmak için tahtaları sırtın üzerine koymuştu, muhtemelen yaklaşan ölümünün farkında, haykırabilecek ama duyulmayacağından emin bir şekilde yavaşça boğulmasına yetecek kadar hava sağlamak için.

Akışkan ve sıcak bir şey göğsüme yerleşti. Başımı tahtalara doğru eğdim. "Yolun geri kalanında onu kim çıkardı? Sizin adamlarınız mı yoksa ilk yardım ekibi mi?" "O," dedi Comstock, başparmağını arkasına götürerek.

"Evsiz

adam."

Alnım kırıştı. Arkama yaslanmış adama doğru baktım. ambulans. "Bütün mezarı mı?"

"Evet. Biz de sizin kadar şaşırdık. İlk yardım ekibinin nabzını kontrol etmekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Olay yerinde öldü."

"Sence onu gömen kişi o mu?" Bu sorulması gereken bir soruydu.

Comstock bir an sessiz kaldı. "Bilmiyorum," dedi sonunda, sesi gürliyordu. "Ve sanırım kurtaramamak onu öldürdü. Eğer

ayakları yerine kafasını kazmaya başlasaydı, ona zamanında ulaşabilirdi. Eldivenlerini görüyor musun? O ve kurbanın eldivenleri aynı."

Comstock göstermek için ışığını kurbanın ellerine tuttu. Eller pençe şeklinde donmuştu, avuç içleri omuzlarına yakındı, dirseklerinin hemen üzerindeki bant daha yukarı uzanmalarını engelliyordu. Parmakları alışılmadık derecede kısaydı, uçları körelmiş ve siyahımsı kırmızıydı.

"Oradan çıkmaya çalışırken kemiğe kadar kazdı." Comstock onun ürpertisini bastırarak kadar profesyoneldi. "Parmak izi bulmada iyi şanslar."

Gözlerimi uzaklara diktim. Sonra doğruca Comstock'a baktım.

"Sizin olay yeri teknisyenleriniz mi geliyor, yoksa bizimkiler mi?" diye sordum.

Bakışlarıma karşılık verdi, geldiğimden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. Bart'ın cenazesinde en kötüler o olmuştu, benimle alay etmiş, kontrolümü kaybedip arkadaşım için ağlamadan önce biraz mahremiyet bulmak için banyoya koştuğumda yolumu kesmişti.

Comstock'un da aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim, çünkü kendini kötü hissetmiş gibi önce gözleri düştü. Bırak hissetsin. Kötü hissetmek bunun içindi.

"Senin," dedi, bakışları tekrar kurbanın üzerindeydi.

Ben de öyle düşünmüştüm, bu da Büyük Soru'ya yol açtı.

"Peki neden BCA'yı aradın?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Van

1920'lerde Chicagoland gangsterleri John Dillinger, Al Capone ve Baby Face Nelson, Saint Paul'den kuzeye doğru Minnesota bölgesini kendi özel tatil köyleri gibi kullandılar. Yerel memurlar onları yakalamak ya da işledikleri suçlarla mücadele etmek için yeterli donanıma sahip değildi, bu nedenle eyalet yasama organı ayrı bir birim oluşturmayı önerdi. Bu kurumun kendi yargı yetkisi olmayacaktı. Tek amacı eyalet genelindeki kolluk kuvvetlerine talepleri doğrultusunda yardımcı olmak olacaktı.

Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu ya da BCA doğdu. Büro, temelde gezici bir destek ekibi olarak küçük başladı. 30'larda, suç ve suç modellerini izlemek ve daha iyi yanıt vermek için bir istatistik bölümünü de içerecek şekilde büyüdü. 1947 yılında BCA bölgedeki ilk adli bilim laboratuvarını kurdu. O zamandan beri olay yeri inceleme ve kanıt analiziyle tanınan bu laboratuvar ülkenin en iyi laboratuvarlarından biri haline geldi. O zamandan bu yana BCA yalnızca daha fazla ajan ve saha ofisi eklemekle kalmadı, aynı zamanda çok sayıda görev gücü oluşturdu ve küçük de olsa ülkedeki ilk özel faili meçhul dava departmanlarından birini kurdu.

"Seni Cold Case'te tutmak için elimden geleni yapacağım," dedi soruşturma hizmetleri müfettiş yardımcısı Ed Chandler bana işi teklif ettiğinde. "Sadece kafanı aşağıda tut ve yerel kolluk kuvvetleriyle arkadaş kalmayı unutma. BCA ajanları vampirler gibidir: içeri davet edilmemiz gerekir."

Dedektif Dave Comstock bizi davet etmişti. Eyaletin en donanımlı polis departmanında çalıştığına göre, asıl soru bunun nedeniydi. Cevap olarak eğildi ve bir çay partisinde salatalıklı sandviç seçen bir adamın zarıflığıyla yerden plastik bir poşet aldı. Poşeti üzerinde taşımaması, içinde sıvı kanıt, muhtemelen kan ya da doku olduğunu ve bunu istemediğini gösteriyordu. ısınmış ve lekelenmiş. El feneri çantayı aşağıdan aydınlattı.

Öne doğru eğildim.

Kanıt torbasında bir mücevher parçası vardı. Pirinç bir zincir, ucuz türden, yaşlandıkça yeşilimsi kahverengiye dönmüş. Ucunda bir tılsım vardı. Gözümü kırptım. Yarım emaye bir kalpti, ortası yapay olarak tırtıklı bir kenara sahipti. ABD'de her kuşaktan çocuk ortaokulda bir ya da iki ay boyunca popüler olan benzer bir bibloyu sahiplenirdi. Arkadaşınıza bir yarısını verir, diğer yarısını saklardınız. Duygusal biriyseniz, sizinkini yetişkinliğinize kadar saklardınız ve siz öldüğünüzde çocuklarınızın atmak zorunda kaldığı sevgililer günü ve bilet koçanlarıyla dolu bir hatıra kutusunda son bulurdu.

Ancak bu kolyenin benzersiz bir detayı vardı: sağ üst kısmına gömülü iki ışıltılı çip. Rhinestones, kesinlikle. Yarım kalpli tılsımın geri kalanı kırmızıydı, başladığı kiraz-domates rengi kuruyan kanla vurgulanmıştı. Comstock kolyenin arkasını görmek için çantayı çevirdi. Üzerine bir şey kazınmıştı, bir kelimenin baş harfleri gibi görünüyordu ama okunamayacak kadar kalındı.

"Ne ?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Bana kedi gözüyle baktı. "Tanımadın mı?"

Başımı salladım.

"Bu kolyenin nereden geldiğini *gerçekten* bilmiyor musun?" diye sordu, MPD'deki görev sürem sonunda ustalaştığı alaycı ses tonunu kullanarak.

Ani bir yumruk dürtüsü hissettim. Bunun yerine sessizliğimi korudum.

Bana o kadar uzun süre baktı ki inanmayışının gerçek olup olmadığını merak ettim. "Taken Ones? Lindbergh bebeğinden sonra Minnesota'daki en ünlü kaçırılma olayı mı?" Gözlerini devirdi. "Sakin bana bunu hiç duymadığını söyleme."

Ellerimin yumruk haline geldiğini fark ettiyse de yorum yapmadı.

"1980 yılında Leech Gölü'nde, buranın yaklaşık on beş mil kuzeybatısında meydana geldi." El feneri üzerine tutulmuş halde hâlâ çantayı tutuyordu. Kalp tılsımını kaplayan kan, ışığın onu nasıl yakaladığına bağlı olarak siyah ya da yakut rengindeydi. "O zamanlar bir kasaba ötede devriye görevlisiydim. Üç küçük kız ormana atladı, bir çift kız kardeş ve bir arkadaş. Sadece biri çıktı. Henüz doğmadığınızı anlıyorum, ama faili meçhul davayı bile görmediniz mi?"

Ona bir açıklama borçlu değildim, ama ona bir açıklama yapsaydım, BCA dosyalarında üç yüzden fazla faili meçhul olay olduğunu söylerdim. Kendi ekibimi seçip yönetecek kadar uzun süredir ekipte değildim. Analizleri yürütmek Chandler'ın beni görevlendirdiği her işte ikinci olarak çalıştığım anlamına geliyordu, ki bu da çoğunlukla zaman çizgileri oluşturmak ve eski dosyaları ince dişli bir tarakla taramak, orijinal araştırmacıların sahip olduğu bir şeyi aramak anlamına geliyordu.

Cevapsız. Chandler'ın söylemekten hoşlandığı gibi, "Cevap neredeyse her zaman dosyadadır." Bu yüzden Cold Case polisleri savunmaya geçirdi, bizi onlar olsa bile. Herkes adaleti arzular çok azımız bunu kendi pahasına ister.

Comstock sessizliğimi her ne için aldıysa, onun için aldı. "Ormandan çıkan kız mı?" diye devam etti. "Haftalarca bir keşiş gibi dilsiz kaldı. Tek yarası ormandan çıkarken olmuş. O kadar sıcak bir kaldırımda yürümüş ki ayaklarını kesmek zorunda kalmışlar. Onu bulan kadın kızın ağır ateşte pişmiş domuz eti gibi koktuğunu söyledi. Çocuğun bundan habersiz olduğunu söyledi. Sanki ruhu korkutulmuş gibi dümdüz önüne baktığını söyledi."

Vücudunuzla bağlantınızı kesmek travmaya verilen yaygın bir tepkiydi, ama bunu ayaklarınızın piştiğini fark etmeyecek kadar derinlemesine yapmak? O zavallı çocuğun neler gördüğünü hayal etmek kalbimi sıkıştırdı.

"1980 yılında, eyaletteki herkesin bu üç kızın neye benzediğini ve o gün tam olarak ne giydiklerini bildiğine inansanız iyi olur. Haftalarca tüm gazetelerde ve her kanalda manşetlerdeydi. Kızlardan ikisi, ormandan çıkan kız ve kaybolan arkadaşı, tıpkı bunun gibi bir kolye takıyorlardı." Kanıt torbasını salladı. "Önündeki taşlara ve arkasındaki iki kat oymaya kadar aynı."

"Bu hangi kıza aitti?"

İkimiz de yaklaşan bir arabanın gürültüsüne doğru döndük, Ajan Harry Steinbeck'e ait siyah bir sedan, efsanevi adli tıp bilimcisi ve o kadar sıkı bir adam ki, ayağa kalktığı anda sandalye onunla birlikte gitmediğinde şok oldum. Bu davadaki bilim adamının o olabileceği ihtimalini düşünmüştüm. Ama bunu doğrulamanın göğsümde yaratacağı rahatsız edici sıcaklığa hazırlıklı değildim.

Comstock başını arabaya doğru eğerek, "Adamınızın bize söyleyebileceğini umduğum şey de bu," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Van

Harry, reklam ajansındaki hızlı işinden eve dönerken 1950'lerden kalma bir akşam yemeği partisine uğramış gibi görünerek aracından çıktı. Kahverengi kanat uçlu oxfordları parlatılmış, pantolonu buruşuk, keten gömleği bunaltıcı hava için mükemmel bir malzemeydi. Başında hasır bir fötr şapka vardı ve ayakkabısı ve kemeriyle aynı renk deriden bir doktor çantası taşıyordu.

Bir keresinde bana, bu gibi mesai sonrası aramalar için kapısının-işinin ve evinin yanında bir kıyafet ve bir saha kiti bulundurduğunu söylemişti. Çağrıldığımız sahnelerin, erkeklerin, kadınların ve hatta bazen çocukların birbirlerine uyguladıkları dehşetin korkunç olduğunu söylemişti. Hasarı telafi edemezdi ama kurbanlara ve ailelerine duyduğu saygıdan dolayı en iyi haliyle gelirdi. Çoğu zaman, görünüşüne gösterdiği özeni asla bilemezlerdi, ama *o* bilirdi ve olay yerindeki diğer memurlar da bilirdi.

O ve ben ambulansın yanında buluştuk, Kyle da bize katıldı. "Belirgin bir canlı kültürü mü?" Harry bana sordu.

Kaşlarım kalktı. Harry benden sadece yedi ya da sekiz yaş büyüktü ama sanki çok yaşlıymış gibi konuşuyordu. "Diri diri gömülmeyi kastediyorsan, evet. Kurban kadın, ellili yaşlarının başında görünüyor."

Harry göz temasını sürdürmekte zorlanıyordu, bakışları aşağıya inip siyah kotumdaki yırtıkları doğrulamak için can atıyordu. Ona telefon geldiğinde nerede olduğumu söyleme isteğimi bastırdım, bu şekilde ortaya çıkmayı kendi isteğimle yapmadığımı bilmesini istedim. İnsanların görünüşüm hakkında ne düşündüğünü önemseyen aç bırakmak için çok çalışmışım. Harry'nin yanında onu beslemeyecektim.

"Kimlik bilgileriniz var mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve birkaç metre arkamızda hala ambulansın kenarına tünemiş olan tanığı gösterdim, ondan ekşi bir koku yayılıyordu. Yaklaştığımızda başını kaldırmış ama sonra bırakmıştı.

"Bu Bay Shaw. Kurbanı o buldu." Boğazımı temizledim. "Onun hayatını kurtarmak için elinden geleni yaptı."

Bay Shaw'ın çenesi titriyordu, gözleri yüzünün çatlak manzarasında değerli taşlar kadar parlaktı. Kat kat gömlekleri -dört tane saydım- muhtemelen farklı renklerde başlamış ama zamanla kahverenginin tonlarına dönüşmüştü.

"Yeterli değildi, değil mi?" diye sordu.

Harry şapkasını çıkarıp bir adım öne çıkarak, "Ben Ajan Steinbeck," dedi. Elini sıkmayı teklif etti ama Bay Shaw'ın çiğ ve kanlı parmaklarını fark edince nazıkçe geri çekti. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var."

"İstemiyorum," dedi Bay Shaw. Yaşını kestirmek zordu, acıdan başını eğmişti. Altmış mı? Yetmiş mi?

Harry arsanın ortasına doğru baktı. "Olay yerinde kaç kişi var?"

"Dedektif Comstock," dedim, Harry'yle nasıl anlaşacaklarını merak ederek. "Deliğin yanında duran adam o. Olaya müdahale eden üç memurun olay yerinden ayrıldığına yemin ediyor, yani geriye ölümü doğrulamak için sağlık görevlileri ve Bay Shaw kalıyor."

Bir BCA olay yeri minibüsü gürleyerek göründü. Harry'nin ekibi. Onlar park ederken bana odaklanmaya devam etti. "Kurbanı gördün mü?"

Nezaketen sordum. Beni suç mahallinden dönerken izlemişti.

"Evet," dedim alınma masaj yaparak. Dün akşamki kâbus beni derin bir uykudan mahrum bırakmıştı ve diri diri gömülen kadının dehşeti boynuma asılı bir ağırlıktı. Yine de Harry'yi görmek içimi rahatlatmıştı. Onunla birlikte bir davada, bizi Kosta Rika'ya götüren Tatlı Çay Katili görevinde çalışmıştık.

Harry'nin iyi bir ajan olduğunu biliyordum. En iyisi.

Ekibi minibüsten inip ekipmanları taşımaya başladığında "Mükemmel," dedi. "Bize arazinin yapısını anlatabilirsin." Dikkatini Kyle'a çevirdi. "Ajan Kaminski, lütfen MPD memurlarından ekibimin çevre ışıklarını kurmasına yardım etmelerini isteyin. Gömülme yerinden itibaren her iki yönde yüz elli metrelik alanı ana olay yeri olarak değerlendiriyorum."

"," dedi Kyle, uzaklaşarak.

Kyle'in emirleri bağırarak söylemek istediğini hissettim, ama hakkını yemeyelim, ambulansın diğer tarafındaki üç polise doğru yürüdü, sessizce konuşup beni ve Harry'yi işaret etti. İki kadın memur Harry'ye hayranlıkla bakıyordu ve onları suçlayamazdım. Yakışıklı bir adamdı.

Giydiğim eldivenlere ve ayak örtülerine onaylayarak baktı. "Olay yerine gitmeden önce, yaralarının sarılabilmesi için Bay Shaw'dan kanıt toplamamda bana yardımcı olabilir misiniz?"

Başımı salladım, dudaklarımı sıkı bir çizgi haline getirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Van

"Arama emrini beklememize gerek yok mu?" Harry bizi suç mahallinden ayıran mesafeyi incelerken sordu. Bay Shaw'ın acil yardım ekibinin kendisini hastaneye götürmesine izin vermesi için biraz ikna edilmesi gerekmişti. "Onun ölmesine izin verdikten" sonra bakımı hak etmediğini düşünüyordu. Onun için endişelenmek zorunda kalmazsak daha iyi kanıt toplayabileceğimizi söyleyene kadar sonunda gitmeyi kabul etti.

Başımı salladım. "Arama emri yok. Comstock buranın belediye mülkü olduğunu söylüyor."

"Dedektif Comstock'u tanıyorsunuz."

Bunu bir açıklama olarak ifade etti. Minneapolis Polisi'nde geçirdiğim zaman göz önüne alındığında, bu güvenli bir bahisti. Gerçekte neyin peşinde olduğunu da biliyordum: Neyin içine girdiğini bilmek istiyordu.

"Onunla cinayet masasında çalışmıştım," dedim. "Eski ortağım ile iyi arkadaştı."

Harry'nin kaşı kalktı. "Seni gördüğüne sevindi mi?" "Hayır."

Harry'nin dudağı seğirdi.

"Bu cinayetin Taken Ones ile bağlantılı olduğunu düşünüyor," dedim. "Davayı duydun mu?"

"Evet," dedi Harry, her türlü mizah belirtisi kaybolmuştu. "Birbirleriyle bağlantılı olduklarını düşündüren ne?"

Ona kalp kolyenin yanı sıra sahnenin durumu hakkında da bilgi verdim ve tam ark lambaları yanarken bitirdim. Araziyi bir film seti gibi aydınlatıldılar. Çevreyi belirledikten sonra BCA ajanları Deepty Singh ve Johnna Lewis bize katılmak için yürüdüler, Kyle da hemen arkalarından. Tüm BCA olay yeri toplayıcıları eğitimli adli bilimcilerdi, ancak Deepty ve

Harry'nin sahada her zaman talep ettiği kişiler Johnna'ydı; Deepty yetenekli bir fotoğrafçı, Johnna ise iz bulma konusunda bir dahiydi.

"Plan nedir?" Deepty sordu, siyah saçları ışıktta neredeyse mavi görünüyordu. Bölgeyi inceliyor, şüphesiz kayıtları için tüm açıları planlıyordu. Beş yıl önce Minnesota Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra BCA'ya gelmişti ve tüm dijital saha teknolojilerini yakından takip ediyordu.

"Patikayı takip edeceğiz," dedi Harry, benim kullandığım yolu işaret ederek.

"Buranın bir ceset yığını olmadığından emin miyiz?" Johnna sordu. Ellili yaşlarında, güçlü midesi ile ünlü esmer bir kadındı. Diğer Cold Case ajanları bana onun yaz sıcağında bataklıkta yüzerken bulunan bir haftalık bir cesetle burnunu bile kırıştırmadan başa çıktığını söylemişlerdi. Bu sahne için beyaz koruyucu giysiler giymiş, tam başlık yerine bir saç filesi tercih etmişti.

"Olabilirdiğince eminim," dedim. "Bay Shaw onu çıkarmaya çalışırken çığlık attığını söyledi. Nabız bulamamış ama sonunda ona ulaştığında hâlâ sıcakmış. Ölüm zamanını teyit etmek için otopsiyi beklememiz gerekecek, ancak burayı cinayet mahalli olarak adlandırmak konusunda rahatım."

Deepty iki kat eldiven giyerken ürperdi. Özel dikim kot tulum giyyordu. "Canlı canlı gömüldüm. Her şeyi gördüğünü sanıyorsun."

"Her zamanki gibi devam edeceğiz," dedi Harry. Tyvek takımını giymiş, fötr şapkasını kapüşonuyla değiştirmişti. "Önce video istiyorum, onu topladıktan sonra da fotoğraflara başlayalım. Johnna ve ben görünür ve gizli kanıtları tarayacağız. Tüm fotoğrafları aldıktan sonra, kurbanın taşınması sırasında kaybolabilecek kanıtları toplayacağız ve ellerini poşetleyeceğiz."

Devam ederken kendini tuttu. "Ajan Kaminski, polis memurlarıyla birlikte polis şeridinin ötesindeki bölgeyi araştırmanızı istiyorum. Evangeline, lütfen beni Dedektif Comstock'la tanıştırmı mısınız?"

Tam adımı kullanması umurumda değildi ama bana Van demesini sağlamaktan da vazgeçmiştim. Hoşuma giden şey, benim giriş yapmamı istemesiydi. Bu Minneapolis polisine olay yerindeki ilk BCA ajanı olarak bana saygı duyduğunu gösterecekti. Eğer bu olay aktif bir faili meçhul vakaya dönüşürse, bu ince yetki aktarımı çok işe yarayacaktı.

Mezar alanına yürüyüşümüz yavaştı, Harry de ben de ayaklarımızı dansçılar kadar narin, önceden var olan izlere metodik olarak yerleştiriyorduk.

Comstock onu bıraktığım yerden kımıldamamıştı.

Olay yerine vardığımızda "Dedektif Comstock," dedim, "bu Ajan Steinbeck. Steinbeck, Comstock."

Harry mezarın yanına çömelmeden önce ikisi de birbirlerine başlarıyla selam verdiler. Kurbanı ikinci kez görüyordum ama ürpertim azalmamıştı. On yılı aşkın süredir bu işteydim ve başka bir insanın yüzünde dehşetin bu kadar canlı bir şekilde damgalandığını hiç görmemiştim. Son yirmi dört saatinin nasıl geçtiğini merak ettim. Dokuzdan beşe bir işte çalışarak, çocuklarını yetiştirerek, faturalarını ödeyerek, bir gün bir manyak tarafından bir marketin otoparkından kaçırılana kadar kaygısız bir hayat mı yaşamıştı? Yoksa acı dolu bir hayat mı yaşamıştı, kendi evinde tutsak mıydı, acımasız ölümü sefil bir kreşendo muydu?

Comstock'un bana anlattıklarını gözden geçirerek, "Sağlık görevlileri ceplerinde kimlik bulamadılar," dedim. "Bahsettiğim ayak izleri şurada, sağlık görevlilerinin bıraktıklarının hemen ötesinde." Işığımı o noktaya tuttum, huzme ark ışıkları tarafından yutuldu.

"Bunlar da ne?" Harry ayağa kalkarak sordu.

"Ne?" Dedektif Comstock mezardan uzaklaşarak, "Ne?" dedi.

Harry yüzünü buruşturdu. "Lütfen yeni bir yere gitmeyin," dedi. "Bölgeyi tarama fırsatımız olana kadar olmaz."

Dedektif Comstock kaşlarını çatı ama olduğu yerde kaldı.

"Ben de şu girintileri kastediyordum," dedi Harry, işaret ederek.

Bahsettiği noktaya doğru ilerledim, bir ayağımı yere koymadan önce zemini incelemek için durakladım. Harry de onu takip etti. EMT parmak izleri bittiğinde çemberlerden beş adım uzaktaydık, yani sağlık görevlileri bu kadar uzağa gelmemişlerdi. Olay yerini kirletmeden bir adım daha atamazdık. Yine de, her biri elli sent büyüklüğünde, birbirinden eşit uzaklıkta toplam dört daire olduğunu görecektik kadar yaklaşmıştık.

Midem bulandı. "Bir sandalye," dedim.

"Neden burada bir sandalye olsun ki?" Comstock mezarın yanından seslendi.

Harry ve ben birbirimize baktık.

"Onu gömeceği çukuru kazarken ona izletti," dedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 7

Van

Birlikte çalıştığımız ilk davada Harry ve ben, biri kocası olmak üzere üç sübyancıyı zehirlemekle suçlanan bir kadın olan sözde Tatlı Çay Katili'ne göz kulak olmak üzere Kosta Rika'ya gönderilmiştik. Basın ona bu ismi vermişti çünkü üç adam da etilen glikol içmişti ve polis başlangıçta birbiriyle ilgisi olmayan üç intihar olduğunu düşünmüştü, ancak sadece kocasınınki tatlı çayla kesilmişti. Harry ve ben, tüm kanıtlar işlenmeden önce onun ve kızının ormanlarda kaybolmadığından emin olmak için görevlendirilmiştik. Başka bir deyişle, biz yüceltilmiş bebek bakıcılarıydık. Sonunda gitmesine izin verdik çünkü adamların hepsinin aynı zehri yutmasına ve üçünün de sağ kulaklarının üzerinde bir tutam saç olmamasına rağmen, ölümleri intihar sütunundan cinayete taşımak için yeterli kanıt yoktu.

Davalar kapatıldı.

Harry'nin her iki adamdan da kopan saç parçalarının üstesinden gelememesi dışında; kesikler tesadüf olamayacak kadar kesindi. Bense bunun üçlü bir cinayet olduğunu biliyordum ve dünyanın o pislilikler olmadan daha iyi bir yer olacağından da aynı derecede emindim. Bart hayatta olsaydı, dava asla bu şekilde sonuçlanmazdı. O ve ben pedofilleri yakalayıp parmaklıkların arkasına koyardık.

Ama Bart diye biri yoktu. Harry ortağıma en yakın olan şeydi ve aramızda dünyalar kadar fark vardı, üstelik sadece davalara bakış açımızda değil. Harry *çok şıktı*. *X-Men*'deki Michael Fassbender'ın tıpkısının aynısıydı ama Harry daha zayıftı ve sürekli tıraşlıydı. Dürüst olmak gerekirse, cildinin sakal gibi asi bir şeye izin vereceğinden emin değildim. İşte bu kadar düğmeli biriydi. Kırklı yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum ama yüzünde tek bir kırışıklık, buz mavisi gözlerinin arasında tek bir endişe çizgisi yoktu.

Rahatsız ediciydi.

BCA tarafından işe alınmadan önce bile adını duymuştum. Olay yeri incelemesi efsaneviydi. Söylentilere göre saha ekibini de bir orkestrayı yöneten usta bir şef gibi yönetirdi. Onun beceri seviyesindeki çoğu adli tıp ajanı sahadan uzak dururdu. Çalışma saatleri çılgıncaydı - bu boş arazide en azından güneş doğana kadar çalışırdık - ve koşullar belirsizdi. Ama Harry bu işte başarılı olmuş olmalıydı çünkü işte buradaydı ve ben de onun adli tıp sihirbazlığı hakkında duyduğum tüm övgü dolu hikâyelerin doğru olduğunu görmekten mutluydum.

Ayakkabı, lastik ve sandalye izi olduğunu düşündüğümüz izlerin plastik olduğunu, yani görünür ve üç boyutlu olduğunu ve bu nedenle hepsinin izlerinin alınabileceğini tespit etti. Olay yerindeki toprağın farklı bir yere ait olma ihtimaline karşı toprak örnekleri toplandı. Johnna olay yerinden dört saç teli topladı; bunlardan üçü kurbanın uzun, gri-sarı saçlarına, dördüncüsü ise kısa ve kahverengiye benziyordu. Harry kurbanın ellerini nazıkçe poşetlerken aklına Dedektif Comstock'a kolyeyi nerede bulduğunu sormak geldi.

Comstock kendi notlarını alıyor, adli tıp ekibinin ilk bulgularını kaydediyor, muhtemelen davayla ilgili kendi düşüncelerini yazıyor ve genellikle BCA ekibinin yolundan uzak duruyordu.

Harry'nin sorusuna kadar.

"Omzunun yanında," dedi Comstock, kanlı sağ elinin ebedi pençesinde sabit durduğu yeri işaret ederek.

Kollarını bağlayan koli bandını inceliyor, yaşına, markasına ya da uygulanış biçimine dair bir ipucu arıyordum, ama Comstock'un sesindeki caginess dikkatimi çekti. Omuzlarının duruşundan anladığım kadarıyla Harry'yi de telaşlandırmıştı.

"Kolyeyi *takıyor* muydu?" Harry topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak sordu, poşetleme geçici olarak unutulmuştu.

Comstock sabunlanır gibi iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Şafak gökyüzünü çürütüyordu. Her birimiz sürükleniyorduk ve basının ortaya çıkması an meselesiydi. Kaminski ve diğer memurlar onları uzak tutabilirdi, ama bu kadar korkunç bir cinayet, muhtemelen kötü şöhretli bir çocuk kaçırma olayıyla bağlantılı? Hikaye tüm şehri yağ gibi yakacaktı.

"Hayır," dedi Comstock. "Orada yatıyordu. Dediğim gibi, omzunun yanında."

Harry gözlerini kırptırdı. Kızdığı zaman böyle mi göründüğünü merak ettim. O da benim gibi Comstock'un neden kanıtları taşıdığını merak ediyor olmalıydı.

"Kendisi mi çıkarmış, başkası mı çıkarmış, yoksa," diye sordu Harry, "onunla birlikte mi düşmüş?"

Kanıtın fotoğrafı çekilmeden önce neden yerini değiştirdiniz?

Ben de öyle duydum ve Comstock da aynı şeyi anlamış görünüyordu. "Belli ki elinde tutuyordu," dedi, ses tonundan sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Elinin altındaydı."

Harry bir kaşını kaldırdı, ama o bunu görmezden geldi.

Ben değil. Bilgileri Comstock için açtığım zihinsel dosyaya kaydettim. *Kanıtları taşımamak Cinayet Masası'nın 101. kuralıydı ama o olay yerinden önemli bir parça koparmıştı.* Bu detayı bu gecenin diğer kaydının yanına koydum: *Taken Ones kaybolduğunda Leech Lake'in bir kasaba ötesinde devriyeydi.*

Comstock'a birkaç soru daha sormak üzereydim ki arkasında bir şey parladı ve güneydeki terk edilmiş iki fabrika arasındaki çatlakta belirdi. Ayağa kalktım, dizlerim protesto ediyordu. İlk tepkim bunun bir kamera flaşı olduğu yönündeydi ama bu fikri hemen bir kenara bıraktım. Binaların arasındaki boşluk en fazla on beş santim genişliğindeydi. Hiçbir insan oraya sıkışamazdı. İkinci düşüncem, bir kanıttan yansıyan bir ışık gördüğümdü, belki de hızlıca saklanmış bir kürek, ancak flaş bel hizasındaydı. Ayrıca, hangi ışık kaynağı yansımaya neden olabilirdi ki? Hayal görmüş olmalıyım.

Hala. Sinirlerim . "Hemen döneceğim."

Defterimi ve kalemimi ceketimin cebine sokup parmaklarımı esneterek binalara doğru ilerlemeye başladım. O kadar çok not almıştım ki ellerime kramp giriyordu. Geldiğimden beri ilk defa silahımı takmadığımın farkına vardım. Binaların arasındaki boşlukta silahımı düşünmeme neden olan şey neydi? Kürek kemiklerimi gerdim, aralarına yerleşmiş olan huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım. Üç polis, bir dedektif ve dört ajan görüş alanımdaydı.

Güvendeydim.

Suç mahalli alanının kenarına ulaştım. Beni ve fabrikaları birbirinden ayıran ikinci bir boş yol vardı, belki yüz metre kadar. Hızlı bir

koşabilir ve gördüğüm şey her neyse kontrol edebilirdim, ama birden bir santim bile yaklaşmak istemedim.

"Van!" Kyle bağırdı. "Geliyorlar."

Döndüm, kalbim güm güm atıyordu, çekildiğim için minnettardım. "Kim?" Harry'nin bana attığı bakışı görmezden gelerek geri seslendim. Yüksek sesleri umursamazdı.

"Basın," dedi Kyle.

Bu kadar uzun sürmesine şaşırmışım.

Harry, kurbanın onurunu korumak için derhal koruyucu perdelerin kurulmasına neden olan el hareketleri yaptı. Olay yerini neredeyse temizlemiştik. Geriye kalan tek şey olay yerindeki memurların ayakkabılarının fotoğraflarını isteyip Harry'nin çektiği EMT'lere eklemek ve toplanan parmak izlerini elemekti. MPD kapanacak, Harry ve ben BCA'ya gidip ön evrak işlerini halledecek, Ajan Kaminski, Singh ve Lewis de şirket araçlarına döndükten sonra hak ettikleri dinlenmeyi çekmek üzere evlerine gideceklerdi.

Binaların arasındaki dar sokağa doğru baktım, sonra tekrar iyi aydınlatılmış sahneye baktım. İşimin nerede biliyordum. Boynumun dibindeki gerginlik kayasını yoğurarak hareketliliğin uğultusuna geri döndüm.

Binaların arasında hiçbir şey görmedim, yorgun bir zihnin peri ışıklarından başka bir şey yoktu.

Yine de . . .

Hiss.

*kötü, yakalanmaya çok yakın
burada olmamalıydı*

Saklandığı delikte daha da sarsıldı. Onu görmüş olamazdı. Yırtık kot pantolonlu beyaz saçlı kadın, arabası o kadar çöp doluydu ki, kapısını açtığı anda bir ambalaj kağıdı etrafa saçılmıştı.

İmkansız.

Kadın çok uzaktaydı, adam da yarığın çok derinlerindeydi. Derisi hâlâ tuğlanın sıyırdığı yerden yanıyordu.

Bunu *Tales from the Crypt*'te görmüştü. Birini canlı canlı gömmekti.

Çizgi romanı -serinin 28. kitabı- altıncı sınıfta Ollie Lietz'den çalmış, kimse bakmazken Ollie'nin dolabından aşırırmıştı. Kendi kitap çantasına doldurmuş.

Bunu yapmıştı çünkü Ollie o çizgi romanı seviyordu ve o da Ollie'den nefret ediyordu.

Bütün gün çantasında sıcak sıcak yanmıştı. Herkesin onu aldığını görebileceğini düşündü. Kriptonit gibi parladığını düşündü. Ama her nasılsa, imkansız bir şekilde, kimse bir şey söylemedi.

Bu, okul dışında da devam eden bir mucizeydi.

Eve döndüğünde annesi televizyonun önünde oturmuş *The Virginian*. Western filmlerini severdi.

"Sessiz ol," dedi ona bakmadan, sigarasını öğle yemeğinden kalan teneke tepsiye yerleştirirken. Adam eve geldiğinde hep aynı şeyi söylerdi.

," dedi mutlu bir şekilde, ani bir sevinçle sıcacık.

Oğlunun bir hırsız olduğunu söyleyemezdi.

Ha HA!

Koşa koşa odasına gitti. Çizgi romanı yırtıp açtı, korkunun güce, *hatta hâkimiyete* dönüşmesinden zevk aldı. Herkesi kandırmıştı. Bu baş dönmesi, çizgi romanın parlak renkli resimleriyle, onu kahkahalarla güldüren, o kadar da ucube olmadığını hissettiren çizimlerle ve kelimelerle karıştı. "Vantrilok"nda bileğinden katil kafası çıkan adamın hikâyesi vardı.

"A-Corny Story "de tersine yaşlandıran vudu büyü. "Karıncalar Transa Geçti "de seks ve zombiler. Ama en önemli hikaye "Ölüm Pazarlığı" adlı kapak hikayesiydi. Ollie Lietz'in büyümüş haline çok benzeyen takım elbiseli bir adam, yüzeyin altı metre altına gömülmüş, kimsenin duyamayacağı bir şekilde bağıyor, elleri tabutunun içinde işe yaramaz bir şekilde kazınıyordu.

Bu hikaye onu gerçekten etkilemişti.

Kitabı o kadar çok karıştırmıştı ki sayfalar süet gibi yumuşamıştı.

Ve şimdi buna gerçek hayatta tanık olmuştu. Serserinin onu çıkarmaya çalıştığını da görmüştü, sonra ambulansı ve ardından polis arabalarını. Sonra pasaklı olan geldi. Çok genç görünüyordu, saçları çok güzeldi. Bir melek gibi.

İlk kızı Lottie gibi.

Ona bakmak için kalbinin kaburga kemiklerine baskı yapmasına neden oldu.

Hepsi olay yerine vardığında, o memurlar hemen işe koyuldular. İş gücü olan böcekler gibi çalışıyorlardı. Büyüleyiciydi. Yine de dağınık olanı hiç gözden kaçırmadı. O saçlarla nasıl unutulabilirdi ki?

Sonra birdenbire sanki onun düşüncelerini duymuş gibi gözlerini ona dikti. Tüm ekip saatlerdir oradaydı ve bir kez bile kimse terk edilmiş iki fabrikanın arasına bakmamıştı. Neden baksınlar ki? Ama kadın ona doğru yürümeye başladığında, gerçekten nefesi kesildi. Altı inçlik yarığın daha da derinlerine inmek için omuzlarının kilidini açtı ama daracıktı. Biraz daha geri çekilirse dışarı çıkamayabilirdi. Orada ölebilir ve arkasında çok kafa karıştırıcı bir iskelet bırakabilirdi.

Kadın yaklaştıkça sıkışan kalbi, her iki yanında tuğlalarla sıkıştırılmış kulaklarına kan gitmesini sağlayarak sesi yükseltmeye başladı. Bir an için gözlerini kapatabileceği ve kadının onu görmeyeceği gibi gülünç bir fikre kapıldı. Kendini daha derine sıkıştırabilse bile arkasında bir çıkış yoktu. Yine de denemek içgüdüsel. Bir kolu kasıldı ve affetmeyen duvara sürtünerek ses çıkardı. Nefesi kesildi. Kan tadı aldığını düşündü.

Utah'ın dar, kıvrımlı Nutty Putty mağara sisteminde mağaracılık yapan bir adam hakkında bir şeyler okumuştı. O adam yanlış bir dönüş yapmış ve baş aşağı mahsur kalmıştı. Kurtarma ekipleri yirmi dört saat boyunca onu kurtarmaya çalışmış, hatta ayaklarına ip bağlayacak kadar ileri gitmişlerdi. Ama iyice sıkışmıştı. Sonunda pes etmek zorunda kalmışlardı.

Bu hikayeyi okurken kendini haklı hissetmişti. Kim isteyerek girdiği bir noktadan kendini kurtaramazdı ki? Ama o anda anlamıştı ve panik onu boğuyordu. Gözlerini kaldırmış, bir şey arıyordu.

Siyah adam beyaz saçlı kadına bağırarak Van diye seslendiğinde kaçış rotası yükselmiştir.

Olay yerine dönmeden önce, Lottie gibi küstah bir kız gibi saklandığı çatlağa son bir kez baktı.

Arsız kızları *severdi*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Van

Masamda irkilerek uyandım, terden sıırıslıklam olmuşum, nefes nefese kalmıştım. Asit limon güneş ışığı panjurları kesiyordu. Kendimi derin nefesler almaya zorladım, gerçeğe dönmek için. Gıcırdayan bir sandalyede, iki santim fazla yüksek metal bir masada oturuyordum. Ofis küçüktü, 1 metreye 1 metreydi ve benimdi. Eşyalarım -çıkarabildiğim jiletler, notlar, henüz atmadığım ambalaj kağıtları- yıpranmış kanepenin ve karşımdaki plastik sandalyenin üzerine yığılmıştı ve artık Çiftlik'teki yatakhane de olmadığım konusunda bana güven veriyordu.

Görebildiklerim bana aitti.

Lily Larsen ve Amber Kind'ın kaybolmasıyla ilgili dijital ortama aktarılmış dosyalar bilgisayarımda açık duruyor, kâğıt raporlar masamın üzerinde yayılıyordu. BCA'ya döner dönmez, elime geçen tüm faili meçhul dava verilerini toplamadan önce olay yerinin gömülmesiyle ilgili bir özet çıkarmıştım.

1980 tarihli polis raporu zayıftı ama o zamandan beri yüzlerce ipucu - kızların görülme olasılığı, olaya karıştığına inanılan bir akraba ya da arkadaş a yönelik suçlamalar, uzaylılar tarafından kaçırılma ve devlet destekli seks ticareti teorileri- gelmişti. Dava dosyasına eklenen tüm bilgilere rağmen, kızların kayboluşuna dair bir zaman çizelgesi yalnızca bir kez oluşturulmuştu: ilk soruşturma sırasında.

O zamandan bu yana teknik ve teknoloji önemli ölçüde değişmişti.

Taken Ones faili meçhul dosyasına açtım ve bunun tek nedeni dün geceki cinayetle bağlantılı olabilecek olayda kıdemli araştırmacı ajan olmam değildi. Geçen yılı bu masanın arkasında saklanarak geçirdiğimden ve artık dışarı çıkma zamanının geldiğinden de değildi. Çocuklarla, çocuklukları ellerinden alınmış üç masum kızla ilgili olması da değildi.

Rue Larsen'in -o gün ormandan çıkan kızın- ayaklarının fotoğrafları yüzünden bu davaya ihtiyacım vardı.

Onları orijinal Leech Lake polis raporunda bulmuştum, dört korkunç Polaroid. Tabanları mangalda pişirilmiş gibi görünüyordu, derisi çatlamış ve altındaki et sıcaktan donuklaşmıştı. Onlara bakarken o kadar öfkelenim ki gözlerimi kapatıp elliden geriye doğru saymak zorunda kaldım.

Ona bunu yaparı bulacağım. Bunu onlara ödeteceğim.

Ama önce çantaya ihtiyacım vardı.

Dün gece olay yerinde olduğum için Chandler'ın bana verme ihtimali yüksekti ama bunu şansa bırakamazdım. DS'nin şimdiye kadar okuduğu en iyi faili meçhul dava dilekçesini yazacaktım. Tüm bilgileri toplamıştım ve uykunun bıçakları beni bulduğunda güncellenmiş bir özet hazırlamak üzereydim. Gün boyunca çalışmayı umuyordum ama jöle gibi bitkin düşmüştüm. Yatağımı en son otuz küsur saat önce görmüştüm. Bazen bu kadar yorulduğunda kesintisiz uyuyabilir, saf dinlenmenin tatlılığında yüzebilir, Frank'in Çiftliği'ndeki çocukluğumdan beri beni rahatsız eden berrak rüyalardan kaçınabilirdim.

Bu o zamanlardan biri değildi.

Başım masama düştüğü an, işte oradaydı. En son uyuduğumda gördüğüm kâbusun aynısı, dün gece MacGuffin'le dışarıda hayvan barınağındayken düşündüğüm kâbusun aynısı, ama bu sefer kıpkırmızı pantolon giyen kadının gözlerini gördüm. Derin ve siyahtılar, başka hiçbir özelliği olmayan yüzünde iki tuzak gibiydiler. Daha önce olduğu gibi aynı iki katlı kulübenin aynı bodrumuna indi, ancak şimdi idrar ve korku kokusuyla yoğunlu. Berrak rüya hızlanıyordu.

Bu kez üç kapı gördüm, eller birinin içini dövüyordu, küçük tırnaklar ahşabı sonuçsuzca tırmalarken bir iz bile bırakmıyordu. Kadın ilk kapının önünde durakladı. Sesler - miyavlamalar, yalvarmalar - durmuş, bekliyordu. Tabak büyüklüğündeki pirinç anahtarlığı çıkardı ve kapıyı açtı.

Onun hemen arkasında durdum, kafamı çeviremiyordum, isteğim dışında çekiliyordum. Çılgılık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Az önce ofisimin önünde gülen insanlar olmasaydı, kurtulmak için öldürebileceğim şeyler görürdüm.

Derin, ürpertici bir nefes aldım, bir kez daha ofisimin tanıdıklığını hissettim: kanepe, sandalye, dosya dolapları, masa. Berrak rüyalara alışmamış olsam da en azından artık delirdiğimi düşünmüyordum. Bunların hayvani içgüdülerimden kaynaklandığına karar vermiştim. Hepimizin yaşadığı altıncı hissin gelişmiş bir versiyonu. Aramadan hemen önce göz kapaklarınızın arkasında birinin adının parlaması. On yıl önce bir partide tanıştığınız bir adamı rüyanızda görüp ertesi gün onunla karşılaşmak. Kafatasınızdaki bir uğultu size buluşmaya farklı bir yoldan gitmenizi söyler, ancak daha sonra neredeyse gittiğiniz yolda korkunç bir yığılma olduğunu öğrenirsiniz.

Hayatta kalma içgüdülerini, hepsi.

Tek fark, benimkinin Frank'in Çiftliği'nde büyüyen benzersiz derecede tehlikeli çocukluğum tarafından keskinleştirilmiş olmasıydı.

Eğer Minnesota'lıysanız Frank'i duymuşsunuzdur. Organik reçelleri, jöleleri, turşuları ve ev yapımı ekmeği, bugün olduğu gibi gösterişli olmadan önce çiftçi pazarlarında satılırdı. Gülümseyen yüzü her etikete , hasır şapkasının altındaki gözleri aldatıcı bir şekilde nazikti. Frank pek çok şeyde iyiydi ama pazarlama konusunda çok başarılıydı. Kısa süre sonra yerel bir bakkal, güneşe tuttuğunuzda menekşe rengi bir mücevher gibi parlayan meşhur erik jölemizi satmaya başladı. Ardından, büyük bir zincir bunu satın aldı ve Frank'in reklamları tüm Ortabatı'da yayınlandı.

Frank kelepçelenip götürülene kadar.

Hayatını sürdürmek için çok tavizsiz bir yolu vardı ve ne yazık ki onun için bu yol vergi ödemeyi içermiyordu. Sonunda bu yüzden hapse atıldı. Çiftliğinde çalışan kadın ve çocuklara ne yaptığına dair söylentiler? Hiçbir zaman devleti kendi payından kandırmakla aynı inceleme seviyesine yükselmedi.

Başımı öyle bir salladım ki sandalyem inledi.

Unutmak en iyi şeydir.

Yüzümü ovaladım ve işime geri döndüm.

"Hey, kadınların çoklu görevler üstlenmesi gerektiğini sanırdım," dedi Kyle kafasını ofisime sokarak. İyi dinlenmiş görünüyordu.

"Ne?"

Öğlen kabusumdan sonra Chandler için gerekli formları doldurmak üç saatimi almıştı.

1980 kaçırmaya olayını, faili meçhul davayı yürütme talebimin bir parçası olarak ele aldım. Orijinal dosyaya göre, sekiz yaşındaki Amber Kind ile sekiz ve beş yaşlarındaki kız kardeşleri Rue ve Lily Larsen, 1980 yılının yirmi üç Temmuz günü 11:30'da Amber'in evinden ayrılmışlardı. Hedefleri Ghost Creek'teki yüzme havuzuydu. Oraya hiç varamamışlardı.

Rue, Carol Johnson adında bir kadın tarafından keşfedildi. Bayan Johnson, Kind ailesinin üç ev aşağısında oturuyordu ve posta kutusuna doğru yürürken sokağın ortasında elinde buruşuk kahverengi bir çuvalla hareketsiz duran kızı gördü. Daha sonra çantada Rue'nun kendisi ve küçük kız kardeşi için hazırladığı piknik yemeğinin olduğunu öğrenecekti: iki sandviç, iki paket cips, iki kutu meyve suyu ve tek bir kırmızı elma.

Bayan Johnson kızı yaralı olup olmadığını sorduğunu söyledi.

Polis daha sonra Rue'nun yaralandığını düşünmesine neyin sebep olduğunu sorduğunda, Bayan Johnson cevap vermekte zorlandı. İlk başta Rue'nun arkadaşlarıyla buluşmaya giden bir mahalle çocuğu olduğunu düşündüğünü söyledi. Elbette, hareket etmemesi garipti ama bunun dışında normal görünüyordu. Uzun kahverengi saçları bir saç bandıyla toplanmıştı. Yakasından parlak turuncu bir mayo görünen bir Dr Pepper tişörtü. Beyaz havlu kumaş şort. Bir dizinin derisi yüzülmüş.

Yalınayak.

Bayan Johnson, kalbinin bir satıcı gibi çarpmaya başlamasına neden olan şeyin bu son ayrıntı olduğunu söyledi. Güneş zemini kavuruyor, katranı öyle yapışkan hale getiriyordu ki, bir tekme ayağını bile kaybedebilirdiniz ve burada kız parmak arası terlik bile giymiyordu.

"İyi misin?" Bayan Johnson çocuğa doğru koşarak sordu.

Bayan Johnson polise, Rue'nun yüzünü yakından gördüğünde biraz rahatladığını söyledi. Elinde olmadığını söyledi. Hiç bu kadar boş gözler görmemişti. Rue'yu içgüdüsel olarak sarsmış. Kız cevap vermeyince Bayan Johnson koşarak evine geri dönmüş. 911'i aradı. Operatöre yaralı bir kız olduğunu söyledi, beyaz, kahverengi saçlı ve gözlü, sekiz ya da dokuz yaşlarında. (Polis ona bu ayrıntıları neden verdiğini sorduğunda, onlara *Starsky & Hutch*'i izlediğini söyledi. Hangi bilgileri isteyeceklerini biliyordu).

Operatör çocuğun yaralarının ne olduğunu sorduğunda Bayan Johnson durakladı.

"Birini gönderin," dedi sonunda.

Sonra telefonu kapattı, bir battaniye ve bir bardak su kaptı ve dışarı fırladı. Gözlerini kaçırmamaya dikkat ederek kucakladı ve kaldırırma götürdü. Bir mankeni taşımak gibi olduğunu söyledi. Kıza su ikram etti ve polis arabası Elm Sokağı'ndan uğultuyla indiğinde hâlâ su ikram ediyordu.

Rue üç gün sonra ayakları sargılı bir şekilde hastaneden evine gönderildi. Yirmi yedi gün boyunca dilsiz kaldı. Resim yapmıyor, yazmıyor, konuşmuyordu. Annesinin söylediğine göre televizyonun karşısında oturuyor ve açık ya da kapalı olmasını umursamıyordu. Annesi, kızı yeniden bebekmiş gibi onu besliyor ve yıkıyordu. Carol Johnson'ın Rue Larsen'i Elm Sokağı'nın ortasında, narin bedeni kaldırırma yapışmış halde bulmasının üzerinden yirmi sekizinci gün geçtikten sonra kız nihayet konuştu.

Yürek parçalayan iki kelime fısıldamıştı: *Lily nerede?*

Annesi ve polis Rue'yu nazıkçe ve daha sonra daha güçlü bir şekilde sorguladı, hatta onu bir psikiyatriste gönderdi, ancak ormanda olanlar hakkında daha fazla şey söyleyemedi. Psikiyatristin notları kızın o günü hatırlamadığını, kız kardeşine ne olduğu sorulduğunda inandırıcı bir şekilde kafasının karışmış görüldüğünü doğruladı ve sonuçta Rue Larsen'in dissosiyatif amneziden muzdarip olduğunu ilan etti. Polis onu olay yerine geri getirmeye çalıştığında, kız vahşileşti. Hırliyordu. Dönüyordu. Tükürüyordu. Kaçmak için her şeyi yaptı.

Dosyalardan anlaşıldığı kadarıyla, annesiyle birlikte bir mil ötedeki aynı evde kalmalarına rağmen, o ormana bir daha hiç girmemişti. Sonbaharda dördüncü sınıfa başladı ve yavaş yavaş -annesine göre- eski halinin bir kabuğuna dönüştü.

Bunu okuduğumda duraklamak zorunda kaldım. *Tabii ki* eski halinden eser kalmamıştı. Kızın yaşadıklarını, travmayı ve sonrasını düşündüğümde içim burkuldu. Normalmiş gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Okul yılları işkence gibi geçmiş olmalıydı. Ridgeline Tıp Merkezi'nde psikiyatri hemşiresi olarak çalışırken çekilmiş güncel bir fotoğrafını buldum. Gülümsüyordu ama kenarları keskin, rahatsız görünüyordu, önlüğünü bir kostüm gibi giymişti. Kariyer seçimi çok mantıklıydı.

Çoğumuz yaralarımızı başkaları üzerinde ameliyat yaparak iyileştirmeye çalışırız.

Chandler için hazırladığım özetle, zaman çizelgesiyle birlikte 1980'deki davanın baş şüphelilerinin altını çizmiştim. Her iki ebeveyn grubu. İki büyük kızın sınıf arkadaşı. Leech Lake'de yaşayan hüküm giymiş bir pedofil. Bir de

ilkokulda bando öğretmeni olarak görev yapıyordu. Rue ve Lily'nin babası, demiryolu işçisi Bay Rolf Larsen, kızı kaybolduğunda eyalet dışında olduğunu iddia etmiş ama polis bunu doğrulayamamıştı. Listemde en üst sırada yer alıyordu ama henüz adı konmamış ama konması gereken şüphelilere de yer açacaktım.

Elimizdekileri gözden geçirirken keşfettiğim tek olağandışı -bir faili meçhul dosyası için olağandışı olan- şey, dosyanın içindeki evrakın üstüne yapıştırılmış soluk sarı bir Post-it'ti, karmakarışık bir el yazısıyla yazılmış tek bir talimat:

Talk to Erin Mason/accounting

Dahili personel rehberini kontrol ettim. Erin Mason hâlâ BCA'da çalışıyordu.

Kyle ofisime adımını atarken evrak, ceket, ayakkabı ve boş patates cipsi poşetlerinden oluşan karmaşayı işaret ederek, "Kadınların çok görevli olması gerektiğini sanıyordum," diye tekrarladı. Bana yandaki kahve dükkânı Magnolia'dan ekstra büyük bir fincan bira ikram etti. "Bilirsin işte. Bayanlar süper detaycı ve düzenli olurlar. Birçok şeyi aynı anda yapabilirler."

Fincanı aldım ve gezegendeki en iyi mochanın zengin, kirli kokusunu derin derin içime çektim. "Neden insanlar kadınlar hakkında bunu sadece temizlik ya da çocuk büyütmek gibi nankör işlerden bahsederken söylüyorlar da başkan olarak kime oy vereceklerinden bahsederken asla söylemiyorlar?"

Kyle gülümsedi. Acemi olabilirdi ama bunu düştüğü yerde bırakacak kadar zeki idi. "Kahve nasıl?"

Bir yudum aldım ve damarlarımda elektrik gibi vızıldadığını hissettim. "Cennet. Teşekkürler."

Başını salladı. "Eve hiç gitmedin mi?"

"Yapacak çok şey var." Duvar saatine baktım. Saat 5:02'yi gösteriyordu. Yaklaşık on iki saattir buradaydım ve Chandler'la saat 18:00'de yapmam gereken bir toplantı vardı. "Chandler bana izin verirse koşmaya hazır mısınız?"

"Pirinç gibi hazırım," dedi Kyle, not defterine bakarak. Onu her zaman sağlam biri olarak düşünmüştüm ama bugün daha zayıf görünüyordu. Odaklandım. "Bir ara

dün geceki kurbanın otopsisini tamamladıklarını söylemek için geldim." Kaşlarım havaya kalktı. "Şimdiden mi?"

Adli tabibin bu kadar çabuk otopsi yapması nadir görülen bir durumdu ama herkesin bu olayda basının önüne geçmek istediğini düşündüm. Eğer kurbanın Taken Ones'la bir bağlantısı *varsa* -ya da Taken Ones'tan biriyse- BCA, Minneapolis Polisi ve adli tıp ofisi spekülasyonlar başlamadan önce bu haberi paylaşmak isteyecekti.

"Evet," diye onayladı Kyle.

"Harry bunun için yerinde miydi?" Ben sordum.

Kyle başını salladı. "Ve şu anda laboratuvarında."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Van

BCA 2003 yılında Saint Paul'de Maryland Caddesi üzerindeki bugünkü yerine taşınmıştır. Alanının yarısından fazlası adli tıpa ayrılmıştı. DNA laboratuvarları, olay yeri analiz laboratuvarları, toksikoloji laboratuvarları, uyuşturucu kimyası laboratuvarları vardı. Harry bunların en küçüğünde çalışmayı tercih ediyordu; bu, BCA'nın eskiden analizleri yürütme şeklinden kalan, her şeyi kapsayan bir alandı. Birçoğu sıcak doğal ışıkla dolu olan güncellenmiş odaların yanında Harry'nin atölyesi ilkokul kimya sınıfına benziyordu. Tepedeki floresanlar, beherler, el pipetleri ve işini yapmak için ihtiyaç duyduğu paslanmaz çelik ekipmanla düzgünce sıralanmış tezgahların üzerine monte edilmiş cam cepheli dolapların üzerinde kasvetli bir şekilde parlıyordu.

Dezenfektan kokuyordu.

"Demek sihrin gerçekleştiği yer burası," dedim etrafıma bakarak. Laboratuvarının hangi kanatta olduğunu biliyordum ama ilk kez ziyaret ediyordum.

Harry, üzerinde çalıştığı mavi cepheli, yan tarafında QIAGILITY damgası olan makineden uzağa eğildi. Yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi. Kızgınlık mı? Savunmaya mı geçmişti?

"İşi hallediyor," dedi hafifçe.

Çok iyi toparlanmış, çok yetenekli görünüyordu. Ben hâlâ dün geceki olay yerinden kalma kıyafetlerimi giyerken, Harry ütülü bir pantolon ve yeşil-mavi ekoseli bir kravatla vurgulanmış temiz beyaz bir gömlek giymeyi başarmıştı.

"Üstünü değiştirmek için eve mi gittin?" Başımı eğerek sordum. "Hayır," dedi.

Birkaç saniye birbirimize baktık. Önce ben kırdım. "Sahada bulundurduğun 'ne olur ne olmaz' kıyafetlerinden biri daha mı?"

Onunla dalga geçip gemediğimi bilmiyormuş gibi gözleri kısıldı. Gerçek şu ki, ben de emin değildim.

"Evet," dedi sonunda. "Otopside geldiğimi duyduğunuz için buradasınız." Bir süredir eğilmiş gibi omuzlarını gerdi. "Kurban dün gece saat altı ile sekiz arasında boğularak ölmüş, bu da Bay Shaw'un ifadesiyle uyuşuyor."

Başımı salladım, rahatlamıştım. Shaw'un doğruyu söylediğini umuyordum.

"lmnden hemen önce herhangi bir cinsel saldırı izine rastlanmadı. Kırk beş ila elli beş yaşlarında olduğu tahmin ediliyor ve erken gömülmeden önce sağlıklı görünse de, kemik yoğunluğu ve yara izleri, büyüme çağında yetersiz beslendiğine ve periyodik fiziksel istismara maruz kaldığına dair kanıtlar gösteriyor. Daha büyük olan sağ kol kemiği sağ elini kullandığını ve leğen kemiğindeki izler de en az bir kez hamile kaldığını gösteriyor."

Derimin gerildiğini hissettim. "Ne kadar zaman önce?"

"Bunu söylemenin bir yolu yok," dedi. "Yirmilik dişleri hâlâ sağlandı. Sol st ikinci azı dişinde tek bir gümüş dolgu vardı. Bir diş ls alındı. DNA'sı toplandı; önümüzdeki kırk sekiz saat içinde işlenmesini sağlayacağım."

"Bunlar hakkında ne biliyorsun?" nne dizilmiş kanıtları göstererek sordum: yarım kalp kolyenin ve dört şişenin bulunduğu çantayı.

Harry durakladı. "Kolyenin arkasında 'AK' harfleri kazılı. Amber Kind kaybolduğunda üzerinde en son görülen mücevherin tanımına uyuyor."

Hepimiz bunu bekliyorduk ama bunu yüksek sesle duymak midemize bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. "Sizce dn geceki kurban o muydu?"

Yıllarca canlı mı tutuldu? İstismar mı edildi? ocuk doğurmaya zorlandı mı?

"DNA olmadan bunu bilmek imkânsız," dedi Harry.

Kosta Rika'da onunla birlikte çalıştığım için kanıtlayamayacağı bir konuda speğulasyon yapmayacağını biliyordum. Dn geceki suçun Taken Ones davasıyla herhangi bir şekilde bağlantılı olduğuna dair hiçbir beklentisi olmadığına dair iyi bir paraya bahse girerim.

Olası olmadığından değil.

Harry Steinbeck'e göre kesinlik gerçeğin lmyd. Saygı duyuyordum ama onun öz disiplinini paylaşmıyordum.

Harry, "Kurbanın son yemeği, ölmeden yaklaşık dört saat önce yediği kiraz domates ve yeşil fasulyeydi," diyerek konuşmayı tekrar otopsiye taşıdı.

Düşüncelerle bir gözümü kapattım. "Ne kadar basit bir yemek. Büyük bahçesi olan bir kadının yiyeceği bir şey."

"Ya da çiftçi pazarını yeni ziyaret etmiş bir kişi."

"Belki," dedim, düşünerek. Yine de gömüldüğü kıyafetler bana onun çiftçi pazarlarını ziyaret eden biri olduğunu düşündürmedi. "Dosyalara göre, Ele birinin diş kayıtları elimizde. Notlarımı tekrar kontrol etmem gerekecek ama Amber Kind olduğundan oldukça eminim."

"Bunları kurbanımızla karşılaştırmak için alacağım," dedi. "DNA var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Sınırlı. Elimizde Rue Larsen'den, ormandan çıkıp giden kızıdan biraz var. Ayrıca o gün giydiği mücevherler, kıyafetler ve ayakkabılar da elimizde."

Harry daha dik oturdu. "Yerinde mi?"

"Listede öyle yazıyor, ancak henüz yerini tespit etme şansım olmadı. Benim odak noktam yazılı dosyaları toplamak oldu. Ancak söyleyebildiğim kadarıyla, Rue'dan alınanlar dışında, 1980 olay yerinde hiçbir kanıt toplanmadı."

Harry hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama şaşırmamıştı. Kırk yıl önce olay yeri inceleme farklı bir dünyaydı.

"Amber'in anne babası hayatta," diye devam ettim notlarımı zihnimden geçirerek, "boşanmış olsalar da. Bayan Kind hâlâ Leech Lake'te yaşıyor ve Dr. Kind Minneapolis'teki West Bank mahallesine taşındı. Rue nehrin karşısında, havaalanına yakın bir yerde yaşıyor. İki kez evlendi, iki kez boşandı, kızlık soyadını korudu."

"Onunla konuştun mu?"

"Onunla bu gece ya da yarın konuşmayı umuyorum. Ona kolyenin fotoğrafını göstermek için bir toplantı ayarla, ona ne hatırladığını sor." Oda bir an için sallandı ve Harry'nin fark etmemesini umarak tezgâha tutunmak zorunda kaldım.

"Senin-" Harry kendini tutmayı başardı, ama çok geçti.

Geç oldu.

Gülümsedim. "Biraz uyudun mu?"

Başka tarafa baktı. Dişimde bir şey mi vardı?

"Ben olsaydım, son onayı alana kadar dinlenmek için beklemek isterdim. Takım lideri," dedi, gözleri kolyenin üzerindeydi.

Anında kendimi savunmaya geçmiş hissettim. "Bunun mı düşünüyorsun?"
"Reddedilmeniz pek olası değil." Hâlâ kanlı mücevhere bakıyordu.

Bu doğruydı. Olay yerine ilk giden bendim. Nitelikliydim. Ancak bir dava bu kadar büyük olduğunda, işler politikleşebilirdi. Ve çirkinleşir. Olay yerindeki adli tıp ekibinin lideri olarak, otomatikman DS kimi görevlendirirse onunla çalışacaktı.

Harry boğazını temizledi. "Eğer bu sizin davanız olacaksa, Bayan Larsen'le konuşurken ben de sizinle gelmek isterim."

İsteği beni şaşırttı. Çoğunlukla, olay yeri incelemeleri dışında, adli tıp laboratuvarında kalırdı. Kendince sebepleri olmalı. Her neyse, onun arkadaşlığından hoşlandım.

"Elbette. Olduğunda size haber veririm. Bu arada Kyle'a diş kayıtlarını göndermesini söyleyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Van

Müfettiş Yardımcısı Ed Chandler'ın ofisi BCA'nın en üst katında yer alıyordu. Güneye bakan penceresinin dışında yayılan bir meşe ağacı ile Manolya Caddesi'ne bakıyordu. Devasa masası ofisin doğu tarafını kaplıyor, her iki yanında tozlu plastik kurgular nöbet tutuyordu. Diplomalar arkasındaki duvarı süslüyordu.

Harry ve ben Chandler'ın masasının karşısında duruyorduk. Harry'nin üzerinde onu son gördüğüm kıyafetler ve ona uygun bir takım elbise vardı. Laboratuvarından çıkar çıkmaz Target'a gidip temiz bir pantolon almıştım ama bu, blazer ceketime ve tişörtüme sinen son yirmi dört saatin kokusunu hafifletmeye yetmemişti. Özetlerimin birer kopyasını -biri dün geceki cinayet, diğeri Taken Ones davası- Harry'ye, diğeri de Chandler'a uzattım.

"Van," dedi Ajan Chandler, kâğıtları kabul ederken. "Harry. Lütfen oturun."

Biz yaptık. Chandler belgeleri taramayı bitirdiğinde sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri düşünceli olduğunu ima eden bir ifadeyle kısılmıştı. Koyu renk takım elbiseleri tercih eden kel bir adamdı, bu da kafasına yüzen bir yumurta görünümü veriyordu. "Elimizde gerçek bir fırsat var," dedi.

İrkildim. Bu toplantıda benden istenebilecek bilgileri içeren kalın bir dosya kucağımda duruyordu ama bir kadının korkunç ölümünün bir "fırsat" olarak değerlendirilmesine hazırlıklı değildim.

"Chandler sözlerini şöyle sürdürdü: "Basın bu olayla ilgili olarak kar yağmış gibi üzerimize gelecek. "Ölenin Taken'lardan biri olup olmaması önemli değil. Eğer bir sızıntı olursa ve basın o kolyeyi öğrenirse, herkes üzerimize çullandır. Hata yapmaya yer yok."

Ed Chandler eyaletin orta kesimlerinde yer alan Rice, Minnesota'da doğmuş olabilir ama üniversitenin ilk yılında yurt dışında İngiltere'de okuduğunu insanların bilmesini sağladı. İngiliz olduğunu düşündüğüm ifadeler, hafif bir Minnesota aksanıyla konuşmasına sık sık giriyordu. Chandler zeki bir adamdı. Aksi takdirde müfettiş yardımcısı olamazdı. Ancak yetenekleri soruşturmadan çok politikti.

"Hayır yok efendim," dedim. "Bu yüzden liderlik talep ediyorum. Orada geçirdiğim on yıldan sonra Minneapolis Cinayet Masası'nın içini dışını biliyorum. Bir yıldan fazla bir süre Faili Meçhuller'de asistan olarak çalıştım, bu yüzden ne gerektiğini ve kimden yardım isteyeceğimi biliyorum. Son olarak, dün gece olay yerine ilk ben gittim. Arazinin yapısını biliyorum." Ağzımı bir çırpıda kapattım. Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu?

Chandler beni inceliyordu. "Çoğu davanın aslında neden başarısız olduğunu biliyorsun, değil mi? Kolluk kuvvetleri neden onları çözemiyor ve Cold Case'e düşüyorlar?"

Gerildim ama dilimi tutmayı başardım.

Chandler yanıt beklemeden, "Dört neden var," dedi. İşaret parmağını kaldırdı. "Birincisi, asıl vakayla kim ilgileniyorsa, soruşturmaya başlamadan önce suçu kimin işlediğini bildiğini düşünüyor. Bu onlara tünel görüşü veriyor ve çıkmaz sokakları takip etmek için uygun şüphelileri yanlış bir şekilde eliyorlar."

Bunun yerleşmesi için birkaç saniye bekledikten sonra orta ve yüzük parmaklarını kaldırdı. "İkincisi, boylarından büyük işlere kalkıştıklarını fark ettiklerinde yardım istemezler ve üçüncüsü, kısa vadeye odaklanırlar. Bu çoğu polis için geçerli. Aşırı yüklenmiş durumdalar. Sonsuza kadar sürecek davalar için bütçeleri, zamanları ya da paraları yok."

Chandler ellerini başının arkasında birleştirdi, konuya o kadar ısınmıştı ki parmaklarını unutmuştu. "Dördüncüsü ve en yaygın olanı, ya bölgeyi araştırmadılar ya da çok kötü bir iş çıkardılar."

Chandler bu konuda çok bilgili olduğumu biliyordu. Bu Cold Case'in standart eğitimi, kelimenin tam anlamıyla el kitabımızın bir parçasıydı.

"Anlaşıldı efendim," dedim, sesim aşırı parlaktı.

"Faili meçhul davaları çözmek için kullandığımız üç şey var," diye devam etti Chandler, bariz olanı söylemeye devam ederek. "Yeni ipuçları, yeni teknoloji ve yeni gözler."

Harry alınmasın ama eski davaları açan neredeyse her zaman en son kişi olurdu.

Chandler aniden öne doğru oturdu ve sandalyesi gıcırdayarak protesto etti. "Kurumlar arası işbirliği çok önemlidir. Minneapolis Polisi ile aranın iyi olduğuna yemin eder misin?"

Sertleştım ve sonra başımı salladım. "Başım gözüm üstüne, efendim." Burada Harry'ye baktım, beni yalanlamasını bekliyordum. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve bunu istediğine emin misin?" Chandler sordu.

İşte o zaman Chandler'ın neyin olduğunu anladım. Bu konuda çok gergindi, belki de kendisine bile belli etmek istemiyordu. Gösteriş yapma çabası bunu örtbas etmek içindi. Bu tür davranışları patronlarda daha önce de görmüştüm. Bunu sineye çekmekten başka çarem yoktu.

"Evet, efendim," dedim. "Bu dava için her şeyimi vereceğim. Sanırım MPD'deki temize çıkma oranım her şeyi anlatıyor."

"Pekâlâ. Toplam iki dedektif." Chandler artık tamamen iş adamıydı, önceki babacanlığı bir anda yok olmuştu. "İkinciye sen seç."

"Kyle Kaminski'yi istiyorum."

Chandler'ın kaşları burnunun üstünde buluştu. "Akıl hocan mı?" "Evet, efendim. O iyi bir ajan."

Sorarsa diye ayrıntıları hazırlamıştım. Sormadı.

"Tamam, ama bu işin kötüye gittiğine dair bir koku alırsam, bu işi bırakırsın. Çözülene kadar tek odak noktan bu dava olacak. Harry adli tıpta senin yardımcın olacak. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim," dedim.

Heyecanın üzerime yayıldığını hissedebiliyordum ama yüzümü düz tutmak için elimden geleni yaptım.

Amber ve Lily'ye ne olduğunu öğrenecektim.

BÖLÜM 11

Rue

Rue Larsen arabasında oturmuş bungalovunu inceliyordu. Nokomis'güneydoğusundaki evlerin çoğu gibi onunki de 1950'lerde popüler olan tek katlı bir kutuydu. Komşularından bazıları evlerini genişletmiş, büyütmüş ya da genişletmemişti ama o, evini üniversiteden mezun olur olmaz satın aldığı zamanki başlangıç haliyle aynen muhafaza etmiş, kendisinden sadece bir eş olmanın gereklerini yerine getirmesini isteyen, başka bir şey istemeyen adamlarla yaşadığı iki boşanmaya rağmen evinden ayrılmamıştı.

Yemek pişirme. Temizlik. Seks.

İlk adamla bir yıl, ikincisiyle on iki yıl boyunca performansını korumayı başarmıştı. Son on yıldır bekârdı. Artık daha güzel bir evi ve mahalleyi karşılayabiliyordu, havaalanının hemen bitişiğinde olmayan bir ev, ama uçak sesleri onu rahatlatıyordu.

Bu ona kaçabileceğini hatırlattı.

İstedığı zaman pasaportunu ve kredi kartını alıp kaçabilirdi.

Ülkeyi hiç terk etmemişti. Minnesota dışına bile çıkmamıştı ama *çıkabileceğini* bilmek önemliydi.

Evinin içinde herhangi bir hareket olmadığını doğruladıktan sonra arabasından indi ve kapılarını kilitledi. Bir garajı vardı ama erkekler garajlarda saklanabilirdi. Kışın acımasız soğukunda bile, içeri girmeden önce altına ve içine bakabilmek için aracını garaj yolunda park halinde bıraktı.

İki blok ötede, bir kamyon gümbürdeyerek sokağına girdi. Kamyonun kendisine doğru gelmesini ve sonra geçip gitmesini izledi. Ancak o zaman arabasının yanından ayrıldı ve aceleyle verandasına çıktı. Özel ayakkabılar giyyordu, iç dolguları ayak tabanlarından geriye kalanlara göre şekillendirilmişti. Topallamasını neredeyse siliyorlardı.

Evine girip çıkmanın tek yolu n kapıydı. Arka kapıyı taşınmadan önce mhrletmişti. Ayrıca evi satın aldığından beri açılmayan pencereler de dahil olmak üzere her yere hareket sensörleri yerleştirmişti. İki numaralı koca bu durumdan şiddetle şikyetiydi.

Sonunda evlilikleri sona ermişti. Bardağı taşıran son damla olduğunu söyledi.

Ayrılmadan önce tüm perdeleri açtığı için n pencereden bakıp mutfağını, oturma odasını ve yemek odasını görebiliyordu. Ayrıca mutfaktan bodrum kapısına da gzatabiliyordu; kapının önündeki renkli blok yığını tam olarak bıraktığı şekilde düzenlenmişti. İ duvarları yıktırmak ona 8.000 dolardan fazlaya mal olmuştu. Her kuruşuna değerdi. İçine bakamadığı tek iki oda yatak odası ve banyoydu, bu yüzden n kapının kilidini açarken şok tabancasını kavradı. İçeri szldğnde alarm sistemi bipledi. Kapıyı arkasından kapattı, alarmı kapattı ve kayıtlarını kontrol etti.

Kesinti yok.

Yatak ve banyoya girmeden önce çantasını masanın üzerine koydu ve bıraktığı gibi olduklarından emin oldu. Evi temizledikten sonra postaları toplamak için dışarı ıktı. Dönüş yolunda verandadan gazeteyi aldı ve kapıyı arkasından kilitledikten sonra alarmı sıfırladı.

Sonra kapıya yaslandı ve derin bir nefes aldı.

Sırtının alt kısmı ağrıyordu. Kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir hastayı zapt etmeye çalışırken bir kası burkulmuştu. Psikiyatri katında bu çok sık oluyordu. Vücudunun buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Bir yanı teselli olsun diye üstü yapış yapış peynirle kaplı bir pizza sipariş etmek istiyordu ama WeightWatchers'a sadık kalma konusunda çok iyiydi. Mutfağa gitti ve gümüş renkli buzdolabını açarak içindeki şüpheli yiyeceklere baktı.

"Hey, marul, dayandığın için teşekkürler," dedi çantayı ışığa tutarak. Sadece biraz kahverengi. "Sen de biber."

WeightWatchers toplantılarından Amy, Rue'ya Costco'dan üç ya da dört tane piliç alıp, derisini ve kemiklerini atıp, etini büyük torbalarda dondurma hilesini anlatmıştı. WW'nin bugünlerde kurduğu düzene göre, puan toplamadan bütün bir piliç yiyebiliyordunuz, o da bunu denemişti. Bazı yiyeceklerden çok fazla istemediğini keşfetmesi uzun . Tuzlu ve sirkeli patates cipsi mi? Bir tekne dolusu, lütfen. Derisiz

Rotisserie tavuğu mu? Dürüst olmak gerekirse tadı ıslak karton gibiydi ve çiğneniyordu. Yine de proteindi, bu yüzden son poşetini dondurucudan çıkardı, poşetten cam bir kaseye aktarana kadar ılık suyun altında tuttu ve marulu durularken ve biberleri doğrarken mikrodalgada çözülmeye bıraktı. Hepsini küçük bir porsiyon ranch sosu ile birlikte büyük bir kaseye attı, o kadar küçüktü ki lezzetten çok bir öneriydi.

Salatayı mutfak masasına getirdi ve akıllı telefonundan televizyon izlemeyi düşündü. Gerçek bir televizyonu yoktu. Çok sürükleyici olurdu; dikkatinin bu kadar dağılmasına izin veremezdi. Yine de gazete oradaydı.

Çevirip açtı.

KİMLİĞİ BELIRSIZ KADIN MINNEAPOLIS'IN KUZEYİNDE DIRI DIRI GÖMÜLÜ BULUNDU

Vücudu, solar pleksusuna bir yumruk yemiş gibi kendini bıraktı. Elleri ve dizleri üzerinde yere düştü, bir köpek gibi nefes nefese kaldı, kalp atışları göğsünü delip geçti.

Psikiyatri hemşiresiydi. Travma hafızasının nasıl çalıştığını biliyordu. Daha doğrusu, nasıl *çalışmadığını*. Geçmişi nasıl çarpıttığını ya da tamamen sildiğini. Yine de, bu kelimeler zamanın sisi içinden canlı bir tel gibi uzandı.

canlı canlı gömüldüler canlı canlı gömüldüler

Sabit hattı hiç şaşırmadı.

BÖLÜM 12

Van

Ofisinden çıkarken Chandler, "Duş al ve saatlerini ayarla," diye emretti.

MPD'de de aynı kısaltmayı kullanmıştık. Anlamı şuydu: *Burada çok uzun süre kaldın. Eve git, temizlen ve biraz dinlen.*

Başım la onayladım ama koltuk altımı koklamak için Harry'yle koridorun yarısına gelene kadar bekledim. "Gerçekten kokuyorum, değil mi?"

"Uzun bir gün oldu," dedi Harry.

Burnunu kıvırmamaya çalışıyordu, bu da onu hapşırıkla savaşıyormuş gibi gösteriyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Chandler'ın beni orada gösterdiği kadar aptal olmadığımı onu ikna etmek için duyduğum ani dürtüye şaşırdım. Bu dürtüyü bastırdım. Önemli olan tek şey işimi nasıl yaptığımı. "Senin için de uzun bir süre oldu."

Harry'nin spa'dan yeni dönmüş gibi görünmesi dışında. Her zaman öyle görünürdü. Kosta Rika'dan gelirken uçakta yanına oturduğumda, gerçek olup olmadığını anlamak için onu dürtmüştüm. Bunu tekrar yapma isteğimle savaştım.

"Adli tabiple görüşür görüşmez eve gidiyorum," dedi Harry. "Ajan Kaminski Amber Kind'ın dış kayıtlarını gönderdi, ben de onları ilettim. Teslim alındıklarından emin olmak istiyorum."

Senin için ev neye benziyor Harry Steinbeck?

Muhtemelen mobilyalarının üzerinde plastik örtüler vardı. "Yarın görüşürüz," dedim.

Harry başını salladı, mavi gözlerinde merak uyandıran bir şey vardı. Ne olduğunu anlayacak enerjim yoktu.

Doğruca eve gitmek için pek çok iyi neden vardı, en başta da kırk saattir doğru dürüst uyumadığım gerçeği. Ama önce Birinci Karakol'un polis dükkanına uğramak için en az bir ikna edici neden vardı: Comstock'un gözüne girmem gerekiyordu. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama davanın iyiliği için denemeliydim.

Comstock beni açıkça dışlamazdı. Artık resmi BCA ekip lideri olduğum için kendi itibarını riske atmadan bunu yapamazdı. Ama kolluk kuvvetlerinde, sevmediğiniz birinin altını oymanın milyonlarca küçük yolu vardı. Comstock'un beni küçümsemesinin o kızlara ne olduğunu öğrenmemin önüne geçmesine izin veremezdim. Her ne kadar eski karakolumdaki eski meslektaşlarımla önünde gururuma yediremeyecek olsam da başka çarem yoktu.

İki katlı tuğla binanın önüne park ettim, onu inceliyordum, korku ve öfke derimde sıçanlar gibi dolaşıyordu. Buradaki işimi sevmiştim. Bart'la çalışmayı seviyordum. Hayatımın on yılını vermiştim ve beni bir hırsız gibi kovmuşlardı. Ayrıldığım günden beri geri dönmemiştin, elimde masamdan aldığım, çoğu Bart'ın bana aldığı ıvır zıvırlardan oluşan küçük, üzgün bir karton kutu vardı.

İşte evlat, sana bir kar küresi aldım, derdi, tek başına çıktığı tatillerden döndükten sonra. Ya da bu hindistan cevizi şekerini seveceğini düşündüm. Hawaii'de herkes bunu yer.

Ama ben başım dik ve sırtım dik bir şekilde dışarı çıktım çünkü canları cehenneme. Onlar beni istemiyorsa, ben de onları istemiyordum.

En azından kendime böyle söyledim.

Yanan gözlerimi ovuşturarak arabamdan indim ve cesaretimi kaybetmeden önce binaya doğru adım attım. Chandler'la buluşmadan önce yaptığım kamyoncu banyosu yerine tam bir duş almam gerektiği aklıma geldi ama artık çok geçti. Ayrıca, hafızam beni yanıltmıyorsa, karakol en iyi gününde bile bir soyunma odası gibi kokuyordu.

"Ajan Reed, Dedektif Comstock'u görmeye geldi," dedim danışmadaki adama, rozetimi göstererek. Kutsal olan her şeye şükürler olsun ki onu tanıımıyordum.

"Seni bekliyor muydu?"

Adam yirmili yaşların başındaydı, kır saçlı, ukala bir ifadesi vardı. İsim etiketinden Lentz olduğu anlaşılıyordu. Yalan söylemek kolay geldi. "Saat sekiz buçukta bir toplantımız var."

Lentz klavyesini tıkırdattı. "Ben göremiyorum."

Comstock'un hâlâ buralarda olduğunu teyit ettiği için sessizce teşekkür ettim ve sonra ona "bunun neden benim sorunum olduğunu söyle" der gibi bir yüz ifadesi takındım. Kaşlarını çattı ama bana el salladı.

"Ofis 217," dedi.

Ve bir anda tepeden aşağı hendeğe yuvarlandım. İki-bir-yedi Bart'ın eski ofisiydi, karakoldaki en iyi ofis. Lentz dişlerime yumruk atıp canımı daha az yakabilirdi.

"Teşekkürler," dedim ve merdivenlere doğru yürüdüm. Burası hatırladığım gibi kokuyordu ve sesi o kadar evime benziyordu ki içim sızladı. On yıl boyunca kalp atışım olmuştu - asansörün sesi, birinin kahveyi bitirip yeni bir demlik yapmadığını fark ettiğinizde kopan öfke çığlığı, lakaplar, şakalar.

Başım önümde, gözlerim ayaklarımın üzerinde yürürken Bart öldükten sonra da karakolda böyle yürüdüğümü fark ettim. Gözlerimi kaldırdım ve onları lazer gibi hedefledim. Şaşırtıcı bir şekilde, birinci katta tek bir kişi bile bana doğru bakmadı. Aynı şey ikinci kat için de geçerliydi; bazı tanıdık, meraklı bakışlar vardı ama hiçbirisi kendimi küçük hissetmeme neden olmamıştı. Şehirde personel değişimi yüksekti, memurlar terfi almak için Minneapolis'in beş bölgesinde yer değiştiriyordu ve bu yüzden pek çok yeni yüz vardı, ama bu sadece işin bir parçasıydı.

Diğer kısmı ise buradaki polislerin benim hakkımda ne düşündüğünün eskisi kadar önemli olmadığını yeni keşfetmiş olmamdı.

Korkularınızla yüzleşin ve onları yok edin.

Bir başka deyiş de, on sentlik kurutma kâğıdı gibi kokan elli dolarlık mumlar satan bir dükkândaki yastığın üzerine işlenmişti.

Comstock'un kapısını çaldım.

"Evet?" Sesi geliyordu.

Kapısını açtım ve içeri girdim.

Masa aynıydı. Bart'ın. Bir an için zemin eğildi ama ben sabit durdum.

"Dedektif Comstock. BCA'daki Taken Ones faili meçhul davasını yeniden aktif hale getirdiğimizi bilmenizi istedim. Ben takım lideriyim."

Yüzünü bilgisayarından ayırdı. İlk başta yansımasının onu grileştirdiğini düşündüm, ama bu onun solgunluğuuydu. Adam işini yapıyordu. Burnunun kenarını ovmak için gözlüğünü çıkardı. "Şanslı günümde değilim, değil mi?"

Kıpırdamadan durdum, karnım zonklarken bunu yapmak kolay değildi. Saf bir yanımla onun saygılı olmayı seçebileceğini düşünmüştü. Bu ona hiçbir şeye mal olmazdı.

Gözlüklerini yüzüne geri itti. "Bir konuda açık olalım. Bu sıcak dava benim. Minneapolis Polisi. Soğuk vaka ise sizsiniz. Kendi kulvarında kalırsan bir sorunumuz olmaz. Tamam mı?"

Onu *reddetmiştim*. Bu ego değildi. Sadece bir parça egoydu. Dahası, Comstock'ta neyin işe yaradığını biliyordum ve o hiçbir zaman açıkça yalakalık yapmaktan hoşlanmazdı. En azından yüzeysel olanları, kirpik kırpmaları, formaliteleri.

İz şeyleri severdi.

Ben de boğazımı açtım. "Bu benim ilk liderliğim," dedim yüzüne değil ellerine bakarak. "Bunu berbat edemem. Tek önemsedğim bu. Eğer sıcak vaka tasmaları için kredi aldığından emin olmak benimkinde bana yardımcı olacaksa, o zaman anladın." Boğazımı temizledim. "Sol kulağımla duyuyorum ve sağ kulağıma ulaşmadan önce sana söylüyorum."

Sesi alçak ve tehlikeliydi. "Bu sen değilsin gibi geliyor."

"Bart'ın ölümü beni değiştirdi."

O anda Comstock'tan nefret ettim, bana bildiğim en doğru şeyi söylediği için ondan nefret ettim. Ama aklıma ormandaki o üç küçük kız geldi ve yüz ifademle nötr tuttum. "Senin alanın cinayet. Benimki ise 1980'e zaman yolculuğu yaparken size yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi elde etmek. Buraya şahsen bunu söylemek için geldim. Yeni bir başlangıç."

Öne eğildim ve elimi uzattım.

Comstock bilgisayarına dönmeden önce bir süre ona baktı. "Birbirimizi anladığımıza sevindim. Çıkarken kapıyı kapat."

Parmak uçlarımı avucumun içinde gezdirdim, keşke o gri sarkık suratından o çift gözlüleri indirebilseydim. Onun yerine kapıya doğru döndüm.

Arkamdan, "Asla ait olmadın" diye mırıldandı.

Gözlerimi yaktı. En büyük korkum dile geldi. Meğer kendime yalan söylüyormuşum. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü hâlâ önemliymiş. Hem de çok. Frank'ın Çiftliği'ne uyum sağlayamamıştım ve işime de uyum sağlayamamıştım.

Elimle kapısını kapattım ve bacaklarım yılların pratiği sayesinde beni ileriye götürdü. Oradan çıkmak istedim ama merdivenlere yönelmek yerine, fotoğraf duvarına doğru yürüdüm ve ben boğa güreşi salonunun sessizleşmesini görmezden geldim. Kimseye bakmadım çünkü eğer

Tanıdığım biriyle göz teması kurmak, Comstock'un sözlerini kalıcı hale getirecek, kemiklerime dövme gibi işleyecekti. *Asla ait olmadın*. Yine de bunu yüzeyde tutarsam, arkadaş olmasa bile meslektaş olarak gördüğüm insanların gözlerinde yansıyan gerçeği görmezsem, belki o zaman söylediklerini unutabilirdim.

Fotoğraf duvarında, Birinci Bölge'yi şerefleştirmiş -ve bazen de rezil etmiş- cinayet masası dedektiflerinin işe alındıkları yıla göre kronolojik olarak sıralanmış beşer santimlik vesikalık fotoğrafları yer alıyordu. Benim fotoğrafım sağ tarafta bir yere asılmıştı, eğer indirilmediyse muhtemelen tahrip edilmişti. Hangisi olduğunu teyit etmek umurumda değildi. Onun yerine Bart'ın siyah beyaz fotoğrafının önünde durdum. İşe alındığında melek yanaklı bir çocuktum.

Karanlık Çağlar'dı, evlat, o kadar uzun zaman önceydi ki o fotoğrafı Tanrı'ya karşı dürüst bir dinozor çekmişti, fotoğraftaki kalın, koyu ve geriye doğru kaymış saçları, gri gözleri parlak, geniş gülümsemesi hakkında onunla dalga geçtiğimde söylemişti.

Bart hayattayken, artan sezgilerimin ağırlığını taşımama yardım etmişti. Onun deyimiyle ara sıra ortaya çıkan "önsezilerim", çoğu memurun İç İşleri'ni aramasına neden olacak içgörü kıvılcımları? Bart bunları gerçek olarak kabul etti, ona anlattıklarımın geriye doğru metodik bir şekilde çalışarak ilerledi ve kitaplara uygun temel çalışmasıyla berrak rüyalarımı kılıf sağladı. Birlikte ilk davamız bir kadın ve üç çocuğunun dövülerek öldürülmesiydi. Cinayeti tekrar tekrar görmeye devam ettim, anne bebeklerini korumaya çalışıyordu, elleri kanlıydı, çığlıkları çığdı. Sonra bir gece kâbus, cinayeti canlandırmaktan çıkıp katilin kullandığı levyeyi Üçüncü Cadde Köprüsü'nden aşağı attığını göstermeye başladı. Belli ki demir Mississippi'ye çarpıp Meksika Körfezi'ne dökülsün istemişti ama başaramamıştı.

Cinayet silahı için çevreyi zaten araştırmıştık ama Bart'a bu önsezimden bahsettiğimde, olay yerinden başlayarak köprüye kadar ikinci bir arama yapılmasını emretti. Lastik demir bulundu, üzerinde hala parmak izleri vardı. Bu, failimizin sistemdeki yerini belirledi ve polisin basit çalışması onu geri kalanında çiviledi.

Ardından Minneapolis'in Longfellow mahallesinde terör estiren seri tecavüzcü geldi. Bir sabah uyandığımda yüzünün aynadaki görüntüsü benimki kadar netti. Yakın zamanda gördüğüm yüzün aynısıydı.

Coelo, Schneider ve Calhoun'un şehir merkezindeki hukuk bürosunun reklam panosunda. Bart'a, DNA örneği almak için yeterli kanıt topladığını ve avukatın suçlu olduğunu kesin olarak belirlediğini söyledim.

Bart'la paylaştığım son öngörü, cesedi Theodore Wirth Park'ta bir kros kayakçısı tarafından bulunan kimliği belirsiz bir kadının kimliğinin belirlenmesine yol açtı. İmgelemlerim bize kadının adını getirdi. Diş kayıtları doğruladı.

Bart ona önsezi olarak paketlenmiş bir önsezi getirdiğimde asla soru sormadı. Sadece kaşlarını çattı ve araştırması pekmez kadar yavaş ve tamamen kurallara uygun bir şekilde ilerledi. Ölümüne kadar iyi yağlanmış bir makine oluşturmuştuk.

Ta ki polis merkezinden kovulana kadar. Diğer memurların Bart'ın soğukkanlılığına sahip olmadıkları ortaya çıktı. Çözümlerim bir süredir onları huzursuz ediyordu ve ortağım aradan çekilince, gerçekte ne hissettiklerini bana bildirmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Bart'ın eski fotoğrafına bakmak, acıyı boynuna inen bir balta kadar gerçek kılıyordu. Telefonumu arka cebimden çıkarıp yukarı kaldırdım ve kamera işlevini açtım.

Çünkü onu ne kadar özlesem de, bu duvara bakmaya gelmemiştim.

Bart.

Beni tanıyan herkes, şimdi bana aval aval bakan herhangi bir muhbir ve daha sonra Comstock'a gördüklerini fısıldadıklarında, sadece eski ortağımın resmine kalbi kırık bir kız gibi bakıp durduğumu söyleyebileceklerdi.

Hikayeyi yağlamak için gözyaşımı siliyormuş gibi yaptım.

Sonra Bart'ınkinin yanındaki vesikalık fotoğrafı çektim. Dave Comstock'un yeni işe alındığı zamanki fotoğrafıydı. Yıl 1980'di, Taken Ones Leech Lake'ten kaybolduktan kısa bir süre sonraydı.

Bir kasaba ötede devriye olarak çalışırken.

O döneme ait fotoğrafları World Wide Web'de dikkat çekici bir şekilde bulunmuyordu. Bunun işe yarayabileceğini düşünmüştüm, bu da Birinci Bölge Karakolu'na uğramamın ikinci nedeniydi. Comstock kadar deneyimli bir cinayet masası dedektifi sebepsiz yere kanıtları yerinden oynatmazdı.

Ne olduğunu öğrenmeye niyetliydim.

BÖLÜM 13

Van

Barınağa girip Bart'ın bana verdiği kalemi bulmayı ve koşarak çıkmayı planlamıştım ama kayıp eşya bürosunda ya da dolabımın yanında bulamayınca egzersiz bahçesini aramam gerektiğini fark ettim. Egzersiz alanına gideceksem, MacGuffin'i de hızlı bir esneme için yanıma alabilirdim.

Beni gördüğüne çok sevinmişti.

"Aferin oğluma," dedim, tasmaını takarken yüzümü yalamasına izin verdim. "Sadece bir dakikam var, o yüzden fazla umutlanma. Bahçede en fazla iki tur atarsın."

Kalemimi ilk devrede, Kyle'ın diri diri gömülen kadınla ilgili çağrısını aldığımda durduğum yerde buldum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Kalemi arka cebime soktum ve sığınağın kapısı açıldığında MacGuffin'i yavaş bir koşuyla yönlendiriyordum. Dün bana ders vermeye çalışan otoriter gönüllü, tam boy bir kaniş tarafından dışarı çıkarılıyordu. Kanişler barınakta uzun süre kalmazdı, özellikle de bunun gibi safkanlar. Açık alanda yeni köpekle nasıl başa çıkacağını görmek için MacGuffin'e baktım. Sadece göz kırptı.

"Soylulaştırma, haksız mıyım?" Kulağının arkasındaki tatlı noktayı kaşımak için uzandım. "Bütün bu süslü köpekler kirayı yükseltecek."

Elim kalın boyun kıllarının arasına girene kadar hırıltısını hissetmedim. İlkel gurultu beni ürpertti. Kaniş, gönüllüyü bir tenis topuna doğru çekiyordu. MacGuffin ikisine de kızgın değildi. Onlara katılan kişiye hırılıyordu, kırklı yaşlarının sonlarında, banliyö üniforması giyen beyaz bir kadındı: dar kot pantolon üzerine bol, gri ombreli kısa kollu bir gömlek ve askılı kahverengi sandaletler. Kanişin gönüllüyü çalıştırmasını izlerken sırtı bana dönüktü. Potansiyel sahiplenicilerin köpekleri oyun alanına götürmeleri yaygındı. Etkileşime girebiliyorlardı

Çimento zeminli sığınağın yankılanan kaosundan kurtulmuşlardı. Yine de bu kadında bir gariplik vardı.

"Onu bir yerden tanıyor musun, evlat?" MacGuffin'in boynunu kaşıyarak sordum. "Belki sana yanlış yapan bir Mary Kay satıcısı?"

Sığınaktan iki çocuk çıkarken kadın kapıya doğru döndü, tahmin etmem gerekirse yaşları sekiz ve ondu. En az onun kadar iyi giyinmişlerdi ama gölgeli gözlerini yere dikmişlerdi, sıcağa rağmen kendilerini tutuyorlardı, birbirlerine sokulmuşlardı. Kapı arkasından kapandığında kız sıçradı.

Göğsüm daraldı. Duruşlarını tanıdım. Bunlar korkmuş çocuklardı. Kadının yüzünü görebilmek için arkasını dönmesini istedim ama o inatla sırtını bana dönmedi.

"Kokuyu alıyorsun, değil mi MacGuffin?"

Kadın elini kaldırdı -kızın yüzündeki saçları itecek gibiydi- ama MacGuffin'in buna tahammülü yoktu. Hırlaması şiddetlendi ve ileri atıldı. Onu tasmaladığımdan beri ilk kez, kısıtlandığım için mutluydum. Görüş alanını daraltmak için önüne geçtim. Kadını göremez hale gelir gelmez kuyruğunu tekrar sallamaya başladı.

Gönüllü, hayvanların unutulmasının daha iyi olacağı konusunda haklıydı. Hayatım boyunca bana kesinlikle iyi hizmet etti.

Bu çocukların kendilerini hapisten yeni kaçmış gibi taşımaları için pek çok neden vardı. Yakın zamanda bir araba kazası geçirmiş olabilirler. Belki de çok sevdikleri bir büyükanne ya da büyükbabalarını kaybetmişlerdi ve anneleri dikkatlerini dağıtmak için onlara bir köpek alıyordu.

Belki de istismara uğruyorlardı.

Altımdaki toprak devrildi ve kendimi geçmişe doğru kayarken hissettim. Bart'ın, geçmişim nedeniyle her yerde çocuk istismarı gördüğümü, çocuklar davanın bir parçası olduğunda dikkatli olmam gerektiğini, çünkü bunun beni kafatasımdan çıkardığını söylemesine odaklanmaya çalıştım. Beni o anın içinde tutmak için onun sesini, desteğini hatırlamaya çalıştım. Bu işe yaramadığında, MacGuffin'in gözlerindeki yapışkanı silmek için ceketimin köşesini kullandım.

"Yardım edin," diye fısıldadım ona.

Gözleri bana istediğini söyledi.

Bu yeterli değildi.

BÖLÜM 14

Ağustos 2000
Evangeline

"Evangeline, benimle gel."

Yüzüm utançla karıncalanıyor. Frank -ona baba dememizi istemiyor- biz çocuklarla pek konuşmuyor. Eğer bir şey yapmamızı ya da farklı bir şey yapmamızı isterse, annelerden birine söyler. Onun doğrudan ilgisi nadirdir ve ya çok iyi ya da çok kötüdür.

"Evet, efendim," diyorum.

Pazar yemeğini hazırladığımız mutfaktan çıkarken onu takip ettiğimde diğer kızlar bana endişeli bakışlar fırlatıyor. Masa artıklarıyla beslediğim terk edilmiş ahır kedisinden haberi var mı? Ya da az önce kilerden bir tutam şeker aşırıldığını ve dilimin üzerinde eriyip parıldamasına izin verdiğimi? Gün ışığına çıkarken endişe içimde bir ot gibi büyüyor.

Frank'in Çiftliği, sert ağaçlarla kaplı inişli çıkışlı tepeler ile şimdiye kadar gördüğünüz en zengin siyah toprağa sahip düz tarlaların bir karışımıdır. Arazinin bir köşesinde bir yüzme göletimiz bile var. Arazi, yerleşkeyi çevreliyor - iki güzel kırmızı ahır ve beş baraka, ayrıca yaşam alanlarımız. Şu anda burada on üç çocuk var, on kız kız yurdunda, üç erkek de erkek yurdunda kalıyor.

Frank dışında izin verilen tek yetişkin kadınlar ve onlar da bebeklerle birlikte üçüncü bir yatakhane de yaşıyorlar, tabii Frank'in Bir'i olmaları istenmezse, bu durumda Frank onlardan bıkip başka birini seçene kadar ana evde ona katılıyorlar. Beslememize izin verilmeyen köpeklerimiz ve kedilerimiz var - Frank bunun onları yumuşatacağını söylüyor - ayrıca üç düzine tavuğumuz var. Ahırlardan birinde üç at ve bir inek, diğerinde ise saman depolanıyor.

Frank yerleşkenin ortasında durdu. Birkaç adım arkasında duruyorum. Bir anne yatakhanelerinin kapısında duruyor, birkaç kişi de pencereden bakıyor. Korkmuş görünüyorlar. Karnım buzla doluyor.

Frank yüzünü bana dönüyor. O kadar uzun ki güneşi engelliyor, ama sonra çömeliyor ve burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Tütün gibi kokuyor. Küçük, hüzünlü bir gülümseme takınıyor. Ona daha önce hiç bu kadar yakın olduğumu sanmıyorum.

"Burada , değil mi Evangeline?"

Bu komik bir soru ve bir kıkırdama geçirir gibi dışarı sızıyor. Mutlu musun? On yaşındayım. "Evet, efendim," diyorum.

Başını sallıyor. Başını sallıyor. Frank saçlarını kısa tutuyor ama yüzü sakal ve bıyıktan ibaret, kıllı ve gür. "Sence Cordelia burada mutlu muydu?"

Buz geri döndü. Cordelia benden daha yaşlı, bir kızdan çok bir anneye benzeyecek kadar yaşlı. Benim yatağımın yanındaki yatakta uyuyor, ya da iki gece önce kaçmadan önce .

Mutlu olduğunu sanmıyorum.

Frank'in bunu duymak istemediğini de biliyorum.

"Hiç gitmemeliydi," diyorum. Bunun doğru olup olmadığını düşünmüyorum, tıpkı gökyüzünün mavi ya da suyun ıslak olup olmadığını düşündüğüm gibi. Bu sadece bildiğim bir şey.

Frank başını sallar. "Bizi terk etmeden önce sana ne söyledi?"

Kendimi durduramadan gözlerim kızların yatakhanesine kayıyor.

"Bir şey söyledi," diyor, öfkesi sözlerini keskinleştiriyor.

Toz yutuyorum. Geceleri elektrikler kesildikten sonra konuşmamamız gerekiyor ama bazen konuşuyoruz. Cordelia'yı iyi tanımıyorum. Çoğumuz gibi burada doğmadı. Birkaç yıl önce annesiyle birlikte geldi. Kaçana kadar hep içine kapanıktı. O gece, ışıklar söndükten sonra sessizce yatağıma geldi ve bana Frank'in onun anne olmasını istediğini söyledi.

"Çok şanslısın!" Kıskançlık krizini bastırırken elini tutarak "Çok şanslısın!" dedim. Tüm erkek çocuklar on sekiz yaşına geldiklerinde Çiftlik'ten ayrılmak zorunda. Frank'le akraba olmayanlar, onun Anne olarak seçtikleri hariç, çoğu kız da öyle. Kalmalarına izin verilmesi bir şereftir.

"Anne olmak istemiyorum," dedi. Yüzü gölgeliydi ama sesi küçük ve korkmuş geliyordu.

Elini okşadım. "Üzerinde uyu," dedim. "Güneş cevapları getirecektir."
Annelerin bize öğrettiği bir şeydi. Bunu benden büyük bir kıza söylemek iyi hissettirdi.

Ertesi gün gitmişti.

Frank'e hala cevap vermedim. Neden bilmiyorum.

"Sabrımı zorluyorsun çocuğum," diyor Frank sertçe. "Sana ne söyledi?"

Karnımda bir şeyler fokurduyor, yeni ve üzücü bir şey. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı: Frank, Babamız ve Kurtarıcımız, *endişeli*. Onu sadece kızgın, mutlu ya da ciddi gördüm.

"Hiçbir şey söylemedi," diyorum. Bu bir yalan ve gözlerindeki ateşten bunu bildiğini anlayabiliyorum. Sadece bana vurması için dua ediyorum. Henüz bana vurmadı ama bunu başkalarına yaptığını gördüm. Acıtıyor gibi görünüyor ama çabuk bitiyor.

Onun yerine "Elbiseni çıkar," diye bağırıyor.

Dehşet içinde derim kemiklerimden ayrılıyor. Bu hızlı olmayacak. Bu diğer seçenek olacak. Neden Cordelia'ya söylemedim ki? O artık burada değil. Bu onu hiç incitmezdi.

Boynumdaki tek düğmeyi açıyorum. Biçimsiz pamuklu elbisem yere düşüyor.

"Ve külotun."

Kız kardeşlerim ve erkek kardeşlerim dışarıda bize katıldılar. Onların önünde çıplak olmayı hayal bile edemiyorum. Herkesin *görebileceği* bir yerde olmaz. Frank'in Çiftliği'nde bir kız için bundan daha utanç verici bir durum olamaz. Banyo, vücudumuzu tamamen sergilememize izin verilen tek yer ve sadece kapı kilitliken ve sadece yıkanmak için gereken süre boyunca. Ellerime bakıyorum, pembe ve titriyor. Göbek deliğime, ki o da açıkta. Sonra da tam boyuna ulaşmış olan Frank'e bakıyorum.

Başı benimle güneş arasında. Yüzsüz ve kutsal görünüyor.

İç çamaşırlarımı indiriyorum - diktiğimiz ve neredeyse yırtılana kadar giydiğimiz ağır pamuklu donlar.

Dünyaya karşı çıplak duruyorum.

Utancım beni eziyor. Sonsuz yalnızlık gibi geliyor ama ellerimle kendimi örtmeye çalışmaktan daha iyisini biliyorum.

"Mutfağı olduğu gibi temizle," diye emretti Frank, sesi yumuşamıştı. "Daha sonra beyaz bir mendille geleceğim. O mendil bana iyi bir iş çıkardığını gösterene kadar giysilerini geri alamayacaksın. Neye dokunursa dokunsun beyaz kalmalı. Anladın mı?"

Gözyaşlarımla arasında elbisemi ve çekmecelerimi almasını izliyorum. *En azından vaftiz edilmeyi hak etmedim*, diye düşünüyorum, kendimi rahatlatmak için çaresizce.

Frank tarafından vaftiz edilmemek için her şeyi yaparız.

Rahibe Veronica koşarak gelip Frank'in Cordelia'yı bulduğunu ve hepimize yerleşkede toplanmamızı emrettiğini söylediğinde mutfak ahşap zemininde dizlerimin üzerindeyim. Veronica'nın iki ön dişi arasında bir boşluk var ve anda olduğu gibi heyecanlandığında, konuşurken ıslık gibi bir ses çıkarıyor. Onu dışarıda takip ediyorum. Cordelia, Frank'in yanına sinmiş, etrafını saran gevşek bir Kardeşler, Kız Kardeşler ve Anneler çemberi var. Çıplaklığımı fark ediyor ve omuzları titreyerek ağlamaya başlıyor.

"Özür dilemek istiyorum," diyor. Sesi sessiz ama ben duyuyorum. "Hepinizden özür dilemek istiyorum. Frank ile nişanlandığım için şanslıyım. On sekiz yaşına girdiğimde anne olacağım. Daha iyi hazırlanabilmek için hemen onların binasına taşınacağım."

Konuşan kız Cordelia'ya ama sesi ona benzemiyor.

Frank herkese görevlerine dönmelerini emretti. O gece, bir adamın bir kadını defalarca bıçakladığı korkunç bir kabus gördüm. Çılgılık atarak uyanıyorum, yatağında titriyorum, çırılçıplak, açıkta, dizlerim fırçalamaktan çiğ.

Mutfak zemininde yeterince iyi iş çıkarmamıştım.

BÖLÜM 15

Van

Cordelia'nın flashback'i geçtiğinde, onu tetikleyen kadın ve dehşete düşmüş çocukları gitmişti. Egzersiz alanı ben ve çok endişeli MacGuffin dışında boştu. En kötüsünü atlatmamı sağladığı için teşekkür etmek amacıyla beyaz ağzını öptüm, sakinleşene kadar ikimizi de yürüttüm - tüm olayı diğer Çiftlik anılarımla birlikte "unut" dosyasına koymaya niyetliydim - ve akşam yemeğini almadan önce onu kulübesine geri götürdüm.

Minneapolis'te pek çok harika turta var ama benim için hiçbiri Pizzeria Lola's Sunnyside'in yerini tutamaz. Kabuğu hafif bir kömürle çiğneniyordu, ara sıra yanmış kabarcıklar pizzayı kontrastıyla tatlandırıyordu. Sunnyside'in üzerine kırmızı sos yerine krema sürülmüştü. Bunun üzerine, araştırmalarım göre İtalyanca'da "tanrıların pastırması" anlamına gelen guanciale konmuştu. Ardından keskin bir pecorino geliyor, onu da ince dilimlenmiş pırasalar izliyor ve pizzaya lezzetten ziyade gövde kazandırıyor. Ve pizzanın en önemli özelliği? Çiğnenebilir, tuzlu guanciale üzerinde yuvarlanırken sarıları sıvı kadife gibi olan iki güneşli tarafı yukarı yumurta.

Çıtır çıtır, soğuk bir IPA ile servis edildiğinde kendinize cennetten bir dilim almış olursunuz.

Ödülümü, Uptown ve Downtown Minneapolis arasındaki boş arazide, Loring Park'ın yanındaki gri bir binanın yedinci katındaki stüdyo daireme taşıdım. Mutfak, oturma odası ve yatak odası aynı büyüklükteydi, banyom ve iki dolap tek kapalı alanlardı. Duvarlar taşındığım zamanki yara bandı rengindeydi ve Bart'ın tatillerinden birinde bana aldığı Yellowstone Ulusal Parkı posterini dışında bomboştu.

Diğer her yüzey kaplanmıştı.

Bu şekilde benim olduğumu iddia ettim. Frank'ten, Çiftlik'ten ayrı.

Benimkini.

Ön kapıdan mutfak masasına kadar özensiz bir slalom yaptım, ekşi kokuyu kokladım. Dağınıklık vardı, bir de tehlikeli olmak vardı ve ben her zaman bu ikisinin arasında kalmayı başarmıştım. Tam o anda, artık ihtiyacım olmayan şeylerden oluşan iki dolu torbayı çöp kanalına götürmeye yemin ettim.

Ama önce, barınaktaki Cordelia flashback'inden kurtulduğum için ödülüm. Çiğnerken ayağa kalktım, pizzayı cilalarken *mmmm* sesleri çıkardım ve yediğim son sıcak yemeği hatırlamaya çalıştım. Gece için planım dairemi toplamak, duş almak ve erken kalkıp davaya dalabilmek için yatağıma uzanmaktı. İlk durağım Muhasebe'de Erin Mason'ı ziyaret etmek olacaktı, ismi Takılanlar'daki bir notta yer alıyordu Dosyalar. Sonra, tüm asıl şüphelilerle görüşmeler yapmaya başladım.

İstatistikleri biliyordum. Kaçırılan çocukların çoğu aile üyeleri tarafından kaçırlılıyordu, bu yüzden Lily ve Rue'nun babası Rolf Larsen'i, yani tanıdığı olmayan tek ebeveyni arıyordum. Ayrıca daha önce düşünülmemiş şüphelilere de bakardım. Kaçırılma olaylarının yüzde 1'inden azı yabancılar tarafından gerçekleştiriliyordu ama ben taş üstünde taş bırakmayacaktım. Ne kadar uzun sürerse sürsün, hayatımı Amber ve Lily'ye ne olduğunu bulmak üzerine kurmaya niyetliydim. O zavallı küçük kızların bir kanıt dolabına ve bir dosyaya, en yakın aileleri dışında herkes için silik bir anıya indirgenmesine izin vermeyi reddettim.

Pizza bitince banyoya doğru ilerledim. Önüne yığılmış giysilerin oluşturduğu akıntıya karşı kapıyı açmak için sırtımı dayamak zorunda kaldım ama altıya altı bir odanın içine adım attım, o kadar temizdi ki yerde yemek yiyebilirdiniz. Boşaltılacak bir çöp kutusu bile yoktu.

Genelde en kirli oda benim titizlikle temiz tuttuğum odaydı.

Frank'in sesi sanki yanımda duruyormuş gibi netti: *Bir kadının işi evini ve kalbini temiz tutmaktır.*

Temiz banyo lavabosunu o kadar sıkı kavradım ki parmaklarıma kramp girdi. Bugünkü egzersiz bahçesinden önce Frank'i o kadar uzun zamandır düşünmemiştim ki artık onu hayal bile edemiyordum ve işte beni bir akşamda iki kez ziyaret ediyordu. Frank hayatımın ilk on sekiz yılında tanıdığım tek yetişkin erkekti ve beni neredeyse kırıyordu. Bart'la ortak olana kadar farklı türde bir erkek olduğuna inanmaya başlamamıştım. İstikrarlı bir erkek.

Sonra Bart'ı kaybettim ve Tatlı Çay Katili doğdu.

Ben.

Üç adamın da pedofil olduğunu ve suçlarının giderek arttığını ilk kez gördüklerimden anladım. Onlara silah zoruyla zehirli kokteyl içirdim.

Makyaj masamın önündeki ince çekmeceye baktım, dekoratif bir kapak gibi görünen ama diş fırçası ve diş macunu için sığ bir dudak saklayan çekmeceye. Çekmeceyi açıp içine tıktırdığım üç küçük çantayı incelerken görüşüm bulanıklaştı. Harry'yi bir kişinin üç adamı da öldürmüş olabileceği konusunda uyarın saçlar. Yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı biliyordum. O sayfayı kapatmıştım ama saçtan kurtulamamıştım. Bana yaptıklarımı hatırlatsın diye koparmıştım. Öldürdüklerimin gerçek adamlar olduğunu. Beynimin geçmişi silmeye ne kadar meyilli olduğunu biliyordum ve suçumu asla unutamayacağımdan emin .

Ama öldükleri için üzgün değildim. Bu, artık çocukları avlamadıkları anlamına geliyordu.

Çantaları çekmeceye geri koydum.

Unutmak en iyi şeydir.

Giysilerimi kapalı klozet kapağının üzerine katladım ve fokur fokur kaynayan duşa girdim.

Dışarı çıktığımda telefonum çalıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Van

Bar, üzerine eklemeler yapılmış, sonra biraz daha eklenmiş, sonra da kıyıya vurmuş ve acımasız güneşin altında pişmiş ahşap bir yüzen evi andırıyordu. Kapının üzerindeki yeşil tente, Spot'un 1885 yılında kurulduğunu iddia ediyordu. Kyle aradığında, buranın gösteriştan uzak, rahat bir yer olduğunu, müşterilerin içeri girerken narkotik gibi kokmamıza aldırmayacağına yemin etti.

Ama içeri girmek istediğimden emin değildim.

BCA'da soruşturmlar, barınakta gönüllü çalışmalar. Bu ikisi hayatımın çadır direklerini oluştıuruyordu ve ben de bundan gayet memnundum. MPD'ye döndüğümde, Bart oradayken işten sonra bara uğrardım. Bana insanlarla nasıl birlikte olunacağını gösterdi. O öldüğünde gitmeyi bırakmışım ve bir daha da devam etmedim.

Ve bunun sizin için nasıl sonuçlandığına bakın.

Beni bu noktaya iten şey, oyun yüzümle ortaya çıkmazsam tıpkı MPD'de olduğu gibi BCA'da da beni dışarıda bırakmaya başlayacakları düşüncesiydi.

Asla ait olmadın.

Dışlanma korkusu, 2022'den beri sosyal hayatımı yönlendiriyor.

Kyle, "Ateşli Harry "nin -Harry'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı, kadınların iç çekmesine ve erkeklerin sessizleşmesine neden oluyordu- yanı sıra Deepty ve Johnna'nın da bu gece Spot'ta olacağını iddia etmişti. Bu benim de onlara katılmamın dava için iyi olacağı anlamına geliyordu. Yine de. Arabamda bir on dakika daha oturdum ve hipster'larla dolu, çoğunlukla mavi yakalı bir kalabalığın girip çıkmasını izledim. Her zamanki gibi giyinmişim - siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah botlar- ama saçımı örmek için zaman ayırmışım. Dikkat çeker miydim?

Omzumda bunun berbat bir fikir olduğu konusunda ısrar eden şeytan kazanmaya başladığında, arabamdan fırladım. Eğer bu gece içeri girmezsem

onlar sormayı bırakana kadar her sorulduğunda daha da zorlaşacaktı. Ayrıca, kendime söz verdiğim gibi o iki torba çöpü dışarı çıkarmıştım. Bu gece sağlıklı ilklerin gecesi olacaktı.

Anahtarlığımı tıklatıp ön kapıya doğru yürüdüğümde arabam bip sesi çıkardı ve ben kapı koluna uzandığımda kapı açıldı.

"Özür dilerim," dedi bir kadın, ben içeri girerken o da çıkabilmek için kenara çekilerek. "Sizi görmedim. Bu gece orada patlıyor."

"Endişelenme," dedim. *Bu sadece bir içki. Bu sadece bir içki.* Silahım ve rozetim evdeydi. Onları özledim.

Minnesota'da kapalı alanlarda sigara içmek 2007 yılında yasaklanmıştı ama Spot'un içi hayalet sigara kokuyordu; halıya, ahşap panelli duvarlara ve sararmış tavan döşemelerine sinmiş jeolojik bir koku tabakası. Kyle bir kabinin ucundaki tabureye tünemiş, bana el sallıyordu.

"Van! Buraya gel."

Ben de selam verdim ve bara doğru ilerledim. Spot meşguldü ama telaşsız bir kalabalık vardı. Mekânı sevdiğimi fark ettiğimde şaşırdım. Bu ve barın üzerine asılmış tozlu Noel ışıkları, bir köşeye sıkıştırılmış cips ve kuruyemiş torbaları, her yüzeyin kaplanmış olması. Bu beni rahatlatı.

Barmene "Buzlu Bulleit lütfen" dedim. "Duble olsun."

Onaylarcasına başını salladı. "Buraya ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu, küpleri bir kaya bardağına doldururken. Burada yavaşça erimesi için tasarlanmış süslü buz topları yoktu. Bunlar, işlerini doğanın istediği gibi yapacak, hızla eriyecek ve böylece burbonun tatlılığını ortaya çıkaracak buzlu, özensiz parçalardı. Sade buz, pürüzsüz burbon. Uzun bir günün ardından yenmesi zor.

Barmen bana içkimi uzattı.

Sorusunu duymazdan gelerek arka cebimden bir yirmilik çıkardım. Bana bahşiş için yeterli bozukluğu uzattığında ve bir onluğu cebime geri koyduğunda şaşırdım. Parmak eklemleriyle bara vurdu ama ben çoktan uzaklaşmış, farklı kalabalığın arasından süzülüyordum.

Yanına vardığımda Kyle'a "Güzel yer," dedim. Deepty, Johnna ve Harry'ye başımla selam verdim; dirsekleri için bardak altlığı olmasını dilermiş gibi tünemiş olan Harry'nin karşısındaki masada oturan iki kadın. Gülümsememi yuttum.

"Yeterince güzel," dedi Kyle, Harry'nin yanındaki boş yeri göstererek. "Sana bir koltuk ayırdık."

"Ayakta durmayı tercih ederim." Bir kere polis oldum. Bu, ayrıca bir kabinde köşeye sıkıştırılmadığınızda ayrılmak daha kolaydı.

"Açsanız birkaç pizza getirdik," dedi Deepty. Üzerinde beyaz bir tamirci kazağı vardı ve onu daha önce başka bir kıyafetle görüp görmediğimi merak ettim. İçimde bir kıskançlık patlaması hissettim. Kıyafetini tek fermuarla çekip hemen işe koyulmak ne güzel. Yetişkinler için bir tulum.

Johnna başını sallayarak onayladı ve sarkan altın küpelerini salladı. "Bir sürü olacak." Güzel bir fuşya bluz giymişti, saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Ben zaten yedim, teşekkürler." Kalabalık o kadar yoğundu ki barın arka tarafını göremiyordum. Spot, birbirine yapışık iki ortak odadan oluşuyor gibiydi: Oturduğumuz ana bar ve ona bitişik daha dar bir oda; bu odada dart tahtaları, şu anda Billy Squier'dan "The Stroke" çalan dijital bir müzik kutusu, ATM'ye benzeyen bir şey ve çek-at dağıtıcıları vardı. Kyle'ın arkasında bir tilt makinesi - Addams Ailesi - vızıldıyor ve bağırıyordu.

Burbonumdan bir yudum aldım. Tadı karamel ve sağ kroşe gibiydi. Omuzlarımdaki dikişler hemen çözölmeye başladı. Dava hakkında herkesin içinde konuşmazdık. Bu iş arkadaşlarının sosyalleşmesi, rahatlamasıydı. Bir gün arkadaş olabilecek meslektaşlar. Burbondan daha büyük bir yudum aldım.

"Resmi olarak lider olduğunuzu duydum," dedi Johnna gülümseyerek içkisini kaldırarak. "Tebrikler."

"Duyduk duymadık demeyin!" Kyle söyledi. Bardakları tokuşturduk.

Keyifli ve kolaydı ve Harry'ye tam yarın erkenden uğrayıp kurbanımızın otopsisini hakkında bazı sorular sorup soramayacağımı soracaktım ki birinin bana baktığını fark ettim. Gözlerim barın arka tarafına kaydı. Birçoğu kasket takmış bir kafa denizi. Bazı profiller, erkekler ve kadınlar. İfadeler parlak ve açıktı.

Ve bir çift karanlık göz bana dikilmişti.

On yılı aşkın süredir görmediğim bir bilince sahip gözler.

Frank Roth'un gözleri.

İçkim elimden kaydı. Kyle yere düşmeden yakaladı, burbon koluna dökölüyordu.

"İyi misin?"

Onu iterek geçtim, sanki birinin hayatını kurtarıyormuşum gibi kalabalığı yarararak ilerledim. Beynimin bir kısmı, aklı başında olan küçük kısmı, bana bunun Frank olmadığını söyledi. O olamazdı.

Muhtemelen. Hapis cezasından sonra ortadan kaybolmuş, topluluğumuz dağılmış, hayatımın o kısmı sonsuza dek geçmişte kalmıştı. Sadece son yirmi dört saattir onu o kadar çok düşünüyordum ki. Bu adamın gözlerinde de benzer bir şey vardı, hepsi bu; arkasını dönmeden önce yüzünde tanıdık, kibirli bir gülümseme vardı.

Yavaşla, Van. Akli başında sesim de bunu söylüyordu. *Kaçıyorsun.*

Bir yanım kayıp gitmekte olan adama doğru hücum ediyordu. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu ama yapamıyordum. Neden kaçıyordu?

Adımı duyduğumu sandım ama beni geri çağıran olmadı. Birine çarptım, özür diledim ve hızımı telafî etmeye çalıştım. Adam on adım ötedeydi, arka odanın arka tarafındaki işaretlenmemiş bir kapının ardında kaybolmuştu. İlerledim, çocukluğumdan tanıdık bir koku yakaladım. Kirli, utanç verici bir korkuydu bu, derimi ovalasam bile temizleyemediğim bir koku. İleri atıldım, girdiği kapının tokmağını kavradım ve barın depo odasına adım attım. Arkamda yarattığım kaos boğuktu, sanki suyun altındaymışım gibi. Işığı açtım, göğsüm kabarmıştı.

"Göster kendini," diye bağırdım. Bir silah ve rozet için sol ayağımı verebilirdim. "Şimdi!"

Oda tıklım tıklımdı ama düzenli bir şekilde organize edilmişti. Duvarlardan biri pipetler, peçeteler ve karışımlarla dolu metal raflarla kaplıydı. Diğer içki kutularının arkasında görünmezdi. Arka tarafta bir sıcak su ısıtıcısı vardı. Kutuları kenara ittim, raflardan peçete demetlerini çektim, aradım, Frank'i aradım.

İçeride benden başka kimse yoktu.

BÖLÜM 17

Van

"Benimle yürü," dedi Harry. Spot'un önünde durduk.

"Arkada biri vardı. Onu içeri girerken *gördüm*," diye yalvardım, kendimi Frank'in yerleşkesine geri dönmüş, tüm dünyaya karşı çırılçıplak duruyormuş gibi hissediyordum.

Harry ceketini çıkarıp bana vermeden önce başıyla onayladı. Gece ılıktı ama ben titriyordum.

"Sence nereye gitmiştir?" Harry sordu.

Ceketini çekerken ona dik dik baktım, bana patronluk taslayıp taslamadığına karar vermeye çalışıyordum. Anlayamadım ve yürümeye başladım. Kyle beni arka odadan çıkarmaya çalışmıştı ama onu itip kendim çıktım, içkilerini döktüğüm bir masaya biraz para fırlattım ve barmene birkaç yirmilik attım.

Harry de onu takip etmişti.

"Onu tanıyor muydun?" Harry tekrar denedi, sesi sabitti. "Gördüğün adamı mı?"

Başımı salladım ve ceketini daha sıkı kavradım. Üzerindeki kolonyanın kokusunu alabiliyordum. Temiz, erkeksi.

"Dava bu mu?" diye sordu. Randolph Caddesi'nden Mississippi'ye doğru yürüyorduk. Şehrin yerleşim bölgelerinden biriydi. Evlerin çoğu karanlıktı ama Harry devam ederken sesini alçak tuttu. "O çocukların çaresizliği mi?"

Bu sefer ona ters ters bakma zahmetine bile girmedim. "Beni sen araştırdın." "Elbette," dedi. "Kosta Rika'ya gitmeden önce."

Bedenimden uzaklaştığımı hissettim. Bir travma tepkisi. "Ne buldun?" Sonsuz şaşkınlığıma rağmen bana söyledi.

"Medyanın sizi adlandırdığı gibi Frank'in Çiftlik Kızlarından biriydiniz. Frank Roth oradaki çocukların çoğunun babasıydı ama hiçbir çocuk hangi kadının annesi olduğunu bilmiyordu. Onunuzun kısa bir süreliğine devlet okuluna gitmesine izin verildi ama bunun dışında evde eğitim gördünüz. FBI 2007 yılında yerleşkenizi bastı ve Bay Roth'u vergi kaçırmakla suçladı. Tam bir medya sirkiydi. Kadınlar ve çocuklar dışarı çıkarıldı, kameraların önünde geçit töreni yapıldı, herkes dehşet içinde görünüyordu."

Durakladı. "Kameraya bakarken çekilmiş bir fotoğrafınız *Time*'ın kapağında 'Arka Bahçenizdeki Komünler' başlığıyla yer aldı. Çiftliğe vergileri geri ödemek için el konuldu. Çocuklardan birkaçı koruyucu aileye verildi, aralarında beyninde hasar oluşacak kadar istismara uğramış bir kız da vardı, ama sen on sekiz yaşına girmek üzereydin. Bir ya da iki yıl boyunca gözden kayboldun. Sistemde bir sonraki görünmen Minnesota Üniversitesi kriminoloji programına kaydolmanla oldu. Üniversiteden çıkar çıkmaz Minneapolis Polis Departmanı tarafından işe alındın. Bazıları senin bir kotayı doldurduğuna inanıyordu. Merdivenleri o kadar hızlı tırmandın ki, bu şüpheleri hardalla birlikte yemek zorunda kaldıklarını sanıyorum. Cinayet masasında Dedektif Bart Lively ile ortak oldunuz. İkinizin örnek bir temizleme oranı vardı. Departmandaki diğerleri kıskanmış olmalı. Bart öldüğünde zorbalığa uğradınız ve beraberinde başarılı kadınların peşini bırakmayan dedikodular da geldi."

Çok şey biliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu bana kendimi açıkta hissettirmek yerine, onun zamanına değdiğimi hissettirdi. Ona bir bakış atma riskini göze aldım ama gözlerindeki yargısız samimiyete dayanamayıp başka tarafa baktım. "Devam et."

"İstifa ettiniz. Sonra BCA tarafından işe alındın. Cold Case. Geçen yıl çoğunlukla masa başı işler yaptınız ve daha bugün ilk başrolünüze atandınız. Seçimleri çalınan ve hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şey yaşamak zorunda kalan çocuklarla ilgili bir davada."

Ağzım kurudu. Kırmızı elbiseli, tuzak gözlü kadının yer aldığı son iki kâbusum ve bugün erken saatlerde barınakta çocuklara yapılan kötü muameleyi görmek beni düşündürüyordu: Taken Ones davası beni geri bir yola sürükleyebilir miydi? Harry'nin korkularımı yüksek sesle dile getirdiğini duymak tedirgin ediciydi. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Pis olduğunu."

Bunu söylemek istememişti. Tesadüfi dürüstlüğünün ardından yüzündeki şaşkın ifade beni hazırlıksız yakaladı. Yüksek sesle güldüm.

"Sanırım öyleyim," dedim. "Senin gibi biri için."

Durdum ve ay ışığının altında, kirpiklerini sayabileceğim kadar yakınında durarak ona baktım. "MPD'de hakkımda ne gibi söylentiler duydun? Özellikle ne?"

Şok olmuş görünüyordu. "Onları dinlemeyi reddettim."

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. "İyi dedikoduları nasıl aktarıyorsun?"

"İnsanlara ilgilenmediğinizi söylersiniz," dedi, sanki çok açılmış gibi. "Sonunda denemekten vazgeçerler."

Homurdandım. "En iyi ipuçlarımdan bazıları dedikodulardan geliyor."

"Benimki bilimden geliyor," dedi ensesini ovuşturarak ve aya doğru bakarak. "Gerçeklerden."

Ağzıma bir gülümseme daha yayıldı. Gerçek bir takım olabilir miydik? BCA'nın tuhaf çifti, onun bilimi ve benim içgüdülerim, Taken Ones'ı eve getirmek için yeteneklerimizi birleştiriyor, hatta belki de bu süreçte arkadaş oluyor muyduk?

Asla bilemezdim.

"Tatlı Çay olayını biraz daha araştırıyorum," dedi, hâlâ gökyüzüne bakarak. "Kendi zamanımda yani. Yardım etmek ister misin diye merak ediyorum."

Kendi bedenimin içine düşüyordum, *aşağıya* doğru.

"Dedektif Lively'nin yerini almaya çalışmıyorum," dedi, yere bakarak ve yüz ifademi yanlış okuyarak. "Beni yeni ortağın olarak düşünmene gerek yok."

"Elbette," dedim, sesim boğazımı tırmalıyordu. "Yardım edeceğim." Başka ne diyebilirdim ki?

Sonra ona ceketini fırlattım, geri döndüm ve arabama doğru yürüdüm. Takip etmedi.

Gizle

arkada

Gizle

o

o

Aklını

onu

Kaybe

tmek

Adil olan da buydu. Kız onu barın karşısında gördüğünde adam neredeyse *kendini* kaybetmişti. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı. Bundan emindi. Üstelik başında yem şapkası, takma sakal ve bıyık vardı; pek de kendisi gibi görünmüyordu.

Ama gözleri ona takıldığında irileşmişti.

Sonra kadın kalabalığın arasından ona doğru hızla ilerledi. İçgüdüsel olarak kaçmış ve barın uzak ucunda bir çıkış olmadığını fark edince dehşete işaretlenmemiş tek kapıyı denemişti. Arkasından çarparak kapatmış. Kendini rafların tepesine doğru fırlattı. Açık havalandırma deliğini gördüğünde kutsal olan her şeye şükretmişti.

Tam ışığa çarptığı sırada kendini yukarı itti ve içeri girdi.

Tıpkı gömüldüğü yerde onu fark etmiş gibi görüldüğü zamanki gibi, daha derine inme dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, nefes alış verişini sabit tutmaya zorladı. Vücudunu dar alanda döndürecek mikro hareketlere başladı. Siyah ajan hızla depoya girip onu omuzlarından tutarak dışarı çıkarmaya çalıştığında, yüzü yere dönük, gölgelerin içindeydi.

Dün gece cenazede ortaya çıkan kişinin Comstock olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bu onu çok tedirgin etmişti. Neler olup bittiğinden haberdar olması gerektiğini fark etmişti. Bu yüzden olay yerinden kim sorumluyorsa onu eve kadar takip etmeye karar vermişti. 50'li yıllardan fırlamış bir şapka takarak ortaya çıkan süslü adamla

-Ve Comstock. Kıyafetler kararını vermesini sağladı. Fötr şapka giymiş ve ayakkabıları bu kadar parlak olan biri patron olmalıydı.

Süslü adam onu Suçluları Yakalama Bürosu'na götürdü.

Daha önce hiç duymamıştı ama devasa binanın dışında otururken telefonundan onları araştırdı. Polislerle FBI'ın karışımı bir şey oldukları *ve bir* faili meçhuller bölümleri olduğu ortaya çıktı.

Doğru kişiyi takip etmişti.

Endişelenmesi gerekenler BCA'ydı, arabasında otururken böyle düşünmüştü. Mezarlıkta normal polisin bulabileceği hiçbir şey bırakmamıştı. Bundan emindi. Eldiven giymiş, ayrıca Kurtuluş Ordusu'ndaki bir yığın aynı ayakkabı arasından seçtiği siyah spor ayakkabılarını giymişti. Onları Minneapolis'in yirmi mil doğusunda, yaşadığı yerin karşısındaki bir benzin istasyonunun çöp kutusuna atacaktı. Eldivenleri atmadan önce yirmi mil daha kuzeye gidecekti. Mezarlıkta bir şeyi, bir deri parçasını ya da bir saç telini gözden kaçırmış olsa bile, hiç tutuklanmamıştı, dolayısıyla sisteme dahil değildi.

Olaydan önceki günlerde birileri onu olay yerinde görmüş olabilirdi ama hiç sanmıyordu. Ayakkabılar için parasını alan kasiyer onu hatırlayabilirdi ama bu pek olası değildi.

Hiç kimse yapmadı.

Hep böyle olmuştu. Gittiği her yere uyum sağlamıştı. Herkese benziyordu ama hiç kimseye benzemiyordu. Bakışlarınızın üzerinde gezindiği bir adamdı.

Ama o değil.

Onu görmüştü.

Bu onu korkuttu. Aynı zamanda kalbinin doğal boyutunun on katına çıkmasına neden oldu, sanki Grinch ya da onun gibi bir şeydi. Beyaz-sarı saçları, minyon boyu. Lottie ile kardeş olabilirlerdi. Ve diğer kızlarla, onlar daha gençken.

Yani süslü adamı BCA'ya kadar takip etmekte haklıydı.

Hangi ajanın yetkili olduğu konusunda yanılmıştı, hepsi bu.

Hangi ajana *dikkat etmesi* gerektiği konusunda.

BÖLÜM 18

Van

Kendimi tuttum, hafifçe sallandım, gözlerim kapalıydı. Mantranın her tekrarında kalp atışlarım biraz daha sakinleşti ve ekşi safra boğazımdan .

Unutmak daha iyi. Unutmak daha iyi.

Son yirmi dört saat bir-iki-üç yumruk gibiydi. Birincisi, diri diri gömülen kadın, Taken Ones faili meçhul dosyasının açılmasına yol açmıştı. İkincisi, Frank'in barda halüsinasyon görmesi. Üçüncüsü, Harry'nin bana Tatlı Çay cinayetlerini araştırmaya devam edeceğini söylemesi. *Benim suçlarım.*

Şu üç kasırga mı? Bu gece bir kabus görecekim garantiydi.

Taken Ones davasıyla ilgili bir şey olmasını umuyordum, bilinçaltımdan çekebileceğim bir bağlantı bana bir çözümde yardımcı olabilirdi, ama rüyalarımı hiç bu şekilde yönlendirememiştim.

Bunun yerine, kırmızı pantolonlu kadının yer aldığı üçüncü berrak rüyamı gördüm, ancak bu sefer sadece o korkunç gözleri değil, yüzünü de görebiliyordum. Bodrum katı da daha netti. Duvardan duvara gri halı. Üç kapılı bej bir koridor, ikisinin arkasından ağlama sesleri geliyordu. İdrar ve korku kokan yoğun bir hava.

O kapılardan birini açarken, çaresiz bir öfkeyle boğulup, isteğim dışında sürüklenerek izlemek zorunda kaldım. Ayak bileğine bir ip bağlanmış küçük bir ayak odak noktama geldi. Görüşüm yukarı doğru kayarken ve çocuğun vücudunun durumunu gördüğümde çılgılık attım. Her zaman bağırırdım ve bu her zaman nafileydi. Duyulmamıştı.

Ama bu sefer, yaklaşık yirmi yıl önce berrak rüyalar görmeye başladığımdan beri ilk kez, bu çılgılık bir şey yaptı.

Beni o vizyondan çıkarıp yeni bir vizyona soktu.

Sarsıntı rüya halimde bile midemi bulandırdı. İkinci imgelemde etrafımı göremiyordum, sadece ahşap bir zeminde yatan bir bebek vardı. Bebek, pembe-sarı çiçek tomurcuklarıyla kaplı beyaz bir battaniyeye sarılmıştı ve yanaklarından aşağıya yağlı gözyaşları süzülüyordu. Yanında bir rulo koli bandı duruyordu. Kaslı eller bebeğin yanında belirdi. eklemleri şişmiş, saçları ay ışığında gümüş rengine bürünmüştü. O eller bir döşeme tahtasını kaldırdı.

Tahta korkunç bir çığlık attı.

Gürültü beni uyandırdı, panik atağın soğuk kollarına gönderdi.

Unutmak daha iyidir.

Başımı iki yana salladım, uykudan sıçrayan saçlarımı yüzüme gönderdim, dehşete düşmüş bebeğin görüntüsünü silmeye çalıştım. En azından yerini aldığı kâbus kadar kötü değildi, hakkını vermeliydim. Tabii Bart'ın dediği gibi, bu en uzun cüce cin ödülünü kazanmak gibi bir şeydi.

Daha iyi kötü hala kötüdür, evlat.

Bart'ı düşünmek beni stüdyo daireme geri getirdi. Güvenli bir yere. Dehşete düşmüş bir bebeği ya da katran çukuru gibi gözleri olan bir canavarın çocuklara işkence etmesini izlemiyordum.

Birkaç titrete nefes daha çektim.

Arka arkaya kâbus görmek yeni bir şeydi ama buna hazırlıklıyım. Dikkatle inşa ettiğim akıl sağlığımın altımda parçalanmaması için kendime yavaşça, nazikçe eşikten nasıl geri döneceğimi öğrettim.

Burnunuzdan nefes alın, ağzınızdan verin.

Tam rahatlamaya başlamıştım ki masadan cep telefonumun sesi geldi. Yılların verdiği eğitim beni yerimden sıçramaktan alıkoydu.

"Alo?"

Tıklayın.

Telefonumun yüzü bana bunun bir Leech Lake numarası olduğunu söyledi. Bu günlerde dolandırıcıların yaptığı bir şeydi, bir telefon numarasına yakın kasaba isimleri atamak ve sonra sizi oradan arıyormuş gibi yapmak. Bu da öyle bir şey olmalı. Bir dolandırıcı.

Hala.

Yarın Kyle'a kontrol ettiririm.

BÖLÜM 19

Van

İkili film kâbusumdan sonra kendimi sakinleştirmeyi ve altı saat kesintisiz uyumayı başardım. Sonuç olarak, üç bölümden oluşan yeni bir tutumla uyandım. Birincisi, ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım Comstock'un benden asla kabul ettim ama bunun Amber ve Lily'ye ne olduğunu öğrenmeme engel olmasına izin vermeyecektim. İkinci olarak, uykusuzluğun barda halüsinasyon görmeme neden olduğuna karar verdim. Tabii ki dün gece Frank'i görmemiştim. Üçüncüsü, Harry'nin Tatlı Çay Katili davasında yeni bir şey ortaya çıkarmasına imkân yoktu, çok dikkatli davranmıştım. Ben rol yapardım, o da sonunda ilgisini kaybederdi.

Hatta kendimi o kadar iyi hissediyordum ki iki torba daha çöp toplayıp kanalizasyona attım. Evime bakarak bunu anlayamazdınız ama *ben* biliyordum.

Bu iyi hisler yüzünden Magnolia'ya uğrama sırasının bana geldiğine karar verdim. Kyle son birkaç içkiyi almıştı. Kendime bir mocha ve onun sevdiği şuruplu buzlu lattelerden sipariş ettim ve onu ofisimin önünde beklerken bulduğum BCA'ya doğru yola çıktım. Ona içkisini uzattım. Genç dedektif üniforması giymişti: lacivert pantolon, beyaz düğme, lacivert kravat. Yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

"Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil." Anahtar kartımı çıkardım. "Neden bu kadar erken geldin?"

"İlk ofisinizde buluşalım demiştiniz. Saat sabahın sekizi."

Duş almak dışında asla çıkarmadığım saatin yüzünü görmek için bileğimi hafifçe salladım. Meslektaşlarım bir tane taktığım için Luddite olduğumu ya da daha kötüsü dikkatleri üzerime çektiğimi düşünüyorlardı ama kendimce nedenlerim vardı. Kyle saat konusunda haklıydı.

zaman. "İkimize de bir iyilik yapmaya ne dersin?" dedim, "Bu toplantıyı bitirdikten sonra bize bir oda ayırt."

Bu davayı yürütebileceğimiz merkezi bir yere ihtiyacımız vardı; beyaz tahtaları, AV ekipmanı ve hatta belki bir VCR'si olan bir yere. Sadece teknolojiye ihtiyacımız olmayacaktı, aynı zamanda dava için psikolojik olarak da iyi olacaktı. Tarafsız bir zemin, herkes eşit. İnsanlar en iyi çalışmalarını, aralarında bir düzen kurmaya ihtiyaç duymadıkları zaman yaparlar. Bana liderlik görevi verildikten hemen sonra oda talebinde bulunmalıydım.

Bu davadaki ilk hatam. Umarım son hatam olur.

"Tamamdır," dedi.

Sandalyeme çöktüm ve Kyle'ı da aynısını yapmaya davet ettim. "Ben sahaya çıkmadan önce planın üzerinden geçelim."

Kyle oturmuş, kucagında dengede duran yasal deftere bakıyordu. Notlarının çoğunu el yazısıyla almış ve daha sonra sisteme girmişti. Ben de onayladım. Kelimelerin ormanına inmenin sağlam bir yanı vardı. "Olay odasını ayarladıktan sonra zaman çizelgesini oluşturmaya devam edeceğim," dedi. "Amber ve Lily'nin kaybolmasından dört hafta önce başlasak olur mu?"

"Evet." Bilgisayarımı açtım ve kahvemi yudumladım. "Daha fazlası olursa kendi kendimizi kovalarız. Daha azı olursa katalizörü kaçırabiliriz."

Not defterine bir şeyler karaladı. "Ben zaman çizelgemizi oluştururken, mali ve telefon kayıtlarını kontrol ediyor ve oyuncularımızın mazeretlerini doğruluyorum. Telefonda ya da bilgisayardan yapılabilecek tüm işleri ben halledeceğim."

"Doğru." Onun işi az buz bir iş değildi. 1980'de raporlar şanslıysak daktiloda yazılır, şanslı değilsek el yazısıyla yazılırdı. Veri analistinin işinin büyük bir kısmı notları deşifre etmek ve bilgilerin nasıl ele alınması gerektiğine karar vermektir. Dün, Chandler'la görüşmemden önce dosyaları gözden geçirirken, olay yerinin elle çizilmiş bir krokisinin kenarına sıkıştırılmış "fasulyenin içine siyah", "baba geri döndü" ve "kalp cerrahı???" gibi şeyler buldum ve bu sadece bir örnekti.

Cinayet masası dedektifi olarak edindiğim tecrübelerden biliyordum ki, baştan savma notlar illa ki ihmalden kaynaklanmıyordu. Bazen mutfakta çok fazla aşçı olurdu, özellikle de on yıllara yayılan bir davada. Getirilen her memur kuşağı, alışkın yöntemi kullanarak kendi fikirlerini ekledi. Kısa süreli davalarda bile dedektifler

daha sonra yazmak niyetiyle notlar karalıyor ve daha sonra gelmeden, bir öncekinden daha korkunç başka bir suç mahalline çağırılıyorlardı.

Tabii ki, bazen sadece kötü polis işiydi.

Kyle, "Ayrıca kızların, ailelerinin, kaydedilmiş tüm tanıkların ve tüm potansiyel şüphelilerin faaliyetlerini de araştıracağım," dedi. Sesi istekli geliyordu. Bu iyiye işaretti.

Soruşturması zamanda geriye doğru bir yürüyüş olacaktı. Dolayısıyla bir VCR'a ihtiyaç duyulabilir. Bazı görüşme kayıtları 1980'den beri güncellenmemiş olabilir.

"Tüm bunları organize ettikten sonra, sahada bana katılmanı istiyorum," dedim.

Kyle beni minnettar bir bakışla ödüllendirdi. Bir dava, her ajanın kendi bölgesini denetlemesi, ekibin geri kalanıyla iletişim kurması ama kendi köşesini yönetmesi durumunda daha iyi çalışırdı. Yine de bazı liderler kontrolü bu şekilde devretmeyi sevmiyordu. İkinciye mikro yönetmeyi, onlara nasıl indeksleme yapacaklarını söylemeyi, analistin sistemine kendi damgalarını vurmak için oraya buraya atlamayı tercih ediyorlardı. Kyle benim de onlardan biri olup olmadığımı merak etmiş olmalı.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Rue Larsen hâlâ telefonuma cevap vermedi," dedim telefon kayıtlarıma göz atarken. "Onu tekrar arayacağım. Görüşme için öncelikli kişi o."

"Sırada tabii ki Kind'lar ve Bayan Larsen var," dedi Kyle notlarını okuyarak. "Theresa Kind bir apartman dairesinde, Rita Larsen ise bir dükkânda yaşıyor, ikisi de hâlâ Leech Lake'te. İyi doktor Charles Kind'ın ev adresini bulacağım ve Rolf Larsen'i arayacağım."

"Harika," dedim. Ayrıca Elm Sokağı'nda aşağı yukarı kapıları çalmayı, Rue'yu bulan kadın Carol Johnson da dahil olmak geçmişte görüştüğümüz kişilerle çapraz referanslar almayı ve o zamandan beri buraya taşınan insanlarla konuşarak neler duyduklarını öğrenmeyi planlıyordum. Bulabildiğimiz herkesle yeniden görüştükçe ve Dedektif Comstock, ilk haberi yapan muhabirler ve hastanede Rue'ya bakan hemşireler de dahil olmak üzere yeni kişilerle konuştukça dava dosyasına eklemeler yapıyorduk. Mümkün olduğunda önceden arayacak, mümkün olmadığında ortaya çıkacak ve en iyisini umacaktık.

"Leech Lake polis karakoluna çoktan ulaştım," dedi Kyle. "Kayıtlarının emrinize amade olduğunu söylediler ama daha önce görmediğimiz bir şey bulabileceklerini *sanmıyorlardı*. İlk soruşturmadan bir memur hala orada çalışıyor, ancak size söyleyecek yeni bir şeyi olmasını beklemiyordu."

Kulağa doğru geliyordu, yerel polis departmanı -özellikle de eski bir polis memuru- şimdiden davadan uzaklaşmış, Kyle'a gösterişsiz bir geri adım attırmıştı. Ne bildiklerini kendi gözlerimle göreceğimi *umuyordum*.

"İyi iş," dedim. "Diğer şüphelileri tekrar gözden geçirmeden önce aileyle ve yerel polisle konuşmak istiyorum. Pastayı pişirmeden önce malzemeleri kataloglayın."

Chandler'ın dün davaların neden başarısız olduğuna dair verdiği o tuhaf küçük derste anlatmaya çalıştığı şey buydu. Buna tünel görüşü demişti ama daha doğru bir ifadeyle tümevarımsal akıl yürütme deniyordu ve iyi ajanların kaçındığı bir şeydi: kimin yaptığını bildiğinizi düşünerek bir dava oluşturmak ve bunu kanıtlamak için oradan geriye doğru çalışmak. Bu yöntemin sonuç verdiği nadir durumlarda, işin içinde yetenekten çok şans vardı. Sonuç alınmadığında ise yanlış kişi -ya da hiç kimse- suçlanırdı. Bu bir güven hastalığıydı, her insanın yapabileceği bir şeydi. Kim mahallesinde ya da işyerinde bir suç işlendiğini duyup da kendi önyargılarına dayanarak hemen suçluyu hayal etmemiştir ki?

Sorun şu ki, polisler bunu yaptığında insanların hayatına mal oluyordu.

Kanıtlarla başlamak ve davayı oradan inşa etmek her zaman daha iyiydi. Yine de beyninizin her şeyi düzgün bir kaba atmak isteyen kısmını susturmak disiplin gerektiriyordu.

"Ayrıca MPD'deki Comstock'u da kontrol etmeliyim," dedim, bu düşüncenin verdiği huzursuzluğun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. "Cinayet soruşturması ve Cold Case arasındaki iletişim hatlarının açık kaldığından emin olun."

"Anlaşıldı," dedi Kyle not defterine bir şeyler karalayarak. Endişemi sezdiyse de belli etmedi.

Yoğun bir şekilde yazmasını izledim, yüzü konsantrasyonun resmiydi. "Kyle?"

"Evet," dedi, hâlâ yazıyordu.

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Gözleri benimkilere kaydı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Nasıl yani?"

"Bir yıl sonra lider mi olmak istiyorsun? Belki de BCA'dan ayrılıp cinayet masasına geçmek istersin? Uzun vadede hedefin ne?" Akıl hocamken hırsları önemli değildi. Şimdi iki numaram olduğu için önemli olabilirler.

"Chandler'ın işini istiyorum, sonra da tüm BCA'yı yönetmek istiyorum," dedi hiç tereddüt etmeden.

Homurdandım ve başımı salladım. Evrak işleri ve toplantılarla dolu bir hayat, peşinde olduğu şey buydu. En azından işimin peşinde değildi.

"O halde işe koyulalım," dedim. "Muhasebeden biriyle görüşmem gerekiyor, sonra da öğle yemeğine kadar ya Rue Larsen'in oturma odasında ya da Leech Lake'te ormanı inceliyor olmak istiyorum."

Erin Mason ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Saçları, kafasına bulanık bir görünüm verecek kadar griyle karışık koyu kahverengiydi. Tel çerçeveli gözlükleri ve makyajsız yüzüyle uyumlu pratik bir seçim olan saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

"Erin Mason?" Açık kapısını çalarken sordum. "Ben Ajan Van Reed."

Önünde durduğu bilgisayardan başını çevirdi. Gülümsemedi. Orada olmamdan rahatsız mı olmuştu yoksa doğuştan asık suratlı insanlardan biri miydi anlayamadım. Gözlerini kısarak kemerime takılı rozete baktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Alınanlar dosyasında bulduğum, üzerinde *Erin Mason'la konuşun/muhasebe* yazan sarı post-it notu *elime* aldım. "Bunu kimin yazdığı hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlüklerini burnundan aşağı indirdi ve ona baktı. "Daha yakına getir."

Ben okudum. Notu okumak için gözlüklerini tekrar yukarı kaldırdı, ağzı düşünüyormuş gibi bir tarafa doğru kıvrıldı. Sonra bir O harfi oluşturdu. "Sen Cold Case'densin."

Binanın iki ayrı ucunda, tamamen farklı departmanlarda çalışıyorduk. Beni tanımaması şaşırtıcı değildi. "Ben . "Taken Ones davasını yeniden açıyoruz."

Yüzünden rahatlamaya benzer bir şey geçti. "Tam zamanında. Zavallı bebekler."

"Oturabilir miyim?"

Masasının karşısındaki sandalyeye baktı. Bunu bir davet olarak algıladım. "Notu kim ve neden yazdı?" Otururken sordum.

"Ben." Erin post-it'i masa takviminin üzerine yerleştirdi ve parmağını üst kısmında gezdirerek yerine yapıştırdı. "Ve *ne zaman* daha iyi bir soru olabilir."

"Ne zaman ," dedim yüz ifademi eşit tutarak. "Otuz üç yıl önce."

Post-it'lerin bu kadar uzun süredir var olmasına şaşırmıştım. "Nedenini söylemek ister misin?"

"1982'de liseden mezun oldum. Leech Lake'ten." Burnunu çekti ve daha dik oturdu. "Muhasebe diplomamı almak için St. Cloud State'e gittim. BCA'ya 1989'da başladım ve o zamandan beri buradayım."

"Kaçırılan iki kızı tanıyor muydunuz?"

"Amber'a bakıcılık yapıyordum."

Ani bir hafiflik hissettim. "Hangi yıllar?"

Bunu düşündü. "Muhtemelen ilk kez 78'de, sonra da ortadan kaybolana kadar ara ara."

"Amber kaybolduğunda sizinle görüşüldü mü?"

"Hayır." Dirseklerini masasına dayadı ve yumruklarını yanaklarına dayadı, şaşırtıcı derecede genç bir hareketti. "Olsaydım polise Kind'ların Amber'ı onların evinde izlememe asla izin vermediklerini söyledim. Onu hep benim evime bırakırlardı. Annemle babam aldırmadı. Aslında hoşlarına giderdi. Küçük kardeşlerime aynı bakabileceğim anlamına geliyordu. Ama ben bunun garip olduğunu düşünüyordum. Bebek bakıcılığı yaptığım başka hiçbir aile bunu yapmadı."

"Bu yüzden mi faili meçhul dava yeniden açılırsa sizinle iletişime geçilmesini istediniz?"

Sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Hayır. Yani, farklıydı ama akla yatkındı. Özellikle de kendi çocuklarım olduktan sonra. Ebeveynlerin bazen evi kendilerine ayırmak istemelerini anlıyorum. Benim konuşmak istediğim Leech Lake polisiydi."

Erin omzumun üzerinden bir adam ve bir kadın geçerken baktı, ikisi de gelecek hafta sonu katılacakları bir konferans hakkında konuşuyorlardı. BCA'nın muhasebe kanadı bana yabancıydı ama daha önce gittiğim diğer idari ofislere benziyordu. Kabinler ve halılar, hafif yanık kahve kokusu, kahverengi kıyafetler ve rahat ayakkabılar giyen insanlar.

Sesleri azalınca devam etti. "Benimle röportaj yapmadılar." "Bundan zaten bahsetmişsiniz."

"Sadece ben değildim," dedi sabırsızlıkla. "Ailem, Leech Lake polislerinin kızların aileleri dışında *kimseyle* konuşmadığını söyledi."

"Bu size garip mi geldi?" Doğru olsaydı garip olurdu ama dosyalardan polisin yedi şüpheliden altısıyla ve Carol Johnson'la görüştüğünü, ayrıca kızlar kaybolduğunda güzergâhı o mahalleye düşen ama hiçbir şey görmediğini söyleyen bir Schwan's da görüştüğünü biliyordum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi. "Yerel polisin rastgele bir genç kıza neyin peşinde söylememiş olması soruşturma yapmadıkları anlamına gelmez. Ama sanki kağıt üzerinde iyi görünmek için yeterince şey yapmışlar gibiydi. Kind ailesiyle aynı kiliseye gidiyordum. Amber kaybolmadan önce aktif üyelerdi ama sonra gelmeyi bıraktılar. Kiliseden tek bir kişiyle bile görüşülmedi, papazla bile. Annem Bayan Kind'ın emlak ofisinde çalışıyordu ve ona da hiçbir şey sorulmadı. Rue'nun annesi okulda çalışıyordu ve polis onun iş arkadaşlarıyla hiç konuşmadı. Biliyorum çünkü bazılarımız etrafa sorduk. Sanki polisler Amber ve Lily'yi bulmak istememiş gibiydi. Biz çocuklar da öyle düşündük."

Bunun üzerinde düşündüm. Titiz olmamakla ihmalkâr olmak aynı şey değildi. Leech Lake polisinin bu yelpazenin neresinde yer aldığını öğrenmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. "Bu konu hakkında ilk kez mi konuşuyorsun?"

"*hep* bunu konuşurduk. Sorumlu iki memur

-Bauman ve . . . Schmidt mi? Bizden çok büyük değillerdi, birkaç yıl önce mezun olmuşlardı. Partilerimizi dağıtmaktan büyük zevk alırlardı." Geçmişinin bu parçası hakkında konuşmak onu gerginleştirdi, kelimeleri kırıldı. Kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Demek istediğim, her iki memuru da tanıyorduk ve Amber ve Lily kaybolduğunda derinlemesine araştırmadıklarında, bu hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Bir şeyleri örtbas ettiklerini düşündük."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne gibi bir şey?"

Gözleri yana kaydı. "Bilmiyorum. Kızların nerede olduğunu biliyorlardı ama söylemek istemediler mi?"

Dikkatli davranmam gerekiyordu. Erin bir komplo teorisyeni olabilirdi - korkunç şeylerin çoğu zaman sebepsiz yere olduğunu kabul etmektense büyük bir plana inanmanın rahatlığı vardı- ya da konuyla ilgili bilgi sahibi olabilirdi. "Çok stresli olmalı. Bunu düşünmek ve bununla birlikte gidecek hiçbir yerinin olmaması."

"İnternette önceydi," dedi başını sallayarak. "Google'a 'yerel polisi araştırmak için kiminle iletişime geçersiniz' diye yazamazdık. bu yüzden çok uykusuz kalmıştım." Bir an için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

kendisi. "Sanırım üniversite için Saint Cloud'a taşındığımda bu aciliyet azaldı."

"Yeni arkadaşlar, yeni çevre," dedim hafifçe.

Beni duymuyor gibiydi. Post-it'e tekrar dokundu, işaret parmağıyla kenarlarında gezindi. "Kızların kayboluşunun onuncu yıldönümüne kadar bunu bir daha düşünmedim. Bir yıldır buradaydım. Henüz bir faili meçhuller departmanımız yoktu ama dosyaların bir kopyası elimizdeydi. Onlara bakmak için izin aldım ve her şey geri geldi. Bauman ve Schmidt'in kaçırma olayında sadece tek bir kişiye bakması. Amber ve Lily'nin kaybolduğu gün başka yerde olduğunu kanıtlamasına rağmen Leech Lake'in yerleşik sığı. Fikrimle ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden notu yazdım ve sonra bir insanın unutabileceği kadar unuttum."

"Yazdığınız için teşekkür ederim," dedim.

Gözleri açık bir şekilde bana baktı. "Size söylediklerimle bir şey yapmayacaksınız, değil mi? Birbirinizi nasıl kolladığınızı biliyorum."

"Ben o kızlara göz kulak oluyorum," dedim kararlılıkla. "Ve bu yüzden notu yazdığın için sana minnettarım."

Arkasına yaslandı, sonra başını salladı. Bir adaletsizlik yapıldığından emin olmak ama içgüdülerinden başka bir şeye dayanamamak zordu. Ona sempati duydum.

Ayağa kalkarken ona bir kart uzattım. "Aklınıza başka bir şey gelirse ararsınız değil mi?"

Başını salladı ve kartımı post-it'in üstüne yerleştirdi.

BÖLÜM 20

Van

Şehrin dışında sıcaklığın hafifleyeceğini düşünmüştüm ama güneşi köreltecek binalar olmayınca Leech Lake'e giderken her yer kavrulmuştu. Kasaba Minneapolis'in on sekiz mil batısında, en yakın gölün iki mil doğusunda yer alıyordu. Bu yüzden kızlar o gün açıkta bir plajda su sıçratmak yerine تنها bir dereye doğru yürüyüşe çıkmışlardı.

Minneapolis düşmeden önce yaklaşık 10 mil boyunca kanadı. Leech Lake'e girdiğimde büyük şehirden hiçbir iz yoktu. Ne büyük mağazalar ne de çevrede fabrikalar vardı. Nüfus tabelasında burada 4.932 kişinin yaşadığı yazıyordu ve gördüğüm tek fast-food restoranı bir Subway'di. Reklam panolarının hepsi cep telefonu şirketleri ya da tatil köyleri yerine küçük yerel işletmelerin (masör, Gold Kettle restoran) reklamlarıydı. Arabayla geçerken insanlar bana doğru bakıyor, ön camdan gözlerini kısarak bana bakıyorlardı ve bu sadece sıcaktan kaynaklanmıyordu.

Bir bütün olarak ele alındığında, topluluğun izole olduğunu kuvvetle düşündürüyordu. İzole bir grubun tehlikelerini herkesten daha iyi biliyordum ve bu durum beni korkutuyordu. Kırsal kesimde daha az insan vardı ama şiddet için de bir o kadar neden vardı ve bunların hepsi kişiseldi.

İşime bir katman daha ekleyecekti.

Burayı daha iyi anlamak için Leech Gölü'nün her iki ucuna da gittim. Bana büyüdüğüm yerin yakınındaki küçük Minnesota kasabasını hatırlattı. Hırdavat, dişçilik, beş-on kuruşluk dükkanlar sunan yavan vitrinler. Önünde LION PRIDE (ASLAN GURURU) yazan bir tabela ile yenilenmesi çoktan gecikmiş bir lise! Kasabanın kenarında yeni bir bina - bir tıp kliniği - kırdı bir piramit gibi göze çarpıyor. Gün durgun olmasına rağmen rüzgara karşı iter gibi yürüyen insanlar.

Rue için burada büyümek nasıl bir şeydi? Erin Mason'ın söylediği gibi, annesi lisenin bürosunda çalışıyordu. O zamanlar sekreter deniyordu. Şimdi ofis müdürü olarak anılıyordu. Eğer Leech Lake de diğer küçük kasabalar gibiyse, bir ebeveynin okulda çalışması -eğer havalı bir öğretmen değilse- bir sorumluluktur. Maaşı iyi değildi. Rue ve kız kardeşi de ikinci el kıyafetler giyiyor ve saçlarını evde kestiriyorlardı.

Amber Kind'ın o gün neden kızlarla takıldığını merak etmek için dedektif olmaya gerek yoktu. Rue ve Lily'yi yargılamıyorum. Sadece böyle bir şey olmadı. Küçük kasabanın kast sistemi çok köklüydü. Rue işçi sınıfındandı, Amber ise kraliçe. Rue o gün Hayalet Deresi'nde yüzmeye gitme çağrısı aldığı anda kendini piyango kazanmış gibi hissetmiş olmalıydı. Bu bir telefon görüşmesiydi. Kayıtlar bu konuda netti. Rue ve Amber'ı bir araya getiren, okul sonrası özel bir merhamet programı mıydı? Sınıf arkadaşlarından birkaçı hâlâ Leech Lake'de yaşıyordu. Onlarla konuşmayı umuyordum.

Arazinin yapısını öğrendikten sonra polis merkezine gittim. Erin'in davayı soruşturmada zayıf bir iş çıkardıkları yönündeki önerisi olmasaydı bile ilk iş oraya uğrardım. Bir yabancıнын etrafta dolaştığı haberini almadan önce kendimi tanıtmam en iyisiydi. Polis karakolu, eskiden güzel bir Carnegie kütüphanesi olan ve şimdi bir dükkânlar kooperatifi haline gelen yerin gölgesine sıkışmış 90'lar tarzı tuğla bir kutuydu: Shannon's This- n-That, Calkins Accounting, Rainy Day Used Books.

Klimalı arabamdan iner inmez ensemden ter damlamaya başladı. Saçlarımı sıkı, düşük bir topuzla toplamıştım ve üzerimde siyah kordonun içine sokulmuş siyah bir tişört, cepleri olduğu için üstüne de siyah bir blazer ceket vardı. İçeri girerken bu oyunu nasıl oynayacağımı düşündüm ve en iyi yolun doğrudan gitmek olduğuna karar verdim.

Neredeyse her zaman karar verdiğim şey buydu.

Karakolun içi eskimişti ama bu o kadar da kötü değildi. Asma kiremit tavanın yeşil halıyla kavgaya etmesini önleyen ahşap paneller, Leech Lake Polis Departmanı'nın son birkaç on yıldır bütçesini iç tasarımdan ziyade memurlara ve ekipmana harcadığını gösteriyordu. En azından benim umduğum buydu.

"Ajan Evangeline Reed, Memur Bauman'ı görmeye geldi," dedim danışmadaki kadına rozetimi göstererek. "Ajan Kaminski önceden aradı."

"Doğru," dedi bilgisayarına bakarak. Minnesota aksanı kalındı. "Bize uğrayacağınızı söylemişlerdi. Ancak ne yazık ki Daniel şu anda burada değil."

Altmışlı yaşlarındaydı, gri saçları gevşek duruyordu. Özenle yapılmış bir makyajı olduğundan, bu sabah evden çıkmadan önce saçlarını da kıvırdığından şüphelenmiştim. Nem saçlarını oradan almıştı. Masasının kenarında, ona dönük duran iki çerçeveli fotoğraf duruyordu. Üzerinde bir pırlanta lekesi olan altın bir alyans takıyordu, bu yüzden fotoğrafların kocası ve çocuklarına, belki de torunlarına ait olma ihtimali yüksekti. Masasının geri kalanı düzenliydi: mavi mürekkeple notlar yazılmış büyük bir masa takvimi, bir kalemlik, bilgisayarına dik duran bir zimba. Bunların hiçbirisi bana onun Kyle'ın aldığı geri püskürtmenin ya da Erin Mason'ın gerçekleştiğine inandığı örtbas etmenin bir parçası olup olmadığını ya da Bauman'ın yokluğu hakkında sadece doğruyu söyleyip söylemediğini söylemedi.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?" Minnesota aksanımı takdim ederek sordum. Yavaşça içeri kaydardım, ağzımı *o'nun* etrafında kıvırdım, *a'yı* çenemin arkasına taşıdım ve amca diye bağırana kadar üzerine oturdum.

Gülümsedi ve bilgisayarına doğru döndü. "Bir kontrol edeyim. Görünüşe göre bugün izin günü. Yarından itibaren önümüzdeki beş gün için sekiz-dört vardiyası planlanmış."

"Kıdemle birlikte harika bir program geliyor," dedim gülümsemesini yansıtarak. Daniel Bauman 1980 yılında olaylara müdahale eden iki memurdan biriydi. Diğeri, Alastair Schmidt, yirmi yıl önce ölmüştü. Tıpkı Erin Mason'ın söylediği gibi, kızlar kaybolduğunda her iki adam da gençti, yirmili yaşların başındaydı. "Memur Bauman'ın olmaması halinde Matthew Clark'ın benimle konuşabileceği söylendi."

"Kahretsin," dedi alnı çatallaşarak. "Devriyeye çıktı. Onu geri çağırabilirim."

Düşünüyormuş gibi yaptım. İlk buluşmamız için onun programının insafına kalamazdım. Gücü elimde tutmam gerekiyordu. "Çok nazıksınız," dedim, aksanım artık neredeyse onunki kadar kalındı. "Şu anda yaptığı şey çok önemli. Devriye memuru olarak çalıştığım zamanlardan biliyorum."

Rahatlamış görünüyordu. "Oh. Emin misin? Sadece bir telsiz çağrısı yeter."

Kıkırdayarak ellerimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil. Bugün Memur Clark'ı rahatsız etmeden yapacak çok işim var. Dosyalara bir göz atabileceğimi söyledi, o yüzden bunu çabucak yapıp yakanızdan düşeceğim."

Ağzı, onu takip eden ses için mükemmel olan bir daire oluşturdu. "Oh. konuda bir şey bilmiyorum. Dosyalarımızı oldukça güvenli tutuyoruz, biliyorsunuz."

"Elbette." Ses tonumu rahat tuttum. "Sanırım BCA'da her şeyin bir kopyası var. Sadece teyit etmem gerekiyor. Ama protokol önemlidir, özellikle de böyle bir davada. Zavallı kızlar."

Benden uzağa doğru eğilmişti ama aniden öne doğru eğildi. "Korkunç değil mi? O gün burada çalışıyordum. Carol Johnson'dan telefon aldım. Carol'ı tanıyor musun?"

"Bugün beni bekliyor." Plan buydu zaten.

"Hiç iyileşmedi, sanmıyorum. O kızlar kaybolduktan sonra bir daha asla o neşeli haline dönemedi. Yolunuzun sonunda kayıp bir çocuk gördüğünüzü, ayaklarının asfaltta piştiğini hayal edin." Ürperdi.

"Bu gibi vakalar bir toplumu gerçekten parçalayabilir." Balık tutuyordum. "Bizimkini değil! Leech Lake değil. Bu kasabayı ne zaman görmeliydiniz?"

haberim oldu. Arama ekibine yüz kişinin katıldığına bahse girerim ve bu internetten ya da cep telefonlarından çok önceydi, bilmiyor musunuz? Zavallı küçük Amber ve diğer kızı bulmak için ormanı taradık."

Ona Lily'nin adını teklif etmedim. Konuşmaya devam etmesini istedim.

"Onları bulamadık tabii ki. Hiçbir şey bulamadık. Sanki o tatlı kızlar bir uzay gemisinde zaplanmış gibiydi." Elini boynuna götürdü. "Böyle bir şeye inandığımdan değil. Sadece söylüyorum."

Başımı salladım.

"Şey," dedi bakarak. Bir üniformalı arka taraftaki masada bir şeyler yazıyor, bir diğeri de telefonla konuşuyordu. "Elinizde zaten bir kopyası bulunan dosyaları size göstermenin bir zararı olacağını sanmıyorum."

Dişlerimi gösterdim. "Bu harika olur. O kutuyu ne kadar çabuk işaretlersem, davayı o kadar çabuk araştırabilirim."

"Bunca yıl sonra onları bulmuş olsaydınız ne güzel olurdu, değil mi? Bu arada benim adım Jody Hutchinson. Bu benim evlilik adım. O zamanlar Jody Hemmesch'dim. Neden beni takip etmiyorsun?"

Kayıt odasına kadar konuşmaya devam etti.

BÖLÜM 21

Van

Jody'nin bana gösterdiği dosyalar BCA'da elimizde olanlarla aynıydı. Jody'nin bana temin ettiği üzere 1996'dan beri devriye görevinde çalışmayan Bauman'la konuşarak yeni bilgiler edinmemiz gerekecekti. Sonra bana işe getirdiği tepsiden ev yapımı limonlu bir bar ikram etti.

Sonraki durak, Carol Johnson.

Plakasız arabamı Elm Sokağı'nın sonundaki çıkmaz sokağın kıvrımına park ettim. Kızların kaybolduğu gün hava doksan dört dereceydi. Bu 23 Temmuz 1980 için rekor kıran bir sıcaklıktı. Kırk iki yıl sonra aynı ayda radyo bana şu anda havanın doksan yedi derece olduğunu ve öğleden sonra saat ikiye kadar yüz derecenin üzerine çıkacağını bildirdi.

Katran ayaklarımın altında süngerimsi bir hal almıştı. Kızlar kaldırıma bu kadar yakinken rahatsız edici derecede sıcak olabilirlerdi, dizleri ve dirsekleri sivriydi, kolları gölgeli ormanın ve derenin mutluluk veren serinliğinin beklentisiyle sallanıyordu.

Elimde Lily ve Amber'ın kaybolduğu gün çekilmiş mahalle fotoğraflarının olduğu bir zarf vardı. Baktığım sokak -bir evin önüne park edilmiş hibrit bir SUV, bazı boya renkleri ve ağaçların yüksekliği dışında- o zamandan beri değişmemişti. Elm'in bu ucundaki evler o zamanlar üst düzey sayılırdı. Benim modern gözlerime göre ise yaşlanan televizyonculara benziyorlardı: büyük, gösterişli ve boş. Kind malikanesini kim satın aldıysa, çam yeşili pencere süsleriyle tereyağı sarısına boyamıştı. Amber Kind'ın oradan ayrıldığı son gün siyah panjurlu görkemli bir beyazdı.

Zifte bastım ve kocaman yapışkan bir parça çıktı. 1980'den beri yeniden asfaltlamışlardı - kontrol etmişim - ama görünüşe göre bazı şeyler hiç değişmemişti.

Kind malikânesini inceledim ve içimi kemiren soruyu tekrar düşündüm: Amber o gün Rue'yu neden dışarı davet etmişti? Bayan Larsen, Rue'yu küçük kız kardeşini de götürmesi için zorladığını söylemişti ama *Rue* neden davet edilmişti? Amber'ın sınıf arkadaşları arasında en yakını olduğu için mi? Rue onunla konuştuğumda bana anlatabilecek miydi? Birçok görüşmeye göre, sonunda üç kız ormana adım atmadan önceki her şeyi hatırlıyordu, ancak ormanda geçirdiği yaklaşık yirmi üç dakika hafızasından silinmiş, hayatının bir bölümü kayıtlardan silinmişti.

Hafızanın ne kadar cam gibi bir şey olduğunu, ne kadar kırılgan olduğunu biliyordum. Ayrıca kurbanların kendilerine yapılanlardan utanç duymaları için sessizce teşvik edildiklerini, bunun da bazen anıların gömülmesine ama silinmemesine yol açtığını biliyordum. Rue'nun o güne dair hatırladıkları, hafıza perdesinin ardında hâlâ erişilebilir durumda olabilir miydi?

Kind'ların evinin iki alt katındaki geniş evde açılan bir pencere panjurunun parıltısı gözüme takıldı. Carol Johnson'ın evi. O ve kocası, Rue'yu keşfettiği gün yaşadıkları McMansion'ı hiç satmamışlardı. Kapı kapı dolaşmadan önce ormanı keşfetmeyi planlamıştım ama fırsatı kaçırarak biri değildim. Kaldırıma adımımı attığımda Johnson'ın kapısı açıldı, boynumdan aşağı ter damlıyordu. Lysol'ün kokusu serin bir klima dalgasıyla dışarı vuruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın. Kamburdu, saçları gri ve inceydi, gözleri suluydu. Verandasına adım attığımda vücudunu kapının arkasına sakladığında şangır şungur sesler çıkaran parlak aqua bir eşofman giymişti.

"Bayan Carol Johnson?"

Gözlerini hızla kırptırdı. "Evet."

"Ben Minnesota'daki Suçluları Yakalama Bürosu'ndan Ajan Van Reed. Sanırım meslektaşım Ajan Kaminski size uğrayabileceğimi söylemişti?"

Yüzü aydınlandı. Kapıyı ardına kadar açtı. "Tabii ki! İçeri buyurun. Durun, kimliğinizi görmem gerek, değil mi?"

Ona rozetimi gösterdim, ceketimin altındaki silahı görmesine izin verdim çünkü daha sonra arkadaşlarına anlattığında bu ayrıntıyı hikayeye eklemek isteyecek birine benziyordu.

Okuma gözlüğü boynundaki zincire dolanmıştı. Onları burnunun üzerine yerleştirdi ve öne doğru eğildi. "Çok iyi," dedi.

Dudaklarımda rahat bir gülümsemenin kalmasına izin verdim. BCA'nın yaklaşık altı yüz çalışanı vardı. Sadece bir kısmımız kolluk kuvveti olarak kabul edilen bir rozet taşıyordu, bu da çok az insanın neye benzediklerini bildiği anlamına geliyordu. Bayan Johnson'ın polisiye dizi hayranı olduğundan şüpheleniyordum ve bu onun için iyi bir şeydi.

"İçeri girebilir miyim?" Ben sordum.

"Lütfen yap. Dışarısı şeytandan bile daha sıcak. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Zahmet olmazsa biraz su içmek isterim." Onu kadar takip ettim.

Lysol kokusu çok baskındı. "Temizlikçiniz var mı?"

Bir an için şaşkın görünüyordu. "Hayır. Şey, evet, iki haftada bir geliyorlar ama bu hafta izinliler." Yüzü aydınlandı. "Koku! Çamaşır makinemi ayda bir kez dezenfekte etmeyi severim. Giysilerimi parlak tutuyor, bilirsiniz. Ama korkarım biraz döktüm. Ben suyunuzu getirirken siz de şuraya oturun."

Antrenin hemen dışındaki oturma odasının iki tarafında pencereler vardı. Mobilyalar kaliteli ama soluktu; U şeklinde devasa bir kanepenin karşısında birbirleriyle uyumlu sert sırtlı deri sandalyeler vardı. Gazlı şöminenin yanında bir bar arabası duruyordu. Çıplak üst pencerelerden süzülen güneş ışığı şişelerin üzerindeki tozun tüylü görünmesine neden oluyordu. Temizlik ekibi pek titiz davranmamış olmalıydı.

Elm Sokağı'na bakan pencerelere doğru, Bayan Johnson o gün baksaydı Rue'yu görebileceği pencerelere. Ağır perdeleri geriye ittim. Kind evi buradan görünmüyordu. Boynumu eğmediğim sürece orman da görünmüyordu.

"Al bakalım."

Döndüm ve bir bardak suyu kabul ettim. Ilık. Bir yudum aldım. Musluk. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi, kanepeye oturmak için eğilerek. "Oğlum ve kızım burayı satıp diğer dullarla bütün gün kâğıt oynadığınız sitelerden birine taşınmam gerektiğini söylüyorlar ama o zaman torunlarım ziyarete geldiklerinde nerede kalacaklar?"

Gülümsemesi zorlamaydı. Bu odada ne torunlarının ne de başka birinin fotoğrafı vardı. Steril ön bahçe, öğleden sonraları Slip 'N Slide'da ya da su balonu savaşında çılglık atan çocuklardan bahsetmiyordu. Belki bodrumda bir oyun odası vardı ama tahminimce onu çok az çocuk ziyaret ediyordu.

"Kocanız ne zaman vefat etti?"

Bunun üzerine gözleri parladı. Bazı yaşlıların hastalık ya da ölüm hakkında konuşmaktan, sanki eski bir dost ziyarete gelmiş gibi keyif almalarından mı, yoksa kocasını önemsememesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Belki ikisi de. "Üç yıl önce. Her zaman o kızları asla bulamayacaklarına, onları aramaktan vazgeçeceklerine yemin ederdi. Ona bunun doğru olmadığını, polisin asla pes etmeyeceğini söyledim. Peki kim haklıydı? Görünüşe göre ben."

Kayıtsızca başımı salladım. O ve kocası Orta Batı'da bir araba yıkama zincirine sahiptiler. Emekli olduklarında onları satıp Phoenix'te bir apartman dairesi almışlar ve Bay Johnson vefat edene kadar zamanlarının yarısını orada geçirmişlerdi. Carol o zamandan beri bu boş yankı evde tek başına yaşıyor ve tüm zamanını Minnesota'da geçiriyordu. "O gün neye tanık olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Elbette."

Bauman olduğu anlaşılan polis memuruna anlattıklarını neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı. Aradan geçen yıllar içinde bu hikâyeyi kaç kez tekrarladığını merak ettim. Kimliğini o gün ormandan çıkmayı başaran tek kızı bulan kişi olmak üzerine ne kadar inşa ettiğini, bu talihsizlik hiç yaşanmamış olsaydı Carol Johnson'ın hayatının nasıl olacağını merak ettim. Bir trajedinin sonrasına tanık olmasaydı, evinin sıcak, torunlarla ve sevdiği bir kocayla dolu olduğu çok farklı bir yaşam sürer miydi?

"Bunun için teşekkür ederim," dedim özetini bitirdiğinde, not defterim önümde açıldı. Sadece *Carol Johnson'ın onayını* yazmıştım. "Kinds'ı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Yüzü iyi yapılmış bir işin rahatlığıyla gevşemişti, ama soruyla birlikte ifadesi değişti. "Artık burada yaşamıyorlar."

Başımı eğdim. Kaçamak mı yapıyordu, yoksa sorum onu hazırlıksız mı yakalamıştı? Bilgileri hafızama kaydetmiş olmama rağmen notlarımı karıştırıyormuş gibi yaptım ve onlardan okudum. "Siz ve eşiniz bu sitede ev inşa eden ilk ailelerden birisiniz. Sanırım eviniz 1974 yılında inşa edilmiş. Kind'lar mahalleye 1978'de taşındı. Onları iyi tanır mıydınız?"

Saçını okşamak için elini geri çekmeden önce orada olmayan bir bardağa uzandı. "İyi bir çifte benziyorlardı."

"Onlarla sosyalleşmedin mi?"

Bize en yakın olanlar, bizim için en tehlikeli olanlardır. İnsan ilişkilerinin riski budur. Eğer bir kadın ortadan kaybolursa, kocasına bakarız. Çocuklar giderse

Kayıp, aileyi kontrol ediyoruz. Dosyaya göre, kızlar ormana girdiğinde Dr. Kind ameliyattaydı. Mazereti kolayca doğrulandı. Bayan Kind sabahı işte geçirdiğini ama ofiste başka kimsenin bulunmadığını söyledi. İlk sorgudaki tavırları cinsiyet ayırımına dayanıyordu. Kadın perişan haldeydi. Adam çekingendi.

Komşulara evlilikleri hakkında soru sorulduğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Carol Johnson dudaklarını büzdü ve başını salladı.

Kanım biraz çekildi. Bayan Johnson ben geldiğimden beri durmadan konuşuyordu, Rue'yu bulma hikâyesine gelene kadar yumuşak bir gevezelikti bu, sonra hızlandı. Bu cevapsızlık dikkat çekiciydi.

"Mahalledeki *diğer insanlar*la sosyalleştiler mi?" Bu soruya başını sallayarak cevap verdi.

"Bayan Johnson, o zamandan hatırlayabildiğiniz her şey yardımcı olacaktır. Bazen önemsiz bir bilgi gibi görünen bir şey davanın kapısını ardına kadar açar. Buna bilmeden tanık olmak denir."

"Neden şimdi?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanma sırası bendeydi.

"Bu davaya neden birdenbire ilgi duyulmaya başlandı?" diye açıkladı. "Minneapolis'te diri diri gömülen kadındı, değil mi? Bunu okumuştum."

Birdenbire her yerde kırmızı bayraklar belirmeye başladı. "Bunu size sorduran nedir?"

"Birkaç yılda bir, o zavallı kızların kaybolduğu günün yıldönümünde gazeteciler gelip sorular soruyor. Haberlere konu olmasının onları eve getirebileceğini umarak cevap veriyorum. Ama polis hiç geri dönmedi, olayın olduğu günkü o tek röportajdan beri. Başka bir şeyler dönüyor olmalı, büyük bir şeyler, yoksa Leech Lake'de olmazdın. Bildiğim tek büyük şey o zavallı kadın."

Bu seferkinin içgüdülerini iyiydi. "Devam eden bir dava hakkında konuşamam Bayan Johnson, ancak Kind ailesi hakkında kızlarının kaybolmasından hemen önce ve hemen sonra neler hatırladığınızı bana anlatabilerseniz, bu faili meçhul davayı çözmede yardımcı olabilir. O kızlar ve aileleri için adalet görmek istiyorum ve sanırım siz de istersiniz."

Bunu düşünür gibi oldu ve sonra bir konuda karar verirken yüzü kıpkırmızı oldu. "Edward ve ben Kind'larla sosyalleşmedik. Onların *partileri* vardı, anlıyor musun? O zamanlar çok popüler olan ama Edward ve benim hiç ilgilenmediğimiz partiler."

Bakışlarımı sabit tuttum. "Anahtar partileri mi?" Herkesin eve birlikte geldiğinden farklı biriyle gittiği toplantılar için kullanılan daha modern bir terim varsa da ben bilmiyordum.

"Sanırım onlara böyle deniyordu, ama sana söylediğim gibi, Edward ve ben onların bir parçası olmak istemedik."

Erin'in Amber'a Kinds'ta hiç bakıcılık yapmamasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. "Başka komşular da bu işe karıştı mı?"

"Kind evinin önündeki bazı arabaları tanıdım." "Kimin olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Hatırladığı kişilerin isimlerini not aldım. Kesinlikle yasadışı bir şey anlatmıyordu. Bu detay hiçbir şey olmayabilir.

Ya da bu davanın açılmasını sağlayan şey olabilir.

"Çok yardımcı oldunuz Bayan Johnson. Hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı?"

Başını salladı ve ayağa kalkarak görüşmenin bittiğini işaret etti. "Eminim yapamam."

"Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım," dedim ve beni odaya götürmesine izin verdim.

Kapı.

Kapıyı açtı ve yaz sıcağı, sanki bir camı kırmış gibi içeri doldu.

Fırın. "Sık sık kızların nezaketini merak ederim," dedi dalgın dalgın.

"Affedersiniz?"

"Amber o gün Rue'yu yüzmeye davet etmeseydi, Lily'yi asla götürmezdi ve Larsen kızlarına bir şey olmazdı," dedi yüzünde uzaklardan gelen bir gülümsemeyle. "Kızların iyiliği tehlikeli bir şey olabilir."

Kapıyı arkamdan kapattı, ben de onun önünden kayarak geçmişe gittim ve Frank'in Çiftliği'nin kenarına indim.

BÖLÜM 22

Eylül 2001 Evangeline

"Ne güzel jöleler," diyor kısa saçlı kadın.

Ona doğru gülümsüyorum ama gözlerimi kızından ayırmıyorum. Koyu renk saçları ve iri kahverengi gözleri var. Belki benim yarı yaşımda ve elinde bir çikolata tutuyor. Çikolatanın kokusunu alabiliyorum, bir ısırık aldığında dudakları ile çikolata arasında uzanan büyük altın karamel şeritlerini görebiliyorum. Frank'ın Çiftliği jölesiyle ünlüdür ama bizim yememize izin vermiyor. Tatlı yememize izin vermiyor. Bizi bozacaklarını söylüyor.

Kız bana "Neden Laura Ingalls Wilder gibi giyindin?" diye soruyor.

"Tiffany!" diyor kadın. "Kibar ol."

Laura Ingalls Wilder'ın kim olduğunu bilmiyorum ama annesinin tepkisine bakılırsa pek de saygıdeğer bir kız değil.

Anne dikkatini bana çeviriyor, yanakları utançtan kızarmış. "Altı şişe jöle alacağım. Bu sana yardımcı olur, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," diyorum, ne demek istediğini anlamasam da. Çiftlik standında kimin çalışacağı konusunda kavga ediyoruz. Bu en büyük zevk. Sadece çiftliğin yorucu işlerinden kaçmakla kalmıyor, aynı zamanda tezgâhtarlık da yapabiliyorsunuz. Bazen arabalar geçerken müzik bile duyabiliyorsun.

Parasını alıp üstünü veriyorum. Güzel görünen ama tadı geğirti gibi olan vişneli jöleden altı kavanoz seçti. Ona bu kavanozlardan birkaçını takas etmek isteyebileceğini söylemeli miyim yoksa bu kabalık mı olur bilemiyorum. Ben daha kararımı vermeden jöleyi kucaklayıp arabasına doğru yürümeye başlıyor.

Kızına bakakalmıştım.

Bana göz kırptı. Bir ısırık almak için çikolatasını ağzına götürmeye başladı. Gözlerimi . Belki biraz hüzünlü bir ses bile çıkarabilirim. O

kıkırdamalar.

"Gerisini sen alabilirsin," diyor ve kırmızı kareli masa örtümün üzerine bırakıp annesine yetişmek için koşuyor.

Şansıma inanamayarak bir süre bara baktım. Gevşek dişli sırtışıyla en sevdiğim kız kardeşim Veronica, bir keresinde çikolatayı denediğini söylemişti. Çiftlik standında çalışırken bir müşteriden almış, tıpkı benim şu anda yaptığım gibi. Tadının aşkla sarılmış cennet gibi olduğunu söyledi.

Küçük kız fikrini değiştirip geri gelmeden önce yarım çikolatayı kapıp önlüğümün cebine sokuyorum. Sanırım yaz kabaklarını karıştıran bir kadın bunu yaptığımı görüyor. Sanırım bana acıyan bir bakış fırlatıyor ama umurumda değil.

Şekerim var.

Günün sonunda Frank beni aldığı anda tek kelime etmedi. Masayı ve örtüsünü, ayrıca üç balkabağını ve satılmamış bir avuç mısır koçanı bebeği yükledik. Çiftliğe geri dönüyoruz. Sanırım şekerin ya da benim suçluluğumun kokusunu almış olmalı, ama bir şekilde ona hissettirmeden yatakhaneye kadar geldim. Orada çikolatayı (adı "Snickers", gizli kahkaha gibi, mükemmel değil mi?) yastığımın altına koyuyorum.

Bir şekilde akşam yemeğini, sonra bulaşıkları, sonra uyku hazırlığını ve nihayet ışıklar sönene kadar yastığımın altındaki çikolatayı ciddiyle ve sessizce çıkarıp kız kardeşlerimle paylaşmayı ve her birine bir ısırık vermeyi başarıyorum. Son lokmayı kendime saklayıp dilimde erimesine izin veriyorum.

Cennetten daha tatlı.

Ama tadından daha da güzeli, çikolatanın lezzetini uykularına taşıırken kız kardeşlerimin yüzlerinde beliren mehtaplı gülümsemeler. Kahverengi ambalajı sararken benim de tatlı rüyalar göreceğime inanıyorum. Erken kalkıp onu ateş çukuruna atmayı, kütüklerin altına saklamayı planlıyorum, böylece Frank suçumu asla öğrenemeyecek.

Ama korkunç bir hata yaptım.

Snickers için o kadar heyecanlıydım ki, tadının kokusuyla uyuşup uyuşmayacağını o kadar merak ediyordum ki, hazineyi kız kardeşlerimle paylaşacağım için o kadar mutluydum ki, Frank'in daha kirli numaralarından birini unutmuşum: bizi gözetlemek. Cordelia kaçmaya çalıştığından beri, bazen onun hakkında konuşup konuşmadığımızı duymak için yatakhaneimizde saklanıyor, bize verileden daha fazla yemek yerken yakalamak için kilerdeki un çuvallarının arkasına gizleniyor, banyo penceresimizin dışında durup bizi dinliyor

Eğer çıplak çok fazla zaman geçiriyorsak. Bir çocuğu yakaladığında cezası korkunçtur.

Ve bu gece yatağımın altında.

Sargıyı yere bıraktığım anda elinin uzun yorganımın kenarlarının altından yılan gibi çıkmasını dehşet içinde izliyorum. Yüzü öfkeden mosmor olmuş bir halde dışarı kayarken bağırsaklarımın gevşediğini hissediyorum.

"Bu alanın saflığını kirletmeye nasıl cüret edersin?" diye kükrüyor, boyunun ölçüsünü alıyor, korkunç bir dev. Çöp atmanın çıplak cezasıyla kurtulabilirdim, belki bir dışlamayla, ama sonra ambalajı kokladı, okudu. Gözleri parlamaya başladı. Beni yakamdan tutup tekmeleyerek ve çığlık atarak yataktan dışarı sürükledi.

O kadar çok gürültü yapıyorum ki Anneler binalarından, Kardeşler de kendi binalarından dışarı fırlıyorlar. Sanırım kız kardeşlerimin ona durması için bağırıklarını duyuyorum.

Öyle olduklarına inanmak istiyorum.

Ben mücadele ettikçe, Frank beni daha sıkı tutuyor. O kadar vahşiyim ki ilk başta at ağılına, öfkeli olduğunda bizi vaftiz etmek için kullandığı su yalağına doğru yürüdüğünü fark etmiyorum. Çocukları ve anneleri ölmelerine saniyeler kalana kadar suyun altında tutuyor.

Çukuru gördüğümde, topallıyorum.

Hayatım için yalvarırım. Her şeyi yapacağıma yemin ederim.

Hayatımın sonuna kadar siyah giyeceğim, bir daha asla çizginin dışına çıkmayacağım, sadece lütfen beni vaftiz etmeyin.

Dolunayın altında Frank sessiz kalıyor, beni gömleğimin boynundan tutuyor. Sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha korkutucu.

Sonunda beni toprağın içine bıraktı ve hışımınla ormana doğru gitti. Beni neyin kurtardığını bilmiyorum, bu da asla güvende olamayacağım anlamına geliyor.

BÖLÜM 23

Van

Berrak rüyalarım neredeyse vaftizimden bir yıl sonra başladı. Onların kabus olduğunu varsaymıştım. Korkunç, ruhumu parçalayan kâbuslar o kadar korkunçtu ki onlardan kaçmak için kendimi öldürmeyi düşünmüştüm. Frank'in tutuklanmasından ve hepimizin Çiftlik'le ilişkisinin kesilmesinden birkaç ay sonra bir gün, kafam güzel ya da sarhoş bir halde -o zamanlar ikisi bir arada yürüyordu- bir paket sigara alıyordum ki tepedeki televizyonda bir yüz gözüme çarptı.

Haftalardır hakkında kâbuslar gördüğüm bir adamdı. Seks kaçakçılığından tutuklanıyordu.

Kabuslarımda onu yaparken gördüğüm şeyler *gerçektir*.

Benzin istasyonunun ortasında ağlamaya başladım, elleri kelepçeli bir şekilde götürülüşünü izlerken rahatlamış bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Halüsinasyon görmüyordum. Ben uyurken *gerçek* insanların *gerçek* suçlar işlediğine tanık olmuştum.

Bu, canavarların durdurulabileceği anlamına geliyordu.

GED'imi rekor bir sürede bitirdim ve Minnesota Üniversitesi kriminoloji programına başvurdum.

Çevrenin hikâye olduğunu orada öğrendim. Hikaye soruşturmaydı.

Kanıtı Dayalı Yöntemler profesörüm Dr. McPherson bunu bize öğretmişti. Dersin ilk gününde, olay yerine gittiği andan itibaren tanık olduğu her şeyi not alan bir dedektif örneğini paylaşmıştı. Kiraz çiçeklerinin kokusu. Havlayan bir köpeğin sesi. On yedi kez bıçaklanmış bir adam ve yirmi dört yaşında bir kadın olmak üzere iki cesedin bulunduğu bungalovun ön bahçesindeki çiğ.

Dedektif aynı şeyi evin içinde de yaptı ve her adımda yaşadığı her şeyi not etti. Anahtarlar, ön kapının yanındaki metal çanağın içinde duran mor bir Viking kaskı anahtarlığına asılmıştı. Cam kaplı sehpa devrilmiş, altına dergiler sıkıştırılmıştı. Kan ve organların hastalıklı tatlı kokusu. Dr. McPherson, olay yerine yeni gelen bir soruşturmacının gözlemci olarak girmesi gerektiğini söyledi. Tek işleri buydu ve bu adam bu konuda örnek bir davranış sergilemiş, ne kadar küçük, ne kadar önemsiz olursa olsun her şeyi not etmişti.

Davayı çözen şey çiy ile ilgili detaydı. Bir sayaç okuyucusu olan baş şüpheli, erken saatlerde bungalovu ziyaret ettiğini, sayaca ulaşmak için çimlerin arasından geçtiğini, içeride bir kargaşa duyduğunu ve polisi aradığını iddia etti.

Ancak dedektif çiğde hiç ayak izi kaydetmemişti.

Bu, kaloriferi yakmak için yeterliydi. Sayaç okuyucu çatladı. Adamın karısıyla bir ilişkisi vardı ve kıskançlık krizine girerek onu ve kocasını öldürmüştü.

Çevre bir hikayeydi. Hikaye soruşturmaydı.

Amber Kind ve Lily Larsen'i yutmuş olan kasvetli ormanın kenarında dururken, yüksek ağaçlara ve büyümüş eğrelti otlarına hayret ettim; derinlikleri ve kalınlıkları çok ilkeldi ama Minneapolis'e çok yakındı. Henüz bir müteahhit bu yemyeşil ormanı ele geçirmemiş, altı mil karelik serin topraktan arsalar oyarak şehrin gürültüsünden ve karmaşasından kaçmak isteyen kentlilere dere kenarı manzarasının reklamını yapmamıştı.

Ama ormanın kenarında durduğum süre uzadıkça, neden dokunulmadan bırakıldıklarını daha iyi anlamaya başladım. Onlarda bir tuhaflık vardı, tenimi karıncalandıran bir tedirginlik, çıplak boynuma çürümeyle karışık serin bir nefes üflüyordu. Ölü bir hayvanın kokusu mu? Ama aldığım uyarı bundan daha derin, hatta daha ilkeldi.

Dönüp arkamdaki ruhsuz evlerin, parlak arabaların, uzakta kaybolan telefon direklerinin sıralandığı caddeye baktım. Yabani ormanlar bu bakımlı dünyaya çok yakın yaşıyordu. Burada, sınırda huzursuz bir şeyler vardı. Bana son cinayet kurbanının diri diri gömüldüğü North Loop noktasını hatırlattı, şık şehrin gölgesinde yabani otlar ve çakıllardan oluşan evcilleşmemiş bir arapsaçı.

Telefonumun kamerasını kullanarak sokak görüntüsünün ve orman görüntüsünün fotoğraflarını çektim ve ardından telefonumun mesafe okuyucusunu açarak ormana girdim.

Balçık kokusu güçlü ve eskiydi, durgun ormanda iğrençti. Koku, unuttuğum, şaşırtıcı derecede mutlu çocukluk anılarıyla dolu bir odanın kapısını açtı. Kitaplardan, kasabaya yaptığımız gezilerden ve okula gitmemize izin verilen iki aydan Frank'ın Çiftliği' bizlerin diğer çocuklardan farklı yaşadığımızı, başka hiç kimsenin bir düzine kadar çocukla birlikte bir ranzada uyumadığını, hepsine birden Anne denilen kadınlardan oluşan dönüşümlü bir ekip tarafından bakıldığını biliyorduk. Başka hiç kimse alfabeyi öğrenirken aynı zamanda kıyafetlerini dikmeyi öğrenmedi. Frank hakkında konuştuğumuzda, bu onların babalarından bahsettikleri zamanki gibi değildi.

Ama biz çocuktuk, oyunlarımız ve kıkırdamalarımız vardı. Ev işlerimizi erken bitirdiğimizde, ormanda saklambaç oynamamıza izin verilirdi. Çıra toplar ya da vahşi rampalar kazar, okçular ve prenslerle ilgili büyük hikayeler uydururduk.

Bu ormanda uğursuz bir şeyler vardı ama aynı zamanda çocukluğumdan tanıdığım o masalsı büyüye de sahipti.

Ortasından geçen patika aşırı büyümüştü. Çıkmaz sokağın bu ucundaki tüm çocukların evlerini terk edip gittiği anlaşıyordu. Yine de bir dere her zaman çocukları çağırır, bu yüzden bir yerden gelen başka bir yol olmalı. Bu da kaçırılma olayının gerçekleşmesi için bu uçta neden yeterince inziva olduğunu açıklıyordu.

Rue Larsen'in ikinci el Adidas spor ayakkabıları ormanın elli yedi metre ilerisinde, büyük bir meşe ağacının diğer tarafında bulunmuştu. Ayakkabılar, bir yabancıнын evinde ayakkabılarınızı çıkarırken gösterdiğiniz özene benzer bir özenle bağlanmış ve ağacın yanına bırakılmıştı. Rue'nun ayakkabılarını neden çıkardığı davanın gizemlerinden biriydi. Ona emir mi verilmişti? Eğer öyleyse, neden? Yoksa iki yüz metre ötedeki dereye atlayıp, sonra da tehlike görür görmez kaçmaya hazırlanırken mi çıkarmıştı? Carol Johnson, Rue'nun açıkça söylemişti. Sersemlemişti, hareketsizdi, sanki uzaylı bir ışın tarafından bir noktadan diğerine nakledilmiş gibiydi.

Telefonum elli sekiz metreye ulaştığımı söylüyordu. Küçük bir açıklıkta, eski patikada daha geniş bir noktada durdum. Büyük bir meşenin dibindeki bir deliğe cıfcaflı bir buket plastik çiçek tıkılmıştı. Burası gölgeliydi, bu yüzden çiçeklere doğru adım atmadan önce telefonumun el fenerini ormanın zemininde gezdirdim. Çömelip ışığı içeriye tuttum. Ağacın kalbi bir süre önce ölmüş, çekirdeğinde trol büyüklüğünde bir boşluk bırakmıştı. Buketin üzerinde hiçbir yazı yoktu, oraya neden ya da kim tarafından yerleştirildiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Tepemdeki ağaçlar hışırdadı, bir sincap ya da bir esinti, ama bu ses kollarımda tüylerimi diken diken etti. Plastik ieklerin fotoğrafını çektim ve dizlerimi kırarak ayağı kalktım.

Rue'nun tennies'i dışında, Leech Lake polisi olay yerinde olağıandışı bir şey bulamamıştı; ne kırık dallar, ne dökülmüş yapraklar, ne ağaç kabuklarına takılmış giysi parçaları, ne de insan yapımı bir silah. Burası ilk olarak Bauman ve Schmidt tarafından araştırılmıştı. Fotoğraf ekmemişlerdi. O sırada, Rue'nun pişmiş ayaklarına ve acı içindeki yüzüne rağımen durumun ciddi olmadığına inanmışlardı. Amber ve Lily'ye seslenerek ormana girmişler,

Rue'nun ayakkabılarını gördüklerinde durmuşlar, onları almışlar, etrafa bakmışlar ve sonra dereye doğıru yürümeye devam etmişlerdi. Sıcağı rağımen yüzen başka ocuk olmadığı ortaya çıkmıştı. oğı yerel bir beyzbol maçına katılıyor ve matan sonra suda buluşmayı planlıyordu. Bauman ve Schmidt derede çamurlu bir havlu ve birkaç çöp -şeker ambalajları, gazoz kutuları- bulmuşlar ama bunların daha önce yüzenler tarafından bırakıldığını düşünmüşler. Kız yok. İki saat sonra, Jody Hutchinson'ın bahsettiğı sivil arama ekibi organize edildi. Niyetleri iyiydi, ama ormanda ilerleyerek her türlü izi yok etmişlerdi.

Bauman ve Schmidt'in gözden kaçırmış olabileceğı kanıtlar.

Amber ve Lily'ye ne olduğı, Rue'nun neden kaçmasına izin verildiğı hakkında bir sürü teori vardı. Sadece iki kıza ihtiyacı olan uzaylılar. İki sarışını seçip esmerin kaçmasına izin veren bir ete. Kızları izlemek için arabasını ilkokulun yakınına park eden o ürkütücü adam -her küçük kasabada bir tane vardır- Amber ve Lily'yi seçmiş ve sonra onları buraya kadar takip etmişti.

En olası senaryo, bir adamın   kıızı idare edemediğı için iki kıızı kaçırmış olmasıydı. Ya altı mil karelik ormanın içinde yaşıyordu ya da yakınlarda park etmiş bir arabası vardı. Ormanın içinde bir evi olması daha olasıydı, çünkü o zaman ağlayan iki çocuğı halkın içine sürüklemek zorunda kalmazdı, ama ormanın içindeki   yapı da iyice araştırılmıştı. Bir tanesi  nc  günlerinden kalma dört duvar ve bir çatıdan biraz daha fazlasıydı. Diğıer ikisi ise elektrik ve suyu olmayan av kul beleriydi.    de boş bulunmuş ve yakın zamanda herhangi bir tahribat izine rastlanmamıştı.

Av kulübelerinin sahiplerinin izi bulunmuştu. Bunlardan biri Florida'da ikamet ediyordu ve dört yıldan uzun bir süredir Minnesota'yı ziyaret etmemişti. Diğıeri ise Minneapolis'te ikamet eden ve aynı hastanede çalışan bir doktordu.

Dr. Kind olarak hastanede. Anma Günü hafta sonundan beri kulübesine gitmediğini iddia etti. Kaçırıldığı gün için mazereti sağlamdı.

Kyle tüm bunları tekrar gözden geçiriyordu. Bu arada adli tıp, gözden kaçan bir şey olup olmadığını anlamak için Rue'nun tenis ayakkabıları üzerinde testler yapıyordu. Telefonum çaldığında neredeyse dereye varmışım, güneş suyun gümüş renginde parıldayıp gözlerime yansiyordu.

Arayan Rue Larsen'dı, telefonuma cevap veriyordu.

OceanofPDF.com

neden

old

u

her şey

gidiy

or

yanlış *Yani*

Belki de bunun nedeni yanlış gezegende doğmuş olmasıydı.

Onun ne kadar özel göremeyen aptal bir anneye. İnsanların aslında yavaş demek istediği türden özelliğe değil. *Özel* bir *özel*. Onun neler yapabileceğini öğrendiğinde, ona hak ettiği saygıyı göstermek yerine, bunu saklamasını söyledi.

Ve yapmadığında, onu sakladı.

vur ona sakla onu vur ona sakla onu vur ona sakla onu vur ona sakla onu

Onu döşeme tahtalarının altındaki dar bir yere tıktı. Bir tabut kadar sıkı. Onu kıracak, çatlatacak ve içine tıkacaktı. Kanepeyi üstüne yuvarladı. Dehşet içinde ağlaması onu rahatsız ettiğinde ayağını yere vururdu.

"Bu sana öğretir," derdi. "Bu sana o kemikleri bükmeyi öğretecek, değil mi?"

Arkadaş edinemeyen bir yabancı olması *onun* suçuydu. Gerçi on bir yaşındayken bir kız arkadaşı olmuştu ya da ona yakın bir şey. O zamanlar ikisi de hassas ve umutluydu. Kızın adı Lottie'ydi. Güzel sarı saçları ve kiraz gibi kırmızı dudakları vardı. Teneffüslerde onunla evcilik oynardı. Kitaplarını eve taşımasına izin verirdi.

Hatta bir gün elini tutmasına bile izin verdi. Çok tatlı, çok sıcaktı. Ama eli eklem yerinden çıkıp bileğinden doksan derecelik bir açıyla ayrıldığında çığlık attı.

Acımıyor, merak etme. Yaptığım şey bu. özelim.

Ama onunla bir daha hiç konuşmadı.

Yine de ilk aşkını asla unutmazsın, değil mi? Bunu bir yerde okumuştun. Hayatının geri kalanını onların bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışarak geçirdiğini.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Van

Rue'yla görüşmemi bitirdikten birkaç saniye sonra telefonumda Harry'nin adı yandı. "Leech Lake'teyim," dedim selamlama amacıyla.

"Cenaze mahallinden toplanan DNA'yı inceledim," dedi Harry, hoşuma giden bir şekilde doğrudan işe girişerek. "Beklendiği gibi, büyük çoğunluğu kurbanla eşleşti. Ancak cesetten çıkarılan kahverengi saç ona ait değildi. Tırnaklarının altında sadece kendi DNA'sı bulunan Bay Shaw'a da ait değildi."

Nabzım yanlara doğru dans etti. "Bir eşleşme buldun mu?"

"Hayır," dedi. "Saçı aitse CODIS'te kayıtlı değil. Deepty, kişinin izinin bu şekilde bulunup bulunamayacağını görmek için profili emniyet güçleriyle birlikte çalışan soybilim sitelerine yüklemeye gönüllü oldu."

Bir atılım değil ama bir başlangıç.

"Dahası da var," dedi Harry. "1980'de Rue Larsen'den alınan eşyaları çıkardım. Katalogda dört numara mavi çizgili beyaz Adidas spor , küçük beyaz tişörtü, küçük beyaz şortu, orta boy turuncu mayosu ve kalpli kolyesi olduğu yazıyor. Leech Lake Polis Departmanı'nın bir laboratuvarı olmadığı için, parmak izi ve kan kontrolü için hepsi BCA adli tıpına gönderildi. O sırada alınan tek parmak izi Rue Larsen'e aitti. Kan izine rastlanmadı. O zamandan beri hepsi bir muhafaza kutusunda duruyor."

Kırk iki yıl önce olmayan bir teknolojiye sahip olacaktı. "DNA'larını mı inceliyorsun?"

"Evet. Mitokondriyal DNA, failin muhtemelen erkek olduğu durumlarda tercih edilen yöntem, ancak toplanan DNA'ların çoğu kadın olacak. Ancak bir şey var. Kolye kutunun içinde değildi."

Nefesim kesildi. "Kataloglama hatası mı?"

"Muhtemelen,"
dedi.

Ya da muhtemelen
değil.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Diş kayıtları eşleşti." İşte oradaydı.
Nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Sanki kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi, "1980'den Amber Kind ve iki gece öncesinden Jane Doe," diye bitirdi. "Kesin bir kimlik tespiti yapmak için DNA'ya ihtiyacım var ama görünüşe göre Bayan Kind üç gece önce diri diri gömülene kadar tüm bu süre boyunca hayattaymış."

"Vay anasını."

Harry bunu görmezden geldi. "Lily Larsen de hayattaymış ve gerçekten tehlikedeymiş gibi hareket etmeliyiz."

"Faili meçhul dava kızışıyor." Göğsüm sıkıştı. "Comstock'a söyledin mi?"

"Bir sonraki arayacağım kişi o. Resmi bir açıklama yapmadan önce Amber Kind'ın ebeveynlerinden birinin DNA'sının Jane Doe'nunkiyle karşılaştırılması gerekiyor. Sizin ekibinizden biriyle benim ekibimden birinin DNA talebini şahsen yapmasını istiyorum. Daha önce Bayan Kind'ın hâlâ Leech Lake'te yaşadığını söylemişsiniz?"

"Evet," dedim. "Ben de . Ne zaman?"

Hemen cevap vermedi. İdeal olan, bilgi edinilir edinilmez aileye haber vermektir ama öğleden sonraydı ve muhtemelen Comstock'la koordine olmak istiyordu. "Ya bu gece ya da yarın sabah."

"Demek ki zamanımız var," dedim.

"Ne için zaman?" Harry sordu.

"Rue Larsen ile konuşmak için. Ekibinizden biri yarın ilk müsait olan Kind ile bir toplantı ayarlasın, böylece benimle yirmi dakika içinde 5831 Forty-Third Avenue South, Minneapolis'te buluşabilirsiniz."

BÖLÜM 25

Rue

Gümüş sedan arabanın yanaşmasını penceresinden izledi. Birkaç dakika sonra, neredeyse aynı olan dört kapılı bir araç arkasına park etti. İlk araçtan otuzlu yaşlarının başında, hayatında gördüğü en sarı saçlı kadın, ikincisinden ise belki on yaş büyük, şık giyimli bir adam indi.

Boğazının yağlandığını hissetti. Gezegende Rue Elizabeth Larsen'dan daha pratik biri neredeyse yoktu. Ama o bir gün daha istemişti. Her şey tekrar elinden alınmadan önce kurduğu küçük, güvenli hayattan bir gün daha. Başa dönmenden önce.

Bu yüzden kadını geri aramak için öğleden sonraya kadar beklemişti.

Ajan Van Reed.

Belki de gölge hayatının sona ermesi en iyisiydi. Belki de zamanı gelmişti. Kemikleri yorulmuştu, bu kadar çok pişmanlık ve keşke taşımaktan bıkmıştı. Kendi evinde korkuyordu ve daha *da* kötüsü *kendi bedeninde* rahat edemiyordu. Tek hayali bu olmasına rağmen çocuk sahibi olmaması muhtemelen iyi olmuştu. Bu onun için uygun değildi. Bu dünyada korkmuş, seğiren bir tavşan gibi yürümek için doğmuştu.

Onun kaldırımından geliyorlardı.

Birkaç dakika içinde her şey bitecekti.

Rue, iki gece önce diri diri gömülmüş olarak buldukları kişinin ya kız kardeşi ya da Amber olduğunu biliyordu. . Amber olduğunu duymak istemiyordu ama o gün başarısızlığa uğrattığı küçük kız kardeşi olduğunu öğrenmek daha da kötü olurdu. Ayrıca kırk iki yıldır saklandığı canavarın hâlâ hayatta olduğunun teyit edilmesini de istemiyordu. Ailesi ağlarken ve polis onaylamaz bir şekilde başını sallarken *bilmiyorum, bilmiyorum diye* tekrarlamak zorunda kalmak istemiyordu.

Hayatının bir kez daha halka açıklanmasını istemedi.

Kapısına vurulduğunda o kadar gergindi ki kahve fincanını nasıl bırakacağını unutmuştu. Yapması gereken milyonlarca küçük hareket onu aşırıyordu. Bunun yerine, boştaki eliyle tüm kilitleri çevirerek bardağı taşıdı.

"Rue Larsen?"

Kadın ajan rozetini kaldırdı, yüzü nötrdü. Yine de gözlerinde bir şey vardı, tanıdık bir şey. Adam o kadar film yıldızı yakışıklılığındaydı ki, ona bakmak Rue'nun ağzından çılgınca bir kıkırdama çıkmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi ve kenara çekildi. "İçeri gelin."

Kapıyı arkalarından kapattı ve alışkanlıktan dolayı kilitlemeye başladı. Onlarla birlikte kendini güvende hissettiği için değil, gerekirse kaçmanın daha kolay olacağı için durdu. Öyle olacağını düşünmüyordu. Bu düşüncelerin sinir yollarına yerleşmiş travmalar, bir anda patlayan ve akıl sağlığından geriye kalanları parçalayan küçük, çivili el bombaları olduğunu fark etti.

"Ben Ajan Van Reed," dedi kadın. "Telefonda konuşmuştuk. Bu da Ajan Harry Steinbeck. Bizi evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Büyüleyici," dedi Ajan Steinbeck.

Rue bunu onun gözlerinden hayal etti; sert, neredeyse askeri bir bakış açısı. Onun bunu nasıl çekici bulabileceğini hayal bile edemiyordu ama sesi içten geliyordu.

"Lütfen, oturun." Rue mutfak masasını işaret etti. Kendisine ait bir kanepe yoktu. Birinin arkasına saklanması için çok kolaydı. "İkinize de bir şey ikram edebilir miyim?" Ziyaretçileri gelmeyeli epey olmuştu ama dans kas hafızasına yerleşmişti. "Su, buzlu siyah çay, kahve ve diyet kola var."

Ajan Reed her ikisi adına da konuşarak, "Biz iyiyiz," dedi. "Telefonda da söylediğim gibi, size 1980 yazında olanlarla ilgili bazı sorular sormayı umuyoruz."

"Hepsi dosyada var. Öyle olmalı. Ekleyecek yeni bir şeyim yok." Hâlâ ayaktaydı, hâlâ nasıl bırakacağını bulamazsa gömülmek zorunda kalacağı kupayı tutuyordu. Masa tam oradaydı. Fincanını üzerine koyabilseydi. Sandalyede dinlenebilseydi.

Ajan Reed başıyla onayladı. "Sen iyi bir ablaydın. Lily'yi nehre götürmek zor olabilirdi, Amber'a karşı puan kaybetmene neden olabilirdi. Ama sen yaptın. Öğle yemeklerinizi bile hazırladınız. Sonra ormanda bir canavarla karşılaştın." Ne anlama geldiğini biliyormuş gibi "canavar" dedi.

"Bu tür şeyler çocukların başına gelmemeli. Ama oluyor. Tüm suç o kişinin. Tüm sorumluluk. Ajan Steinbeck ve ben onu bulmak istiyoruz."

canlı canlı gömüldüler canlı canlı gömüldüler

Rue, hafızasında kalan bu cümlelerin içinden Ajan Reed'in sözlerini yakaladı. Daha önce duyduklarından farklıydılar. Subayların ve psikiyatristinin kırk yıldan fazla bir süre önce söylediklerinden çok az, sadece bir tık farklıydı. Bir insanın farkı fark etmesi, hafif dokunuşu hissetmesi için hayatını zehirli bir diken tutarak geçirmiş olması gerekirdi. En büyük korkusunun kabul edilip yatıştırılması, suçun bir anlığına başka bir yere atılması, sonra da yılan gibi geri dönmesi.

İşte o zaman Rue, Ajan Reed'in neden tanıdık geldiğini anladı. Bu onun duruşuydu. Travma, travmayı tanımıştı. Rue sandalyeye çöktü. Fincanı masanın üzerine koydu. Beceriksizce, ipleri kopmuş bir kukla gibi, ama yaptı.

İki ajan da gözünü kırpmadı.

"Ormana girdikten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Rue dürüstçe, "Amber'ın 'Skip to My Lou' şarkısından bir mısra söylemesi dışında."

"Hangi hat olduğunu hatırlıyor musunuz?" Reed sordu.

Rue başını salladı, ama sonra aklına geldi, Amber'ın tatlı, yüksek sesiyle söylenmiş, net ve yakın. "Senden daha güzel bir tane daha bulacağım," diye fısıldadı.

Ajan Steinbeck not alırken, Ajan Reed öne doğru eğildi, Rue'nun zırh gibi giydiği görünmez sınırı geçmemeye dikkat etti.

"Teşekkür ," dedi. "Başka ne hatırlıyorsun?" Sanki daha fazlası olacağı bir gerçekmiş gibi.

"Amber ve Lily'ye ne olduğunu bilmiyorum," dedi Rue, burnundan bir nefes kaçarak. "Hatırladığım son şey ormana gittiğim, bir şeyin beni geri ittiği, Amber'ın şarkının o bölümünü söylediği ve sonra hastaneye gittiğim. Ayaklarım sargılıydı."

"Geri iten bir şey mi var?" Ajan Reed'in gözleri parlıyordu.

Rue bir omzunu kaldırdı, sonra indirdi. "Küçük çocuk korkusu. Sanırım hepimiz ormanın kenarında bunu hissettik, ya da en azından Amber ve ben hissettik. Sanki girmemizi istemiyormuş gibi. Çocukken böyle olur. Her şeyin merkezinde olduğunuzu düşünürsünüz. Sanki sizi iten ve çeken güçlü kuvvetler varmış gibi. Sonra büyürsünüz ve herkesin sadece günü atlatmaya çalıştığını fark edersiniz. Sihir falan yok."

Reed'in gözleri hâlâ parlıyordu. "Ben de hissettim."

Steinbeck'in kaşı seğırdi. İkisi arasında bir şeyler vardı. Bir bağlantı, önemli bir ortak deneyim. Bu, Rue'nun melankolisini daha da artırmış, normal bir hayatın ulaşılmaz olduğunu fısıldamıştı.

"Neyi hissettin?" Rue sordu.

"Ormanın kenarındaki şu karanlık. Bugün oradaydım."

Rue ellerini avuç içlerine doğru çevirerek çizgileri inceledi. "Yani perililer. Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Amber ve Lily'yi kaçırın kesinlikle bir hayalet değildi."

"Kimdi o?" Reed sordu. "O-

"

Her iki ajan da biraz daha uzun oturuyordu, en küçük bir hareketti ama Rue vücut dilini fark etmekte ustaydı. *Erkek*. İlk kez bir cinsiyet düşünmüştü. Herkes Amber ve Lily'yi bir erkeğin kaçırdığını varsayıyordu. Pek çok kişi onu yaşadıklarıyla ilgili sorgularken "erkek" kelimesini kullanmıştı. İlk kez kendisi kullanmıştı.

Sözcükler tekrar saklanmaya başlamadan önce hızlıca konuşmaya devam etti. "'Canlı canlı gömülmek' hakkında bir şeyler söyledi."

Ellerini sıkan kadın ajanın parmak eklemleri bir an için bembeyaz kesildi. "Başka ne dedi?"

"*Biliyorsun*, değil mi?" Rue sordu, soru aceleyle ağzından kaçmıştı. "Bunun nasıl işlediğini yani. Biri senin merkezini çaldığında, artık neyin gerçek olduğunu bilemezsin. Bir anıya çok sıkı sarılırsın ve o da kırılır. Ya da orada olmasa bile her köşede bir tehlike görürsün. Gittiğiniz her yerde, nasıl kaçacağınızı planlarsınız. *Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz*."

Ajanın derisinin altında büyük bir acı dalgası yuvarlandı. "Başınıza gelenler için üzgünüm," dedi.

Rue'nun dudakları yukarı kalktı ama bu bir gülümseme değildi. "Başka bir şey hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum."

"Bir hipnoterapistle konuşmak ister misiniz?" Reed sordu. "Tanıkların anılarını geri kazanmalarına yardımcı olmak için kullandığımız olağanüstü bir terapistimiz var."

Erkek ajan arkasına yaslandı. Bu teklif hoşuna gitmemişti. Yüzü kibardı ama fazla mükemmeldi. Simetrisi Rue'yu rahatsız etti.

"Bunu düşüneneğim," dedi. Bu dört kelimenin soruları durduran tek şey olduğunu fark etmişti. İnsanların ortaya çıkıp ayaklarına serdiği *ihtiyaçları durduruyordu*. Ve birdenbire bitkin düştü.

"Çocukken nasıl biriydiniz?" Ajan Reed sordu. Gerçekten merak ediyormuş gibi çenesini eğdi. "Sınırları test eder miydin?"

Bu soru Rue'yu şaşırttı ve pembe bir hüznle yıkadı. "Dişçinin bekleme odasında *People* dergisinden Richard Gere'in tam sayfa fotoğrafını çalmayı saymazsanız, hayır," dedi. "Bunun dışında kurallara uyan biriydim. Ortalama notlar, sporda ortalama, hiçbir şekilde öne çıkmadım. Amber? Saftı, bir peri masalı prensesi gibiydi. Her şeye sahipti. Popülerdi. Güzeldi. Zengindi. Çok da iyiydi. *Gerçekten* iyi. O yaz krallığın anahtarlarını kazanmıştım, benimle oynamak istiyordu."

İki ajan da bir şey söylemedi. Rue devam etti.

"Peki ya Lily?" Sesi boğuk çıkıyordu. "Lily mükemmeldi. Zeki ve bir parça küstah. Büyüyünce gerçekten özel biri olacaktı."

Rue gözlerini kapattı. Lily'nin görüntüsü her zaman orada, bekliyordu. Dağınık at kuyruğu, aralık dişli gülümsemesi, burnuna tarçın gibi serpilmiş çilleri. Parmağında kocaman bir kiraz yüzüğü, dizinde dağınık sarı bir yara bandı.

"Bayan Larsen," diye sordu erkek ajan, sesi nazikti. "O gün taktığınız kolyenin nereye gittiğini biliyor musunuz? O gün polisin sizden aldığı eşyaların bulunduğu kutuda onu aradım ama bulamadım."

Rue, "Onu sakladım," dedi.

Her iki ajanın da ağzı gerildi.

"Polis kıyafetlerimi, ayakkabılarımı istedi," diye devam etti, kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Hastanede. Kolyeyi de aldılar, hepsini bir kutuya koydular ve sonra dışarı çıktılar. Neden bilmiyorum ama kolyeyi geri aldım. Sanırım dua etmek için *sağlam* bir şeye ihtiyacım vardı, anlıyor musun? Lily'nin eve dönmesi için yalvarmak için. Onu saklamam kimseye zarar vermedi."

"Haklısın," dedi Steinbeck sessizce. "Kimseye zarar vermedi."

Ona yalan söylüyor olabilirdi. Ama o yalan söylemediğine inanmayı seçti. "Senin için getireyim."

Ayağa kalktı, bacakları sıvı içindeydi. Bir şekilde yatak odasına ulaşmayı başardı. Evinin düzeninden dolayı mücevher kutusunu açtığını ve bibloyu çıkardığını görebiliyorlardı. Yıllardır ona dua etmemişti ama orada olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Oturma odasına geri döndü, onların yanından geçip mutfığa gitti ve plastik bir poşet aldı. Kolyeyi içine attı ve kadın ajana getirdi.

"Al. Sakladığımı için özür dilerim."

Ajan çantayı aldı. "Size geri vereceğiz."

Rue başını salladı. İşi bitmişti. Kemikleri ağırlaşmış, kalbi bir mağaraya dönüşmüştü. Ajanların daha fazla sorusu vardı ama onun verecek cevabı yoktu. DNA örneği alınmasına izin verdikten sonra, onları ön kapıya kadar geçirdi ve dışarı çıkar çıkmaz tüm kilitleri açtı. Alarm sistemini kurdu.

Sonra kapıya yaslandı ve geldiklerinden beri ilk kez derin bir nefes aldı.

Ona hangisinin diri diri gömüldüğünü söylememişlerdi. Bu ya henüz emin olmadıkları ya da önce ailelerine söylemek istedikleri anlamına geliyordu. Bu da en azından bir günü daha olduğu anlamına geliyordu. Her şey ondan tekrar koparılmadan önce bir gün daha.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Van

Harry ve ben ayrı ayrı yola çıkmıştık, bu yüzden görüşmeyi hemen tartışamadık. Yapabileceğimiz en iyi şey olay odasında bir vaka toplantısı düzenlemek konusunda anlaşmaktı; ben Kyle'ı, Harry de Deepty ve Johnna'yı davet edecekti.

Kaldırıma çıkmadan önce telefonuma BCA'nın adresini girdim. Normal bir günde, Şehirlerdeki herhangi bir yerden oraya gözüm kapalı gidebilirdim. Ama Rue beni sarsmıştı. Sözleri değil, gözleri. Carol Johnson'ın tarif ettiği gibi boş değillerdi ya da en azından artık öyle değillerdi. Acı verecek kadar bilgeydiler.

O gözlerle benim içimi görmüştü. Kendimi savunmasız hissettim.

İnsanlar Frank'in çocuklara cinsel istismarda bulunduğunu düşündü. Taciz etmedi. Sadece istekli kadınları almakla övünürdü ve çiftliğinin yapısını arayan düzinelerce kadın vardı. 70'lerin sonunda toprağa dönüş girişimi olarak başlayan şey, Frank'in karizması büyüdükçe kendini şekillendirmeye başladı, diğer erkekleri dışarı itti, güvenlik veya algılanan değer veya kendileri için karar verecek birini arayan kadınları çağırdı. Frank'in kendilerine bir yuva vereceğini duyan çocuklu bekar anneler. Frank'in onları güvende tutacağını duyan istismara uğramış kadınlar. Dünya ile uyum içinde yaşamak isteyen meraklı kadınlar.

Annemin hangisi olduğunu bilmiyordum. Frank, çocukların ortaklaşa yetiştirilmesini istiyordu. En iyi tahminlerime göre 1990'da doğmuştum. İlk yıllarım ekim, ot biçme, sulama, hasat, elim sende oyunları ve hikaye çemberleri ile geçti. Bir çocuk için Frank korkutucuydu ama aynı zamanda hayranlık da uyandırıyordu.

Onu sevmiştim. Bu, istismara uğramış bir çocuğun işkencecisine duyduğu sevgiydi, ama yine de sevgiydi.

Rue bende bunu görmüş müydü? Beni hala zehir gibi etkileyen utancı hissedebiliyor muydu?

Kyle'in tuttuğu olay odası biraz küçüktü ama beşimiz için bolca yer vardı. Duvarlara notlar ve zaman çizelgeleri, Lily'nin bilgisayarda hazırlanmış bir yaş ilerleme görüntüsü ve 1980'lerden kalma tüm şüphelilerin fotoğraflarını bulabildiği son fotoğrafların yanına eklemişti. Tek açık nokta, önünde durduğum beyaz tahtaydı. Tüm gözlerin üzerimde olması beni kaşındırdı, ben de hemen konuya daldım. Onlara Leech Lake, polis departmanı, Carol Johnson, olay yeri ve son olarak Rue hakkındaki izlenimlerimi anlattım.

Kyle ıslık çaldı. "Kolyeyi kurtardığına inanamıyorum."

"Yapabilirim," dedi Harry sessizce. Dikdörtgen masada karşımda oturuyordu, ikimiz de kısa uçlarda oturuyorduk. Kyle onun solunda, Deepty ve Johnna da sağında oturuyordu. "Sekiz yaşında travma geçirmiş bir kızdı."

Sözleri göğsüme şiddetli bir sıcaklık getirdi. Evlerinde güvende hissederek büyümüş insanlar genellikle geri kalanımızın yaptığı şeyleri, kendimizi güvende hissetmek için ihtiyaç duyduğumuz rutinleri veya ıvır zıvırları anlamakta zorlanırdı. Harry öyle değildi. O anlardı. Taktığım gümüş kol saati bir an için hafifledi.

"Ama üzerinde adamın parmak izleri ya da DNA'sı olabilir," dedi Kyle, bunu bir ifadeden çok bir soru gibi dile getirerek.

Deepty "Pek olası değil" dedi. "1980'de dokunma DNA'sı ölçümü diye bir şey yoktu ama olsaydı bile, failin profil için yeterli DNA bırakması için kolyeyi birkaç saniye tutması gerekirdi. Ve kısmi bir iz bile bırakmak için parmağını tam ortasına yerleştirmesi gerekirdi."

Deepty, Harry'nin laboratuvarından getirmesini istediği çantanın bulunduğu tepsiyi uzattı. İçinde Comstock'un Amber Kind'ın yanında bulduğu kalp tılsımlı kolye vardı. Çantayı Harry'ye uzattı, o da çantayı Rue'nun bize verdiği kolyenin tuttu. Yarım kalpleri plastiğin içinden birleştirdi.

Tam bir Sindirella uyumuydu.

Harry ve ben aynı anda, "Zavallı kızlar," dedik.

"Comstock'la koordinasyonu ben sağladım," dedi Deepty. Görev kolay olmamış gibi gözlerinin arasında bir V harfi belirdi. "Hepiniz şu saatte buluşmaya hazırsınız

Bayan Kind'ın konağı yarın sabah dokuzda. Sizi bekliyor."

Odada bir an sessizlik oldu. Bayan Kind tek çocuğunun muhtemelen bulunduğunu duyacaktı. Amber'in artık acı çekmediğini bilmek bir nebze rahatlatırsa da, kapanış fikri bir yalandı. Çocuklarını kaybeden ebeveynler için acı hiçbir zaman bitmezdi. Zamanla değişir, boğucu etkisi azalır ama asla yok olmazdı.

"Ziyaret için ona ne sebep gösterdin?" Ben sordum.

Deepty, "Potansiyel faili meçhul vaka güncellemesi," dedi. "Comstock hemen ardından Bayan Larsen'le bir görüşme ayarlamamı istedi, yani bu da kayıtlarda var."

Johnna homurdandı. "Sekreter kaydırağı."

Yüzümü buruşturdum. Terime değil ama eyleme aşındıydım. Kaç diplomanız ya da kaç yıllık deneyiminiz olduğu önemli değildi, bazı erkekler sizi otomatik olarak kişisel asistanları sanıyordu. Ne kadar yaşlılarsa, bu o kadar yaygındı. Bunun Comstock'un yönteminin bir parçası olduğunu öğrenince şaşırmadım.

"Teşekkürler," dedim. "İki kadın da emekli mi?"

"Bunu buldum," dedi Kyle, önündeki dosyayı çevirerek açtı ve beyaz bir kart çıkardı. "Theresa Kind 1949 yılında doğmuş, yani . . ." Zihinsel hesaplama yapmak için durakladı. "Yetmiş üç. Hâlâ aktif bir emlakçı, Zillow'daki ilanlarının sayısına ve fiyat aralığına bakılırsa çok da başarılı bir emlakçı ama çoğunlukla kendi dairesinde çalışıyor."

Bir sonraki kartı karıştırdı. "Rita Larsen de yetmiş üç yaşında. Altmış altı yaşında emekli olmuş, Elm Sokağı'ndaki evini satmış ve Leech Lake'te bir apartman dairesine taşınmış. Yerel huzurevinde gönüllü olarak çalışıyor ve kilisesinde aktif."

"," dedim.

Sadece bu bilgiyi kastetmedim. Kyle ikinci olarak parkın dışına çıkıyordu. Her şüpheli ve her tanık için bir indeks kartı oluşturmuştu. Sol üst tarafa kişinin tam adını ya da ilk adını ve LNU-soyadı bilinmiyor yazmıştı. Tanıklarla görüşürken bu durum istediğimizden daha sık başımıza geliyordu ve konuda yapabileceğimiz yasal bir şey yoktu. İsimlerini paylaşmaları gerekmiyordu. Adres, telefon numarası ve sosyal güvenlik numarası da aynı şekilde. Elimize geçtiğinde bilgileri kaydediyorduk ama tek bir tanıktan her şeyi almak nadiren mümkün oluyordu.

Daha sonra, tanığın davadaki rolünü (kurbanın en yakın arkadaşı, pizzacı çocuk vb.) ve adının geçtiği her yeri belirtiyordu,

Ya faili meçhul dosyalarında ya da orijinal dava dosyalarında. Bu bilgilerin dijital ortama aktarılmasına yardımcı olan Polis Çözümleri adında bir bilgisayar programımız vardı ama Kyle kendi yöntemini tercih ediyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Onun yöntemiyle kartları tutabiliyor, daha fazla bilgi edindiğinizde onlara eklemeler yapabiliyordunuz. *Gerçekçi* hissettiriyordu. Sanki sadece yazmak yerine ilerleme kaydediyormuşsunuz gibi. Elle kayıt tutmak yirmili yaşlarındaki bir adam için garip bir tuhaflıktı ve ben bunun için buradaydım.

Ayrıca bilinen yedi şüphelinin her biri için iki farklı zaman çizgisi oluştuyordu: ebeveynler, bando öğretmeni, sınıf arkadaşı, pedofil. Zaman çizgilerinden biri, şüphelilerin suç işlendiğinde ne yaptıklarını iddia ettiklerini ortaya koyuyordu. İkincisinde ise tanıkların şüpheliyi ne yaparken gördüklerini söyledikleri yer alıyordu. Genellikle zaman çizgileri eşleşirdi. Eşleşmediğinde, kontrol etmemiz gereken bir şey vardı.

"İyi gidiyor," diye onayladı Kyle. "Gerçek bir sürpriz yok. Şüpheliler listesi değişmedi. Rolf Larsen'in izini henüz bulamadım ama bulacağım."

"Minneapolis Polisi, Lily Larsen ve muhtemelen Amber'in çocuğu ya da çocukları hâlâ hayattaymış gibi hareket edecek," dedim. Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü ben de öyle yapardım. "Ve muhtemelen Amber Kind'in gömüldüğü bölgenin altmış mil yakınında yaşıyorlar."

Johnna boyun eğmiş görünüyordu. "Elizabeth Smart gibi." "Kesinlikle," dedim başımı sallayarak.

Elizabeth Smart'ın kaçırılması her ebeveynin kâbusuydu. On dört yaşında pembe yanaklı bir sarışın olan Elizabeth, ailesinin Utah'taki evindeki yatak odasından bıçak zoruyla kaçırıldı. Onu kaçırın kişi onu bir ağaca zincirledi, tecavüz etti, aç bıraktı ve porno izlemeye zorladı. İlk tutulduğu ve kabus gibi tacizlere maruz kaldığı derme çatma kamp alanı evinden sadece üç mil uzaktaydı.

Arama ekiplerinin ona seslendiğini duyabiliyordu.

Kendisine Emmanuel adını veren evli ve kendini peygamber ilan etmiş bir adam olan Elizabeth'i kaçırın kişi, genç kadınlara sahip olma hakkı olduğuna inanıyordu. Güneybatıda seyahat ettikten sonra, sonunda onu kaçırın kişi ve karısı Elizabeth'in görüldüğü Utah'a geri döndü. Dokuz ay süren çileli yaşamının ardından ailesiyle yeniden bir araya geldi.

Bazı insanlar Elizabeth'in kendisini kaçırınlarla birlikte kaçmaya çalışmadan toplum içine çıktığı ortaya çıktığında onu yargılamakta gecikmediler, ancak o dehşete düşmüş, istismara uğramış ve işleri daha da kötüleştirmekten korkan bir çocuktu. Onunki gibi yüzlerce vaka vardı, kaçırılan çocukların vakaları ve bazen

Hatta hayatta kalmak için kendilerini esir alan kişiye bağlanan yetişkinler bile... Öyle ki, kendilerine zulmeden kişiye toplum içinde sessizce eşlik ediyor ve çektiklerini kimseye anlatmıyorlardı.

Dünyanın geri kalanı da bu konuda rol oynadı. İstatistikler, alışveriş merkezinde, restoranda ya da havaalanında korkmuş ve mutsuz görünen bir kadın ya da çocuk gören çoğu insanın, bir şeylerin ters gittiğini hissetseler bile hiçbir şey söylemediğini ya da yapmadığını kanıtladı.

İnsanlar kendilerini rahatsız eden şeylerden uzaklaşmaya meyillidir. Bu da demek oluyordu ki Lily'nin ve Amber 1980'den beri gözlerden uzakta yaşıyordu.

"Kyle ve ben faili meçhul davayı her yönüyle yeniden ele alacağız ama aynı zamanda ilk kaçırma olayını son cinayetle ilişkilendiren bağlantıları da araştırmak istiyoruz," dedim. "Örneğin, iki mekânı birbirine bağlayan şey nedir?"

"İzole edilmiş," dedi Deepty. "Ama izole *değil*. Evlere yakın ama aynı zamanda gizli."

Beyaz tahtaya yazmak için döndüm.

"Yılın aynı zamanı," dedi Harry.

"Nehre yakın," diye önerdi Johnna.

"Minneapolis cinayetinin yakınında bir demiryolu hattı vardı," dedi Kyle. "Leech Lake kaçırılma bölgesinde de var mıydı?"

Yerleşimi gözümde canlandırmak için gözlerimi kapattım. "Kızların yaşadığı Elm Sokağı tarafında değil, sanırım diğer tarafta. Ana yola paralel. Bunu teyit eder misin?"

Kyle başını salladı ve yazdı.

"Toprak üzerinde hâlâ testler yapıyorum," dedi Johnna. "Deepty şüphelinin ayakkabısını buldu."

Hiçbirimiz heyecanlanamadan Deepty konuya açıklık getirdi.

"Markasını ve bedenini buldum. StepSmooth 11 numara. Çin'de üretilen çakma, ekstra rahat ortopedik bir ayakkabı."

"Nerede satılıyor?" Ben sordum.

"Her yerde." Deepty burnunu kırıştırdı. "Ama iki ay önce Minnesota Kurtuluş Ordusu'na gelen büyük bir sevkiyatla ilgili bir ipucu buldum. Araştırmaya devam edeceğim."

Harry'nin ekip üyesine iyi iş çıkardığını söylemesi için yer açmak üzere durakladım ve kontrolü bana bıraktığını fark ettim. "İyi iş çıkardın, Deepty."

Başını salladı. ". "

Masaya yaslandım ve beyaz tahtayı inceledim. "Başka bir şeyimiz var mı?"

Birkaç vuruş daha yaptım. Kimse bir şey teklif etmedi.

"Pekâlâ. Kyle indekslemeye ve zaman çizgilerini oluşturmaya devam edecek. Deepty ve Johnna, ikiniz de olay yeri kanıtlarını inceleyecek ve faili meçhul davayla bağlantıları araştırmaya devam edeceksiniz. Harry, sen ve ben yarın sabah Leech Lake'e gidiyoruz. Arabayı ben kullanacağım."

Başıyla onayladı ve hepimiz ayağa kalktık.

Dışarı çıktılar, ama buranın bizim odamız olduğunu hatırlamadan önce beyaz tahtayı silmek için geride kaldım. Olduğu gibi bırakabilirdim. Kendimize ait özel bir alanımızın olması güzel bir duyguydu. En iyi işimizi yapabilmek. İletişim kurmak. Bir ekip olarak çalışmak. Davanın karanlığına karşı bu sıcaklığa ihtiyacım vardı. Olay odasından çıkıp neredeyse Chandler'a çarpacakken bu rahatlığı karnımda hissediyordum.

Tam özür dilemeye başlamıştım ki en son gördüğüm imgelemdeki kadının bir metre ötemde durduğunu gördüm.

BÖLÜM 27

Van

Kıpkırmızı bir pantolon giymiş ve yumuşak bir gülümseme takınmıştı. Yanında Chandler'ın yanı sıra benzer profesyonel kıyafetlere ve ifadelere sahip beş kişi daha vardı. Soluk soluğa kaldım ve gözlerimi kırptırdım; karşımda duran kadının görüntüsü, o dehşet koridorunda tuzaklar kadar siyah gözleriyle yürüdüğü, büyük pirinç anahtarlığını çıkardığı ve işkence görmüş, inleyen bir çocuğun bulunduğu kapının kilidini açtığı anılarımın üzerine bindi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ben talep ettim.

Chandler'a baktı, sonra tekrar bana döndü, yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"Seni tanıyor muyum?"

"Reed!" Chandler havladı.

bir çekiştirme hissettim, sonra arkamda Kyle'ın sesini duydum. "Özür dilerim efendim. biraz kötü haber aldık. İkimizin de bunu atlatması gerekiyor."

Kyle beni koridordan aşağı çekti ve hiç nazik değildi. Beni serbest bırakmadan önce ofisime kadar yürüttü.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Önce bardaki o çılgınlık, şimdi de bir tur grubuna mı bağıryorsun?"

Topuzumdan bir miktar saç dökülmüştü. Kulağımın üzerine doğru kıvırdım ve hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Bu işe yaramayacaktı, hayallerim işimi yapma becerimle çarpışıyordu. "Onun kim olduğunu biliyor musun? Kırmızı pantolonlu kadın?"

"Evet," dedi gözlerini devirerek. "Bu Eyalet Temsilcisi Marie Rodin. Diğer bazı yasa koyucularla birlikte burada. *Finansmanımızı artırmayı düşünüyorlar.*" Kelimeleri keskinleştirdi, böylece hedeflerini vurdular.

"Kahretsin." Bart'a ihtiyacım vardı. Kaçmam gerekiyordu. Yardıma ihtiyacım vardı.

"Kesinlikle doğru." Başını salladı, tedirgindi. "Bununla ilgili bir not vardı.

Bugün ziyarete geleceklerini söylediler, elimizden gelenin en iyisini yapacağımızı söylediler."

Zaman lüksüne sahip olduğum zamanlarda bile notları okumazdım. Neredeyse her zaman zaman kaybyıldılar. Bu ayrıntıya, iş yerinde not tutmanın saçmalığına odaklanmak beni yeterince rahatlattı. Panik azalmaya başladı. Tam bir nefes alabiliyordum. Daha önce de kâbus görmüştüm. Hem de çok. Bunun üstesinden gelebilirdim.

"Onunla daha önce tanışmıştım," dedi Kyle, sessizliğimi düşünmek için kullandı. "O iyi bir hanımefendi. Neden onu böyle çağırdın? Sana bir şey mi yaptı?"

"Kibar olmak bir kişilik özelliği değildir," dedim, parmaklarıma karıncalanma hissi geri döndü. "Bu bir stratejidir. Sırf iyi davranıyor diye birine asla güvenme."

"Tanrım, Van. Geri çekil. Ben senin tarafındayım," dedi. "Ona bir özür borçlusun, iyi olup olmaması önemli değil. Ona burada ne halt ettiğini sordun, oysa yaptığı tek şey işiydi. Cold Case'i daha fazla parayla genişletebiliriz."

"Evet."

Sesim şaşkın çıkmış olmalıydı, çünkü vücut dili değişti, rahatladı ve sesi de buna uydu. "Bu çok zor Van, bu tür davalar, işin içinde çocuklar olanlar. Bir insanı etkileyebilir; ne kadar uzun süredir yaptıkları önemli değil."

Öfke otomatiktir. "Bu davayla ilgili değil. Onun başka biri olduğunu sanmıştım. Olur böyle şeyler."

Ellerini kaldırarak geri adım attı. "Tamam. Sen bilirsin. Oh, ve orada kıcını kurtardığın için rica ederim."

Hışımınla uzaklaşmasını izledim ve sonra ofisime girdim, bıraktığım gibi bulduğum için rahatlardım. Dağınık. Güvenli. Masama doğru yürüdüm ve bilgisayarımı çalıştırdım. Minnesota Suç Geçmiş Sistemi'ni açtım. Doğru evrak, durum ya da kişinin izniyle, bir kişi herhangi biri hakkında geçmiş araştırması yapabilir. Bende bunların hiçbirisi yoktu. Yönetim araştırırsa, kasıtlı olarak çevrimiçi geçmişimi araştırırlarsa, sebepsiz yere istilacı bir kontrol yaptığımı öğreneceklerdi. Başım büyük belaya girer, muhtemelen kovulurdum.

Yine de arama çubuğuna "Marie Rodin" yazdım.

Bir nefes aldım.

İmlecin yanıp sönmesini izledim.

Tek bir tıklamayla ne kadar belada olduğunu görebiliyordum.

Yıldızları görene kadar göz kapaklarımı ittim. Marie Rodin uykularına dadanan kadındı. Evinin bodrumunda üç tane

kilitli kapılar. Birinin arkasında ağlayan çocukları duymuş, yatağa zincirlenmiş hırpalanmış bir beden görmüştüm. Bunların hiçbirini hayal etmemiştim. Hayal etmiş miydim? Harry ve Kyle'ın söylediği gibi, bir yıldan uzun süredir yaptığım ilk saha işi -üç küçük kızın karıştığı faili meçhul bir davanın kâbusu- beni etkiliyor muydu? Stres kabuslarıma belli belirsiz tanıdık bir yüz mü sokmuştu da ben onu berrak bir rüyayla karıştırmıştım?

Bart hala hayatta olsaydı, ne yapacağımı bilirdi.

Parmaklarımı büktüm ve gözlerim açılana kadar gözlerimi kırptım. Bart bana kötü bir rüya yüzünden kariyerimi riske atmamamı söylerdi, orası kesin. Belki isimsiz bir ihbar işe yarayabilirdi. Kullan at bir telefona ihtiyacım olacaktı. Ama ne diyecektim? Temsilci Rodin'in bodrumunda zincirlenmiş iki çocuğu olduğunu düşündüğümü mü? Şaka araması olarak yazılırdı.

Rue'nun sözleri aklıma geldi, orada olmasa bile her köşede tehlike görmekle ilgili.

Marie Rodin'in kâbusları gerçek imgelemler olsa bile, onlara göre hareket etmem gerekmiyordu. Herkesi kurtaramazdım.

En son denediğimde, üç adam ölmüştü.

Soğuk, ağır bir kurşun kemiklerimin yerini alıyordu. Kalbime ulaşmadan önce hareket etmem . Aniden ayağa kalktım, o kadar hızlıydım ki diz kapağımın üstündeki yumuşak eti masamın alt tarafına sıkıştırdım. Manzara değişikliği için çaresizdim. Barınağa uğrayacaktım. Vardiya için kayıt yaptırmamıştım ama her zaman fazladan bir çift ele ihtiyaçları olabilirdi.

Oradayken, bilgisayarlardan birinde temsilcinin ev adresine bakabilirim.

Olabilir.

BÖLÜM 28

Van

Minnesota yarım yamalak bir yağmurla uyandı. Leech Lake'e doğru ilerlerken ön cam sileceklerim tokat atıyor, gökyüzünden düşen sıcak çorbayı camın bir ucundan diğerine taşıyordu. Sakızlı nemi dışarıda tutmak için klimayı çalıştırdım.

"Daha yavaş sürmelisin," dedi Harry, eli gösterge panelindeydi.

Her zamanki arabamı kontrol etmişim çünkü o benim her zamanki arabamdı ama aynı zamanda bu havada çok iyi yol tutuyordu. "Dışarısı *pis* olduğu mi gerginsin?" Geçen gece Spot'un dışında kazara yaptığı yoruma atıfta bulunarak söyledim.

Onu almadan önce yediğim kahvaltının paketlerini ve fast-food poşetini attığım yere bakmaktan kendini alıkoymayı başardı. Bir dahaki sefere benzin aldığımda, benden sonra birinin arabayı kontrol etme ihtimaline karşı onları atmayı aklıma not ettim.

"Farların üç adım ötesini göremiyorum," dedi. "Bir şey fırlarsa aniden duramayız. Bu koşullar altında yavaşlamak en iyisi."

Suyun içinden yukarı bakmak için öne doğru eğildim. "Hava da rüzgarlı. Radyoyu aç. Bu berbat havanın ne zaman dağılacağını öğrenmek istiyorum."

Buna mecburdu. Yedi dakika bekledikten sonra bu akşam şiddetli bir yağmur ve olası bir fırtına uyarısı olduğunu öğrendik.

"Fırtınaların neden sadece geceleri olduğunu hiç merak ettiniz mi?" Düşündüm.

Harry en iyi öğretmen sesini takınarak, "Bu büyük ölçüde ABD'nin ova bölgesine özgü bir olgudur," dedi. "Gün boyunca, yeryüzünden yükselen ısı güneş ışınları tarafından karşılanır. Ancak geceleri-"

Bir elimi kaldırdım. "Sohbet ediyordum." "Bu bir bilgi."

"Biraz gizemi tercih ederim," dedim gülümsememi gizleyerek. İtiraf etmeliydim ki, Harry'nin tutarlılığı beni rahatlatıyordu. Tartışılması gereken bir gerçek varsa, o oradaydı.

Büyük bir fırtına sedanı bir adım sağa itti ve sonra, aynı anda yağmur hafifledi. Birdenbire tarlaları ve arkalarındaki ormanı görebiliyordum, ağaçlar sarhoş adamlar gibi sallanıyordu.

"Leech Lake şu tepenin ardında," dedim. "Comstock'un önden gitmesine izin mi vereceğiz?"

"Elbette." Harry ellerini gösterge panelinden ayırdı. "Bu onun davası."

Başımı salladım, yağmurla ıslanmış toprağın tatlı tutsüsünü içeri almak için pencereyi araladım. "Oraya gitmişken Bayan Kind'a birkaç soru sormak istiyorum."

Harry bana baktı. "Comstock'la aynı sayfada olmak isteyeceksin."

Haklıydı. Theresa Kind bugün, muhtemelen son kırk yıldır bu bölgede yaşayan kayıp kızının ölüm olasılığını öğrenecekti. Sorularımız ne kadar akıcı olursa, onun için o kadar kolay olurdu. Ne yazık ki Comstock'un benimle önceden senkronize olmaya meyilli olacağını sanmıyordum.

Theresa Kind'ın dairesinin önüne geldiğimizde, onu ön tarafa park etmiş, plakasız arabasında otururken, camları açık, sigara dumanı yayılırken ve yüzü kızgınlığın her tonundayken bulduğumuzda bu doğrulandı. İzmaritini fırlattı, camını açtı ve benimle aynı anda dışarı çıktı. Harry bir şemsiye kaptı. Comstock ve ben çiselemeye başlayan yağmurda birbirimizi izledik, kasabada sadece bir kişilik yeri olan iki silahşör.

"Geç kaldın," dedi.

"Hava durumu," diye nazikçe teklif etti Harry, seyahat çantasına ulaşmak için arabanın arka kapısını açarken. "Bayan Kind'a kızından bahseden kişi ben olmak isterim. DNA testi yapana kadar elimizde muhtemel ama kesin olmayan bir kimlik olduğunu anlaması çok önemli."

"Sana vereceğinden emin misin?" Comstock sordu.

"Vermemesi için bir neden göremiyorum," dedi

Harry.

"Üç kişiye ihtiyacımız var mı?" Comstock gözlerini bana dikerek sordu. "Kalabalık gibi görünüyor."

"Müsait olduğunda kadın-erkek bir ekip protokoldür," dedim. Tek bir soru sormama bile izin vermeyecekti, bu çok açıktı. "Mevcut."

Comstock Harry'ye döndü. "Hazır mısın?"

Harry başıyla
onayladı. "O zaman
yolu göster."

Siteyi çevreleyen çam ağaçlarının kenarları yağmurla kirlenmiş, keskin ve yalın kokuları büyümüştü. Sitenin dört binası birbirinin aynısıydı: bir binaya üç daire, her biri üç katlı ve ikinci katta bir balkon, hepsi boz kahverengi boyalı, hepsi beyaz kapılı. Comstock, Harry'nin arkasında konumlanmıştı ve yaklaşırken beni önden görünmez kılıyordu. Bir ayağını diğerinin arkasına atma düşüncesi cazip geliyordu. Yine de ödediğinden daha pahalıya mal olacaktı.

Harry kapı zilini çaldı. Bayan Kind kapıyı açtığında beni görebilsin diye kenara çekildim. Onun Harry'yle ilk kez karşılaşacağını düşününce damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Duymak üzere olduğu şey korkunçtu, ama bu yıkıcı haberi verecek daha iyi biri olamazdı. Harry koyu mavi, kusursuz kesimli bir takım elbise giymiş, koyu kahverengi ayakkabılar ve kasvetli bir kravat takmıştı. Dünyadaki en önemli şey için giyinmiş gibi görünüyordu. Her anne trajik bir haber duyduğunda böyle bir saygı görmeyi hak ederdi. Ben de tam bu nedenle tek pantolon takımımı -siyah- giymiştim, mokasenlerim ayak parmaklarımı sıkıyordu.

Kapı açıldı. Diğer taraftaki kadın uzun boyluydu, belki beş on yaşlarında, omuzlarına kadar uzanan kalın gümüş rengi saçları vardı. Gözleri parlak ve maviydi, ruju kremi bir mercan rengindeydi. Eşleşen pantolonun üzerine leylak rengi bir tunik giymişti, kumaşı ipeksi ve dökümlüydü.

Gözleri üzerimizde gezindi.

"Siz üçünüz şeker mi şaka mı için biraz ciddi görünüyorsunuz. Belki de Temmuz ayında olduğumuz içindir." Gülümsemesi hafifti ama altında sert bir şey vardı. Kendini hazırlıyordu.

"Theresa Kind?"

"Karşınızda duruyor."

"Ben Harry Steinbeck, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Bu meslektaşım Ajan Evangeline Reed ve Minneapolis Polisi Dedektifi David Comstock. Sanırım bizi beklemeniz söylendi. İçeri girebilir miyiz?"

Dudaklarını birbirinin içine soktu. Mercan kayboldu, geriye sadece ham kenarlı bir çizgi kaldı. "Şimdi söyle bana."

Nefesim kesildi. Harry'nin burada içgüdüleriyle hareket etmesi, onun isteğini yerine getirip getirmeyeceğine ya da protokole uyup önce onu oturtup oturtmayacağına o anda karar vermesi gerekiyordu.

Hiç tereddüt etmedi. "Ön diş testleri kızınız Amber Kind'ı bulmuş olabileceğimizi gösteriyor."

Elini kapı pervazına sıkıştırmayı, duyduğuna dair tek işaretti.

"Birlikte miydiler?" diye sordu.

"Affedersiniz?" dedi Harry.

"Çocuklar. Lily ve Amber. Onları birlikte mi buldunuz?"

Midem bulandı. Hiçbirimiz onun yapacağı doğal varsayımı düşünmemiştik: sonsuza dek sekiz yaşında kalacak olan kızının *kemiklerini* bulmuştuk. Aptallığımıza karşı sessizce söyleniyordum.

"Çok özür dilerim," dedim bir adım öne çıkarak. "Daha açık olmalıydık. Amber'in yakın zamana kadar hayatta olduğunu düşünüyoruz."

Dizleri büküldü, ama Harry çabuk davrandı. Onu yakaladı ve dik tuttu. Ona yardım etmek için içeri girdim.

"Evinize girebilir miyiz?" Harry sordu. Kız başını salladı.

Harry ve ben onu zevkli bir şekilde dekore edilmiş fuayeden çalışma odasına kadar destekledik. Onu berjer koltuğa oturturken Comstock'a bir göz attım. Uzaklara, şömineye doğru bakıyordu, çenesi sıkılmıştı.

"Size biraz su getireyim mi, Bayan Kind?" diye sordum. "Ya da sizin için birini çağırayım mı?"

"Theresa. Yıllardır Bayan olmamıştım." Kendini yelpazeledi, gözleri dalgalanıyordu. "Neden öldü?"

Harry, "Onun kızınız olduğundan emin değiliz," dedi.

"Neden öldü?"

Eğer ölen kızıysa, bunu bilmeye hakkı vardı. Eğer değilse, diri diri gömülen bir kadının korkunç haberini paylaşmak, onu acımasızca ölenin çocuğu olduğuna inandırmak gereksiz yere acı çekmesine neden olacaktı. Harry henüz kesin bir kimlik tespiti yapamadığımızı açıkça belirtmişti.

"Size söyleyebileceğim tek şey," dedi Harry nazikçe, onun sorusunu geçirterek, "yardıma ihtiyacımız olduğu. DNA toplamak için ağızdan bir örnek almak istiyorum. Söz veriyorum, eğer sonuçlar kesin çıkarsa, bu bilgilerle birlikte buraya bizzat geleceğim ve ne kadar kalmam gerekiyorsa o kadar kalacağım."

Theresa titreyen bir nefes aldı. "Sen kurnaz birisin, değil mi?"

Öyleydi. Aynı zamanda son derece nazik davranıyordu. Ona olan saygım arttı.

"Yaşadıklarınız için çok üzgünüm," dedi Harry. "Keşke tüm sorularınızı yanıtlayabilseydim, ama DNA olmadan yapamam."

Gözleri o kadar hüzünlüydü ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Sanki özel bir anı gözetliyormuşum gibi. Comstock da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü şömineye doğru yürüdü. Hepsi Amber'ın fotoğraflarıydı: küçük bir bebekken şişman eliyle kameraya el sallarken çekilmiş bir fotoğraf, gülümsemesi gamzeli; bir diğeri uzun beyaz bir elbise giymiş -ilk komünyonu mu?- bir prenses gibi, altın bukleleri tacı; bir üçüncüsü bahçe hortumundan büyük bir hüpürdetme alıyor, gök mavisi gözleri doğrudan kameraya bakıyor; ve devam ediyor. Bebeklikten sekiz yaşına kadar, kıkırdamalar ve güneş ışığıydı.

"Amber çok neşeli görünüyordu," dedim içtenlikle.

Theresa görüş alanımı takip etti, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O öyleydi. Uysaldı da. Bugünlerde bir kızı tanımlamanın pek popüler bir yolu olmadığını biliyorum ama çok uysaldı. İsteseydi Şeytan'ı cehenneme kadar takip ederdi. Başına hep böyle bir şey geldiğini düşünmüştüm, biliyor musun?" Örneği kabul edeceğini belirtmeden önce Harry'ye düşünceli bir bakış attı.

Onlara biraz mahremiyet sağlamak için fuayeye doğru döndüm. Buradaki her şey birbiriyle uyumluydu, sıcak bejler ve kremler yatıştırmak için tasarlanmıştı. Postalar bile bembeyaz bir yığın halinde istiflenmişti. Cildimi kaşındırdı. Gözlerim gezinmeye devam etti ve sonunda girişe yakın bir sehpanın üzerinde duran dökme demir tavada durdu.

"Yemek yaparken sizi rahatsız mı ettik?" Ben sordum.

"Ne?" diye sordu, sanki ağzında bir çubuk varmış gibi bir sesle.

"Hepsi bitti," dedi Harry.

Arkamı döndüm ve on inçlik tavayı işaret ettim. "Yemek mi pişiriyordun?"

Theresa Harry'ye doğru eğildi, neyi kastettiğimi görünce ağzı seğirdi. "Amber kaybolduktan sonra onu yanımda taşıdım. Biraz delirdim. Şeytanın kocam ve benim için de geldiğine ikna oldum. Kocam bir silah almamız gerektiğini söyledi ama ben 'Charles, kurşunun aksine dökme demir tava asla ıskalamaz' dedim. Sanırım onu kapının yanında tutmak bir alışkanlık haline geldi."

Soruları Comstock'un sorması gerekirdi ama sormuyordu. Dilini neyin tuttuğunu bilmiyordum ama bu fırsatın kaçmasına asla izin vermeyecektim. "Kocanızın ve sizin tehlikede olduğunuzu düşündüren neydi?"

Çenesini ovuşturdu. "İlk başta uyumadım. Ama sonra yaklaşık üç hafta hiç uyumadım. Hayaletler görmeye başladım."

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "O zamanlar uyuyamaman mantıklı."

Başını iki yana salladı. "Yarısını bile bilmiyorsun. İblislerin her yerden fırladığını gördüm. Tam anlamıyla. Boynuzları olan lav renginde küçük yaratıklar. Doktorum bir sakinleştirici yazdı ve bu beni rahatlattı." Sesi uzaklaştı. "Taşınmak en zor şeydi. Elm Sokağı'ndaki evde kaldığım sürece Amber serbest kalırsa nereye kaçacağını biliyordu. Ama sonra bunun aptalca olduğuna karar verdim. Küçük kızım kesinlikle ölmüştü ve gitmesine izin vermem gerekiyordu. Hayatıma devam etmem gerekiyordu." Çenesi titredi. "Şimdi bana bunca zamandır hayatta olduğunu söylüyorsun."

"Yarın öğreneceğiz," dedi Harry. "Sana söz . Arayabileceğimiz kimse olmadığına emin misin?"

Theresa'nın bakışları Comstock'a kaydı. "Kız kardeşim, sanırım. Evet, mesaj atarım onu."

Telefonuna uzandı ve hızlıca bir mesaj yazdı. Gelen cevap neredeyse anlıktı. "Yola çıktı."

"Eski kocanla hâlâ görüşüyor musun Theresa?" Sorunun Comstock'u sanki biri korsesinin iplerini çekmiş gibi şişirmesine aldırmandan sordum.

Nefes nefese bir ses çıkardı, genel bir sıkıntıya işaret eden bir ses. "Hayır, ama nerede yaşadığını biliyorum. Emlakçı olmanın avantajı. Adresini ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim ve o sandalyesinin yanındaki kâğıda bir şeyler karalarken bekledim. Kyle zaten bilgiye sahipti ama yardımcı olduğunu hissetmek rahatlatıcı olabilir.

"Yeterince vaktinizi aldık Bayan Kind," dedi Comstock kapıya doğru ilerleyerek.

Harry yerinden kıpırdamadı. "Kız kardeşin gelene kadar kalabiliriz. İstersen daha da kalabiliriz. Hiç sorun değil."

Bana adresi uzattı ve başını çubuğun bulunduğu şişeye doğru eğdi. "Bununla senin ilgilenmeni tercih ederim. Bilmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Harry. Takımını yeniden bir araya getirdi. Evrak çantasında özellikle ambalajlar ve kullanılmış lateks eldivenleri için bir cep vardı. "Yarın geri geleceğim."

Başıyla onayladı. " yoksa, lütfen dışarı çıkın. Biraz oturmak istiyorum."

"Kartımı buraya bırakacağım," dedi Harry. "Eğer bugün dönmemi isterseniz, beş dakika sonra bile olsa, lütfen aramaktan çekinmeyin."

İçini çekti ve ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Sen iyi bir adamsın. Bana bir şey olmaz. Daha kötülerini de yaşadım."

Comstock, arabalarımıza ulaşana kadar bekleyip kolumu kavrayarak ve acıtacak kadar bükerek etkileyici bir itidal gösterdi. "Orası *benim* odamdı," dedi, sesi kısık bir hırıltıydı. "Görülmen ve duyulmaman gerekiyordu."

Önce koluma, sonra da yüzüne baktım. "Haddimi aştıysam özür dilerim," dedim dişlerimi sıkarak. Ona vurmak için can atıyordum ama bu soruşturmaya çok fazla şey bağlıydı. "Ortağıma destek olmaya çalışıyordum."

Comstock kolumu bıraktı ama hâlâ üzerimde yükseliyor, alay ediyordu. Bu kadar yakından, kül tablası nefesinin kokusunu alabiliyor ve burnundaki gözenekleri görebiliyordum ama geri adım atmayı reddettim. Harry yakınımdaydı. Hiçbir şey teklif etmedi. Ne onayladı ne de karşı çıktı. Kendi savaşımı vermeme izin mi veriyordu, yoksa en azından birimizin Comstock'un iyi tarafında kalmasını mı istiyordu, bilmiyordum. Her iki durumda da oyunu takdir ettim.

"Davadan alındın," dedi Comstock. "Sana ihtiyacım yok."

"Taken Ones hakkındaki soruşturmamı sonlandıramazsın," dedim, kelimelerin yuvarlanmasını engelleyemedim. Yapabildiğim en iyi şey kenarlarını törpülemektir. "Ama bilmelisin ki yoluna çıkmak istemiyorum. *Her zaman* Bart'ın liderlik etmesine izin veririm. Ben destek olmayı tercih ederim."

Ortaklığımız en azından dışarıdan böyle görünüyordu.

Comstock seçeneklerini değerlendirdi. İşin aslına uzun sürmedi, yani beni cinayet soruşturmasının dışında tutabilirdi ama benim faili meçhul davam üzerinde hiçbir yetkisi yoktu. "Larsen'in evinde 'merhaba' ve 'hoşça kal' dışında bir şey söylersen, DS'ni arar ve aktif bir soruşturmayı engellediğini söylerim. Anlaşıldı mı?"

"Bir dere gibi," dedim.

Alanımdan çıkmadan önce bana son bir kez kaşlarını çattı. Hemen rahatlardım ama o arkasını dönene kadar dövüş pozisyonumu korudum.

BÖLÜM 29

Van

Setzland Corner Drug'ın önüne geldiğimizde çiseleyen yağmur tamamen durmuştu. Güneşin sisin içinden süzülüşüne bakılırsa, dışarıda kalan herkesin öğlene kadar hamur tatlısı gibi pişmesinden endişe ediyordum. Güneş gözlüklerimi gösterge paneline yerleştirdim ve arabadan çıkarken kapıyı çarparak kapattım.

"Sıcak bir gün olacak," dedim Harry'ye, sedanın yanında bana katılırken. Sokak solucan ve ıslak asfalt gibi kokuyordu.

"Bu havayı sevdiğini sanıyordum." Havacı gözlüklerini çıkarmamıştı. Hassas gözleri mi vardı? Soluk mavi, neredeyse gri renkteydiler. Belki de güneş onları acıtıyordu.

"Sana bunu düşündüren nedir?" Fark etmesine şaşırarak sordum.

"Bana Kosta Rika'da söylemiştin." Kaşları kalktı. "Kendini temiz hissettirdiğini söylemiştin."

Sırıttığımı görmemesi için gözlerimi kaçırdım. Fark ettiğinden değil. Hatırlamış olmasıydı.

"Comstock senin peşinde," dedi, ikimiz de dedektifi beklerken konuşmaya davet etti. Dün Leech Gölü'nde yaptığım turdan, GPS'in önerdiğinden daha kısa bir rota biliyordum. Onu burada yenersem Comstock'u kızdıracağımı bildiğim için bu yolu seçmiştim. Onu seslenemeyeceği bir şekilde sinirlendirmek, içeride dilimi tutabilmemi sağlayacak kadar az bir şey götürecekti.

"Evet," dedim. "Öyle."

"Ben olsam orada hiçbir şey söylemezdim." Harry çenesini eczanenin ikinci katına doğru eğdi. Rita Larsen üst katta oturuyordu.

"Sen benden daha iyi bir adamsın, Harry Steinbeck," dedim Comstock'un yanaşmasını izlerken, "ama elimden geleni yapacağım."

Comstock Lincoln Town Car'ından indi - "polis" diye bağırarak bir araçtı- ve "hazır ol Freddy" bile demeden ikinci kata açılan yan taraftaki kapıya doğru yürüdü. Harry arkada kaldı, yürürken güneş gözlüklerini çıkardı, ben de en arkada kaldım. Sokak seviyesindeki kapı kilitli değildi. Ötesindeki merdiven boşluğu tozluymuştu, merdivenler boyası dökülmüş ahşaptı ve ortalarına siyah kauçuk basamaklar zımbalanmıştı. Basamaklar yüksek sesle gıcırıyordu, altı ayağımızın her biri için farklı bir nota. Rita Larsen'in kapısına yaklaşan öfkeli bir tahterevallili çetesi gibi ses çıkarıyorduk, bu yüzden biz ulaşmadan kapıyı açmış olması şaşırtıcı değildi.

"Bayan Rita Larsen?" Comstock sordu. "Evet, teşekkür ederim," dedi kadın.

Onu göremiyordum ama tuhaf kelime seçimi ve tonu -nefesli, hafif çaresiz- hafızamda bir şeyler uyandırdı, tam olarak kavrayamadığım bir şeyler.

Merdivenlerin başına ulaştığımda, yetmiş üç yaşında görünüyordu: muhtemelen içinde uyuduğu bigudilerin sardığı isli gri saçları, gözlüklerinin ardında yorgun yalnız gözleri, yağmurdan ıslanmış bir tente gibi ağzının üzerine sarkmış burnu. Yaşlılık tozunun altında, Rue'ya olan benzerliği açıktı. Geniş çenesi, hâlâ yüksek ve keskin elmacık kemikleri vardı. İçeri girdiğimizde kapıyı tuttu ve mutfağında oturmamızı işaret etti. Tıpkı dün Harry ve ben onunla görüşürken kızının yaptığı gibi.

"Çok fazla vaktinizi almayacağız," dedi Comstock. "Kızınızın 1980'de kaçırılmasıyla ilgili soğuk dosyayı yeniden açıyoruz ve size birkaç soru sormayı umuyoruz."

Bu iyi bir hamleydi, onu gereksiz yere heyecanlandırmak yerine bunu faili meçhul davanın omuzlarına yüklemek. Bunun için onu suçlayamam.

"Oh," dedi saçlarını okşayarak. "Sanırım sunacak yeni bir şeyim yok."

"Anlıyoruz. Uzun zaman önceydi." Comstock deri ciltli yıpranmış bir defter çıkardı ve üzerine bir kalem ilişti. "Hatırladığınız her şeyi bize anlatırsanız, elimizdeki dosyayı kilitlemiş oluruz."

"Oh." Çenesi sallandı. "Peki."

Yavaş başlıyordu, sesi titriyordu ama iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Kronolojik sıraya sadık kaldı, yan dalları dışarıda bıraktı. Not alamamak beni öldürüyordu ama Comstock'un

Ben de bunun yerine kafamı boşalttım ve tüm gücümle dinledim.

"Hatırladıklarım bu kadar," dedi ve on dakikalık bir konuşma akışının ardından konuyu kapattı. Elimizdeki dosyada ne varsa aynen anlattı. Kızları o gün Amber'le birlikte dereye gitmişlerdi. Bayan Larsen, köpeğini gezdirirken çıkmaz sokağın o ucunu kendisi de birçok kez ziyaret etmişti. O zamanlar farklıydı. Güvenli bir yerdi. Rue'yla ilgili o telefonu aldığı anda ne yaptığını hatırlamıyordu ama kızının yanında olmak için doğruca hastaneye gitmişti. Rue hiçbir şey hatırlamıyordu, ne o zaman ne de şimdi.

"Benim kızım bundan önce bir yumurta kadar mutluydu," dedi. "Rue. Ama o gün iki çocuğumu da kaybettim, bilmiyor musun? Lily'yi bedenlen, Rue'yu ruhen. Yine de elimizden geleni yaptık. Geçinmek için elimizden geleni. Mutlu olmak için."

Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi hızlıca başını salladı. Bu dürtüyü anlıyordum. En kötüsünü engelleyebileceğinize inanmak istiyorsunuz. Korku karşısında bile idare edebileceğinize. Biz Çiftlik çocuklarının devlet okuluna gitmemize izin verilen kısa süre içinde, tarih öğretmenim Kennedy suikastına kafayı takmıştı. Güzel bir günün mahvolduğunu söylerdi. Bize dişli delikli Zapruder filmini gösterirdi - eksi 313. kareyi hep işaret ederdi, sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuşuz gibi - tekrar tekrar, Kennedy boğazını tutuyor, sonra kafatası patlarken sarsılıyor, parlak pembe Jackie üstü açık arabanın arkasına atlayıp onu alıyor, yerine koyuyor ve her şeyi düzeltmek için üzerine kağıt koyuyordu.

Jackie Kennedy'nin yanıtı aklımdan çıkmadı. Çocukken bile onu anlıyordum. Günden güne her şeyin normal görünmesi için mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Etrafta hiç yabancı görmediniz mi?" Comstock sordu. "Kızlar kaybolmadan bir hafta kadar önce alarm zillerini çaldıran biri oldu mu?"

Bunun üzerine gözleri açıldı, çenesi Comstock'u yeni bir açıdan incelemek ister gibi yukarı kalktı. Bir an için sessiz kaldı. "Alarm zilleri yok."

"Etrafta çimlerinizi biçmesi için tuttuğunuz işçiler ya da camlarınızı yıkar mısınız?"

Ağzı kıvrıldı. "Öfkeli öğrenciler evi tuvalet kâğıdıyla kapatıp kapatmamaya karar verirken, belki. O zamanlar lisenin ön bürosunda çalışıyordum. Gözaltı için çağrıldıklarında gördükleri ilk yüz bendim. Ama

İşçiler mi? Hayır, bunu karşılayamazdım. Çimlerimizi kendimiz biçer, camlarımızı kendimiz yıkardık."

Comstock not defterine bir şeyler çiziktirdi. "Kızların kaybolduğu günden bu yana kocanızı ne sıklıkla gördünüz?"

"Tanrım, bir kere bile." Bir sırrını paylaşmak ister gibi Comstock'a doğru eğildi. Altımızdaki eczanede biri sesini yükseltti. Gerildim ama bu boğuk bir kahkahaya dönüştü. "Eskiden ona ulaşabileceğim bir telefon numarası vardı. Lily kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra onu aradım. Ona kızımız için bir cenaze töreni düzenlemek istediğimi söyledim. Hayır dedi, kesinlikle olmaz, çünkü Lily'miz hala hayattaydı. Onun haklı olmasını istedim elbette."

Başı öne eğikti. "Zaten çoğu gün onu canlı hayal etmek istiyordum. Diğer günlerde ise onun Tanrı'nın yanında olduğunu düşünmek, ne kadar acı çektiğini hayal etmekten daha kolaydı."

Harry elini masanın üzerine, onunkinin yanına koyup, "Elbette öyleydi," demeseydi, Rita'yı teselli ederek Comstock'u geri dönüşü olmayan bir noktaya gönderecektim. Her anne aynı şekilde hissederdi. Kızın yerine senin acı çekmeni tercih etmen sevginin bir ölçüsü."

Onun elini kavradı, sıkıca sıktı. "Rolf'a bir hamsterın bile öldüğünde cenazesi olduğunu söyledim. Rue'ya hayatında bir başlangıç noktası vermem gerektiğini anlatmaya çalıştım. Her şey ondan çalınmıştı, anlıyor musun? Çocukluğu. Güvenliği. Ve kız kardeşinin hâlâ hayatta olabileceğine inandığı sürece, kendi hayatına adım atmak yerine geçmişte yaşamaya devam edecekti. Cenaze töreni ona bir çeşit izin verecekti. Ama Rolf buna izin vermezdi."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Harry sordu.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Kaçma konusunda her zaman iyiydi. Polisin de onu sorguladığını sanmıyorum. Lily ve Amber'ımızı kaçıran o değildi. Bunu tüm kalbimle biliyorum."

Bir insanın kalbi ile beli arasında hangisinin daha zayıf bir karakter yargıci olduğunu ölçmek zordu. Yine de Bayan Larsen'in kendisini terk eden bir adam hakkında nazikçe konuşması kayda değerdi.

Comstock, "İhtiyacımız olan tek şey bu, Bayan Larsen," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Harry ve ben masanın öbür ucundan birbirimize baktık. Cevaplanması gereken daha pek çok soru vardı. Bayan Larsen'in yeni bir bilgisi var mıydı? Rue'yu ne sıklıkla görüyordu? Bayan Kind'la hâlâ görüşüyor muydu? Comstock'u takip etmek için ayağa kalktığımızda hepsi sorulmamış olacaktı.

Sandalyemi ittim ve bozduğum masa örtüsünü düzelttim, bu da Harry'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Ona "Beni *kurtlar* büyütmedi" der gibi bir bakış attım ve yanından geçerken Bayan Larsen'e başımı salladım. Tüm ziyareti tek kelime etmeden tamamlamıştım, Comstock'un bunu görmezden gelmesi mümkün değildi. Kaldırıma kadar gelmiştik, hava bir yumruk kadar yakındı, arka cebimi yokladığımda. İnandırıcı olduğunu umduğum bir şekilde çenem düştü. Comstock, sanırım Harry'yle beni kovmak için dönüyordu.

"Ne?" dedi.

"Telefonum düşmüş olmalı. Hemen döneceğim."

Döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hızla çıktım. Kapıyı çaldım, ses merdiven boşluğunda yankılandı. "Bayan Larsen? Ben Ajan Reed. Sanırım cep telefonumu mutfağınızda unutmuş olabilirim."

Kapıyı açtı, biraz telaşlı görünüyordu. Hızla içeri girdim ve arkamdan kapattım. "Oturduğum sandalyenin üzerinde olmalı," dedim ve sandalyeye doğru adım atarak konuşmaya başladım. "Sana bir şey sorabilir miyim? Elm Sokağı'nda yaşarken o ormanla ilgili söylentiler var mıydı?"

Yüzü yumuşamadan önce kafası karışmış görünüyordu. "Hayaletleri mi kastediyorsun? O hikayelere hiç inanmadım."

Başımı salladım. Balık tutuyordum, telefonumu alana kadar oyalandım. "Evet, musallatlar."

Zamanla geriye yaslanırken yüzü gerildi ve sonra kıkırdadı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, hikaye yaşlı bir çiftlik sahibinin koleradan kaybettiği çocuğunu aramak için ormanda yürümesiydi. Ona Bükük Adam derlermiş çünkü kemikleri eklem yerlerinden gevşemiş. Her adımda dağılıp tekrar kendini toparlayarak küçük çocuklara doğru yürümesi gerekiyordu. Parmakla itilen bir kukla gibi. Bu kulağa doğru geliyor mu? Yoksa ormanın yanındaki yeni evler bir Kızılderili mezarlığı üzerine mi inşa edilmişti?" Başını salladı ve hatırladıklarını bir kenara bıraktı. "Her iki şekilde de saçmalık. Eminim her kasabada bu hikâyenin bir versiyonu vardır. Hepsi batıl inanç."

Sandalyemi geri çektim ve telefonumu tam olarak yerleştirdiğim yerde buldum. "Buldum. Çok teşekkürler, Bayan Larsen."

Başını salladı. "Hiç de değil."

"Son bir soru," dedim, sanki yeni aklıma gelmiş gibi. "Siz ve Dedektif Comstock daha önce tanıştınız mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi, gülümsemesi hoştu.

Telefonumun kilidini açtım ve Birinci Karakol'un duvarından aldığım 1980 Comstock'un fotoğrafını çıkardım. "Bu adamı tanıyor musun?"

Elini göğsüne götürerek çırpındı. "Ah, evet. Sanırım öyle. Belki de." Gözlerini kıstı. Güldü. "O! Bay Black."

"Ne?"

"Oh, ben de ona öyle derdim. Kind evinin düzenli ziyaretçilerinden biriydi."

Rita konuşmaya devam ederken ağzım kurudu. "Benji'yi gezdirirken onu iki ya da üç kez çıkarken gördüm. Çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Zavallı adamla ancak aptal bir bekâr annenin yapabileceği gibi bir ilişki hayal ettim. Ayaklarımı yerden kesecek, bir yandan da kızlarımın hiç sahip olmadığı baba olacaktı." Kendi savurganlığına güldü. "Güzel saçları yüzünden ona Bay Siyah diyordum. Sanırım beni fark ettiğinde hemen aşık olacağına ve bizi daha iyi bir yere götüreceğine karar verdim."

Yüzümün sakın kalmasını umuyordum çünkü yaptığı açıklama içimi karıştırıyordu. "Sence Kind'ın evinde ne yapıyordu?" diye sordum.

Çenesine vurdu. "Gayri resmi giyinmişti, bunu hatırlıyorum. Marangozluk mu? Haşere kontrolü mü? Önünde bir iş kamyonu olduğunu hatırlamıyorum. Etrafta olduğu iki hafta boyunca kendimi aptal durumuna düşürdüm, bundan emin olabilirsin. Sırf köpeği gezdirmek için yüzüme makyaj yapardım."

Sesimi dengede tutmak için mücadele ettim. "O iki hafta ne zamandı?"

Yüzündeki güler yüzlü ifade kenarlarından buruşmaya başladı, hoş olmayan bir farkındalık içeriye doğru ilerliyor. "Sanırım Temmuz başıydı. Kızlar kaybolmadan hemen önce. Sence ?"

Telefonumdaki görüntüyü kapattım, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Sadece herkesi hesaba katmaya çalışıyoruz, Rita. Sandığından çok daha fazla yardımcı oldun. Bu hafta tekrar uğramamın bir sakıncası var mı?"

"I . . . Sanırım bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve aceleyle kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda Comstock'un merdivenleri yarıldığını gördüm. Telefonumu elime aldım.

Yanından geçip gitmeden önce ona "Başarılı," dedim.

Yulaf ezmesi
muz
meyve
sepeti
suyu
Sarışın
güzel
O çok güzel.
saçlar

Küçük, her şeyden bir tane olan mağazalar eskiden bir kasabanın kalbiydi. Artık öyle değil Mahalle dükkanlarının çoğu kurudu ve yok oldu, yerlerini büyük, kişisel olmayan kutu mağazaları ya da daha da kötüsü, hayatta kalmak için ihtiyacınız olan gıdayı size getiren kişiyle bir bakış bile alışveriş yapmanıza gerek kalmayan market teslimatları aldı.

Dünyadaki sorunun kökeninde bu kopukluğun olabileceğini düşünüyordu.

Kutu mağazalar onun için iyi bir gelişme olmuştu elbette. Bir kez geldiklerinde, kadın malzemeleri anonim olarak alışveriş yapmak için o kadar uzağa gitmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Ancak kendini yerel bir markette bulduğu nadir zamanlarda, hayal ettiği daha iyi bir zaman için haklı bir keder hissediyordu.

Alışveriş yaparken caddenin karşısındaki Setzland eczanesini izledi. Comstock ve iki BCA ajanı üst kattaki Rita Larsen'in dairesine çıkmışlardı. Takip cihazını Van'ın arabasına, hem mavi Toyota RAV4'üne hem de işten aldığı gümüş Impala'ya yerleştirdiği için kendini tebrik etti. Manyetik şeritli küçük siyah GPS'i sipariş etmek, birinin yanına park etmek, anahtarlarınızı bırakmak, takip cihazını tekerlek yuvasına yapıştırmak, anahtarlarınızı almak ve yolunuza devam etmek şaşırtıcı derecede kolaydı.

İlk adını biliyordu çünkü Siyah ajan mezarın başında ona bu adı haykırmıştı. Soyadını henüz öğrenememişti. BCA web sitesinde sadece üst yönetim listelenmişti. Ajan yoktu. Mantıklı ama bu onun pozisyonunu ya da deneyim seviyesini bilmediği anlamına .

Onun nerede çalıştığını, nerede yaşadığını ve günün her anında nerede olduğunu biliyordu.

Metalik mavi Ajax kutusunu rafa geri koydu ve altın rengi bir t p Bar Keepers Friend seçti. Etiketini okuyormu  gibi yaptı. İçeri girdiğinde kasadaki ya lı kadın ona g l msemi ti. Ona iyi sabahlar diledi. Bir şey bulmak için yardıma ihtiya ı olup olmadığını sorduğunda, "Hayır, teşekkür ederim," demişti. Bu ona, kadın etrafı kolaçan etmeye ba layana kadar be  on dakika kazandıracaktı. Kadın ona annesini hatırlatıyordu. Aynı ya taydılar ama mesele bu değildi. İ iz oldukları nokta tavırlarıydı. Ele tiren, düşünme yetene inizi bozan, yerinde duramayan ve katkıda bulunacak hiçbir şeyi olmayan bir varlık.

  l , Rita Larsen'i ziyaret etmeden önce bir kasaba evine u ramı tı. İlk durakta hiç kimse yoktu, bu yüzden park ettiklerinde arabayı sürmeye devam etmişti. Adresi kaydetmiş ve gözden kaybolduktan sonra telefonunda ters arama yapmıştı. Ev Theresa Kind'a aitti.

Cesedi teşhis etmişler.

Kendisini tam olarak  l  olmayan bir şey yutmu  gibi hissettiren bu durumdan ho lanmamı tı. Onun kim olduğunu bulacaklarını biliyordu. Ama bunu bu kadar *hızlı* yapacaklarını bilmiyordu. Bu bir şeyi de i tirmede. Arkasında hiçbir kanıt bırakmamı tı. İ ini sürebilecekleri hiçbir şey. Yine de kendini sepetin plastik sapını avuçlarını kesecek kadar sıkı tutarken buldu. Böyle sıcak hissettiğinde, sanki her şeyin keskin kenarları varmış gibi, onu sakinle tiren genellikle Iris olurdu. Violet'in tam önünde durur ve sakinleştirici sözler söyler, o tekrar doğru d   nene kadar darbeleri alırdı.

Ama  imdi Iris gitmişti. Sonsuza dek.

Parmaklarının Bar Keepers Friend'in karton kutusunda izler bıraktığını fark etti. Odaklanması gerekiyordu. Kendini bu kadar huzursuz hissetmesinin nedeninin kız ajan olduğundan emindi. Açığa  ıktı. Kızın barda ona bakışı . . . Onunla ilgili bir şeyler yapması gerekecekti. Bir kolluk kuvvetini yanına almak riskli olabilirdi ama Iris ve Violet gibi o da onu sevmeyi   renecekti.

İ inci temizleyici  i esini rafa geri koyuyordu ki soka ın karşısındaki kapı açıldı ve iki adam dışarı  ıktı. Onları izledi. Kızı bekledi. Ama kız onu takip etmedi.

"Yardıma ihtiya ın var mı?" Geri  ekildi.

"Sizi korkutmak istememi tim," dedi köhne ya lı tezg htar gülerek. Sakız  i niyordu, dişlerinin arasında kabarmı  kocaman pembe bir sakız. Onun yaşındaki bir kadının sakız  i nemesi i ren ti. "Sadece yardımcı olabilir miyim diye merak ettim."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi. Çok sert çıkmıştı. Yumuşattı. "Ama teşekkür ederim."

Meraklı bir tavuk gibi başını eğdi. "Seni tanıyorum, değil mi?"

Elindeki boş sepete baktı. "Glütensiz ekmek satıyor musunuz?"

İşaret parmağını yanağına dayayarak onun sorusunu duymazdan geldi. "Burada mı yaşıyorsun? Leech Lake'de mi?"

"Yolun yukarısında," diye mırıldandı.

"Bir yüzü asla unutmam." Gözlerini kıstı. "Bir süredir uğramıyorsun, değil mi?"

Birden silahı olmasını diledi. Yüzüne kurşunlar sıkar, vücudunu dans ettirirdi. Bunun yerine onun yanından geçip manava doğru ilerledi, giderken bir şeyler kapıp sepetine attı. Tezgâha önce ulaştı. Sağına baktı, tam zamanında kadın ajanın kapıdan çıktığını ve ardından öfkeli görünen Comstock'un geldiğini gördü. Üçü de arabalarına bindi, BCA ajanları birinde, Comstock diğerinde, kapılarını öyle bir çarptılar ki bakkalın camından bile duyuldu.

Kasiyer ya da mal sahibi, hangisi olduğunu bilmiyordu, tezgâhın arkasına kaydı. Sepetinde ne olduğunu görünce kalemle çizilmiş kaşları havalandı. Bir sünger. Bulaşık sabunu. Doğum günü mumları. Dekoratif bir ampul. Bir portakal.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Her iki araba da uzaklaştı. "Hayır," dedi adam, kadının bakışlarından kaçınarak.

Tezgâhın üzerindeki Ring Pops kutusu gözüne çarptı. "Bekle, bunlardan bir tane alacağım."

Onu ne zaman gömeceğine karar verene kadar Violet'i mutlu edecekti.

Değil

çok

daha uzun

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Van

"Bayan Kind'a ne söylemek için geri döndün?" Harry sordu.

Leech Gölü'nden çıkarken yay gibi gergindim. Harry nüfus tabelası dikiz aynamızda görünene kadar tek kelime etmemişti. Ona cevap vermek yerine gözlerimi sol omzumun üzerinden kaydırarak kör noktayı kontrol ettim. "Yolda sakın bir gün," dedim.

Harry pantolonunun önünü düzeltti. Cevabımın bir cevap olmadığını biliyordu.

Comstock hızla uzaklaşırken, ben şaşırtıcı derecede sabit bir hızla, tam olarak sınırı koruyarak sürmeyi başardım. Biri korna çalarak yanımdan geçen iki araba daha vardı. Artık Leech Lake'i Minneapolis'e bağlayan ilçe yolunda görünen tek araç bizdik. Daha önceki yağmurdan dolayı parıldıyordu.

"Onu hatırladığını söyledi," dedim birkaç vuruş sonra, öğrendiklerimden dolayı hâlâ tedirgindim. "Rita. Kızların kaybolduğu sırada Comstock'un bu civarda olduğunu söyledi. O zamanlar Crowville'de devriye görevlisiymiş, yolun hemen yukarısındaki bir kasabada."

"Onu gördüğünde üniformalı mıydı?"

Yanağım seğirdi. "Hayır."

Harry sessizdi, sanki bu bilgiyi zihninde evirip çeviriyor, açılı test ediyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ona baktım, bakışlarını güvenli sürüşün izin verdiğiinden daha uzun süre tuttum. "Bence araştırmaya değer."

Harry gözlerini kapadı. "Katılıyorum."

Bu iki kelimedenden duyduğum rahatlama beni hazırlıksız yakaladı. Bart eskiden böyle konuşurdu. Basit ve destekleyici. Dirseğimi pencere pervazının iç tarafına koyup başımı yasladım ve bir elimle arabayı sürdüm. Rita

Yanlış hatırlıyor olabilirim ama fotoğrafı gösterdiğimde yüzünün aydınlanmasına bakılırsa hiç de öyle düşünmüyorum. Ama biz geldiğimizde Bayan Kind neden bir şey söylememiştir? Rita Larsen'e göre, evini "birkaç kez" ziyaret etmiş bir adamın yüzünü unutmuş olabileceği fikri biraz zorlamaydı.

"DNA sonuçlarını alana kadar laboratuvarı kalacağım," diye teklif etti Harry, ayaklarının dibindeki tıbbi kiti dürterek. "Sonuçları Bayan Kind'a bildirmeden önce doğrulanmaları ve rapor edilmeleri gerekecek, ama şansım yaver giderse bu gece olabilir."

Başımı hızlıca olumlu anlamda salladım ve Comstock'la ilgili düşüncelerime geri döndüm. Bayan Kind, Rita'nın Comstock'un ziyaret ettiğine inandığı yaklaşık zamanın aklından çıktığını söylemişti ve bu kırk yıldan fazla bir süre önceydi. Belki de unutmuştu. Ya da belki de Comstock önemli partilerden birinde ziyaretçiydi ve kimliğini korumak istemiştir. Başka bir seçenek: Comstock kocası dışarıdayken ziyarete gelmişti.

Burnumun kemerini sıktım. Onu Amber ve Lily'nin kaçırılmasıyla ilgili bir şüpheli olarak düşünerek gerçekten suç mahalline mi yerleştiriyordum? Bu, davanın neden çözülemediğini açıklardı.

"Kız kardeşim kayboldu."

O kadar hızlı kenara çektim ki tekerlekler gıcırdadı. Arabayı bankete park ettim, nemli havada yanık lastik kokusu buram buram tütüyordu. Harry'ye bakmak için döndüm, bütün sinirlerim şarkı söylüyordu. "Ne oldu?"

Yüz ifadesi boyun eğmiş, biraz da üzgündü. "Beni araştırmadın."

"Ne oldu?" Sesim nazik çıktığı için minnettar olduğumu söyledim.

Harry, uyluklarının üzerine yayılmış olan ellerine baktı. "Adı Caroline. 1998'de ortadan kayboldu. İlk başta fidye için kaçırılacağını düşündük. Ailem oldukça zengindir. Ama hiçbir not almadık. Hiçbir şekilde iletişime geçmedik. Öylece ortadan kayboldu."

Sıcaklık gözlerimin arkasını itti. zamandır bu davanın eski acılarımı nasıl alevlendirdiğini düşünüyordum, Harry'yi de etkiliyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Daha iyi bir arkadaş olamadığım için içimde bir utanç hissettim. "Kaç yaşındaydı?"

"Dokuz. Benden on yaş küçük."

Harry sanki o hayattaymış gibi konuşuyordu. Kalbim acıyordu - bu ona neye mal oluyordu? "İpucu yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Kayıp çocuklarla ilgili istatistikleri biliyorsun."

"Faili meçhul bir dava mı?" Bir şeyler yapmak, yardım etmek için çaresizdim. "BCA'da mı?"

Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Evet. Ve eğer bakarsanız, bir belgenin en ince parçasını göreceksiniz, ne kadar önemsiz olduğu için neredeyse kağıt mendil. Caroline bir arkadaşının evine doğru yürüyordu. Oraya hiç varamadı. O sırada üniversitede değildim. Annem bir çay partisine ev sahipliği yapıyordu. Babam yurtdışındaydı. Kimse bir şey görmedi."

"Şey," dedim arabanın kaputundan dışarı bakarak. "Özür dilerim." Söylenecek aptalca bir şeydi. Aynı zamanda mantıklı olan tek şeydi.

Harry başını salladı.

"Araştırmamı ister misin?" Ben sordum. Yalvardım.

Omuzları gevşedi ama sözlerinde umut yoktu. "Hayır, teşekkür ederim. Hiçbir şey fark etmeyecek."

Onu denedim. Üzerime oturması hoşuma gitmemişti ama Harry açıkça yola geri dönmemi istiyordu. Omzumun üzerinden baktım. Dışarı çıktım. Hâlâ görünen tek araba bizdik. Bir süre sessizlik içinde sürdük.

"Sence bir şeyler yapabilir miydin?" Ben sordum. "Onu kurtarabilir miydim?" Harry ellerini birbirine sürttü. Pantolonunda parmak izleri bırakmışlardı. "Hayır," dedi.

dedi. "Benim yok. Ancak bu kaybımızı hafifletmez."

"Hayır, yumuşatmaz."

Minneapolis'in kuleleri ufukta belirdi. Gökdelenler orada değildi, ama sonra oradaydılar. Harry ve ben aynı anda radyoya uzandık, parmak eklemlerimiz birbirine değdi. İkimiz de ellerimizi geri çektik.

"Bir eyalet temsilcisinin karıştığı suç teşkil eden davranışlar hakkında bilgi sahibi olabilirim," dedim. "Marie Rodin." Bu sözler beni şaşırttı. Aslında beni *dehşete düşürdü*. Harry bana içini açmıştı ve onun acısının önemli olduğunu göstermenin tek yolu bu iyiliğe karşılık vermektir. Bu bana kariyerime mal olabilirdi. "Bu benim yetki alanımın dışında."

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Yardım edebilir miyim?"

Sanki göğsümün üzerinde bir ev oturuyormuş gibi hissediyordum. Ona daha ne kadar anlatabilirdim? Bart'a yaptığım gibi onun da biraz içeri girmesine izin verebilir miydim? "Belki," dedim.

İkimiz de birkaç dakika boyunca bu sessizlikte oturduk. Ve sonra Harry kalbimi kırdı.

"Size Tatlı Çay Katili davasında yeni bir tanık olabileceğini söylemek istiyordum," dedi, sesi rahattı. "Lester Dunne'un dükkanından çıkan bir kadın gördüğüne inanan bir teslimat şoföründen bir e-posta aldım."

öldüğü gün. Bunu takip edecektim. Eğer ayakları varsa, o davayı yeniden açabiliriz. Bana katılmak ister misin?"

Boğazımda bir kavrama sıkıştı.

Lester Dunne, Minneapolis'te spor kitapları üzerine uzmanlaşmış küçük bir yayınevinin sahibiydi. Öldüğünde iki kez boşanmış ve bekârdı. Sonbaharda Vikinglere tezahürat yapmanın ve yazın voleybol oynamanın yanı sıra, her yıl Tayland'ı ziyaret ediyor ve reşit olmayan erkek çocuklarını taciz etmek için para ödüyordu. İmgelemlerim, işlediği suçları Minneapolis'e geri getirdiğinde başladı. Bart öldükten hemen sonra başladılar ve hiç durmadılar.

Dunne, silah zoruyla zehir içirdiğim ilk adamdı.

İkincisi John Wilson'dı. Kinko's'un çakma bir mağazasında satış görevlisiydi ve ben onun hapisane sohbet odalarında arkadaş olduğu ergenlik çağındaki kızlara saldırdığı rüyalar görmeye başlamıştım.

Randall Devries üçüncü ve son adamdı. Kendisine güvenen bir düzineden fazla reşit olmayan takım oyuncusuna saldırmakla suçlanan başarılı bir kız futbol koçuydu. Kızının yatak odasını ziyaret etmeye başladığında onunla ilgili aklı başında kâbuslar görmeye başladım. Bart hayatta olsaydı, birlikte üçünü de yakalardık ama üzüntüden aklımı kaçırmıştım. Bu bir bahane değildi, sadece bir gerçektir. Harry ve ben Devries'in karısına göz kulak olmak için Kosta Rika'ya gönderildiğimizde, ki o adamlardan hiçbirini öldürmediğini *biliyordum*, daha sağlam bir zemine geri dönmüştüm.

Ama her zaman yakalanmayı bekliyordum.

Harry dava hakkındaki e-posta ihbarını ne zamandır bekletiyordu? Bu konuyu şimdi nezaketen, ona temsilci hakkında daha ne kadar şey anlatmak istediğime karar vermem için bana zaman kazandırmak amacıyla açtığından emindim. Bunun ne kadar yıkıcı olduğunu bilemezdi.

"Elbette," dedim, konuşabildiğime şaşırarak. "Bu dosyayı kapattığımızda onunla görüşebiliriz."

Harry, "Tabii ki Taken Ones davası öncelikli," dedi.

"Elbette," dedim.

O zaman her şey hallolmuştu. Lily ve Amber'a ne olduğunu öğrendiğimde -ve umarım Lily'yi canlı bulduğumda- üç sübyancıyı öldürmekten hapse girecektim çünkü Bart gittiği için onları nasıl yakalayacağımı bilmiyordum ve çocuklara yaptıklarını izleyerek bir gece daha hayatta kalamazdım.

BÖLÜM 31

Van

Magnolia'nın kafesinde, uzak duvara yaslanmış bir bilgisayar dinozoru vardı. Genel kullanım içindi ama hiç kimseyi görmemiştim. Müşterilerin çoğu kendi son model, yüksek hızlı Mac'lerini yanlarına almışlardı; şık ve parlak, kulaklıkları takılı, zamanın başlangıcından bu yana toplanan her türlü bilgiye erişimlerini doğal karşılıyorlardı. Sırada beklerken eski canavara baktım. Harry'yi BCA'ya bırakmışım ve bir sonraki görüşmemden önce hızlı bir öğle yemeği yiyecektim.

Konuşmamız hâlâ göğsümde uğulduyordu. Harry'nin bir kız kardeşi vardı ve o kayıptı. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum ama hiçbir şey yapmayacak değildim, o kadarını biliyordum. Yine de zamanım kısıtlıydı. Bir *kadını* Lester Dunne'dan çıkarken gören bir tanık fikri? Harry teslimat soföründen katili tarif etmesini istediğinde, sadece beni işaret edeceklerdi. Bu yeni bilgiyi bölümlere ayırmaktan ve ipim bitene kadar işime devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Sıranın başındaydım. Barista "Mocha" dediğinde içeceğimi sormaya başladım. Biliyorum." dedi.

"Teşekkürler," dedim göz kırparak. "Bir de jambon ve peynir alayım."

Esmer, kahverengi gözlü, benden belki iki yaş küçük ve orta batılı bir şekilde güzeldi. İçkimi hazırlamaya başlamamıştı. Sosyal bir işareti mi kaçırmışım?

"Hava durumu, haksız mıyım?" Dedim.

Kıkırdadı. "Beni hatırlamıyorsun."

"Elbette," dedim. "Benim zamanın yaklaşık yarısında burada çalışıyorsun. Harika bir iş çıkarıyorsunuz."

"Geçen gece Minneapolis Hayvan Barınağı'nda gönüllüydüm. İlk kez eğitim alıyorum. Beni gördüğünü sandım ama oldukça meşguldün.

Sana ne yapacağını söylemeye çalışan o otoriter gönüllüyle uğraşmak." Sırıttı. "Onunla başa çıkma şeklini beğendim."

Başımı salladım ama aklım başka bir yöne gitmiş, her gün yolumuzun kesiştiği görünmeyen insanları düşünmeye başlamıştı. Tamirci insanlar hiç düşünmeden evlerimize girebiliyordu. İçeceklerimize her türlü zehri karıştırabilen baristalar. Evlerimize ve ofislerimize giren temizlikçiler. Ve çocuklar en görünmez . Kaçırılanlar olayında da böyle bir şey mi söz konusuydu? 1980'in o sıcak yaz gününde o üç kızın dereye gideceğini hangi görünmez kişiler biliyordu?

"O büyük köpekle ilgileniyordun," diye devam etti barista. "MacGuffin mi?"

"Ah, evet," dedim, tekrar o anın içine çekilerek. Onu düşünerek gülümsedim. "Ne kadar tatlı. Umarım yakında evlat edinilir."

"Ben de." Paramı aldı, verdi ve siparişime başlamak için döndü. Omzunun üzerinden "Yoga yapıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yapmalıyım. Gerinmek iyi hissettirir." Sadece havadan sudan konuşuyordum. Beynim çoktan Kyle ile bir toplantı ayarlamaya, bakmamız gereken radarın altındaki insanlar hakkında beyin fırtınası yapmaya başlamıştı.

"Salı günleri ders veriyorum. Bir ara uğramalısın."

Arkama baktım. Yemek sırası uzundu. Benimle flört mü ediyordu, müşteri mi topluyordu yoksa daha fazla bahşiş için mi çalışıyordu bilmiyordum. Düşürdüğüm bir doları çıkardım ve yerine bir beşlik koydum. "Nereye?"

Bana mochamı uzattı ve tezgâha yapıştırılmış bir broşürü işaret etti. Bir Om sembolünün altında gülümseyen yüzünün resmi vardı. "Minneapolis'te."

Sayfayı taradım. Ders, evimden bir mil ötedeki YWCA'da yapılıyordu.

"Sandviçiniz birkaç dakika daha sürecek," dedi. Gülümsedi. "Hazır olduğunda adını söyleyeyim mi?"

"Evangeline," dedim. "Van."

"Pekâlâ, Van." Ben arkamı dönüp hantal bilgisayara doğru yürürken, tatlı kahvemden derin bir nefes çekerken gülümsemesini korudu. Plastik sandalyeye oturdum, fincanımı klavyenin yanına koydum ve Chrome'u açıp Gizli moda geçtim. Arama çubuğuna "Marie Rodin" yazdım. İlk olarak Wikipedia sayfası çıktı. Resmi vesikalık fotoğrafı olduğunu tahmin ettiğim bir fotoğraf vardı. Kırk bir yaşındaydı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Sert görünümlü saç modeli, pantolon takımı, inciler. Kyle onun hakkında

Seçimle gelinen bir görevdi - bir temsilci değil, eyalet senatörüydü ve Minneapolis'in hemen güneyindeki 56. Bölgeyi temsil ediyordu.

Aynı zamanda Yargı ve Kamu Güvenliği Finans ve Politika Komitesi'nin başkanlığını yürütmüştür.

Mousepad'in yanında kahverengi kâğıda sarılı bir sandviç belirdi. "Size getireyim dedim," dedi barista, gözleri dans ediyordu.

"Bu arada benim adım Alexis."

"Teşekkürler, Alexis." Sandviç cennet gibi kokuyordu. Sıcak ekmek, kremalı peynir ve tuzlu jambon. Aramamı bitirirken yemeyi düşündüm. Kırıntıların nereye düştüğü konusunda endişelenmeden evde de yiyebilirdim. Neyse ne. Kâğıdı buruşturdum ve damlayan bir köşesini ağzıma attım. Kruvasan parçaları elbise pantolonumun üzerine yağdı. Sert ayakkabılarımı arabada değiştirmiş, yanıma aldığım bir çift siyah Converse'i tercih etmiştim. Hava bot giyilemeyecek kadar sıcak ve nemliydi. Çiğnerken sol elimle sandviçi tutarak senatörün Wikipedia sayfasındaki "Kişisel yaşam" bölümüne tıkladım.

Siyaseti benim için önemli değildi. Bodrumundaki kapıların ardında kimin olabileceği önemliydi.

Sayfada Michael Rodin ile evli olduğu ve Madeline ve Marcus adında iki çocukları olduğu yazıyordu. Michael Rodin'in Lou Gehrig hastalığına yakalanmadan önce petrol ve gaz endüstrisinde kuyu saha şefi olarak çalıştığını ve hastalığın ileri evrelerinde olduğunu öğrenmek için dedikodu bloglarına inmem gerekti. Otuz altı yaşındaydı, teşhis için rahatsız edici derecede gençti.

İki çocuk evlat edinilmiş. Fotoğraflarını bulduğumda sandviçimi bırakmak zorunda , ağzımdakini yutamadım.

Onlar barınakta gördüğüm iki korkmuş çocuktu.

MacGuffin'in hırladığı, sırtı bana dönük, gri ombreli kadın? Marie Rodin olmalıydı. Çiğnenmiş jambon ve peynir topunu peçeteye tükürdüm. İnternet bana kızın, Madeline'in, dokuz yaşında olduğunu söyledi. Oğlan Marcus ise yedi yaşındaymış. *Pioneer Press*'in Senatör Rodin ile yakın zamanda yaptığı bir röportajda, gündüzleri kocası için tam zamanlı bir bakıcı tuttuğunu ancak geceleri üçüne de tek başına baktığını söyledi.

Bunun ne kadar zor olacağını düşündüm. Lou Gehrig hastalığı hakkında çok az şey biliyordum ama bu hastalığa yakalanmış bir eşe bakmanın zor olacağını tahmin ediyordum. Telefonumu kaptım ve Kyle'ı aradım. İkinci çalışta açtı.

"Öyle mi?"

Sesi huysuz geliyordu. Bunun için zamanım yoktu. Bir taşla iki kuş vurmak üzereydim. "Dr. Kind 1980'de hangi hastanede çalışıyordu?"

Dizin kartlarının karışık sesi kulağıma geldi. "Ridgeline."

Bir çift kafeye girmişti. Aptalca aşık olmuşlardı, elleri birbirlerinin üzerindeydi. "Rue Larsen'in çalıştığı hastane."

"Evet." Yazarken çıkan tıklama sesleri. "Bunu bir hazine sandığı olarak düşünün, çünkü kaçırılma bölgesinin yakınındaki kulübenin sahibi olan adam hâlâ orada çalışıyor. Craig Carlson."

"Dünya küçük." Çift sıranın en önüne ulaşmıştı. Sipariş verirken ellerini birbirlerinin arka ceplerine soktular. "Rue ve Dr. Kind arasında bir geçiş var mı?"

Daha fazla tıkırtı sesi. "Hayır. Kind, kızı kaybolduktan sonra işi bırakmadan önce dört yıl daha yaşadı. Notlarıma göre son günü 1984'tü. Rue Larsen 1996'ya kadar başlamadı, o zamana kadar özel bir hastaneden kamu tıp merkezine dönüşmüştü."

"Hmm. Bana kızların kaybolduğu gün onun mazereti için elimizde ne olduğunu hatırlatın."

"Ameliyattaydı."

Bu doğru. "Kim doğruladı?"

"Görünüşe göre karısı, kendisi ve Leech Lake polisi tarafından hastaneye çağırılmış."

"Oldukça kapsamlı."

Kyle homurdandı.

"Yine de uğrayıp kontrol edeceğim," dedim. "Bana uyar," dedi Kyle.

"Ayrıca o yaz kızların yoluna çıkmış olabilecek görünmez kişileri de araştırmanızı istiyorum. Boyacılar, ev temizleyicileri, bu tür şeyler." Listeye "görevde olmayan polisleri" eklemedim, ancak iş suç işlemeye geldiğinde kolluk kuvvetlerinin kendi başına bir tür görünmez olduğunu ilk elden deneyimlerimden biliyordum. Yine de Comstock hakkındaki şüphelerimi bu kadar erken dile getirmek iyi olmazdı. MPD'de bana nasıl davrandığı yüzünden onu desteklediğim düşünülebilirdi.

"Bunu listeye ekleyeceğim," dedi Kyle. "Hey, nasıl oldu-"

"Bayan Kind ve Bayan Larsen ile mi gideceksin? BCA'ya döndüğümde size bilgi veririm. Ziyaret etmem gereken eski bir hastane var." Telefonu kapattım.

Sandviçimden kalanları, arama geçmişimi sildim ve iyi bir önlem için bilgisayarı yeniden başlattım. Sonra kahvemi aldım ve arabama doğru yürüdüm.

Ridgeline Tıp Merkezi, Minneapolis'in güneyindeki lüks bir banliyö olan Edina'da bulunuyordu. Önünde fütüristik, cam cepheli bir park rampası olan, 1970'lerden kalma bej renkli bir Las Vegas otelini andırıyordu. Arabayla girip park ettikten sonra telefonumdan yerleşim planına baktım. Kardiyoloji üçüncü katta, doğu kanadındaydı. Psikiyatrik Sağlık beşinci katta, Batı Kanadı'ndaydı. Nöroloji, Kardiyoloji'nin hemen altındaydı ama buradaki herhangi bir doktorun bana Lou Gehrig hastalığının genel hatlarını anlatabileceğine bahse girmiştim; bir uzmana danışmama gerek yoktu.

Merkezin içinde beni modern tıbbın kokusu karşıladı; temizlik ürünleri, el dezenfektanı ve kâğıt gibi tanımlanamayan bir şeyin karışımı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu pleksiglas bir kalkanın arkasındaki bir kadın. BİLGİ. Masası otomatik kapıların yakınındaydı. Arkasındaki geniş, lüks lobide rahat görünümlü sandalyeler, canlı bitkiler ve rahatlatıcı pastel renklerde soyut sanat eserleriyle süslü duvarlar vardı. Arka planda bir dizi asansör müzikal bir şekilde çalıyordu.

"Dr. Kind'ı görmeye geldim," dedim hedefimden biraz uzaklaşarak.

Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı, kare, siyah çerçeveli gözlükleri ve sarı saçları pembe ve mor çizgiliydi, ancak muhafazakâr bir bob şeklinde kesilmişti. Dikkatini bilgisayarına verdi, parmakları klavyeye basıyordu, gökkuşağı rengindeki tırnakları o kadar uzundu ki yazmaktan ziyade nabız arıyormuş gibi görünüyordu. "Yıllardır burada çalışmıyor," dedi. Pürüzsüz yanaklarında endişe çizgileri belirdi. "Çok üzgünüm."

Bir parça onayladı. "Sorun değil. Dr. Carlson'ın da bana yardımcı olabileceği söylendi."

Üzerinde OFİS NUMARALARI yazan üç halkalı klasörüne baktı. "Asansörle üçüncü kata çıkın," dedi işaret ederek. "Kardiyoloji tabelalarını takip edin. Giriş yapmak isteyeceğiniz yer orası."

"Teşekkürler," dedim ve asansörlere doğru yöneldim. Kokular, sessiz konuşmalar, hastalığın hissedilir varlığı, hepsi beni huzursuz ediyordu. Polis işleri dışında, tıbbi tesislerden uzak durmayı başarmıştım. Frank Roth böyle bir savurganlığa inanmazdı. Bize şifalı bitkiler ve tentürlerle kendimizi iyileştirmeyi öğretti. Bu sayede ya da bütün gıdalardan önce bütün gıdalar

diyetiyle büyüdüğümünden, beni kontrol etmesi için birine para ödeyecek kadar hiç hasta olmamıştım. Parlak, steril ışıklar dişlerimi sıkıyordu ve yanımdan hızla geçen sağlık personeli, bana bulaşmak üzere olan korkunç bir hastalığı olan hastalarla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Devasa lobinin küçük bir versiyonu olan ama içinde gürül gürül akan bir su bulunan kardiyoloji bekleme odasına ulaştığımda yaka kartımı gösterdim. "Dr. Carlson ile acil bir konu hakkında konuşmayı umuyordum. Bugün burada mı?"

Bir başka yavan gülümsemeye, bilgisayar ekranının yeşilini yansıtan bir başka yüzle ödüllendirildim, ancak bu kadın ellili yaşlarındaydı ve saçları dağınık değildi. Keith Haring kalpleri desenli önlükler giyiyordu. "Kontrol edeceğim."

Parmak eklemlerimi masaya vurdum ve bekleme odasına göz attım. Hasta oldukları anlaşılan sekiz kişi -yüzleri asık, telefonlarını can simidi gibi tutuyorlardı- yastıklı sarı sandalyelerde oturuyordu. İkisinin yanında biri vardı. Altısı yalnızdı.

"İçeride ama korkarım " Döndüm. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

"Özür dilerim," dedi. İç çekene kadar onun gergin ağzını yansıttım. "Oturursanız, ne yapabileceğime bakarım."

"Teşekkürler." Hemen karşısındaki sandalyeye oturdum. Resepsiyon görevlisi arka tarafta kayboldu, sonra geri dönüp ona katılmamı işaret etti. Ona daha fazla kredi vermeliydim.

"Gerçekten sadece bir dakikasını var," dedi ben yaklaşırken, gülümsemesi kırıldı.

"Mükemmel."

Beni arkaya götürdü ve üzerinde DR. yazan bir kapıyı çaldı. CARLSON, KARDİYAK ELEKTROFİZYOLOG.

"İçeri gel."

Benim için kapıyı açtı ve koridorda kayboldu.

Ofis genişti ve 62 numaralı ilçe otoyoluna bakıyordu. Duvarlar diplomalar ve kesilip biçilmiş karikatür vücutların posterleriyle kaplıydı. Masanın başındaki doktorun saçları beyazdı, kahverengi gözleri çift odaklı gözlüklerinin arkasından keskin bakıyordu. "Natalie bana BCA ajanı olduğunuzu ve acil bir mesele için burada bulunduğunuzu söyledi."

"Öyleyim." Ofisine girdim ve masasının sandalyenin yanında durdum. "Fazla vaktinizi almayacağım. 1980'lerde ortadan kaybolan-"

"Amber Kind ve Lily Larsen."

Başımı salladım. Bekledim.

Çift odaklı gözlüklerini başının üzerine yerleştirdi. "Sunacak yeni bir şeyim yok ama sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Oturdum. "Teşekkür ederim. Sadece dosyadaki birkaç bilgiyi doğrulamam gerekiyor."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Sesi savunmacı gelmedi, ben de kendimi savunmacı hissetmedim. "Ben faili meçhul davalar bölümünde çalışan bir ajanım. İşimiz çözülmemiş davalar üzerinde çalışmak."

"Anlıyorum."

"Kızların son görüldüğü yerin yakınındaki kulübelerden biri size mi ait?"

"Biliyorum ve bana miras kaldığı anda satmış olmak için sol bacağıma verirdim. Tüm bunlar olmadan önce." Gözlüklerini yüzüne geri taktı. "Aslında babamın av kulübesiydi. Gençken, belki de onlu yaşlarımda başındayken ona katılırdım. Bu sporu hiç sevmedim ama kulübe bana onunla geçirdiğim zamanı hatırlattı. Bu yüzden onu sakladım."

"Hala senin mi?"

"Evet. Ya da bir vakıfta olduğunu söylemeliyim. Karım ve ben öldüğümüzde çocuklarıma geçecek."

"23 Temmuz 1980'de neredeydiniz?"

Ağzı kasıldı. Bunu empati olarak algıladım. "Karım ve ben Duluth'daydık. Yazdığı bir burs için verilen ödülü kabul ediyordu. Gazetede o gün ve akşam çekilmiş fotoğraflarımız var."

"Geceyi Duluth'ta mı geçirdin?"

"Yaptık. Ertesi sabah Canal Park'ta brunch yaptık."

Kyle'dan bu detayları doğrulamasını isterdim. "Kind'ların evinde hiç swing partilerine katıldınız mı?"

Daha dik oturdu, yanakları pembeleşti. "Affedersiniz?"

"Bir tanık, Kinds'ların evinde yetişkin partileri düzenlendiğini bildirdi. Siz hiç katıldınız mı?"

Hassas bir ses çıkardı. Güldüğünü anlamam bir anımı aldı. "Birkaç tane. Gerçi pek sallanmıyorlardı. Hatırladığım kadarıyla daha çok beceriksizceydi. Sana söz veriyorum, onlar sadece rızası olan yetişkinler arasında gerçekleşti."

Başımı eğdim. "Evde bir çocuk varken mi?"

"Kesinlikle hayır." Sesi sertti. "Ben oradayken değil ve muayenehanemde uygunsuz bir şey olmadığına dair bahse girmeye hazırım."

Amber'ın varlığı. Theresa ve Charles o kızı çok sevmişlerdi. Onlar iyi ebeveynlerdi. *Olağanüstü* ebeveynler. Eğlendiğimiz birkaç gece bebek bakıcısının evindeydi."

Göz temasını sürdürdü, ama bu olmasa bile ona inanırdım. Eğer yalan söyleyecek olsaydı, bana partilerle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söylerdi. "Kamaranızın içine bakabilir miyim?"

Parmaklarını birleştirdi. "Elbette. Anahtar binanın batı tarafındaki meşe ağacının budaklarında. Omuz hizasında. Elini sokarsan kaçırmazsın."

"Dışarıda anahtar bırakmak güvenli mi?"

"Fark etmez. İçeride çalacak bir şey yok. Yıllardır oraya gitmedim."

Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ettim. Bir doktorun muayenehanesinin sert ışığında yüksek sesle söylemek aptalca görünüyordu. "O ormanın perili olduğuna dair söylentileri duyduğunuzu sanmıyorum. Kızılderili mezarlığı ya da Bendy Man adında kötü şans getiren biri?"

"*Bendy* Man?" Kelimeleri, absürtlüklerini her açıdan tatmak istercesine uzattı.

"Evet," dedim.

"Korkarım size yardımcı olamayacağım," dedi.

Denemeye değerdi. Tüm efsaneler bir yerde başladılar ve canavarların gerçek olduğunu ilk elden biliyordum. "Size alakasız bir soru sorabilir miyim? Lou Gehrig hastalığı hakkında."

"Amyotrofik lateral skleroz." Daha klinik bir zeminde olduğu için rahatlamış görünüyordu. "ALS."

"Bu konuda çok şey biliyor musun?"

"Ben doktorum," dedi cevap olarak ve devam etti. "Özünde, sinirleriniz beyninizi dinlemeyi bırakır, bu da kaslarınızın çalışmayı bırakması anlamına gelir. Kollarınız. Bacaklarınız. Akciğerleriniz. Zihinsel kapasitenizi korursunuz, görebilir ve duyabilirsiniz, ancak hareket etme veya nefes alma yeteneğinizi kaybedersiniz. İnanılmaz derecede acımasız bir hastalık. Kendi vücudunuzun içinde yavaş yavaş canlı canlı gömülmek gibi."

Üzerime bir serinlik çöktü ve birden başka bir yerde olmak istedim. "Teşekkürler," dedim. Ayağa kalktım ve kalp hastalığının anatomisini gösteren çerçeveli bir posteri işaret ettim. "Nasıl bir şey?"

Kaşlarını kaldırdı.

"İnsan vücudunun arızalanabileceği tüm yolları biliyorsunuz ve hala normal hayatınıza devam mı " Dedim ki. "Kendimi avlanmış hissedirdim."

"İşiniz gereği bu ironik bir karşılaştırma," dedi. "Elbette insanların ölebileceği sayısız yol görüyorsunuz."

Omuz silktim. "Ama yaşamaları için elimden geleni yapıyorum." "Ben de öyle."

Sesi sabırsız geliyordu. Bu işi bitirme zamanı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. Carlson. Başka bir şeye ihtiyacım olursa sizi arayabilir miyim?"

"Lütfen yap," dedi, yapmayacağımı umduğunu belli eden bir şekilde.

Asansöre doğru yürürken öğrendiklerimi -neredeyse hiçbir şey- düşündüm. Psikiyatrik Sağlık bölümüne çıkmayı düşündüm. Rue'nun kim olduğunu daha iyi anlamak için nerede çalıştığını görmek istiyordum. Ama vardiyası varsa, oraya giderek onu gereksiz yere rahatsız edebilirdim. Ayrıca, kendimi dayanılmaz derecede sıkışmış hissediyordum. Dışarıdaki temiz hava beni çağırıyordu. Asansöre binip ana kata çıktım ve çıkışa doğru ilerliyordum ki bir "Hanımefendi!" sesi dikkatimi çekti. Saçında güzel çizgiler olan resepsiyon görevlisiydi. Bana el salladı.

"Masasına döndüğümde, "Size Dr. Kind hakkında yanıldığımı söylemek istedim," dedi.

"Affedersiniz?"

"Aslında pek de *yanlış* sayılmaz. Size söylediğim gibi yıllardır burada çalışmıyor. Dr. Charles Kind, . 1984 yılında emekli oldu. Babası Dr. Quincy Kind ise 1998'e kadar burada çalıştı."

Kalp atışlarım rumba yaptı. "Babası burada mı çalışıyordu?" "Evet. Cerrahi. O zamanlar hâlâ bir hastaneydi."

Dosyaya göre, kızlar ormana girdiğinde Dr. Kind ameliyattaydı. Ama *hangi* Dr. Kind?

"Bana insan kaynaklarını gösterebilir misiniz?"

Şüphelerimin doğrulanması bir saat sürdü. Dr. Quincy Kind, Amber ve Lily'nin kaybolduğu zaman aralığında, 23 Temmuz 1980'de koroner arter bypass ameliyatı yapıyordu.

Oğlu Dr. Charles Kind o gün işe gelmemişti.

Telefonuma uzandım, nabzım çok hızlı atıyordu. Harry hemen cevap verdi. "Leech Lake ormanındaki kulübelere birini aramak istiyorum ve adli tıpa ihtiyacım var. Müsait misin?"

"Bugün ME ile bir toplantım var. Yarın mı?"

Soru sormamasını takdir ettim. "Ben sürerim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Van

Kind'in adresini Minneapolis'in Batı Yakası'ndaki vahşi görünümlü Cedar Riverside apartman kompleksinin altıncı katındaki bir daire olarak not etmiştim. *Mary Tyler Moore Show'u* izleyen herkes binayı tanıyabilirdi. Ana renk blokları, otuz dokuz katlı yapının amansız dökme betonunu kırıyordu. Başlangıçta sübvansiyonlu konut, orta gelir ve lüksün bir karışımı olarak planlanmış olsa da, mevcut nüfusu büyük ölçüde yeni Amerikalılardan oluşuyordu.

Dr. Kind 1996'dan beri bu sitede yaşıyordu. Ondan önce, Theresa ile boşandıktan ve işinden ayrıldıktan sonra Minneapolis'in güneybatısında bir apartman dairesi kiralamıştı. O zamandan beri aynı sigorta şirketinde satış işinde çalışıyordu ama ne pahasına? Dürüst bir işti ama kardiyolog olmak için zaman ve para harcayan bir adam, hayat sigortası satma kariyerine kolayca geçiş yapamazdı.

Ya da belki de bu iş için biçilmiş kaftandı.

Benim için önemli olan, onu tıp kariyerini ve evliliğini bırakıp tek başına satış yapmaya iten şeyin keder mi yoksa suçluluk duygusu mu olduğuydu. Siteye gelirken Kyle'ı arayıp Kind'ın 1980'deki mazeretinin bir geri dönüş sözü kadar zayıf olduğunu söylediğimde "Ho-lee kediler" demiş ve ardından Kind'ların sahip olduğu diğer mülkleri araştırmaya koyulmuştu.

"İsimleri altında hiçbir şey görünmüyor," demişti ben arabayı sürerken benimle konuşurken. "Ama bir vakıf ya da ailelerine ait diğer mülkler için derin bir araştırma yapacağım."

"Kara da," dedim. "Ve o haftaki telefon ve uçuş kayıtlarını araştırın. Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ona sorabilirsin," dedi Kyle, ses tonu hafifti.

"Çünkü bu 1980'de çok işe yaramıştı."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"
diye sordu. "Sana haber veririm."

Cedar Riverside kompleksinin park yeri iyiydi, bunu söyleyebilirim. Koridorların kızarmış etler ve sıcak baharatlar gibi kokması ve asansörden indiğimde altıncı katta parlak yanaklı, okul öncesi çağındaki çocukların bir uçtan diğerine deri bir topa benzeyen şeyi yuvarlayarak oynaması da bir başka artıydı. Ben görüldüğümde kıkırdamaya başladılar ve Kind'in dairesinin yanındaki dairede kayboldular. İş günü içinde evde olması uzak bir ihtimaldi ama onunla konuşmak istiyordum ve ofisi yolda olduğunu söylemişti. Belki şansım yaver gider ve işten kaydardığını öğrenirdim. Hiç değilse nerede yaşadığını görmek istiyordum.

Özellikle de iki kadını orada saklamasının mümkün olup olmadığını kontrol etmek için.

Kapısını çaldım. Cevap vermedi. Tekrar çaldım, sonra kulağımı dayadım.

"Evde değil."

Çocukların koşarak girdiği daireye doğru baktım. Otuzlu yaşlarında, saçları renkli bir türbanla sarılmış bir kadın kapı aralığından beni izliyordu. Şüpheli olmaktan çok meraklı görünüyordu.

"İyi bir komşu mu?"

Omuz silkti. "Sessizdir. Polis memuru musunuz?"

"Öyleydim. Artık değilim." Ona şu anki rolümü teklif etmedim. Bunun onu daha fazla mı yoksa daha az mı açık sözlü yapacağını bilmiyordum ve bulunduğumuz yeri seviyordum. "Çok arkadaşı var mı?"

Burnu seğirdi. "Ahh, kadınlar değil. Senin gibi güzel olanlar değil." "Çirkin olanlar o zaman?"

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "Hiç yok, en azından benim gördüğüm kadarıyla. O neşesi olmayan bir adam. Bazen geceleri duvarlardan sesler duyuyorum. Tırmalama sesleri. Sanki aramızda bir sincap ya da fare yaşıyormuş gibi. Ama hiç dışkı görmüyorum."

"Peki ya çocuklar?" Ben sordum. "Hiç çocuğu var mı?"

"Yine, gördüğüm kadarıyla hayır." Dairesine dalan iki çocuk kapının arkasından baktı. "Ona benimkini bile teklif ettim."

"Hayır!" dedi en büyük çocuk kıkırdarak. "O adamla birlikte yaşamayacağım. O çok üzgün."

Bu, diğerini güldürmeye başladı.

Onların seviyesine inmek için çömeldim. İki çocuğun da gamzeli yanakları vardı. Üzerlerinde futbol şortları ve çizgi film yüzleri olan tişörtler vardı. "Sence neden üzgün?"

"Çünkü kendi çocuğu yok," dedi en küçüğü. En iyi tahminime göre dört yaşındaydı.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Ağzıyla değil," dedi kız olan büyük çocuk. "Gözleriyle." Ayağa kalktım. "Akıllı çocuklarınız var."

"Sadece biri benim," dedi. "Ama ikisine de koca kafalar vereceksin."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Asansöre doğru döndüm.

"Gözlerin de hüzünlü," diye seslendi büyük çocuk arkamdan. "Nasıl oynanacağını unuttun mu?"

Sözleri masum, hatta nazikti ama yine de beni Frank'in Çiftliği'ne geri götürdü.

BÖLÜM 33

Ağustos 2001
Evangeline

"Olly, olly, öküzler serbest!" Veronica dikkat çekmeden olabildiğince yüksek sesle sesleniyor.

"İşte buradayım!" Kıkırdayarak kümeden dışarı yuvarlanıyorum, saçlarıma saman yapışmış. Kardeşlerden biri temiz bir balyayı parçalamış ve kapının hemen içine bırakmış. Mükemmel bir saklanma yeri sağlıyor.

"Seni çakal!" Veronica diyor. Gülüyor, dilinin ucu dişlerinin arasındaki boşluktan içeri giriyor ama bir yandan da omzunun üzerinden bakıyor. Devedikenlerini kazıyor olmamız gerekiyordu, saklambaç oynamamız değil. Yine de dizlerimiz kadar yüksek bir yığın topladık ve gün sıcak. Yüzme havuzuna gizlice gitmemiz mümkün değil ama en azından biraz oynayabiliriz.

"Senin sıran," diyorum, örgülerimden saman tellerini çekiştirerek.

Veronica'nın mükemmel pembe ağzı endişeyle kıvrılıyor. "Sanırım işe geri dönmeliyiz."

"Sadece bir tur daha?" Yalvarıyorum. "Diğer herkes tarlada ya da mutfakta. Kimse-"

"Kimse ne yapmayacak?" Frank köşeden dönerek soruyor. Üstü çıplak, acı çorba gibi kokmasına neden olan terle sıırıslı. Bir elinde bir dirgen taşıyor, hiç çıkarmadığı gümüş kol saatini taşıdığı aynı elinde. Jöle kavanozlarımızda meşhur olan hasır güneş şapkasını takıyor ama o resimlerdeki adama benzemiyor. Kızgın bir ayıya benziyor.

Veronica hiç duraksamadan, "Ailemiz için tarlaya su akıtmak üzere devedikenlerini bırakırsak kimse aldırılmaz," diyor.

Çenem düştü. Veronica aramızda en zeki ve en güzel olanı ama şimdi görüyorum ki aynı zamanda en cesuru da o. Frank'in sadece söylediğim son sözleri duyduğuna, saçımdaki samanları ya da ikimizin de yüzündeki rahatlamış oyun ifadesini fark etmeyeceğine dair kumar oynuyor. Eğer sadece bizi işten kaytarırken değil, onu da yalan söylerken yakalarsa, kesinlikle vaftiz edilecek.

Başlarımız saygıyla eğik olmalıydı ama Frank'e bir göz atma riskini göze alıyorum. Hasır şapkasının altından Veronica'yı inceliyor. Başı aşağı doğru eğik, gözleri kapalı.

"Siz küçük, nazik bir yıldızsınız Bayan Veronica," diyor sonunda. Sesi pamuk kadar yumuşak. "Ailenizi böyle düşünmek. Pekala, devam edin. Her ikiniz de. Kovaları ve kepeçeleri getirin ve herkes susuzluğunu giderdikten sonra kendi işinize dönün."

Elini, çocuklar için en yüksek onay biçimi olan eğik başının üzerine koyar ve ardından ahıra doğru adım atar.

Veronica başını çevirip bana göz kırptı. "Suda acele etsek iyi olur."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim kocaman. "Bir boğa kadar cesursun."

Frank'in duymadığından emin olmak için ona doğru bakıyor, sonra elimi tutup beni kuyuya doğru çekiyor.

"Ben de bir gün lider olacağım," diyor. "Tıpkı Frank gibi. Sadece çocuklara oyun oynamaları için daha fazla zaman tanıyacağım, tatlı yemelerine izin vereceğim ve onları asla cezalandırmayacağım! Ben de Frank'inki gibi gümüş bir saat takacağım, böylece insanlar benim büyük patron olduğumu anlayacak. O zaman herkesin kendini güvende hissetmesini sağlayacağım." Elimi daha sıkı sıktı. "Her şey yoluna girecek, Evangeline."

Gülümsüyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en büyümlü şey, o kadar tatlı ki kelimeleri kendi dudaklarımda tatmak istiyorum.

"Her şey girecek, Veronica," diyorum. Biz kuyuya doğru atlarken o gülüyor.

BÖLÜM 34

Van

Birinci Bölge istasyonunun önünde oturuyordum, radyoda "Cat's in the Cradle" çalıyordu. Beni Comstock'la konuşmaya hazırlamak için mükemmel bir melodramatik ağıttı. Kind'ın mazereti hakkında öğrendiklerimi duyması gerekiyordu. Bu onun aktif soruşturmasıyla doğrudan ilgiliydi. Arayabilirdim ama içeride olmasa ve ben de bilgiyi ikinci adamına aktaracak olsam bile bizzat gelmenin bana puan kazandıracağını umuyordum.

Aslında ikinci seçenek en iyi durum senaryosuydu.

Nemli havanın içinden geçip karakolun ön kapısına doğru yürürken bu ihtimali aklımdan çıkarmadım. Artık Comstock'un ofisinin nerede olduğunu bildiğimden, içeri girmeye zahmet etmedim, sadece merdivenlerden yukarı çıktım ve onu masasının arkasında bulduğumda dehşete kapıldım.

Bart'ın masası.

Yeni bir öfkenin spor ayakkabı dalgası beni yana savurdu. Çenemi sıktım ve hemen işe koyuldum. "Comstock? Haberlerim var."

Gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Rita Larsen'in evinde ne haltlar döndüğünü anlatmaya gelmediysen, bunun için vaktim yok."

"Dediğim gibi, telefonumu unuttum."

Dudakları tiz bir akorda dönüştü. "Saçmalık."

Onun küçüklüğüne ayıracak vaktim yoktu. "Amber Kind'ın babasının mazereti suya düştü. O gün ameliyatta olan kendi babasıydı. Dr. Quincy Kind."

Comstock'un omurgası dikleşti, gözlerinde adını koyamadığım bir duygu parılıyordu. "Emin misin?"

Başımı salladım. "O sırada çalıştığı hastaneye uğradım. İnsan kaynakları bunu doğruladı. Ajan Kaminski, Kind'ın başka nerede çalıştığını araştırıyor."

Amber kaybolduğunda olabilir. Koordinasyon sağlayabilir miyiz?"

Comstock kaşlarını çatı. Bu ne evet ne de hayırdı ve o öfke dalgası geri döndü. O da ben de birbirimizden nefret ediyorduk. Ne olmuş yani? Bu oyun zamanıydı. Yapacak bir işimiz vardı. Birdenbire onun etrafında dolanmaktan bıkmıştım.

"Bu arada, o gün için mazeretin nedir?" diye sordum.

"Affedersiniz?" Soruyu bir tehdit gibi göstermeyi başarmıştı. "23 Temmuz 1980." Bir adım öne çıktım. "*Neredeydin?*"

Yüzünü bir öfke bataklığı doldurdu. "Get. Cehenneme. Cehennem. Dışarı."

Gücümün bende olduğunu anlamasını sağlayacak kadar uzun süre yerimde kaldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Van

Kyle ertesi sabah kahve getirdi. Bu işlerin doğal düzeniydi.

Bana moçamı uzattığında "Teşekkürler," dedim. Kâğıt bardağın yan tarafına ismimin yanına çizilmiş gülen yüzü gördüğümde ağzıma götürmek üzereydim. Ona doğru işaret ettim. "Sen mi?"

Şu şuruplu buzlu içeceklerden içiyordu. Başını salladı. "Senin en büyük hayranın. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü. Yogaya gelmeni hatırlatmamı söyledi." Masada yanımda duran boş cips poşetine göz attı. "Yoga mı yapıyorsun?"

"Yardım edebilirsem olmaz. Dün öğrendiklerinizi bana anlatın."

Comstock'la konuştuktan sonra serinlemek için hayvan barınağına gitmiştim. Muhtemelen stresimi onların hayatlarına yayarak hayvanlara haksızlık ediyordum ama dışkılarını temizlememin en azından duygusal bir kısmını karşıladığını düşündüm. Burası saat sekizde gönüllülere kapanıyordu ama benim gece yarısına kadar kalmak için özel iznim vardı. MacGuffin ile iki saat geçirdim. Beni gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki, sallanıp durmaktan neredeyse içi dışına çıkacaktı. Kasları ısınana ve sert kalçaları gevşeyene kadar onu bahçede gezdirmeden önce önce ağılını sonra da onu fırçaladım. Yanından ayrılırken elimi kokladı, kocaman bir teşekkür etti.

Bir şekilde yeterliydi.

Gece boyunca uyumuş ve yediden önce işe varmışım. Ofisim garip bir şekilde karanlıktı, bu yüzden ihtiyacım olan bilgileri aldım ve olay odasına gittim, Kyle beni orada buldu.

Ceketinin cebinden lastik bantlı bir indeks kartı paketi çıkardı ve en üsttekini taradı. "Charles Kind için, Theresa'yla birlikte sahip oldukları ve Amber'in öldüğü sırada yaşadıkları ev dışında bir mülk yok."

kayboldu. Boşanma anlaşmaları tam ortadaydı ve Theresa 1984'te onun yarısını satın aldı ve 90'ların başına kadar orada kaldı."

"Ailesinin hiç mülkü yok mu? Kızını ve bir arkadaşını saklayabileceği bir yer var mı?"

Kyle bana kuşkulu bir bakış fırlatarak, " bu," dedi. "Madem kendi çocuğuyla eğlenmek , neden onu kaçırdı? Onunla birlikte *yaşıyordu*."

Beyaz tahtaya bir göz attım. Küçük odanın doğu duvarını kaplıyordu. Üzerindeki tek şey, geçen gün mor kalemle yazdığım iki olay yeri arasındaki olası bağlantıların listesi idi. "İki kız istediği ve sadece bir kıza sahip olduğu için mi? Ya da onu karısından uzak tutmak istediği için mi?"

Kyle ikinci indeks kartını çevirdi. "Charles'ı büyüttükleri ev hâlâ ailesine ait. Minnetonka'da. Bunun dışında arazi yok, apartman dairesi yok, aile için denizaşırı ikinci evler yok. Eğer baba suç için iyiye, o kızları ortadan kaldırdı."

Mocha'yı yuttum ve ruhuma aktığını hissettim. Alexis iyi kahve yapardı. "O gün nerede olduğunu bulabildin mi?"

"Uçak bileti almasını gerektirecek bir yer yok."

"Leech Gölü," dedim, Kyle'dan çok kendime. Her nasılsa iki çocuğunu kaybetmişti.

"Evet ve orada bir göl bile yok." Başka bir yeri tarıyordu.

Kart.

Döndüm. Bir anda tüm dikkatim onun üzerindeydi. "Gittin mi?"

"Evet. Büyükanнем ve büyükbabam oralı."

Ellerimi masanın üzerine koydum. "Ne?"

"Büyükanнем ve . Annemin ailesi. Leech Lake'te yaşıyorlardı." Öne doğru eğildim. "Ne zaman?"

Hâlâ bana bakmıyordu. "Bilmiyorum. Ben taşındıktan sonra taşınmışlar. Sanırım evlat edinmişler. Richfield'da yaşıyorlardı ve her şeylerini satıp 'her şeyden uzaklaşmak' için Leech Lake'e gittiler. Yazın birkaç kez ziyaret ettim ve GD'de yapacak bir şey yoktu."

"Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Ses tonum sonunda dikkatini çekti. Omuz silkti, yüzünde şaşkın bir gülümseme . "Özür dilerim. Anlatacak ne var ki? Ben çocuktum. 2000'lerin başıydı."

"Annen ya da baban hiç orada yaşadı mı?"

"Hayır. Benimle aynı zamanda ziyaret ettiler ama kimsenin çocukluk evi değildi. Büyükanнем ve büyükbabamı destekli yaşam merkezine taşıldılar.

Birkaç yıl önce onlara daha yakındım. Leech Lake hakkında hatırladığım tek şey yazın sıcak, kışın ise sıkıcı olduğuydu. Herkesin bana bir hayvanat bahçesi yarattığıymışım gibi bakmasından bahsetmiyorum bile. Görünürdeki tek siyah çocuk."

Şüphelenmek için nedenler arayarak onu inceledim. Çok fazla sırrı olan biri için, diğerlerinde bu sırları umursamıyordum. Ne kadar zayıf olsa da kasabayla olan bağlantısından bahsetmeliydi. "Leech Lake'le ya da bilmem gereken davayla başka bir bağlantın var mı?"

Geniş geniş sırttı. "İşte bu "

Gözlerimi devirdim. "Bildiğim iyi oldu. Harry ve ben bugün oraya gidiyoruz. Ormandaki kulübeyi aramak için."

"Keyfinize bakın," dedi Kyle alaycı bir tavırla. "Ben dosyalar üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Ayağa kalktım. "Ne bulursan bana haber ver." "Sen de," dedi.

Öğleden sonra Leech Gölü'ne doğru yola çıkarken konuşmaya başladık: Harry'ye Kind'ın sahte mazeretini ve kulübe sahibinin doğruladığı sallanan partileri anlattım, o da bana Theresa Kind'ın bu sabah kızının ölüm haberini nasıl aldığını anlattı.

"Kız kardeşi de oradaydı," dedi. "Nasıl öldüğünü anladıklarında ikisi de yıkılmıştı. Bayan Kind da biraz rahatlamış görünüyordu. Onlara danışmanlık hizmetleri için iletişim bilgilerini verdim. Yarın tekrar kontrol edeceğim."

Bayan Kind'ın biraz rahatlama göstermesi mantıklıydı ve Harry'ye öyle geldiğinden şüpheleniyordum. Gerçekler hayal gücüyle boy ölçüşemezdi. Amber her ne acı çekiyorsa, artık sona ermişti. "Kasabaya gelmişken Leech Lake Polis Departmanı'na uğramak istiyorum," dedim. "Bakalım Bauman içeride mi? Ayrıca, Bayan Larsen'e Kind'ların evinde yapılan swing partilerinden haberi olup olmadığını sormak istiyorum. Bunun için vaktiniz var mı?"

Harry bir an bunun üzerinde düşündü. "İstiyorum."

"Güzel," dedim. Aklıma bir şey geldi. "Bayan Kind'a Amber'in hamile olduğunu söylediniz mi?"

Yanağı sıçradı. "Bildim. Bilmek onun hakkıydı."

Başımı salladım. Bu, acı haberi yutmayı inanılmaz derecede zorlaştırmış olmalıydı. O çocuğun ölü mü diri mi olduğunu ya da kaç yaşında olduğunu söyleyemedik. I

Theresa'nın hissetmiş olabileceğini hayal ettiğim acıyla bir an oturdum. Sonra Harry'ye Comstock'un dün gece bana verdiği tepkiyi .

Bir süre yola baktı. " konuda dikkatli olmak isteyeceksin." "Biliyorum."

Parlayan ayakkabılarını işaret ettim. "Hafifçe basmaktan bahsetmişken, Ormanda bunları , değil mi? Kulübe bir yürüyüş mesafesinde."

"Saçmalama," dedi. "Yanıma galoş aldım."

"Akıllıca," dedim kahkahalarımı yutarak. Harry Steinbeck kesinlikle türünün tek örneği idi. Onu Elm Sokağı'na götürdüm, Rue ve Lily'nin yaşadığı evi, sonra Carol Johnson'ın evini ve Kind'ların eski evini gösterdim ve nihayet park ettiğimde ormanı gördüm. İkimiz de arabadan indik ve sessizce ormanın ağzına doğru yürüdük.

Birkaç adım boyunca yılan gibi kıvrılan, aşırı büyümüş patikaya baktı. "Ağır, değil mi?"

Ne demek istediğini anladığımı sanıyordum ama bekledim. Hava çoğunlukla taze kokuyordu, bugün sadece çürümenin alt tonları vardı.

"yere yakın bir ormanımız vardı, büyük bir şehir parkı ," dedi. "O orman oynayan çocuklarla doluydu. Bunlar mı?"

"Biliyorum," dedim. Kenardaki ağaçlar canlı bir zümrüt renginden chartreuse'a ve lime'a kadar yeşilin tüm renklerine sahipti, ancak hemen ötesinde, ormanın merkezine doğru, her şey siyahla kaplanmıştı, gölgeler yağ gibi yayılıyordu. "Çocukların oynadığını hayal edebileceğiniz bir yer değil. Rita perili olduğuna dair söylentiler olduğunu söylemişti. Kızılderili mezarlıkları ve çocukların "Bendy Man" dedikleri eski bir maden arayıcısı varmış."

Harry öksürdü, ben masallardan söz ettiğimde Dr. Carlson'ın çıkardığına benzer kuru bir ses.

"Bu hikayeler bir yerden başlıyor," dedim, kasabanın adına biraz savunmacı bir tavırla.

"O zaman gözlerimizi hayaletlere karşı dört açalım," dedi Harry, çantasına uzanıp file ayak örtülerini çıkarmadan önce. "Gidelim mi?"

Hendekteki toprak altımızda ezildi. Yine sıcak bir gündü ama daha erkendi. Dünkü kanal yıkayıcı henüz pişmemişti, ormanın gölgesinde bile. Spor ayakkabı giymemiş olsaydım, o örtülerden bir çift ödünç alırdım kendime.

Ormanın ağır sessizliğine girdik, gözlerimiz kasvete alıştı.

Fısıldama dürtüsüne koyarak, "Kaçırılma alanı burada," dedim.

Açıklığa ulaşana kadar yürüdük, izolasyonumuz o kadar arttı ki artık modern dünyayı duyamıyorduk - ne araba kornaları, ne geçen trenler - sadece topraksı bir derinlik. Plastik çiçekler hâlâ ağacın içindeydi. Harry onları incelemek için eğildi, sonra açıklığın çevresini dolaştı.

"Neden bu taraf?" diye sordu, yürüdüğümüz patikaya doğru bakarak. Çıkmaz sokağın aydınlık dünyası, ağaçlarla kaplı kalın karanlıkta görünmez olmuştu. "Neden biri kızların buraya girmesini beklesin ki?"

Ben de aynı şeyi merak etmiştim. "Onları tanıyordu. Herhangi bir kızı istemiyordu. *O* kızları istiyordu."

Harry ensesini ovuşturdu. Safari Lite kıyafeti olarak düşünmeye başladığım şeyleri giyiyordu - keten gömlek, ütülenmiş hakiler, deri mokasen ayakkabılar. "Bu da Charles Kind olma ihtimalini güçlendiriyor. Ama eğer oysa, neden onları aldı?"

"Kyle da aynı soruyu sordu," dedim. "Belki de çocuklardan biri tanıklık etmelerini istemediği bir şey görmüştür?"

"Ona evliliğinden ve kariyerinden daha pahalıya mal olacak bir şey mi?"

Harry haklıydı. Ama ikimiz de suçluların çoğunun mantıkla hareket etmediğini biliyorduk. Şaşırmış hayvanlar gibi saldırarak tepki verirlerdi.

"Kulübeye gitmeye hazır olduğunda bana haber ver." "Hazırım," dedi Harry.

Patika yoktu ama Kyle'ın koordinatlarının ve telefonumun pusulasının bizi Dr. Carlson'ın av kulübesine götüreceğine güveniyordum. Yine de, Harry devrilmiş bir dala takılmasaydı yanından geçip gidecektik.

"İşte," dedi aşağı inerken.

Orman renginde bir şekli işaret ediyordu, filizlenen çatı ve suya batmış kütüklerden oluşan bir hobbit kulübesi. Ona ulaşmak için dalları ittim, en parlak döneminde bile ne kadar rustik olduğuna şaşırdım. Belki otuz metreye otuz metreydi, içinde bir soba ve yemek için bir kovadan daha fazlası olamazdı.

"Anahtarın burada olması gerekiyordu," dedim arka tarafa doğru yürürken. Eski meşe ve karaağaçlar sık ve kıvrımlıydı, kulübeyi meraklı gözlerden korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kulübenin batı tarafında, şimdiye kadar gördüğüm en büyük meşe ağacını buldum, kalın gölgelikte o kadar yükseliyordu ki nerede bittiğini anlayamadım. Omuz hizasındaki gövdesinden enfekte olmuş gibi görünen bir düğüm beni çağırıyordu.

Tam olarak Carlson'ın söylediği yerde.

Harry yanımda belirdi, dizlerinin üstündeki orman zeminini fırçalıyordu. "Elini oraya sokmak ister misin?" Ona sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "."

Fikrimi değiştiremeden kendiminkini içeri ittim. Parmak uçlarım soğuk ve sert bir şeye değdi. Elimde kocaman bir böcek olmaması için dua ederek onu kavradım.

"Anahtar kutusu," dedim rahatlamış bir şekilde, küçük siyah çantayı bu ormanda gün ışığı sayılan bir yere koyduğumda.

Harry kendini güclükle tutuyordu.

"Elin kanıyor mu?" Ben sordum.

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde tuttu. "İkisi de. Sert düştüm."

Hiç düşünmeden, annelerin yaralandığımızda söylediği cümlelerden birini kurdum. "Merak etme. Çoğu şey düzelir."

"Yine de," dedi Harry. "Bundan sonra eczaneyi ziyaret etmek istiyorum."

İçimi bir utanç duygusu kapladı. Önceki sözlerimi geri sarabilmeyi ve onların yerine biraz nezaket sunabilmeyi diledim ama bu bir seçenek değildi, bu yüzden kulübeye doğru adım attım ve ön kapının kilidini açtım. Kapıyı iterek açtığımda kapı protesto çığlıkları attı. Mantar ve hayvan sidiği kokusu çok güçlüydü. Telefonumu çıkardım ve ışığını içeride gezdirdim. Tek odalı bir kulübenin içinde duruyordum. Akan su ya da elektriğe dair hiçbir iz yoktu.

Harry yanımda belirdi ve el fenerini açtı. Onun ışını benimkinden çok daha parlaktı. "Dr. Carlson en son ne zaman buradaydı?"

"Yıllar oldu, dedi."

Harry'nin ışığı köşede buruşturulmuş bir enerji içeceği kutusuna takıldı. "Başkaları da ziyaret ediyor olabilir."

"Bir yüzme deliğinin yakınındaki تنها kulübe," dedim. "Çocukların merak etmesi mantıklı. Yine de buradalarsa çok temizler. İçeri zorla girdiklerine dair bir işaret görmüyorum."

En yakın pencereye doğru yürüdüm. Kilidi açılmıştı ve kolayca kayarak açıldı. "Boşver onu."

Harry yeri tarıyordu. "Ben aşağıya bakacağım, sen yukarıya bak," dedi.

Hiçbir noktada ne aradığımızı sormamasını takdir ettim. Umarım cevabı biliyordur -kırk iki yıl önce bırakılmış olabilecek herhangi bir şeyi- ve bana bunu yüksek sesle söyletmek ne kadar imkânsız bir görev olduğunun altını çizerdi. Harry'de sevdiğim şeylerin zihnimde bir çetelesini tuttum. Listeye insanlık dışı sabrını da ekledim.

Kapının sağına çömeldi. Odadaki tek eşyadan başladım: uzak duvara yaslanmış bir yatak ve yanında göbekli bir soba. Gri çizgili şilte inceydi ve üzerinde kahverengimsi lekeler vardı. Hiçbir şey gibi kokmuyorlardı, bu da eski olduklarını gösteriyordu. Yatağı tutan yay sadece çapraz tellerden oluşuyordu. Bir insanın üzerinde iyi bir uyku çekebilmesi için çok yorgun olması gerekirdi. Sobanın içi külle doluydu ve üzerinde tarih yazan bir gazetenin çıtır çıtır kenarları hâlâ görünüyordu. 3 Mart 2019.

"Buraya gel lütfen," dedi Harry.

Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Kapıdan iki adım öteye kadar gelmişti. "Bir şey mi buldun?"

"Olabilir. Işığımı tutmana ihtiyacım var."

Oraya doğru yürüdüm ve telefonumu ahşabın zeminine paralel uzanan bir çatlağa doğrulttum. Duvarda yarım santim genişliğindeydi ve bir adım dışarıda kaybolmadan önce çeyrek santime kadar daralıyordu.

"Duvara yaklaştırın," diye talimat verdi ve çantasından uzun, kıvrık uçlu bir cımbız çıkarmadan önce eldivenlerini giydi.

Ben de mecburen aşağıya baktım. Bir an parlak sarı bir ışık yakaladım. "Nedir bu Bu mu?"

Öne doğru eğildi ve aleti çatlağın içine soktu. O yapay güneş ışığı rengine yırtık pırtık bir bandaj çıkardı. Bir ucunda bir desen vardı. Onu ışığıma doğru tuttuğunda, bir filin siyah taslağı olduğunu gördüm.

"Yara bandı," dedi ve çantasından bir kanıt torbası çıkardı. İçine attı. "Lily Larsen'in kaybolduğu gün taktığı bildirilene benziyor."

Bu

oldu

he

ps

on

i

un

annesini

n

Hata.

En iyi gizlemeyi öğrenene kadar onu cezalandırdı. O kadar iyi saklıyordu ki, acaba unuttu mu diye merak ediyordu.

Ortaokulu ve ardından liseyi sadece birkaç kez hastaneye giderek tamamladı. Liseyi bitirir bitirmez iyi bir işe girdi. Yine de daha fazlasını istiyordu, insanların onu tanıdığı yerlerde elde edemeyeceği şeyler. Bu yüzden adını değiştirdi ve ailesinin yaşadığı evi satın aldı.

Kurduğu aile.

Bu ona iki hayat verdi ve ikisinde de gerçekte kim olduğunu, neler yapabileceğini bilen tek bir kişi bile yoktu. Ne *yaptığını*. Tüm bu insanlara normal görünüyordu. Gençken yaptığı tüm o alıştırma işe yaramıştı. Aralarına karıştı.

Çoğunlukla uyumluydu. Bazen dili sürçüyor, gerçek yüzünü gösteriyordu ama insanlar o zaman başka tarafa bakmayı seviyordu. Kendilerini gördükleri çirkinlikten kurtarmak için konuşurlardı.

Belki de annesi ona bir iyilik yapmış, göz önünde nasıl saklanacağını öğretmişti. Elm Sokağı'nın yanından geçerken buna karar verdi.

BÖLÜM 36

Van

Harry antiseptik sprey alırken ben eczanenin dışında bekledim. Avuçlarındaki orman sıyrıkları şimdiden daha iyi görünüyordu ama bakımsız bir kesiğin stafilokok enfeksiyonuna yol açabileceğinden bahsetmişti. Dışarı çıktığında onu inceledim, spreyin mührünü sokakta çıkarışını ve avuçlarını sulayışını izledim.

"Hepsi bitti mi?" Ambalajı eczane poşetine geri koyup hepsini yakındaki bir çöp kutusuna attığında sordum.

"Evet," dedi Harry. "Bayan Larsen'le konuşmaya hazır mısınız?"

Cevap olarak, dairesine çıkan merdiven boşluğuna açılan kapıdan içeri girdim. Bu gerekli bir duraktı ama BCA'ya dönmek için sabırsızlanıyordum. Harry bulduğu bandajda DNA testi yapıp yapamayacağını bilmediğini söyledi. Doğada kırk iki yıl uzun bir süreydi. Analiz edebileceği bir şey kalması pek olası değildi. Yine de fiziksel tanım eşleşiyorsa, bu önemli bir gelişmeydi. Bu da kızların kaybolduktan sonra kulübeye girdiklerini gösteriyor. Bu, Amber'ın babasının kayıp mazereti ve kulübenin sahibiyle olan bağlantısıyla birleştiğinde soruşturmanın seyrini değiştirebilecek bir bilgiydi.

Bayan Larsen biz daha merdivenlerin başına varmadan kapısını açmıştı.

"Merhaba," dedi. Etrafındaki deride kağıt gibi bir kalite vardı.

Dün orada olmayan gözler.

"Merhaba Rita," dedim. "İçeri girebilir miyiz?" "Elbette." Kenara çekildi ve geçmemize izin verdi.

Mutfağı da aynı şekilde görünüyordu, tezgahta bir fincan bile yoktu. İkimiz de masaya mı oturmamızı yoksa oturma odasına mı geçmemizi istediğini belirtmesini bekledik.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Dün aynı şeyi sormamıştı. Bizi daha yakından tanımaya mı başlamıştı, Dedektif Comstock onu rahatsız mı etmişti, yoksa üçüncü bir şey mi vardı, bilmiyordum.

"Teklifiniz çok hoş," dedim, "ama biz iyiyiz. Bayan Kind sizi aradı mı?"

Bayan Larsen irkilmiş görünüyordu ama hemen toparlandı. "O söyledi. Amber'ın gittiğini söyledi."

Başımı salladım. Bekledim.

"Zavallı kadın. Ama en azından bebeğinin nerede olduğunu biliyor." Rita ellerini ovuşturdu. "Ne zaman *öğreneceğim*?"

"Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, Rita." Koluna rahatlatıcı bir el koydum. "Biz de bu yüzden buradayız. Size birkaç soru daha sormak istiyoruz. Oturmamızın bir sakıncası var mı?"

Mutfak masasında bir sandalyeye oturdu, hareketleri sertti. Biz de onu takip ettik. Takım elbise.

"Kendimi suçluyorum," dedi, son ziyaretimizde söylediği sözleri tekrarlayarak. "I o gün ormana gitmelerine izin vermemeliydim. O zamanlar farklıydı, biliyorsunuz. O zamanlar çocuklar bütün yaz çılgınca koştururlardı, ama benimkilere izin vermemeliydim."

"O zamanlar farklıydı," dedi Harry.

Acaba kendi kayıp kız kardeşini mi düşünüyordu?

"Size Kind'ler ve özellikle de Dr. Kind hakkında daha fazla şey sormak istiyorum," dedim. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Harika bir adam," dedi Rita, yüzü yumuşayarak. "Hem kendisi hem de karısı çok cömertti. Sanırım en çok onun için zor oldu." Empatiyle öne doğru eğilirken ağzı aşağı doğru eğildi. "Kızlar ortadan kaybolduğunda. Onu ikiye böldü, karısını böldüğünden daha da kötü."

"Sence neden böyle oldu?" diye sordum.

Bayan Larsen bunun üzerine düşündü. "Sanırım ailenin reisi olduğu için. Onları korumak onun göreviydi, anlarsınız ya."

"Dr. Kind'i en son ne zaman gördünüz?"

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Bir bakayım. Sanırım kızlar kaybolduktan bir yıl kadar sonraydı. Hem o hem de Theresa kiliseye gelmeyi bıraktı. Çok geçmeden boşandıklarını duydum, sonra da taşındı. İnsanlar trajedinin üçümüzü yakınlaştırması gerektiğini düşünüyor ama işler öyle yürümüyor. Onları gerçekten tanımiyordum ama her zaman hayranlık duydum."

Bir sonraki soruyu sormak daha zordu. "Kinds'ın yetişkin partilerine ev sahipliği yaptığından haberdar mıydınız?" diye sordum. "Swing partileri mi?"

Gerçekten şok olmuş görünüyordu. "Öyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Size son geldiğimizde gösterdiğim resim, Bay Black dediğiniz adamın fotoğrafı. Onu gündüz olduğu kadar akşam da Kind'in evinde gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Benji'yi sadece gün boyunca gezdirdim."

"Onu başka bir yerde görmediniz mi? Kasaba civarında? Arama ekiplerinden birinde?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Tedirgin olmaya başlamıştı. Sorgulamamın sonuna geliyordum ve soruşturmaya yardımcı olacak hiçbir şey öğrenememiştim. "Rue'yu ne sıklıkla görüyorsun?" diye sordum.

Bayan Larsen çenesini eğerek boynundaki narin kıvrımların çoğalmasına neden oldu. "İstediğim kadar sık değil. Amber hakkında onu aramaya çalıştım ama açmadı. Bu mesaj bırakmak bir şey değil, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

Buzdolabı devreye girdi. İçinde mıknaatılar, sevgili torunların yaptığı el hindisi ya da brokoli ağacı çizimleri yoktu. Bana Carol Johnson'ın evinin kasvetini hatırlattı. Buradaki duvarlar beyazdı, baykuşlu kurabiye kavanozu lekesizdi ve muhtemelen boştu. Mutfağın dışındaki mobilyalar neredeyse kullanılmamış görünüyordu. Kızlarından biri kaçırılmamış olsaydı Bayan Larsen'in hayatının nasıl olacağını bilmek imkânsızdı ama çok ama çok farklı olacağını varsaymak yanlış olmazdı.

"Şimdilik bilmemiz gerekenler bu kadar Rita," dedim. "Başka sorularımız olursa uğramamızın bir sakıncası var mı?"

"Oh evet, oh evet," dedi.

"Bu yerde beni sevmiyorlar, görmeden," dedim.

Harry ve ben Leech Lake Polis Departmanının önündeki BCA sedanında oturuyorduk. Bayan Kind'a telefonla ulaşamıyordu. Ofisi bugün yolda ama BCA'nın başka soruları olduğu mesajını ileteceklerini söyledi.

"Arabada beklememi ister misin?" Harry sordu.

"Hayır," dedim derin bir iç çekerek. "Her zaman fazladan bir çift kulak kullanabilirim."

Harry beni içeri kadar takip etti. Tezgâhta limonlu barlardan Jody Hutchinson'ı gördüğüme sevindim ve beni görünce yüzü aydınlanınca daha da mutlu oldum.

"Zamanlaman harika!" dedi Harry'ye hayranlık dolu, fazla uzun bir bakış atarak. "Daniel ofisinde. Gidip ona burada olduğunu söyleyeyim. Hemen dönerim."

Beklerken Harry'ye "Adı Jody," dedim. "Kızların kaybolduğu gün sevkியatta çalışıyordu."

Karakol büyük ölçüde açık bir odaydı ama sol tarafta bazı ofisler sıralanmıştı. Görünüşüne bakılırsa altmışlı yaşlarının sonlarında olan bir üniformalı, Jody'nin ardından ortadakinden çıktı. Özel bir ofisinin olması görev süresine işaret ediyordu ama kendini taşıma şekli -başparmaklarını kemerinin halkalarına yerleştirmiş, parlak dudaklarında hafif bir gülümseme- bu görüşme için pek de hayra alamet olmayan bir kibir olduğunu gösteriyordu.

"Van, değil mi?" Memur sol elini bel hizasından kaldırdı ve bana uzattı. Solaktı, alyansı yoktu. "Ben Memur Bauman."

"Memnun oldum," dedim Harry'ye dönerek. "Bu Ajan Steinbeck. Sizinle ofisinizde konuşabilir miyiz?"

"Burada sır yok." Arkasındaki açık odayı işaret etti. Jody masasına döndü ve hemen o kadar hızlı yazmaya başladı ki, bu konuşmaya tüm dikkatini verebilmek için saçma sapan şeyler ürettiğinden şüphelendim. Diğer bir üniformalı memur da üç metre ötedeki masada oturuyordu ve sırtı bize dönüktü.

Bu konuşmayı özel olarak yapmak isterdim ama size dağıtılan eli oynuyorsunuz. "Bana 23 Temmuz 1980'i özetleyebilir misiniz?"

Memur Bauman arkasına bakarak, "Borsa için iyi bir gün," dedi.

"Amber Kind ve Lily Larsen'in kaçırılmasıyla ilgili," dedim. Ses tonum fark etmemesi için kasıtlı olarak cahil olması gerektiğine işaret ediyordu.

"Dosyalarda olmayan bir şey teklif edemem." Bauman burnunun ucuyla bana baktı. "Onları kendim iki kez kontrol ettim, hem de yakın zamanda. Elimizdeki her şey orada."

"Yakın zamanda dosyaları tekrar mı incelediniz?" diye sordum. "Hangi gün?"

"Ajan Kaminski ilk aradıktan hemen sonra," dedi. "Jody'ye onları çekmesini söyledim."

Yazmaya geri dönmeden önce olumlu bir şekilde gülümsedi.

"Ne kadar kapsamlı dosyalar," dedim.

Bauman'ın iğnelemeyi duymasını bekledim. Bulldog suratı seğirmedi.

"Ama yine de birkaç sorum var," diye devam ettim, işi çabuklaştırmaya karar vererek. "Birincisi, sizce bunu kim yaptı?"

Harry'nin boğazını temizlemesi herkesi şaşırttı, görünüşe göre kendisi de dahil. Bauman önce toparlandı. "Donald Tucker'ın o kızları kaçırdığı Leech Lake'te saklanan en kötü sır. O hüküm giymiş bir pedofil. Biz asla ama işte."

Başımı salladım. Orijinal polis dosyalarında Tucker'ın ciddi olarak inceledikleri tek kişi olduğu yazmıyordu ama satır aralarında yazıyordu. Mazeretinin bir çimento kamyonu kadar sağlam olması çok kötüydü: kızlar kaçırıldığında işteydi ve bunun her iki tarafında da üç saat boyunca. Bir düzineden fazla tanık vardı. "Şu anda şehir merkezindeki destekli yaşam tesisinde mi?"

"Bu doğru. Artık zararsız. Cesetleri nereye sakladığını söylemesini sağlayabilirsiniz size daha fazla güç verir."

"Ayrıca bir Schwan's dağıtım şoförünü de soruşturmuşsunuz," dedim, bir not defteri çıkarıp açtım ve ona baktım. Boş bir sayfaydı. "Bir şey bulamadınız mı?"

Bauman yakındaki tezgâha doğru eğilerek, "Hayır," dedi. "Kimse hakkında bir şey yok çünkü bunu yapan Tucker'dı."

Karaladım. *Bauman = Tucker did it.* "Schwan'ın adamını kim çağırdı?"

"O da ne?" Bauman sordu.

"Olası şüpheli olarak onu kim ihbar etti? Yerini tespit edemedim. dosyadaki bilgiler."

Çenesini kaşıdı. "Bunca yıldan sonra bunu söylemek zor. Çok fazla ihbar geliyor."

"Belki bir yerlerde yazıyordur?"

"Dediğim gibi, bundan şüpheliyim." Bana sırtımdan önce dişlerini emdi. "Jody, bakabilir misin?" "Jody, bakabilir misin?" diye sordum.

Minnesota aksanı.

Jody, Bauman'a baktı, o da arkada kaybolmadan önce başıyla onayladı. Bauman çalışanlarına emir vermemden hoşlanmazdı ama aynı zamanda iyi bir nedeni olmadan isteğimi geçersiz kılamazdı, herkes izlerken olmazdı.

"Hazır beklerken," dedim, "soruşturmaya yardımcı olan diğer memurlar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Hiçbir şey. Alastair ve bendik."

"Bana bu memurun olay yerinde olduğu söylendi," dedim telefonumu açarak. Bauman bakmak için eğildi. Çene çizgisindeki yumuşaklık gerildi ve iki başparmağını da kemerinin halkalarına sokarak durdu. boyuna göre. "Tanıdık gelmiyor. Adı ne demiştiniz?"

"Ben yapmadım." Vızıldıyordum. Bauman, Comstock'u hemen tanımış ve aynı hızla üstünü örtmüştü. Ne saklıyordu?

Bauman gözlerini ayaklarıma dikti ve sonra tekrar yukarı baktı. "Evet, onu tanımıyorum. Çok fazla gönüllümüz vardı. O da onlardan biri olabilir. Tabii burada olsaydı. Kasabadaki herkes o küçük kızları bulmak istiyordu, kendi bebekleri kadar çok istiyorlardı."

Yanıt vermedim, başımı bile sallamadım. Sessizce, içimden "Comstock" sütununa bir satır daha ekledim. Kendini tam bir şüpheli konumuna terfi ettirmek üzereydi.

"Hiçbir şey," dedi Jody, arkadan görünerek. "Zaten sana göstermediğim hiçbir şey yok." Gözleri benden Bauman'a kaydı. İkimizin arasında kalmış, kime yöneleceğini bilemiyordu. Onun için üzuldüm.

"Baktığınızı için minnettarım," dedim ve ona sıcak bir gülümseme sundum. "Biz ayrıldıktan sonra aklınıza bir şey gelirse lütfen bana haber verin."

Bauman homurdanır gibi bir ses çıkardı.

"Geri döneceğim," dedim ona. Sesimi tonlamadan uzak tuttum. Bunu anlayabileceği pek çok yol vardı.

Harry ve ben polis dükkanından çıkıp arabaya doluştuk. Kasabadan çıkarken sessizdik, güneş ufka doğru alçalıyordu.

Şehir sınırlarından kurtulduğumuzda, aklım hâlâ Comstock'ta ve saklıyor olabileceği şeylerdeyken, "Yağmur sesi gibi geliyorlar," dedim.

"Ne yapar?" Harry sordu.

"Ön cama çarpan böcekler," dedim. "Yağmur gibi ses çıkarıyorlar. Taşrada araba kullanmanın bu özelliğini unutmuşum."

37. BÖLÜM

Ekim 2001

Evangeline

"Veronica, benim hakkımda yazdığın yaz tatili kompozisyonunu okumanı istiyorum. Herkese."

Frank dört saatlik Pazar vaazını yeni bitirdi. Biz kızlar öğleden sonraki ziyafeti hazırlamak için mutfığa gideceğimizi düşünüyoruz ama Frank'in farklı planları var. Veronica'nın kompozisyonunu hatırlamam, okulu anımsamam bir anımı alıyor. Sadece üç hafta önceydi, ama hayatımızın ritmine o kadar hızlı, o kadar eksiksiz döndük ki, sanki bir rüya gibi geliyor.

Frank'in kulağına bizi okula göndermesi için ilk etapta kimin fısıldadığını, onu "insan bahçesinin" mevcut alanının ötesine yayılması gerektiğine, ataerkil komünal yaşam mesajını dünyaya taşıyan tohumlar olacağımıza kimin ikna ettiğini bilmiyoruz. Belki de Annelerden biriydi. Belki de söylediği gibi Tanrı Frank ile konuşmuştu. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, okuldaki zamanımızın sadece iki ay sürdüğü ve her saniyesini çok sevdiğimizdi. *Tatlı* okul yemekleri. Kitaplarla dolu bir kütüphane. Müzik, beden eğitimi, bize gülümseyen öğretmenler.

"Efendim?" Veronica dişlerinin arasındaki boşluktan ıslık çalarak soruyor. Vücudu uygun itaatkâr duruşta, gözleri yerde.

"Makaleniz." Kürsüsünden bir kâğıt alır, mihraptan iner ve kâğıdı ona doğru uzatır. Yüzü hoştur. Ciddi ama kızgın değil. "Sizi devlet okulundan almadan hemen önce öğretmeniniz beni aradı. Hatırlamıyor musunuz?"

Ses tonu çok davetkâr ama gözleri buna uymuyor. Anneler sıraları karıştırıyor. İçlerinden birinin yüzü ıslak. Ne olacağını biliyorlar mı? Veronica'nın elini tutup kaçmak için ani bir dürtü hissediyorum. Bana o kadar yakın ki bunu yapmak için eğilmeme bile gerek yok.

Ama çıplak cezayı ve neredeyse vaftiz edileceğimi düşünüyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Veronica, Frank'in ona uzattığı kâğıdı alır. Titreyen ellerinde yaralı bir kuş gibi çırpınıyor. "Frank'in Çiftliği'nde yaşamayı seviyorum," diye okuyor, sesi yüksek ve net. "Burası benim en sevdiğim yer. Ama çıplak cezadan hoşlanmıyorum-"

"Aha!" diye gürledi Frank. Hepimiz sıçradık. "Onlara sırlarımızı söyledin."

Gözleri açılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü okula giden hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz: Frank *bize* Çiftliğinin mucizesini dünyayla paylaşmamızı *söyledi*. Hatırlıyorum, çünkü bize müjdeleme yapmak için okula gideceğimizi söylediği gün, *Tanrı beni bunun için yarattı* diye düşünmüştüm. *Bu benim adım. Evangeline.*

Ağzımı açıyorum çünkü bir hata olmalı. Sırası gelmeden konuşmanın bana pahalıya mal olacağını biliyorum ama Frank'e Veronica'nın sadece bizden istediği şeyi yaptığını hatırlatmak gerekiyor. Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan onu boynundan yakaladı. Uzun elbisesinin boynundan değil, *boynundan*.

Nefesimiz kesildi.

Frank hızlıdır. Onu hassas teninden tutup kapıya doğru sürüklüyor. "Takip edin çocuklarım!" diye bağıyor. "Babalarına karşı gelenleri bekleyen kaderi görün. Onunla lütfumu paylaşırken ve günahlarını yıkarken tanıklık edin."

Bir an için donup kaldık, hepimiz. Bir *vaftiz*. Hava karardıktan sonra kızlar yatakhaneinde fısıldaşıyordık. Yapılacak en iyi şeyin gerçekmiş gibi görünmesi için biraz mücadele etmek ve sonra ölü taklidi yapmak olduğunu, çünkü Frank'in sen hareket etmeyi bırakana kadar seni altında tuttuğunu.

Veronica hatırlıyor mu? O benim kız kardeşim ama aynı zamanda en iyi arkadaşım. O çikolatadan ilk ısırığı ona vermişim, boğazım ağrıdığına bana gizlice bal veren oydu.

Her şey yoluna girecek Evangeline, demişti bana o gün, devedikeni avında olmamız gerekirken Frank bizi neredeyse oyun oynarken yakaladıktan sonra.

Her şey girecek, Veronica. Ben de ona söyledim. Bunun yalan olmasına izin veremem.

Frank'in sürüsünün önüne doğru koşuyorum, onunla göz göze gelmeye çalışıyorum, bir şekilde ona ne yapacağını hatırlamasını işaret ediyorum, Frank'in onu öldürmemesi için ölü taklidi yapıyorum ama sadece on bir yaşındayım ve her zaman küçüktüm. Ona ulaşamıyorum. Kilisenin dışına ve şehrin merkezine doğru yayılıyor.

Bileşik. Mevsim sonbahar, hava serin. Diğerlerinin arkasındayım, ilerlemek için çabalıyorum ama çok geç kaldım çünkü çukurdayız.

Frank, Veronica'yı yeni doğmuş bir kedi yavrusuymuş gibi boynundan tutuyor. Gözlerimiz buluşuyor. Onunkiler yumurta büyüklüğünde. Beni tanımış gibi görünmüyor. Ağzım kurudu.

Onu sallıyor, o da inliyor. Güneş gümüş kol saatine vuruyor, bir anlığına gözlerim kamaşıyor. "Bu kötü çocuk adına söyleyecek bir şeyi olan var mı?"

Konuşmak istiyorum ama kendimi küçük hissediyorum, olduğumdan daha küçük ve Ailemin önünde durduğum, utancımı herkesin görebileceği şekilde sergilediğim o gün olduğumdan daha çıplak. Ama bir şeyler söylemek zorundayım. Kelimeleri düşünüyorum -durun, bize hayatlarımızı paylaşmamızı söylediniz, ona zarar vermeyin- ama sadece bir homurtu kaçıyor. Annelere ama onlar ayaklarını izliyorlar. Elime soğuk ve ıslak bir şey değişiyor. Aşağıya baktığımda Bal Arısı'nı görüyorum, henüz yavru ama boyu belimden uzun. Burnunu avucuma dayamış burnunu çekiyor, gözleri hüzünlü.

Frank yalağa dönerek, "Hepiniz bu lütfâ ortaksınız," diyor. Bir konuşma bekliyorum ama onun yerine Veronica'nın bedenini öyle bir hızla aşağı indiriyor ki bir parçası çınlayarak yan tarafa çarpıyor. İleriye doğru itebildim. Yalağa ulaşıyorum ve suyun altında hiçbir hareket, hiçbir çırpınma görmüyorum.

Veronica bir kız, Frank ise bir erkek, kolları çiftlik işlerinden dolayı kordonlu. Vücudum sanki suyun altında olan Veronica değil de benmişim gibi hava almak için çığlık atmaya başlıyor. üzerinde durduğunu, onu aşağıda tuttuğunu görebiliyor mu? Veronica Ağlamak mı? Suyun içeri dolmasına izin vermek, soğuk ve yoğun, her çatlağı doldurmak?

Saniyeler geçiyor, sonra dakikalar, ama sesim bana gelmiyor. Konuşamıyorum, hareket edemiyorum. Biz onun ailesiyiz ve onun ölümünü izliyoruz.

Frank sonunda Veronica'yı dışarı çıkardığında, vücudu bir bez bebek gibi sarkmaktadır. Artık insan gibi görünmüyor, alnındaki yaradan akan kan gri tenine göre çok parlak. Anneler onu aceleyle revire götürdüler. Yemekhaneye taşındıktan ve iki saat sonra ağzı açık, gözleri yarı kapalı, alnı bandajlarla sarılı halde bir sandalyeye bağlandıktan sonra bile soru sormamıza izin verilmiyor. Bir anne onu beslemeye çalışıyor ama yulaf lapası çenesinden aşağı damlıyor.

Frank'in kardeşime bunu yapmasına izin verdim.

O gece, beynim ve kalbim tamamen açılmışken, ilk berrak rüyam içeri sızıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Van

Harry'yi bıraktığımda kendimi hem yorgun hem de bitkin hissediyordum. Taken Ones davasında burnumun dibinde bir şeyi kaçıırıyordum ve ona ulaşamıyordum çünkü Frank'in anıları küçük düzgün bölmelerinden çıkıp dikkatimi çalıyordu. Eve döndüğümde temizlik yapmayı, okumayı, notlar almayı denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Sonunda uyumayı deneyebileceğime karar verdim.

Berbat bir fikirdi.

Başımı yastığa koyar koymaz, bir dizi kâbus görmeye başladım. Marie Rodin'in bodrumundayım. Duvardan duvara halı. Kapıların arkasında ağlıyorum. Marie kıpkırmızı takım elbisesi içinde pirinç anahtarlığını çıkarıyor. Kapıların ardında ne olduğunu görmeye dayanamıyorum, bu yüzden koşuyorum ve kendimi ahşap zeminli yatak odasında buluyorum. Bebek ayaklarımın dibinde kundaklanmış, bir rulo koli bandının yanında inliyor. Gümüş saçlı eller döşeme tahtasını söküyor.

Tekrar koşuyorum.

Marie Rodin'in bodrumuna geri döndüm.

Korkunç döngü beni gece boyunca, nefes nefese, sıcak sarı güneş battaniyemi keserek uyanana kadar götürüyor.

Taken Ones davası. Peşini bırakmalıyım ama yapamam.

Cordelia'yı ya da Veronica'yı kurtaramadım. Lily'i kurtarabilirim.

Harry yakında ayakkabılardan ve eğer varsa bandajdan DNA sonuçlarını alacağına söz vermişti. Sadece davaya biraz ara vermem gerekiyordu, hepsi bu, böylece imgelemler de hafifleyecekti. Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, duş aldım, temiz kıyafetlerimi giydim, buzdolabından bir kola aldım ve işe doğru yola koyuldum.

Kabus maratonundan yorgun ve bitkin bir şekilde geldim. Orada Dr. Kind'ın henüz telefonlarıma cevap vermediğini ama Kyle'ın Theresa'ya ulaştığını öğrendim. Bildiği kadarıyla kocasının o gün gerçekten de polise söylediği gibi ameliyatta olduğunu söyledi ve her halükarda bunun ne önemi vardı ki? Bir çocuk kaybolduğunda ebeveynlerin her zaman baş şüpheli olduğunu bilmeliydi ama yanında uyuduğunuz adamın çocuğunuzu öldürdüğünü hayal etmek zor olurdu. Mesele onun bunu yaptığını hayal edememek değildi. İşaretleri kaçırdığınızı kabul edemiyordunuz.

Kyle eski doktora ulaşmaya çalışmaya devam edecek ve sahip olabileceği diğer arazi ya da binaları daha da derinlemesine araştıracaktı. Kind'ın Amber ve muhtemelen Lily'yi son on yıldır o dairede saklamış olmasına imkân yoktu ama emlakçı olan eski karısıyla, paravan şirketler altında mülk satın almanın inceliklerini biliyordu.

Araştırdıkça, Dr. Kind'ın bu işte iyi olduğunu anladım. Sahte mazeret büyüktü. Onunla konuşmam gerekiyordu. En zor arama Comstock'a olacaktı. Kind'ı sorgulamaya getirirsem, Birinci Bölge Karakolu'nda olması gerekecekti. Comstock devralacaktı. Bu benim ilk tercihim olmazdı ama davayı çözecekse duygularımın bir önemi yoktu. Telefon elimdeydi ve biri ofisimin kapısına vurduğunda tam çevirmek üzereydim.

"Öyle mi?" Gözlerim bulanık, başım kalındı. Yakında gerçek bir uyku çekmem gerekecekti.

Chandler içeri girdi. Koyu gri takım elbisesi tertemizdi, kel kafası tepedeki ışıkları yansıtıyordu. Boğazımda ani bir baskı hissettim. Ahizeyi yuvasına geri koydum ve ayağa kalktım.

"Bir dakikan var mı?" dedi.

Başımı salladım. Masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim. Başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Geçen gün epey olay oldu," dedi. "Senatörle." O olayı geride bıraktığını umuyordum. "Özür dilerim, efendim."

Bakışları ofis koltuğunun arkasına yığılmış siyah blazer ceketlerden, dosya dolabının üstündeki kâğıt yığınlarından ve en tepede kiraz gibi duran boş bir cips poşetinden sekti. Daha önce ofisimi hiç ziyaret etmemişti; yönetim buralarda gecekondur yapmazdı. "Rodin'e bunun bir daha olmayacağını söyledim."

Tehdit o kadar açıktı ki yanıt vermem gerektiğini düşünmedim.

Gözleri bana geri döndü ve netliklerine şaşırmadım. Chandler politik bir hayvandı. Aynı zamanda zeki bir adamdı. Bazı

İnsanlar birinin diğerini olumsuzladığını düşündü. Ben öyle düşünmedim. Kolay oynadığında, bunun tek nedeni bir şeyin peşinde olmasıydı.

"Dedektif Comstock beni aradı," dedi.

Buna ne dersin? Ellerimin masanın üzerinde sıkılmadan, yumuşak bir şekilde durmasını diledim. İki meslektaş konuşuyor.

"Taken Ones davası için başka bir ajan istedi."

İki yumruk yaptım ve ağzımı açtım ama ben konuşmadan Chandler'ın eli havaya kalktı. "Biliyorum, biliyorum. Faili meçhul bir dava üzerinde yetkisi yok. Yine de bu davanın onun cinayet davasıyla çakışması beni tedirgin ediyor. Seni uyarmak için uğradım. Burnunu temiz tut, tamam mı? Bu tencerede çok parmak var."

"Anlaşıldı efendim," dedim.

Harry'nin mesajı telefonumu aydınlattı. **Please meet me in the lab** Diyordu ki.

Oraya doğru yürürken Harry'nin bir randevuda nasıl biri olduğunu merak ettim. Şüphesiz çiçek getirir ve kapıları açardı. Ayrıca sevgilisinin ayakları ıslanmadan karşıya geçebilmesi için ceketini bir su birikintisinin üzerine attı mı? Seni öpmeden önce izin istedi mi? Kendimi neşelendirmeye çalışıyordum, fark ettim. Çözülmüş hissediyordum. Her şeyin ötesinde, Comstock'la çalışmak zorunda kalmak beni zorluyordu. Eklemlerim uyuşmuyordu.

Laboratuvara girmeden önce bu kez kapıyı çalmadım. Harry'nin mikroskobun üzerine eğildiğini görmek kendimi biraz daha ayakları yere basan biri gibi hissetmemi sağladı. Tertemiz takım elbisesinin ceketi yakındaki bir laboratuvar sandalyesinin arkasına asılmıştı. Muhtemelen markalı beyaz düğmeli gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, lavanta rengi kravatı altın bir kravat iğnesiyle gömleğine tutturulmuştu.

Yüzü o kadar pürüzsüz ve yakışıklıydı ki bana bir heykeli anımsattı.

"Benim için bir şeyin var mı?" diye sordum.

Burnu kırıştı. "İstedğim kadar değil. Ayakkabılar bunca yıldır bu kadar iyi korunduğu için şanslıyız. Onlardan nükleer DNA toplayabildim." masanın üzerinde duran bir çıktıya dokundu. "Beklendiği gibi, Rue her şeyin üzerinde." Durakladı. "Ayrıca üzerinde Kind DNA'sı da buldum."

Hope göğsüme vurdu. "Amber'ın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama onunla yüzde 50 eşleşti, yani ebeveynlerinden birinden geldi. Theresa'nın DNA'sına sahip olduğum için onu eleyebildim." Durakladı. "Topladığım kanıt Amber'ın babasına ait. Charles Kind."

Koşup ona sarılmak istedim. "Bu onu içeri almak için yeterli!"

Harry ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. Haberden hiç memnun olmuşa benzemiyordu. Heyecansızlığı sarsıcıydı.

"Peki ya sarı bandaj?" Ben sordum.

Harry ellerini yıkamayı bitirdi, sonra da mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha iyi kuruladı. Bitirdiğinde kullanılmış kâğıt havluları çöpe attı, sonra da tezgâha yaslandı, aramızda hâlâ hatırı sayılır bir mesafe vardı. "Çok fazla bozulma var. Tanımlanabilir bir DNA yok, ancak tarif Lily Larsen'in o gün taktığı bandajla birebir uyuyor; Band-Aid marka Strips and Spots Charmers serisinden. Bu tasarımı 80'lerin başında bıraktılar."

Yüzümün tekrar aydınlandığını görmüş olmalıydı, çünkü uyarıcı bir el uzattı. "Charles Kind'ın DNA'sının Rue Larsen'in ayakkabılarında olmasının pek çok nedeni var."

"Gerçekten mi?" dedim sertçe. "Tecrübelerinize göre, yetişkin bir adam sekiz yaşındaki bir çocuğun spor ayakkabılarına ne sıklıkla dokunur? Kendi başına bağlayabilecek yaşıydı. Ortalama bir ortaokul öğrencisinin ayakkabılarının ne kadar çok dış etkene maruz kaldığı göz önüne alındığında, DNA'nın ölçülebilir seviyelerde kalması için *o gün* ya da ona yakın bir zamanda onlara dokunmuş olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile, bu da bariz bir sonuca götürüyor: Charles Kind, Lily Larsen ve Amber Kind ile birlikte ayrılmadan hemen önce Rue Larsen'in ayakkabılarını o ağacın yanına koymuştur."

Harry çenesini sıkarak elmacık kemiklerini belirginleştirdi. "Amber Kind'ın cesedinden alınan tanımlanamayan saç Dr. Kind'a ait değil. Deepty hâlâ soyağacı sitelerinde sahibinin izini bulamadı."

"Bunun hiçbir anlamı yok! O saç milyonlarca yerden gelmiş olabilir." Neden birden kavga ediyormuşuz gibi hissettirdi? "O ayakkabılardaki Kind'ın DNA'sı evinin aranması için yeterli. Sen de geliyor musun?"

"Bana ihtiyacın yok." Harry'nin sesi gergindi. "Comstock'u aradığınızdan emin olun. Aktif bir cinayet soruşturması, faili meçhul bir davadan daha önceliklidir."

"Protokole uyacağım," dedim, her kelimeyi dişlerimin arasından geçirerek. Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve laboratuvarından çıktım, öfkenin dalgalar halinde üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Harry'nin söylemediği çok şey vardı ama yine de Kind'a bu olayda başrolü vermeyi onaylamadığını açıkça belirtmeyi başarmıştı. Onun korkularının bana davaya mal olmasına izin veremezdim.

Çünkü . . . sahte mazeret, kabinle bağlantı, DNA kanıtı? İçeri giriyordum.

Koridorda yürürken ceketimden telefonumu çıkardım. Comstock'un numarasını tuşladım.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Evet?"

"Rue Larsen'in ayakkabılarında Charles Kind'ın DNA'sı var. Kaçırılma bölgesinde bulunanlarda." Çok hızlı konuşuyordum ve yavaşlayamıyordum. "Cedar Riverside'daki dairesini kontrol etmek için arama emri çıkartıyorum. Ajan Kaminski hâlâ Kind'ın sahip olabileceği diğer mülkleri bulmaya çalışıyor ama şimdilik elimizdekiler bunlar. Bize katılmak ister misiniz?"

Hattan bir homurtu geldi. "Kesinlikle yaparım. Bana zamanı söyle."

Comstock'un sesinde tehlikeli bir şeyler vardı. "Bu konuda ipucu ister misin?"

Bu bir nezaket sorusuydu. İşi yapmayı ve ona şeref vermeyi teklif ediyordum.

Bir duraklama daha. "Bu tamamen senin."

Harry'nin tepkisi kırmızı bayrak olmasaydı, Comstock'un ki olurdu. Ateşe verilmiş bir kırmızı bayrak. Ama tek istediğim bir daire aramasıydı. Kanıtlar göz önüne alındığında makul bir talepti.

Kendime tekrar tekrar söylediğim şey buydu.

BÖLÜM 39

Van

Kyle yanımdayken Cedar Riverside'a doğru yürürken derim çarşaf gibi gerilmişti. Arama emrinin çıkarılması konusunda hemfikirdi. Chandler bile bana emin olup olmadığını sorduktan sonra onay vermişti. Bu, DNA kanıtı ve Kind'ın sahte mazeretinin kanıtıyla birlikte, arama iznini bir saat içinde almak için yeterliydi. Yine de binaya girerken Comstock'un arkamda saygılı bir mesafe bırakması ensemden bir keskin nişancı noktası varmış gibi hissettirdi.

Lily'nin Kind'ın dairesinde olma ihtimali sıfıra yakındı. Kind'ın onu ve Amber'ı kaçırdığına dair kanıt bulma şansı? Bu bahse girerdim. Üçümüz asansöre binerken, bu davayı çözersek bunun ne anlama geleceğini düşündüm. Eğer Lily Larsen yaşıyorsa, onu kurtarabilirdik.

-ve muhtemelen Amber Kind'ın çocuğunu- yaşadıkları kabustan kurtarmak. Lily'yi annesi ve kız kardeşiyle tanıştı. Dünyaya yeniden girmesi için ona gerekli araçları vereceğiz. Ve Charles Kind'ı hapse atacaktık. O kızlara yaptıklarının cezasını çekecekti.

Frank Roth'un hiç ödemek zorunda kalmadığı şekilde ödeyecekti.

Daha da şişiyordum, bilmem gereken her şeyi bana anlatması gereken kendi kesinliğimle şişiyordum. Yenilmezlik hissi, iyi bir ajana işinin bittiğinin işareti olmalıydı. Ama Rue'nun kavrulmuş ayaklarını, Amber'ın yerin altında boğularak ölürken yüzüne damgasını vuran o dehşet dolu son ifadeyi, Lily Larsen'in hâlâ hayatta ve kâbusunun sona ermesi için çıldırıyor olma ihtimalini düşünmeden edemiyordum.

Bunu sonuna kadar götüreceğim.

Kind'ın kapısına *rap rap rap*.

Komşu aile bu sefer dışarı çıkmadı. Koridorlar sessizdi. Yoksul ya da kenarda büyümüşseniz, ikinci bir his geliştirirsiniz.

Kanun tutuklayacak birini ararken kendini saklamakla ilgiliydi. Denklemin diğ er tarafına geçmeden önce bunu ben de yapmıştım.

Kind'in kapısı açıldığında kan beynime sıçradı. Evde olması her zaman bir olasılıktı ama yine de şaşırmıştım. "Dr. Charles Kind?"

Cevap veren adam doğru yaştaydı. Yetmişli yaşların başında, beyaz saçları seyrek, g r Sam Elliott bıyığı yüzünün alt kısmını kaplıyordu. Pasif duruşu - sanki dayak yemeyi bekliyormuş gibi duruyordu - beni kızdırdı.

"Emekli doktor," dedi. "nedir?"

Arama emri cebimde yanıyordu. Kullanmak zorunda kalmazsam onun için daha iyi görünecekti. "Ben Ajan Reed, bu da Ajan Kaminski, ikisi de BCA'dan. Bu da Minneapolis Polisi'nden Dedektif Comstock. Sizinle 1980 yılında kaybolan kızınız ve Lily Larsen hakkında konuşmak istiyoruz."

Kind daha da küçüldü, sanki biri omurgasını soymuş gibiydi. "Eski karım Amber'ı bulduğunuzu söylemek için aradı."

"Ulaşılması zor bir adam oldun," dedim Harry'ye karşı savunmaya geçerek. Kind'in suçluluğu konusunda onunla aynı fikirde olmayabilirdik ama her iki ebeveyne de şahsen rapor vermek için çok çalışmıştı.

Charles bizi içeri davet etmekten çok geriye doğru kaydı. Bu benim için yeterliydi. Onu iterek geçtim ve dairesini hemen gözden geçirdim. Kapalı bir yuva inşa etmiş gibi görünüyordu, kutular üst üste yığılmıştı. Görünen tek duvar Amber'ın fotoğraflarıyla kaplıydı, Theresa'nın evinde görmediğim fotoğraflar. Amber bebekken onun kollarında. Dönme dolaba binerken. Yüzüne bulaşmış doğum günü pastası, buzlu şeytan yemeğinin kenarında sallanan dört mum.

Tedirginlik hissim arttı.

"Oturur musunuz?" Kind görünürdeki tek sandalyeyi göstererek sordu.

Kyle ve Comstock arkamda duruyordu, bu kalabalık alanda kendilerini çok büyük hissediyorlardı. "Dr. Kind, kızınızın kaybolduğu gün neredeydiniz?"

Destek almak için elini uzattı ama kötü şansı onu tüm odadaki tek açık alanda ayakta buldu. Elleri sürekli hareket ediyor, tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Havada yüzüyormuş gibi görünüyordu. "Ameliyattaydım."

"Hayır, değildin."

Yüzü kızardı ama hiçbir şey teklif etmedi. "Rue Larsen'ın ayakkabılarında DNA'nız bulundu."

Bel yüksekliğindeki bir kutu yığınının üzerine yığıldı. En üstteki eğilerek açıldı ve gazeteler ortaya çıktı. "Ziyarete geldiğinde ayakkabılarını taşımış olabilirim," dedi, sesi zayıftı.

"Dr. Kind," diye tekrarladım, "Amber Kind ve Lily Larsen kaybolduğunda neredeydiniz?"

Bir ağacın inlemesine benzer bir ses çıkardı. "Ameliyattaydım."

Sinirlerim zonklamaya başladı, bana onun bizim adamımız olmadığını söylüyordu, ama yalanında ısrar ederek seçeneklerimi sınırladı. Eğer Comstock burada olmasaydı, Kind'ı konuşturmak için bazı hileler kullanabilirdim, Comstock'un beni kesinlikle ele vereceği bazı yalanlar. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu. "Bunu doğrularken sizi sorgulama için içeri almak istiyoruz."

Göz ucuyla Kyle'ın sertleştiğini gördüm.

"Beni içeri almanıza gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Kind'ın sesi yalnızdı. "Hiçbir yere gidemem. Ölene kadar buradayım, birbiri ardına hatalar yapıyorum. Bu benim lanetim."

Eğer acıma duygusu uyandırmak istediye, hedefini ıskalamıştı. "Dedektif Comstock sizi götürebilir," dedim.

Arkamdan hafif bir hışırtı geldi, sanki Comstock duruşunu ayarlıyordu, ama başka bir itirazda bulunmadı.

"Tutuklu muyum?" Kind sordu.

Hâlâ nüans yapmak, tutuklama tehdidini kullanarak Kind'ı gerçekten tutuklamak zorunda kalmadan itiraf ettirmek için zaman vardı ama Comstock çok hızlıydı. Bir adım öne çıktı. "Ajan Reed'in isteği üzerine, Amber Kind ve Lily Larsen'in kaçırılmasından ve Amber Kind'in öldürülmesinden dolayı sizi tutukluyorum."

Ve Comstock'un oyunu vardı.

Kind'a olan açlığımı almış ve bunu beni zorlamak için kullanmıştı. Bir şeyler söyleyebileceğim, oracıkta karga yiyebileceğim bir saniyelik bir dilim vardı ama Comstock'la tartıştığımızı görürse Kind'la aramızdaki tüm ivmeyi kaybederdim. Comstock davayı bu şekilde riske atmayacağını biliyordu.

Elini Kind'ın omzuna koydu ve onu kapıya doğru yönlendirdi, yürürken ona Miranda haklarını okudu. Hissettiğim ani umutsuzluk başımı döndürdü. Oturma odasına göz gezdirdim. Kyle ve ben günün geri kalanında burada kataloglama yapıyor olacaktık. Eğer bir şey bulamazsak, en iyi ihtimalle aptal gibi görünecektim. En kötü ihtimalle de davadan alınırdım.

Comstock ve Kind daireden çıktıktan sonra Kyle bana bir bakış fırlattı. Bu başka bir şeyle karışık bir hevesti.

"Bunun bir hata olduğunu düşünüyorsun," dedim. Bu bir gerçeği ifade ediyordu ve ben de buna katılmaya meyilliydim. Comstock'un beni yumruklamasına izin vermiştim ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim.

Kyle eldivenlerini çıkarırken omuz silkti. "Comstock az önce seni köşeye sıkıştırdı ve sen de yapabileceğin tek aramayı yaptın. Bu bir yana, arama iznine ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Charles Kind iyi bir adam." Etkili olması için bir eldiveni şıklattı. "Boş zamanlarında gönüllü olarak çalışır. Hiç tutuklanmadı."

Odanın devrilmesini durdurmak istedim. Yeniden kendime güvenmek, seçimlerimden emin olmak, yeni olmamış biri gibi hissetmek istedim. Kyle'la ufak tefek tartışmalarla yetindim. "Bana bunun bir fark yaratacağını düşünecek kadar acemi olmadığını söyle. İyi insanlar gün boyu korkunç şeyler yapıyor."

Kyle omuz silkti. "Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum. Kağıt üzerinde dürüst bir adam olarak görüldüğünü söylüyorum ve bu tür adamlar kızlarını kaçırıp öldürmezler. Hepsi bu. Ama burada bulmanız gereken bir şey varsa, onu bulmanıza yardım edeceğime inansanız iyi olur."

BÖLÜM 40

Van

Kyle ve ben, son kırk yılını ölmeyi umarak geçirmiş bir adamın kalıntılarından başka bir şey bulamadık. Minnesota eyaleti, resmi suçlamada bulunmadan önce Kind'ı kırk sekiz saat tutmamıza izin verdi. Karnımdaki mide bulandırıcı his, Comstock'un benim kötü bir karar vermişim gibi görünmemi sağlamak için liderliği üstlenmeme izin verdiğini doğruladı; daha da kötüsü, bunu bensiz yapamazdı. Kind's'a eski doktorun suçlu olduğundan emin bir şekilde girmiştim ve hak ettiğimi almıştım. Bu delikten çıkmanın tek yolu, geriye dönük olarak onu tutuklamayı haklı çıkaracak bir şeyler ortaya çıkarmaktı. Kabul etmek istemediğim bir çaresizlikle Rue'nun evine gittim.

Basın dışarıda kamp kurmuştu.

Bildiğim tüm kötü kelimeleri ve oracıkta uydurduğum birkaç tanesini kullanarak yemin ettim. Comstock ya Amber'ı teşhis ettiğimizi ya da eski doktoru tutukladığımızı sızdırmış olmalıydı. Belki ikisi de. Bu da kertenkelenin artık sadece bana karşı değil, kendi davasına karşı da çalıştığı anlamına geliyordu. Sadece bana duyduğu nefretten daha fazlası olmalı. Eğer kızların kaybolmasıyla bir bağlantısı varsa, Kind'ın tutuklanmasını ve benim de itibarımın sarsılmasını sağlamam onun için çifte vuruş olurdu.

Lanet olsun.

Havacı gözlüklerimi taktım ve Rue'nun ön kapısına doğru yürürken basına karşı kulaklarımı kapattım. En azından araba yoluna ve bahçesine saygı gösteriyorlardı. Çekilen fotoğrafların şakırtısı havayı yararak geçti, sorulan sorulardan bile daha yüksek sesle. Kapıyı çalarken Rue'nun ön penceresinden içeri baktım. Perdeleri açıktı ve görünürde yoktu, bu da evdeyse yatak odasında ya da banyosunda saklandığı anlamına geliyordu. Yüzümü ön kapıya monte edilmiş kameraya yaklaştırdım ve usulca konuştum.

"Rue, ben Ajan Reed. Seninle konuşmam gerekiyor." Kilitlerin tıklanma sesiyle cevaplandım.

Kapıyı açan kadın neredeyse tanınmaz haldeydi. Griye dönmüştü. Teni, saç dipleri, gözlerinin akı, hepsi kül rengine dönmüştü.

"Beni ne kadar çabuk içeri alırsanız, o kadar az fotoğraf çekilir," dedim, onu vücudumla mümkün olduğunca koruyarak.

Kenara çekildi ve girmemi işaret etti. Arkamdan kilitleri kapatmaya zahmet etmedi.

"Nasılsın?"

Bir elini gevşek saçlarında gezdirdi. "Göründüğümünden biraz daha kötüyüm." "O kadar kötü mü?"

Bana zayıf bir gülümseme sundu. Bu bir şeydi.

"Görüş alanından çıkmanı istiyorum," dedim. "Bodrum katını mı yoksa yatak odanı mı tercih edersin? Çünkü bence banyo ikimiz için de çok küçük."

Kaşı kalktı. "Burayı nasıl düzenlediğimi biliyor muydun?"

"Sizin ben yaşasaydım evimi bu şekilde düzenlerdim."

Başını salladı ve yatak odasına doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. İkimiz de içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapattı. Yatak odası karanlıktı ve evin geri kalanı gibi sadeydi. Yatağının başucunda bir kitap bile yoktu. Dışarıda onca basın varken burada ne işi vardı?

"Size Ajan Steinbeck ile birlikte Lily ve Amber'ın kaybolduğu yerin yakınındaki ormanda bulduğumuz bir şeyi göstermek istiyorum."

Ben telefonumu çıkarırken, "komik," dedi.

Üzerinde siyah fil olan sarı bandajla çektiğim fotoğrafı aramak için kaydardım. "Neymiş o?"

"Steinbeck. Reed. Bazı insanlar Steinbeck okumayı sever. Anlıyor musun Bu mu?"

Alnım çatladı. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. "Sanırım bu Komik. Sana fotoğrafı gösterebilir miyim?" Telefonumu ona doğru tuttum. "Bunu tanıdın mı?"

Yüzü gerildi ve hemen ardından sanki uzun zamandır kayıp olan bir arkadaşının fotoğrafına bakıyormuş gibi gevşedi. Telefonumun kenarına dokunmak için uzandı.

"O gün bunu Lily'nin dizine yapıştırmıştım," dedi. "Sürekli derisini yüzüyordu. Dizlerinin yani. Onu ormanda bulduğunu mu söylemiştin? Tüm bunlardan sonra

zaman?"

"Ajan Steinbeck yaptı," dedim. "Yakındaki bir kulübede. Rue, Charles Kind'ın DNA'sının o gün ormanda bulunan tenis ayakkabılarında olması için bir neden var mı?"

Elini telefonumdan çekti. Elini saçlarının arasında gezdirmeden önce bir an titreyerek aramızda süzüldü. Bunun kendini yatıştırma hareketi mi yoksa garipliğe karşı genel bir tepki mi olduğunu bilmiyordum. "O yaz sık sık onların evindeydim. Dr. Kind her şeyi düzenli tutmayı severdi, bunu hatırlıyorum. Doktor olduğu için falan. Belki de onları o taşımıştır."

Tek bir seçirmesi ya da kayan bir bakışı bile yalan söylediğini göstermiyordu. Vücut dili sakın, neredeyse rüya gibiydi. Dr. Kind'dan korkmuyordu.

Kum saatimdeki kumlar tükeniyordu.

"Hipnoterapistimizle görüşmeyi hiç düşündünüz mü? Çocukluk anılarına erişim konusunda bir uzmanımız var. Kesin bir bilim olmaktan çok uzak ama çok iyi."

Rue aniden dikkatle bana odaklandı, yüzündeki tüm sis perdesi kalkmıştı. "Görmediğin şey ne?"

Kafa karıştırıcı bir an için davadan bahsettiğini düşündüm. Kendime sorduğum sorunun aynısıydı bu. Ama kanımın bileklerime baskı yapma şekli bana daha derin, daha savunmasız bir şey sorduğunu söyledi. Bana kendimi soruyordu. Gözlerimde, Veronica'ya, dişlek gülümsemeli kız kardeşime ne olmasına izin verdiğimi görebiliyor muydu? "Senin yaşadığın kadar kötü bir şey değil. Alışılmadık bir durumda büyüdüm. Ondan kaçmak zorundaydım. Zaman kadar eski bir hikaye."

Bu onun için yeterli olmayacaktı, bugün değil. "Ama hatırlamanın neye mal olduğunu biliyorsun, değil mi? En kötüsünü, gözünü alamadığın bir film gibi yeniden yaşamak zorunda kalmanın?"

Her şey girecek, Veronica.

çektim. ""

Kaşlarını çattı. "Ve hala bir hipnoterapistle gitmemi mi istiyorsun? Yumurtamdan geriye kalanları kırmamı mı istiyorsun?"

Bu bana annesinin onu çocukken nasıl tarif ettiğini hatırlattı. Bir yumurta kadar mutlu. "Diğer tarafta özgürlük olabilir," dedim. "Lily ve Amber'a ne olduğunu öğrenmemize yardımcı olabilir."

Neredeyse kendim de inanacaktım.

Kendine sarıldı. "Bunu düşüneceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Van

Rue'yu ziyaret ettiğim sırada Kyle üç kez aramıştı. Arabama binip, basının gözünden ve kulağından uzak bir yere gidene kadar bekledim ve onu ellerim serbest bir şekilde geri aradım. Selamlama zahmetine girmedi.

"Kind itiraf etti. Kızının kaçırıldığı gün bir hemşireyle birlikte Minneapolis Hilton'daymış. Hemşireyi bulduk. O da doğruladı. Sonrasında çok kötü olduğunu, hemşire yerine evde olsaydı bu olayın hiç yaşanmayacağını düşündüğünü söyledi. Faturaları saklamış. Gerçekten. Otel faturaları onda."

Dışarıdaki dünya yazlık ve aydınlıktı, o kadar açık ve özgürdü ki, biri zalimce öldürülmüş, onlarca yıldır hapsedilmiş iki çocuğun gerçekliğiyle taban tabana zıttı. "Onları gördün mü?"

"Onunla telefonu kapatır kapatmaz seni aradım. Onları bulacağını ve bana e-posta ile göndereceğini söyledi."

"Ona inanıyor

musun?" Bir

duraklama.

"İnanıyorum."

"Comstock'u

arayacağım." "Van-"

Adını duyan şeytan gibi, Comstock'un gelen çağrısı ekranımı aydınlattı. "Şu anda diğer hatta," dedim Kyle'ın yüzüne telefonu kapatmadan önce ve cevap verdim.

"Bu sefer çok derine iniyorsun, değil mi Reed?" Comstock alay etti. "Eski dostumuzun bundan hiç hoşlanacağını sanmıyorum. Hayır, kesinlikle onaylamazdı."

İçim burkuldu. Comstock'un bunu söyleyecek kadar alçalacağını düşünmemiştim.

Yanılmışım.

"Arkadaşımız Bart, ," dedi. "Bence karıştırdın, Reed. Kind'ın o gün için bir mazereti var ama bize söylediği bu değil. Bir hemşireyle yatıyormuş. İçeri girmeden önce biraz daha araştırma yapmalıydın, değil mi?"

Haberi önce Kyle'dan duyduğum için minnettardım, böylece hazırlanmak için sıcak bir saniyem olmuştu. "Ayakkabıdaki DNA onunla konuşmak için yeterli bir nedendi, yoksa arama emrini asla alamazdım," dedim. "Onu içeri alan sendin."

"Sen liderdin," dedi Comstock. "Evraklar bunu kanıtlıyor. Ayrıca, çocuğun o yaz Kind'ın evinde ne kadar çok kaldığını düşünersek, DNA ikinci derece kanıtlarla aynı mahallede bile yaşamıyor. Elinizdeki tek şey mazeret ve DNA'ydı. Adamınız Kind'ı serbest bırakmamız gerektiğini teyit etmek için aradı."

İçime bir ihanet iğnesi battı. "Kaminski?"

"Steinbeck," dedi.

O anki acı bir mayın gibi patladı ve damarlarıma zehir saçtı. Kyle bana ulaşamayınca Harry'yi aramış olmalı. Ya da belki de Harry ile başlamıştı. Önce beni denediğine dair elimde sadece Kyle'ın sözü vardı. BCA'nın adamları da tıpkı MPD'nin yaptığı gibi bana karşı dönüyorlardı. Burnumun kenarını ovuşturdum, eklemlerim ağrıyor, midem ekşiyordu.

"Görünüşe göre darbeni yanlış adama indirmişsin evlat," dedi Comstock. dedi.

Bart'ın bana "çocuk" dediğini bilemezdi. Ya da Belki de yapmıştır. "görünüyor ki," dedim, sakinlik için savaşılarak. Comstock'un doğrudan bir vuruş yaptığını anlamasına izin veremezdim. "Bırak onu."

"Çoktan yaptım."

Telefonu kapatırken duyduğum son şey Comstock'un keyifli kıkırdamasıydı.

BÖLÜM 42

Van

Marie Rodin ilk bodrum kapısının önünde duruyordu. Kıpkırmızı tırnakları badem biçimli bıçaklar gibiydi. Anahtarı kilide soktu. Kapıyı açtı. Başka tarafa bakamadım, ruhumu kurtarmak için değil. İçeridekine, acı verecek kadar ince zincirlenmiş ayak bileğine doğru çekildim. O ayak bileğinden yukarıya, Rodin'le birlikte barınakta kalan, kirli iç çamaşırı ve VeggieTales tişörtü giymiş, gözleri kapalı, gözbebekleri altlarında yarışan bir kıza. Ya kâbus görüyordu ya da bir çocuğun uykusu yapıyordu.

Senatör, "Bu gece çok kötüydünüz, anlıyorum," dedi.

Bağırarak için ağzımı açtığımda, sanki sırtımdaki dev bir ip çekilmiş gibi geriye doğru sarsılarak odadan, koridordan ve ön kapıdan dışarı çıktım. Bunun rahatlığıyla nefes alamadan bebeğin çığlıklarını duydum. Tekrar diğer eve dönmüştüm, bir döşeme tahtası sökülmuş ve ortaya bir delik çıkmıştı. Ama bebek çığlık atıyor olamazdı, çünkü ağzı gümüş koli bandıyla sıkıca kapatılmıştı. Bunu fark ettiğimde içgüdüsel bir hareketle komodinin üstünden silahımı alarak uyandım.

Yatağımdaydım. Dairemde. Yine de kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki midem bulanıyordu. Korkunç bir kabus sahnesinden diğerine sürüklenmek dayanılmazdı. Bunun benim hayal gücüm mü yoksa bir imgelem mi olduğunu bilmiyordum ama bunun tekrar olmasına izin veremezdim. *İzin veremezdim.*

Yataktan fırladım, uyurken giydiğim spor sutyeni ve iç çamaşırının üzerine bir kot pantolon ve tişört geçirdim ve kılıfımı taktım. Silahımı içine soktum ama rozetimi yerde bıraktım. Sonra telefonumu ve anahtarlarımı aldım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dışarı çıktım. Gecenin serin havası beni kendime getirmeliydi ama bunu istemedim. *Yatağına zincirlenmiş bir çocuk. Bacakları yanık izleriyle kaplıydı, morluklar*

Gömleğinin yukarı kalktığı yerden. Kimse ona yardım etmiyordu. Aceleyle arabama atladım ve senatörün evine gittim.

Bilmek zorundaydım.

Ve eğer biliyorsam, harekete geçmeliydim.

O üç adamla da böyle olmuştu, imgelemler beni uçurumun kenarına sürüklemişti. Onlara karşı bir dava oluşturmama yardım edecek Bart olmadan, hepsini kendi başıma durdurmak zorunda kalmıştım. O çocukları kurtarmak için senatörü durdurmam gerekecek miydi? İçimden bir ses, davadan, Comstock'un pisliklerinden, Çiftlik'teki geçmişe dönüşlerden ve Amber Kind'ın cesedini bulmamızdan önceki berbat uykudan dolayı bitkin düştüğümü fısıldadı. Aynı berraklık bana kendimi sakinleştirecek araçlara sahip olduğumu söyledi. Bart'ı kaybettikten sonraki haftalarda olduğumdan daha güçlüydim. Topraklanmıştım. Hayallerden ayrılmıştım.

Ancak müstehcen kâbuslar kafamın içinde yaşıyordu ve onlardan kurtulmanın tek yolu onları sürdüren canavarları durdurmaktı.

Rodin'in evinin üç ev aşağısındaki Toyota'mda otururken nefes nefese kaldığımı, sistemimin alarmda olduğunu fark ettim. Sokak lambalarından olabildiğince uzağa park etmişim ama yine de evi görebiliyordum. Nöbet tutarken hiç rahat hissetmedim. O evde neler oluyordu? Rodin çocuklarına işkence mi ediyordu? Bir pencereyi kırabilir, bodruma inebilir ve imgelemimde gördüğüm üç kapıyı kontrol edebilirdim. Senatör telefona ulaşmadan girip çıkmış olurum. Kocasının ya da çocuklarının tehlikede olduğunu fark edersem, ne yapacağıma karar . Eğer hepsi iyiye, yaşadıklarım gerçek imgelemler değil de kâbuslarsa, uykuya güvenebilirdim.

Kind'la olan görüşmeyi batırmıştım. Artık ne Kyle'a ne de Harry'ye güveniyordum. Sinirlerim tendon ve kemiğe sürtünen jiletli tel gibiydi ve derin bir dinlenmeye açtım.

Arabamın kapısını açtım, iç ışığı karanlık gecede endişe verici bir parlaklık yaratıyordu. Dışarı çıktım ve hızla kapattım, kendime lanet ettim; normal şartlar altında önce ışığı kapatmayı hatırlardım. Bir kedi gibi yumuşak adımlarla kaldırımdan aşağı indim. Senatörün peyzajının kenarındaki tabelalar bana güvenlik sisteminin kurulu olduğunu söylüyordu.

Hızlı olsaydım bunun bir önemi olmazdı.

Bilmek zorundaydım.

Çimenlerin üzerinde hafifçe yürüdüm, cıvalı çiğ damlaları küçük fenerler gibi en yakındaki sokak lambasını yansıtıyordu. Dr. McPherson'ın sınıfta tartıştığı vakasını düşündüm, katilin çiyde iz bırakmadığı için yakalandığı vakayı, ama o hikaye

bir suçluyla ilgiliydi. *Ben bir kanun uygulayıcıydım.* Uyanık mıydım ki? Evin yan tarafına doğru süzıldüm ve kendimi dikenli çalılar ile çift camlı bir pencerenin arasında sıkışmış buldum. Yüzümü cama dayadım, içeri bakabilmek için ellerimi yanaklarımın iki yanına bastırdım.

Diğer tarafta zemin model bir oturma odası vardı. Kahverengi kanepeler, taba rengi halı, şöminenin üzerinde fotoğraflar. Çok steril, sanki hiç ziyaret etmeyen bir aile için yalvarıyor gibiydi. Ama senatörün iki çocuğu vardı, ikisi de on bir yaşın altındaydı. Oyuncaklar neredeydi? Kitaplar? Yere serilmiş bilim projeleri?

Pencerede bir tıkırtı duydum ve gece boyunca bir polis sireninin çalmasıyla aynı bunun ben olduğumu anladım. Üst kattaki bir ışık yandı ve çimenlerin üzerine çatlak sarı bir parıltı yayıldı. Farkındalık beni tokatladı, sertçe. *Burada olduğumu biliyordu.* Kalbim boğazımda, arabama doğru koştu.

Ben kaldırımdan uzaklaşırken kırmızı ışıklar gece bulutlarının altında kan gibi titreşiyordu.

BÖLÜM 43

Van

Ertesi gün iş yerinde herkesin bana baktığını hissettim. Sanki alnımdan bir uzantı çıkmış gibi aval aval baktılar. Koridorda bana kahve ikram eden Kyle'ı irkiltecek şekilde ters ters baktım. Topuklarının üzerinde döndü, muhtemelen doğruca yeni en iyi arkadaşı Harry Steinbeck'e beni şikayet etmeye gidecekti. Muhtemelen beni BCA'dan nasıl atacaklarını bulmaya çalışıyorlardı, tıpkı MPD'den dirseklenererek atıldığım gibi.

Doğruca ofisime yürüdüm, başım eğik. Keşke içinde *daha fazla* çöp olsaydı. Benim hakkımda ne düşündüklerinin umurumda olmadığını onlara kanıtlayacaktım. Bilgisayarımın başına geçtim ve Charles Kind'la olanları tam olarak anlatan bir rapor yazdım ve Rue'yla yaptığım görüşmenin bir özetini ekledim.

Başka bir şey olmasa, evrak işlerim kusursuz olurdu.

Yazarken yorgun beynim dönüp duruyordu. Neyi kaçıırıyordum? İçimden bir ses, faili meçhul davanın anahtarının gözümün önünde sallanmakta olduğunu söylüyordu. Rue, Lily ve Amber o gün ormana girmişlerdi. Korkunç bir şeyle karşılaşmışlardı, o kadar şok edici bir şeydi ki Rue'nun hafızasını yerinden oynatmıştı ama yine de açıklanamaz bir şekilde serbest kalmasına izin verilmişti. Lily ve Amber doğrudan kulübeye getirilmişlerdi. Kızları kaçıran kişi ya da kişiler onlara orada saldırmayı mı planlamışlardı, yoksa plan her zaman onları ormandan çıkarmak mıydı ve eğer öyleyse neden kulübede durmuşlardı? Kaçıran kişi tanıdık biri miydi yoksa bir yabancı mı? Bu davayla ilgili hiçbir şey akla yatkın değildi.

Kapının çalınması beni sıçrattı.

Chandler kafasını içeri soktu. Kızgın bir başparmağa benziyordu. "Kind'ı duydum. Ne oluyor Reed?"

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim bulanık, düşüncelerim yavaştı. Chandler son birkaç gün içinde ikinci kez ofisime geliyordu. Giyotin bıçağı hazırlanıyordu.

"Bu iş için iyi olduğunu sanıyordum," dedim. "Değilmiş."

Chandler kendisine bir özür borçlu olduğunu düşünüyorsa, başka bir yere bakması gerekirdi.

Yüzünü buruşturdu. "Bir gün izin almanı istiyorum. Kafanı ."

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmışım. "Çözümüne çok yakınım," dedim, sesim çok yüksek çıkıyordu. "Bunu hissediyorum."

"Sormuyordum." Başı kapı aralığımdan kayboldu. Kapı tıkırdayarak kapandı.

Daha önce hiç mola vermem emredilmemişti. Çok kızmıştım.

Bir yanım Chandler'ın doğru kararı verdiğini anlasa da Chandler'ı şikâyet edebileceğim kişilerin zihnindeki listesini hızla gözden geçirdim. Bugün için planladığım görüşmeleri gösterişsiz bir şekilde gerçekleştirmeyi düşündüm ama bu Chandler'a geri dönerse BCA'da işim biterdi. Sonunda, kariyerimi daha da dibe batırmayacak tek seçenek sabahı barınakta geçirmektir. İç çektim. *Peki.* Nerede olduğuma dair bir iz bırakacak kadar uzun süre kalacaktım ama tüm dosyaları eve getirecektim, böylece işe dönmeme izin verilene kadar onları inceleyebilecektim.

Kaçırdığım şeyi bul.

Bilgisayarımı kapattım, sırt çantamı Taken Ones dosyalarıyla doldurdum ve hışımla kapımdan çıktım. Kapıyı çalmak üzereymiş gibi elini kaldırmış, dışarıda duran Harry'ye çarpıyordum. Arabama giderken ona omuz attım.

Hayvan barınağının keskin kokuları beni rahatlattı.

"Hey, Van!" diye seslendi biri ön masanın arkasından. Şöyle bir baktım. Planım başka bir insanla konuşmadan işe gitmekti ama karşımda güneş ışığı gibi görünen ve konuşmak isteyen barista ve yoga öğretmeni duruyordu.

"Hey sen, Alexis," dedim, yine görünmez insanları düşünerek, bizi izleyenleri, biz kayıtsızca günümüze devam ederken hareketlerimizi ölçenleri. Bu konuyu tekrar ele almam gerekecekti. "Nasılsın?"

Gülümsedi. Çok tatlıydı. Eminim lisedeyken popülerdi. Ponpon kız popülerliği değil, herkesin arkadaşı olan çiftçi kız popülerliği.

"Güzel," dedi, hâlâ gülümseyerek.

Bu kadar açık ve mutlu olmak nasıl bir şey olmalı? Bu yabancı bir hayattı, tek bildiğim buydu. Cevap vermek yerine başımı salladım, duygusal kemerimi sıktım ve sallanan kapılardan içeri girdim. MacGuffin'in kuyruğu beni gördüğünde bas davul gibi gümbürdedi. Kafesinde iki kaka yığını vardı ve su kabının üstünde büyük sümük yığınları vardı. Barınakta hayvanlara iyi bakıyorlardı ama bu, bir köpeğin kendi sevgi dolu evine sahip olmasıyla aynı şey değildi.

"Ülkedeki en temiz ağılı kim ister?" Dört ayaklı yaratıklar için ayırdığım bir sesle sordum. MacGuffin'in kulübesine girdim ve kulaklarının arkasındaki tatlı noktayı kaşımak için diz çöktüm. Kuyruğunun gümbürtüsü tehlikeli bir hıza ulaştı. Kabullenışı ağlama isteği uyandırdı bende. "Şu noktayı işaretle, haksız mıyım?"

Onu güzelce sevdikten sonra güneşli bir günde dışarı çıkardım ve tuvaletini yapabilmesi için kafesin etrafında gezdirdim. Topallaması yorulduğunu gösterene kadar biraz top bile oynadık. Onu içeri geri götürdüm ve hayatımda dokunduğum tüm banyolardan daha temiz bir şekilde temizlerken onu kafesinin dışında sabitledim. Daha sonra, bağışlanan köpek oyuncakları kutusundan seveceğini düşündüğüm düğümlü bir ip ve bir çiğneme kemiği seçtim ve bunları gecenin ilerleyen saatlerinde kullanmak üzere temiz yatağının yanına yerleştirdim. Sonra onu banyo yaptırmak için tekrar dışarı çıkardım. Barınağın iç mekânında özel bir banyo bölümü vardı ama bugünkü gibi sıcak günlerde hayvanları dışarı çıkarmamıza izin veriliyordu. O sıcak, temiz güneş ıslak tüylerine çok iyi gelecekti. Onu sabunladım, duruladım ve sonra Chihuahua büyüklüğündeki gevşek tüy yığınına fırçaladım. Son olarak tırnaklarını kestim, gözlerinin temiz olduğundan emin oldum ve ona sıkıca sarıldım, sabit kalbi benimkinin yanında atıyordu.

Sonra ıslak köpek gibi kokardım.

Bu gerçekten sorunlarımın en küçüğüydü.

"Sen gerçekten iyi bir çocuksun MacGuffin," diye fısıldadım ıslak tüylerine. "Tüm dünyadaki en iyi köpek. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

İnleyip beni dürtünceye kadar böyle kaldık. Sanırım kafesine yerleştirdiğim oyuncaklara ulaşmak istiyordu. Onu içeri götürüyordum ki Amber Kind'ın keşfedildiği gece bana patronluk taslamaya çalışan kadın dışarı fırladı.

MacGuffin'e baktı. "Kesinlikle mutlu görünüyor," dedi neşeyle. Bu kez barınağa uygun giysiler giymişti; yırtık pırtık bir eşofman altı, soluk bir Johnny Cash tişörtü.

Geçen gün onu çok çabuk yargılamış olabilirim. İş tehlikesi. "Kesinlikle öyle," dedim.

Koklaması için elini uzattı. "Umarım yakında evlat edinilir. Birkaç gün önce o kadın ve çocuklarına gösterdiğim kanişi biliyor musun? Evlat edinildi."

Biri beni çimdiklemiş gibi bir şey hissettim. Rodin ve çocuklarının barınağı ziyaret ettiğini kesinlikle hatırlıyordum. "Onu gösterdiğin kadın tarafından mı?" Dün gece senatörün evinde köpek sesi duymamıştım.

"Hayır." MacGuffin avucunu kocaman, salyalı bir şekilde yalarken gülümsedi. "Başka biri. Bir erkek. O kadın geri geldi ama. Eyalet senatörü olduğunu biliyor muydun?"

Taş gibi hareketsiz kaldım.

"Yapmadım," dedi. "O ve çocuklarının fino köpeği kontrol ettiği gece değil, her neyse. Ama bugün döndü. Adı Marie Rodin. Pitty'lerden birini evlat edinmiş. Bir bekçi köpeğine ihtiyacı olduğunu söyledi. Mantıklı sanırım. Onunki gibi bir işi olan birinin peşine her zaman takipçiler takılıyordur."

"Muhtemelen," dedim. Rodin dün gece evinin önünde birinin olduğunu biliyordu ve polisleri aramıştı. Yakalanmadığım için şanslıydım.

"Hey, ne iş?"

Bir anda orada daha fazla kalmaya dayanamadım. MacGuffin'in tasmaşını ona uzattım ve doğruca barınaktan çıktım.

BÖLÜM 44

Van

Kyle kafasını ofisime soktu. "Rue ve Lily Larsen'in babası şehirde."

Sarsılarak kendime geldim. Dün gece sadece aralıklarla uyuduğum düşünülürse bu hiç de küçük bir başarı değildi. Bu, iyi bir uyku çekmeyeli resmi olarak çok uzun zaman olduğu anlamına geliyordu ama gerçekliğe bağlı kalabilmemin tek yolu o kâbuslara geri dönmediğimden emin olmaktı.

"Nereye?" Ben sordum.

Kyle da pek uyumamış gibi görünüyordu. Ayrıca beni patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi izliyordu. Bir suçluluk dalgası hissettim ama kendimi bir arada tutmak istiyorsam bir şey daha yapamazdım.

"Saint Paul Depot'un aşağısında bir otel. Trackside Inn. Yardım hattını aradı. Haberleri gördüğünü ve konuşmak istediğini söyledi."

Yardım hattını dün sığınaktan ayrıldıktan sonra, sekiz saatlik "serinleme" sürem bittikten sonra kurmuştum. Madem Comstock ağzındaki baklayı çıkarmıştı, bari onları toplayalım diye düşündüm, her ne kadar yardım hattı aracılığıyla işe yarar bilgi toplamak kum fırtınasında çil aramak gibi bir şey olsa da. Yardım hattının kurulmasından bu yana geçen on iki saat içinde yüzden fazla ipucu elde etmiştik. Amber ve Lily'yi yakın zamanda markette ya da yerel bir kreşte gören ama onların hâlâ çocuk olduklarında ısrar eden insanlar. Kızının anaokulu öğretmeninin büyümüş Lily Larsen olduğundan emin olan bir adam. Amber'ı öldüren kişi olduğunu iddia eden birkaç adam.

Nüfusun geniş bir kesimi garip bir şekilde trajediyle ilişkilendirilmeye hevesliydi. Belki de nasıl bağlantı kuracaklarını bildikleri tek yol buydu. Her durumda, her ipucunu takip etmek zorundaydık. Tam da bu amaçla bazı yüzücüleri getirmiştik.

Kyle'dan geçti. Yasal olduğuna inandığı her şeyi bana iletirdi.

"Bugün uğrayıp Bay Larsen'i göreceğim," dedim. "Görüşme listesindeki diğer kişilerden ne haber?"

Kyle, Village Lake Huzurevi'nde kalan kayıtlı seks suçlusu Donald Tucker ile konuşmamı ayarlamıştı. Leech Lake polisinin -ya da en azından Bauman'ın- kızları kaçırdığından emin olduğu kişi oydu. Son duyduğuma göre Kyle hâlâ Bruce Anthony'nin izini sürmeye çalışıyordu, 1980'lerde Çarşamba hariç her yerde sorgulanmış ve temiz bulunmuştu. Ayrıca Jacob Peters'a da ulaşmaya çalışıyordu. Rue'nun sınıf arkadaşı ve aşık olduğu iddia edilen kişi kaçırıldığında sekiz yaşındaydı. Bir de Schwan's'ın adamı vardı, bildiğimiz kadarıyla yanlış zamanda yanlış yerde bulunup işini yapmaktan başka olayla hiçbir bağlantısı yoktu.

"Bruce Anthony öldü," dedi Kyle kesin bir ifadeyle. "On yıl önce kalp krizi geçirdi. Schwan's'ın adamı, nam-ı diğer Bill Briston, burası ile Leech Lake arasındaki Walmart'ta tezgâhtarlık yapıyor. İstedığınız zaman uğrayabileceğinizi söyledi." Kyle'in ağzı kıvrıldı. "Sorduğum şeyin önemini anladığımı sanmıyorum. Sesi oldukça yaşlı geliyordu."

"Teşekkürler," dedim. "On dakika içinde çıkıyorum. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ben mi?"

Aramızdaki gerginlik hissediliyordu ama Kyle başını salladı. "Bırakayım da Bir şey çıkarsa haberin olsun."

Boğazım . Bir özür, "Steinbeck'e yüzüstü düştüğünü söylediğim için özür dilerim" demesini mi bekliyordum? Ya da belki de bize neye mal olduğumu nasıl onaracağımı göstermesi için çaresizdim.

Asla bilemezdim.

O gider gitmez, Trackside Inn'e gittim.

Şehrin köhne bir bölgesinde, tren raylarının yanında yer alan motel, adının hakkını veriyordu. Harap bir yapıydı, sadece birkaç oda ve bir ofisten ibaretti. Eğer bir koku olsaydı, sigara ve kuru cilt kokusu olurdu.

Rue ve Lily'nin babası ve Rita'nın eski kocası olan Rolf Larsen, kapıyı açtığında sanki bir oyuncu seçme yarışmasından fırlamış gibiydi.

Eski Batı'nın altın arayıcısı. Ufak tefek, beyaz saçlı, tohuma dönmüş bir karahindibaydı ve içkiden şişmiş burnu yüzüne tehlikeli bir şekilde yapışmıştı. Ellerini yıkıyormuş gibi birbirine sürtmek gibi gergin bir hareketi vardı.

Rozetimi kaldırdım. "Ajan Reed. Bay Rolf Larsen?"

"Evet, o benim. Dışarıda da konuşabilirim, çünkü odam hakkında yazılacak pek bir şey yok."

Arkasından baktım. Biri yapılmamış, diğeri iğne gibi düzgün, yatak örtüsü ve duvarları aynı ince kartondan yapılmış gibi görünen iki orta boy yatak. Uyunmamış yatakta basit siyah bir spor çantası vardı. İçinde muhtemelen sahip olduğu her şey vardı. Anlatılanlara göre Rolf Larsen hayatını yollarda geçiriyordu.

"Önden buyurun," dedim ve çıkabilmesi için kenara çekildim.

Kapıyı arkasından kilitledi. Motel o kadar eskiydi ki gerçek bir metal anahtar gerekiyordu. Yakındaki iki yıpranmış perdeli çim sandalyeye doğru ilerledik. En uzaktakini aldı, yanında sigara izmaritleriyle dolu bir bira şişesi vardı. Gömleğinin cebinden bir paket Camel straight çıkardı, sonra birini seçip yaktı, hepsi tek bir akıcı hareketle.

Ben diğer sandalyeye oturdum. Çoğunu pasın bir arada tuttuğu, çeşitli modellerde bir düzine arabanın bulunduğu bir otoparkla karşı karşıyaydık. Yakındaki demiryolunun iniltileri ve feryatları düzensiz bir senfoni sunuyordu. Onun gibi bir demiryolcunun artık bu sesleri duyup duymadığını ya da duyuyorsa bile rahatlatıcı bulup bulmadığını merak .

Larsen sigarasından derin bir nefes çekti. "Haberlerde gördüm," dedi. "Amber Kind'ı bulmaları hakkında. Amber', değil mi?"

Henüz resmi olarak ismi açıklanmamış olsa da, "birisi" Dr. Kind'ın tutuklandığını sızdırmış ve gerisini basın halletmişti. Bu da demek oluyordu ki - Minneapolis Polisi henüz bu konuda bir açıklama yapmamış olsa da - Amber'ın kimliği ve korkunç ölüm şekli şu anda Minnesota'daki en kötü saklanan sırlardı. Başka bir deyişle, teyit ettiğim için başım belaya girmeyecekti ve bu adamın bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Amber Kind'dı."

Sigarasını emdi, bir nefeste bir santim kül oluşturdu, yüzü acılı görünüyordu. "Ya benim Lily'm?"

Bu sözler ona pahalıya patlamıştı. Ve "benim" kelimesini kullanması beni şaşırttı. Rolf Larsen, Rue on sekiz yaşına gelene kadar ödediği hacizli maaşlar dışında

Beleşçi Baba kategorisinde altın madalya kazanmıştı. "Hiçbir şey duymadık," dedim.

Gözleri bana dikildi, umutla parlıyordu. "Yani hayatta olabilir mi? Hâlâ hayatta mı?"

Tekleyen, balık rengi bir Honda Civic'in otoparkın en ucuna yanaşmasını izledim. Şoförü güneş gözlüklerinin üzerinden beni inceledikten sonra geri çekildi. "Kızlar kaybolduğunda neredeydin?"

Rolf bir nefes daha çekti. "Demiryolunda çalışıyorum," dedi. "Başboş gezen bir adam hakkında milyonlarca şarkı var, ama benim kadar kendini işine biri hiç olmadı. Hiçbir şey için hareketsiz kalamam."

Cevap vermesi için ona zaman tanıdım.

Birkaç saniye sürdü ve sonra: "O gün nerede olduğumu tam olarak söyleyemem ama Minnesota'da olmadığımı biliyorum."

Not defterimi çıkardım. "Tanıklarınız var mı?"

Sigarasını kahverengi bira şişesinin içine attı ve hemen aynı hareketle bir tane daha yaktı. "Kesin bir şey söyleyemem."

Henüz hiçbir şey yazmamıştım. "Bunun kulağa nasıl geldiğini bilmelisin."

Yanan kâğıtların çıtırtısı aramızdaki boşluğu doldurdu. "Gerçeği söylemekten başka bir şey yapamam," dedi.

İkimiz de bir dakika boyunca bununla oturduk. Dürüst olduğuna inanıyordum. Ayrıca bunu kanıtlamak için çok fazla ayak işi gerekeceğine de inanıyordum.

"Rue'yu görüyor musun?" diye sordu, sesi kısıktı.

Bir böcek kaldırımda sürünerek sarhoş bir yol açtı. İkimiz de onu izledik. "Ben izledim," dedim.

"Nasıl görünüyor?"

Bir dakika boyunca bunun üzerinde düşündüm. "İyi değil," dedim sonunda. Daha fazlasını istiyorsa, ona kendisi sormak zorundaydı.

"Bir hafta boyunca burada olacağım," dedi. "O kadar uzun süre hareketsiz kalırsam derim kaşınacak ama bu sürenin hakkımda bilmen gerekenleri öğrenmen için yeterli olduğunu düşünüyorum."

Ayağa kalktım. "Seni bu konuda tutacağım."

Gözlerini gölgeleyerek bana baktı. "Sen de bir koşucusun. Bunu sende görebiliyorum. Bir yerde duruyor olabilirsin ama içinde kaçırıyorsun."

Herkes size kendiniz hakkında bir şeyler söylemek ister ama kimse kendini görmek istemez, gerçekten istemez. "Kızınız da benzer bir şey söylemişti."

Dedim ki.

Arabama doğru yürürken Kyle'a bir güncelleme mesajı attım.

Village Lake Huzurevi'nin, asgari düzeyde bakıma ihtiyaç duyan sakinleri barındıran bir destekli yaşam kanadı vardı. Donald Tucker da bu sakinlerden biriydi; bir bacağı sakat olduğu için tekerlekli sandalyeye bağımlı olan ama bunun dışında sağlık durumu orta derecede iyi olan bir adamdı. Hangi odada kaldığını sorduğumda, resepsiyon görevlisinin yüzündeki hoşnutsuzluk belli oluyordu, ancak burnunu ovuşturarak bunu örtecek kadar profesyoneldi.

"311'de. Seni bekliyor." Başımı salladım.

"Hiç ayrılır mı?"

Omuz silkti. "İsterse yapabilir. Burası bir hapisane değil. Tekerlekli sandalye yüzünden fazla uzağa gidemez."

"Bir arkadaşınız onu dışarı çıkarabilir mi?"

Evrak işlerine dönmeden önce, "Eğer ," dedi.

Tucker'ın odasına girdiğimde ilk fark ettiğim şey koku oldu. Şimdiye kadar tüm bina endüstriyel temizleyiciler ve bebek pudrası gibi kokuyordu, mide bulandırıcı bir kombinasyon, ama Tucker'ın odası dönmek üzere olan et kokuyordu. Burnumdan nefes almak zorunda kalmamak için ağzımı açık tuttum.

"Donald Tucker?" Yatağının yanındaki tekerlekli sandalyede oturmuş, profilden televizyon izliyordu. "Ben Ajan Reed. Size birkaç soru sormak için buradayım. Anladığım kadarıyla beni bekliyormuşsunuz."

Yüzünün yan tarafı seğirdi ama bana doğru dönmek için reklama kadar bekledi. Bir güç hareketi. İyi, diye düşündüm, kanım kaynıyordu. Kavgaya etmek .

Oturuyor olmasına rağmen uzun boylu bir adam olduğu belliydi. Yaş onu eritmiş, boyunu, kucağına ulaşana kadar gittikçe genişleyen gevşek rulolara dönüştürmüştü. Televizyonu sessize aldığı anda göğsüme doğru fırlayan küçük siyah gözleri ve kalkık burnuyla yüzünde de domuzumsu bir şeyler vardı. Tekerlekli sandalyesini bana doğru çevirdi. Kyle, Tucker'ın yürüyebileceğini söylemişti ama personel onu sandalyeyle taşımanın daha kolay olduğunu söyledi.

"Kaçırılan kızlardan birini bulduklarını duydum," dedi bana doğru yuvarlanırken. "Çok memnun oldum." Sarı dişleri görünüyordu.

bir gülümseme olduğuna inanıyordu.

O seviyede bir ilişki kurmazdım. "23 Temmuz 1980'de neredeydiniz?"

Cevap vermekte ağırdan aldı, sandalyesini bir metre ötede durdurdu.

"Ya bunu biliyorsun ya da aptalsın ve her iki durumda da cevap vermemin bir anlamı yok. Saçların kesinlikle çok güzel, bebeğim. Bu renkte mi ağarttın?"

"Leech Lake'in özel eğitim çocuklarının yaz kampı için otobüs kullanıyordun," dedim, sesim alçak ve eşitti, sorusunu ve bana verdiği ürpertiği görmezden . "Sabah dokuzdan akşam beşe kadar ya ailelerin, ya öğretmenlerin ya da patronunuzun gözünün önündeydiniz."

Memur Bauman ve Schmidt, Tucker'ın mazeretinin tartışılmaz olduğunu anladıklarında işler ters gitmiş olmalı. Yine de kaçırıldıktan sonra haftalarca onu izlemişler. Normal rutininden hiç sapmamıştı. Eğer Tucker o kızları kaçırıp sakladıysa, ki kaçırın kişi en azından Amber'ı kaçırmıştı, aynı anda iki yerde birden bulunabilen bir büyücüydü.

Yine de bunca yıl sonra bile Bauman Tucker'ın kokusunu alamamıştı. Bunun ona nelere mal olacağını merak ediyordum. Kolluk kuvvetleri de diğer işler gibiydi. Bazı çalışanlar harikaydı, çoğu iyiydi ve bir kısmı da berbattı. Aradaki en büyük fark, kötü ya da vasat bir polisin, örneğin yerel Dairy Queen'deki vasat altı bir kasiyerden çok daha fazla insana zarar verebilmesiydi.

Tucker'ın nerede olduğunu anlatmaya devam ettim. "23 Temmuz'da kurbanını ya araba kullandığın öğrenciler arasından çoktan seçmiştin ya da seçmenin eşiğindeydin. Onu taciz etmen altı haftanı daha aldı." Her kelimeyi duyduğundan emin olmak için öne doğru eğildim, ancak onun kokusu öğürmek istememe neden oldu. "Ama hedefini seçerken çok kötü bir iş yaptın, çünkü o cesur küçük kız ilk fırsatta seni ele verdi. Stillwater'da bir yıl hapis yattın."

Tucker'ın ağzı çirkinleşti. "Ben cezamı çektim. Saklayacak bir şeyim yok." Göz kapaklarının altından bana bakmak için çenesini eğdi, aniden sinsileşti. "Ama sana yardım edebilirim, güzel kız. Hatta diğerini bile kurtarabilirim. Bir çocuk hırsızının aklının nasıl çalıştığını bilirim. Sana anlatabileceğim *sırlarım* var."

Ben geri adım attım ama o sandalyesini öne doğru yuvarladı, aramızda bir adımdan fazla mesafe kalmamıştı. Kadavrayı andıran kokusundan geri çekilmemek için tüm kontrolümü kaybettim. "O ikisini nasıl ve neden seçtiğini sana anlatabilirim," diye devam etti. "Onlara ne *yaptığını* sana anlatabilirim." Tucker vücudunu

sandalyeye oturdu, omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı ve koku inanılmaz derecede arttı. Umarım yardımcıları onun altını düzensiz olarak değiştiriyorlardır.

Blöf yapıyordu, bu çok açıktı, travma pastasından kendi almaya çalışıyor, bunun ona şöhret ya da kurtuluş kazandıracağını umuyordu. İçeriden bilgi sahibi olmadığına emindim. Yine de sormak zorundaydım. "Onları nereye götürdü?" Kıkırdadı. "Başlangıç olarak, saklanacağı yeri keşfetmiş olmalı.

Kimse bir stratejisi olmadan iki kız almaz. Birini sessiz tutabilirsin. İkincisinin bir plana ihtiyacı vardır."

Kafa deriminde karıncalar geziniyordu. Bu canavar , çocuklarla etkileşime geçmek için *para alıyordu*. "Onları kim aldı?"

Dik oturdu, boncuk gözleri parlıyordu. "Peki, şimdi, bunu benden çıkarmak için birkaç ziyaret gerekecek. Hatta bir kamera ekibi getirmek isteyebilirsiniz. Ben çocuk hırsız olarak hatırlanmayacağım. O son kıızı eve getiren adam olarak hatırlanacağım. Sadece bekle. İnsanlar sonunda beni gerçekte kim olduğumu görecekler."

Onun seviyesine kadar eğildim, öfke diğer duyularımı bir kenara itti. Başparmaklarımın her birini dirseklerinin hemen üstündeki hassas noktaya sapladım ve yüzümü salya sümük, tıraşsız pasta deliğinin hemen yanına ittim. "Şu anda seni gayet iyi görüyorum," diye hırladım. "İşe yaramaz bir pisliksin, çocukları avlayacak kadar zayıfsın. Senin için kurtuluş yok." Başparmaklarımı daha derine doğru büküm. "Bu dünyayı ne kadar çabuk terk edersen, hepimiz için o kadar iyi olur."

Çenesi sallanıyordu. "Ama kimin yaptığını biliyorum!"

"Hayır, bilmiyorsun," dedim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Hiç arkadaşın yok. Ailen yok. Tek bildiğin kendi karanlık zihin hapishanesi."

Başparmaklarımı serbest bıraktım. Bıraktıkları beyaz lekeler hızla tatmin edici bir kırmızıya dönüştü. Ön kapıdan çıkmadan önce morarmış olacaklarından şüpheleniyordum. Tabancamı gördüğünden emin olmak için ceketimin iç cebinden bir kartvizit çıkardım. Kartı kucağına bıraktım. "Ama aklına yararlı bir şey gelirse, beni ara. Bilin ki gelen ben olacağım. Her seferinde."

BÖLÜM 45

Van

Son gelişmelerle ilgili olarak Kyle'ı aradığımda, Jacob Peters'a hâlâ ulaşamadığını söyledi. Bu çağda radarın altında uçmak garip bir şeydi, ama ben bunu belirtemeden Kyle, Jacob'ın arkadaşlarıyla Kanada'da bir balık avı gezisinde olduğunu açıkladı. Cep telefonları çekmiyormuş. Ailesine onunla acilen konuşmamız gerektiği söylenmişti ve Kyle'a Jacob'la bağlantıya geçer geçmez arayacakları konusunda güvence verdiler. Yapılabilecek en iyi şey buydu.

Bir sonraki durağım Eden Prairie Walmart'tı ama önce 1960'lardan kalma, tek katlı tuğla bir sığınak olan Leech Lake İlköğretim Okulu'nun önünden geçtim. İnşa edildiğinden beri hiç yenilenmemiş gibi görünüyordu. Amber, Rue ve Lily, yıllar boyunca binlerce başka çocuk gibi bu kapıdan içeri girmişlerdi. Amber ve Lily'yi kalabalıktan ayıran neydi? Kim izliyordu? Bina sır vermeyince, Elm Sokağı çıkmaz sokağına varana kadar polis dükkânının, eczanenin ve bir dizi ara sokağın yanından geçtim.

O kızların neden bu yerde olduğu, buranın neden burası olduğuyla bağlantılıydı. Her şeye rağmen, o gün Hayalet Dere'de yüzmeye karar vermeleri spontane bir karardı. Aileleri dışında kimsenin bundan haberi yoktu. Elbette, merkezi klimanın yaygın olmadığı sıcak bir yaz gününde, kızların dışarıda oynayacaklarını tahmin etmek yanlış olmazdı. Yine de bu üçü ve o günle ilgili bir şeyler olmalıydı.

Orman. Kasaba.

Kötülüğün zaman içinde belirli bir yere musallat olmasını sağlayan nedir?

Walmart'a giderken soruyu kafamda evirip çevirdim. Biriyle röportaj yapmak için ideal bir yer değildi ama bunun uzun süreceğini düşünmemiştim. Bill Briston her zamanki Schwan's teslimat rotasını takip etmişti.

O gün, kızlar kaybolmadan önce ve sonra tüm duraklara tam zamanında gitmiş. Telefonla gelen ihbar dışında, ondan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Yine de notlar onu kimin ve ne zaman ihbar ettiği konusunda net değildi ve bu yüzden o, aşılması gereken bir "t" idi.

Bunaltıcı derecede açık bir gökyüzünün altındaki devasa otoparka park ettim ve sıcak bir duvarın içinden geçerek geniş kapılara doğru yürüdüm.

"Walmart'a hoş geldiniz, sizi bir yönlendirebilir miyim?"

Gülümseyen karşılayıcının mükemmel dişleri vardı. Takma dişler, kesinlikle. Gözlükleri 80'lerde atölye öğretmenlerinin tercih ettiği kare gözlüklerdendi ve gri saçları yaşlılık lekeleri olan kafatasının üzerine taranmıştı. İsim etiketinde BILL yazıyordu.

"Bay Briston?" Ben sordum. "Ben BCA ajanı Van Reed. Meslektaşım beni beklediğinizi söyledi."

"Evet, hanımefendi." Başını salladı ve omzumun üzerinden baktı. "Walmart'a hoş geldiniz! Alışveriş arabası bulmanıza yardım edebilir miyim?"

İçeri giren siyah giyimli bir çift genç kıs kıs güldü ve onu görmezden geldi.

Onlar geçene kadar bekledim. "Bay Briston, size 23 Temmuz 1980'le ilgili bir şey sorabilir miyim?"

"Oh evet." Minnesota aksanı hotdish kadar kalındı. "Korkunç bir gündü. Zavallı kızlar. Her çarşamba o caddede teslimat yapardım. Elm Sokağı. En iyi insanlar orada yaşırdı. Başlarına geleni hak etmediler." Gözlerini benden ayırmazken yüzü asıldı. "Walmart'a hoş geldiniz! Alışveriş arabası bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Bu kez onun hizmetlerine ihtiyaç vardı. Nefes nefese döndü ve "Keşke ekleyecek bir şeyim olsaydı. Sıradan bir gündü. Güneş sanki kötü bir şey olmayacakmış gibi parlıyordu."

"Polisin sizi neden sorguladığını biliyor musunuz?"

Seyrek saçlarını kaşıdı. "Hatırladığım kadarıyla hayır." Omzumun üzerinden baktı ve genişçe gülümsedi. Kurmalı bir oyuncak gibi kendini açıp kapamak yorucu olmalı. O selam vermeden önce elimi koluna koydum.

"Bu çok önemli," dedim.

Belli ki görevlerini ihmal etmek ona acı veriyordu, ama benimle kaldı. "Sanırım biri beni ihbar etti. Orada olmamın şüpheli olduğunu söyledi. Bu konuda müdürümle bir toplantı yaptığımı hatırlıyorum. İkimiz de işini yapan bir adamda sıra dışı bir şey olmadığı konusunda hemfikir olduk. Fakat

Söz konusu çocuklar olunca, tedbirli olmak üzülmekten iyidir sanırım. Her şeyi kontrol etmek zorundayım. Arayan kişiye karşı kötü bir niyetim yok."

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Burnunu ovuşturdu. "O günlerde Larry Olsen adında bir adamla biraz rekabetim vardı. Görünüşe göre karısına biraz fazla baktığımı düşünüyordu. Bu konuda benimle yüzleşti. Ona güzel bir kadın olduğunu ama isterse bakmayı kesinlikle bırakacağımı söyledim." Bill bu anıya sanki iyi bir anıymış gibi gülümsedi. İki adamın bir kadın hakkında sanki bir gösteri midillisiymiş gibi konuşması tüylerimi diken diken ediyordu.

"Larry Olsen şimdi nerede?"

"Saint Mary Mezarlığı," dedi Bill gülümseyerek. "Altı ayak altında. Bilin bakalım bu raundu kim kazandı?"

Zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Tüm bunları raporuma ekledim ama burada fazla bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

BCA'ya döndüğümde yaptığım ilk şey Harry'nin laboratuvarına uğramak oldu. Kendime, benimle konuşmadan önce neden Comstock'u aradığını açıklamasını istemediğimi söyledim; birlikte çalışmamız gerekiyordu. Aramızdaki havanın temiz olması gerekiyordu. Yine de kapısını gereğinden biraz daha sert çarptım. En azından denedim. Lanet pnömatik sistemler istediğim dramatik etkiyi yaratmama engel oldu.

Harry çalıştırdığı mavi QIAgility makinesinden başını kaldırıp baktı. Bana bir uzay kuluçka makinesini hatırlattı. Okuma gözlüğü takıyordu. Gözlerini kısarak önce bana, sonra bilgisayar ekranına baktı. Olduğum yerde kaldım.

Bu kadar iyi kalpli ve yetenekli görünmesine rağmen bu kadar mesafeli olması canımı acıtıyordu. *Lütfen, Harry Steinbeck, benim takımında ol, diye düşündüm umutsuzca. Bunu tek başıma yapamam, artık yapamam.*

"Donald Tucker çıkmaz sokak," dedim onun yerine. "Sanırım Schwan'ın adamı ve Rolf Larsen ile aynı hikaye. Hâlâ Jacob Peters ile konuşmayı bekliyorum. Bu sefer fazla ip kalmadı."

"Johnna toprak işini tamamladı," dedi Harry, robota tekrar bakmadan önce dizüstü bilgisayarının yanındaki not defterine bir şeyler yazarak. "Hepsi sahada yapıldı. İkinci bir yerden getirilen hiçbir şey yok."

"Başka bir çıkmaz sokak," dedim.

"Bir başka gerçek daha doğrulandı," diye düzeltti.

Ses tonundaki bir şey sözcükleri ortaya çıkardı. "Harry, Comstock'a Kind'ı bırakması gerektiğini söylemek için yanıma mı geldin?"

Bu sefer tüm dikkatini bana verdi. "Evet." Yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Çünkü Kind ne kadar erken serbest bırakılırsa herkes için o kadar iyi olur. Özellikle de senin için. Buraya hiç getirilmemeliydi." Sesi yumuşak ve derindi. "Senin için endişeleniyorum, Evangeline. Günlerdir iyi uyumamış gibi görünüyorsun."

Neredeyse onu günlerden yıllara diye düzelterek ama vazgeçtim. "

kemiren bir şey var," diye devam etti. Yüz ifadesi o kadar sempatik. "Bana anlatabilirsin, yardım etmek için elimden geleni yaparım ama seni davanın önüne koymayacağım. Charles Kind'ı tutuklayarak bir hata yaptınız. İşlerin daha da kötüye gitmemesi için ben devreye girdim."

Vücudum Kind'ı tutuklamayı hiç planlamadığımı söylemek için kendini zorladı, ama gerçek şu ki, Comstock orada zorlamasa bile yapmayacağımdan o kadar emin değildim. Derinlere dalmıştım. Ayrıca, Harry o kadar kararlı görünüyordu ki -güvenmeye başladığım bir şekilde- bunun yerine bu döküldü: "Senatör Marie Rodin'in çocuklarını ve muhtemelen kocasını istismar ettiğini düşünüyorum. Bunu bildiğim için uyuyamıyorum. Yetkim yok, kanıtım yok, önseziden başka bir şeyim yok."

Kalp atışlarımı duyabiliyor muydu? Kulaklarımın arasında gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Bart'la kapıyı böyle açmıştım, çaresizlik ve yorgunluktan. Bart sırrımın girişine kadar yürümüş ve on yıllık ortaklığımız boyunca orada kalmıştı. Bu kadarı yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi ve ben onu her gün özlüyordum. Harry ne yapacaktı? Söylediklerimi başkalarına mı anlatacaktı? Kapıyı mı çarpacaktı? Bart'ın yaptığı gibi kenara kadar yürüyüp diğer tarafa çok fazla düşmemi mi engelleyecekti? Ya da belki de sonuna kadar giderdi ve ben de sonunda başka birine tüm hikayeyi anlatabilirdim.

Çiftlikte denedim, kız kardeşlerimle ve hatta birkaç erkek kardeşimle kâbuslarım hakkında konuşmayı denedim.

İçlerinden biri Frank'e söyledi.

Gerçek imgelemler gördüğüme inandığını sanmıyorum ama çocuklarından herhangi birinin öne çıkmasından nefret ederdi. Hemen üçüncü cezasını ortaya attı. Frank buna "dışlama" diyordu. Görünürdeki en hafif kınamaydı: yumuşak renkli, elle boyanmış elbisenizi tamamen siyahla değiştiriyordunuz. Bu rengi giydiğiniz sürece görünmez sayılırdınız ve varlığınızı kabul eden herkes cezalandırılırdı.

Frank'in ruh haline bağlı olarak bir günden birkaç haftaya kadar sürebilen dışlanmanızın sonunda, tüm Aileyi bir çember halinde topladı ve herkes sizin hakkınızda hoşlanmadıkları bir şey söylemek zorunda kaldı. İşleri bittiğinde, ancak o zaman normal kıyafetlerinizi giymenize izin verilirdi.

İmgelemlerim yüzünden üç hafta boyunca dışlanmıştım.

Felç olmuş gibi hissediyordum, Harry'nin cevap vermesini bekliyordum.

"Anlıyorum," dedi sonunda. Sonra ironik bir şekilde gözlüklerini çıkardı. Bir göz kapağını ovuşturdu. "Leech Lake'ten dönerken Senatör Rodin'den ilk kez bahsettiğinizde onu araştırdım. İtibarının her şeyin üstünde olduğunu gördüm. Toplumunda, kilisesinde aktif, kamu hizmetinde kariyer yapmaktan bahsetmiyorum bile."

Ani melankoli dalgası beni neredeyse boğuyordu.

Harry gözlüğünü yüzüne geri taktı, sonra ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. Bunu günde kaç kez yaptığını merak ettim. Suyu kapattı. Ellerini kuruladı. "Yarın fonlarımızdan sorumlu yasa koyucuların çocukları için bir bilim atölyesi düzenliyorum," dedi, sesi sanki iki ayrı şeyden bahsediyormuşuz gibi rahattı. "Gösteri laboratuvarında olacak. Marie Rodin'in çocukları da katılacak."

Gözlerimin birdenbire ısındığını hissettim. "Bu ne zamandır planlanıyordu?" "Biraz son dakika gelişmesi oldu."

Bana inanıyor.

Ya da en azından çocukları getirip kendi gözleriyle görebilecek kadar bir şeyler biliyor olabileceğim ihtimalini düşünmüştü. Bu bir şeye değermi, değil mi? Öyle olmalıydı. Çünkü Rodin'in çocuklarını kurtaracaksak elimdeki tek şey buydu.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim çatallaşarak.

Bakışları yumuşadı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Başka tarafa baktı. Bir şey söylemek için çırpınıyor gibiydi. Sonunda başını salladı, ses tonu işle ilgiliydi. "Hazır buradayken size Tatlı Çay Katili'ni gördüğünü iddia eden tanığın e-postasını gösterebilir miyim?"

Demek Harry ve benim için böyle olacaktı: ne zaman gardımızı indirmeye başlasak, geçmişte işlediğim suçlar aramıza girecekti. Adil olan buydu sanırım. Daha iyisini hak etmediğim kesindi. Yine de içim içimi yiyordu.

"Elbette," dedim.

Başını salladı. Bilgisayar masasına doğru yürüdü. Bana uzattığı bir sayfa yazıcı kağıdıyla geri geldi. Taradım.

Sevgili Ajan Steinbeck:

Bir buçuk yıl önce intihar eden Lester Dunne hakkında yazıyorum. Sanırım ölü bulunduğu sabah ona kahve ve kahvaltılık sandviç götürmüştüm. Öldüğünü bilmiyordum. Sadece kapıyı açmadığını düşündüm. Hikayeyi daha sonra internette gördüm ve bir şey düşünmedim ama gerçek suçlarla ilgilenen bir arkadaşım olayla ilgili bir wiki olduğunu söyledi. Lester Dunne ve diğer bazı adamların gerçekten öldürüldüğünü ama kimsenin bunu kanıtlayamadığını söylüyor. İşte o zaman, siparişini getirdiğimde evinden çıkan birini gördüğümü hatırladım. Bir kadın. Gerçekten öldürüldüğünün doğru olması ihtimaline karşı bunu bildirmem gerektiğini düşündüm. Bu benim okul e-posta hesabımdan. Konuşmak istersen bana bu adresten e-posta atabilirsin.

İmzalanmamıştı. E-posta adresi horst009@umn.edu .idi

Başım dönüyordu ve bir an için bayılacağımdan korktum. "Güzel," dedim gözlerimi kâğıttan ayırmadan. "Taken Ones davasını kapatır kapatmaz onunla konuşmaya gideceğiz. Anlaştık mı?"

"Van?" Harry sesini yumuşatarak konuştu.

Yukarı baktım. Daha önce söylemek istediği her neyse yine dudaklarının kenarındaydı. Eğer nazik bir şeyse, buna katlanamazdım, bu yüzden ona kâğıdını geri uzattım.

"Bunu sonraya sakla," dedim, gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Gitmem gereken bir toplantı var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

Van

Bedenim uykuya hasret olmasına rağmen, Harry'nin laboratuvarından çıkarken garip bir şekilde hafif hissediyordum.

Tanığın beni gördüğü doğrulanmıştı. Zamanım tükeniyordu. Ancak e-posta bir şeyleri dürtmüş, tüm görünmez insanları tekrar düşünmemi sağlamıştı. Baristalar, gönüllüler, teslimatçılar, inşaat işçileri. Bizim görmediğimiz ama her şeyi gören insanlar. Erin Mason'ın, yani Alınanlar dosyasına post-it notu bırakan kadının bu konuda bir fikri olup olmadığını merak ettim. Bu düşünceyi olay odasına taşıdım.

Kyle, Johnna ve Deepty ile oradaydı.

"Toprak işlerin için teşekkürler, Johnna," dedim.

"Sorun değil," dedi. "Keşke daha faydalı bir şey bulsaydım."

Kyle'a döndüm. "Son zamanlarda sana karşı bu kadar kısa davrandığım için özür dilerim. Harika bir araştırma yapıyorsun ve biraz daha yapmanı istiyorum. Hâlâ iki noktanın -kaçırılma ve gömülme- neden seçildiğini anlamaya çalışıyorum. Her iki noktada ya da yakınlarında yapılmış herhangi bir çalışma var mı diye bakmanı istiyorum. Yeni kazılmış hendekler, inşa edilmiş binalar, dikilmiş direkler, suçlar işlenmeden hemen önce yapılmış herhangi bir şey. Ayrıca, Leech Lake'teki Elm Sokağı'nda yaşayanlar ve North Loop'un ikinci suç mahalline bitişik kısmında yaşayan ya da çalışan insanlar tarafından kullanılabilecek herhangi bir ev temizliği ya da sıhhi tesisat şirketi, bu tür işletmeler. Şüphelilerin yanı sıra tanıkların da peşindeyim, her iki yerde de iş yapmış olabilecek herkesin."

"Tamamdır," dedi Kyle. Yüzü gevşedi ve bana o bin dolarlık gülümsemesini gösterdi. Bunu görmeyeli birkaç gün olduğunu fark ettim. Daha iyisini yapardım.

"Yardım hattından iyi bir şey geldi mi?" Ben sordum.

Deepty gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "*National Enquirer* için bir makale yazmadığınız sürece olmaz," dedi. "Ama devam edeceğiz."

"Yapacağınızı biliyorum. Üçünüzün de yapacağını biliyorum. Siz iyi bir ekipsiniz."

Çoktan işlerinin başına dönmüşlerdi. Benim takımım. Elimdeyken tadını çıkaracaktım. Muhasebeye girerken bu sıcaklığı korudum. Erin Mason'ın kapısı açıktı, ben de kapıyı çaldım. "Bir dakikan var mı?"

Bana bakmak için yazmaya ara verdi. Aynı tel çerçeveli gözlükleri, düşük at kuyruğu ve sert ifadeyi takıyordu. Siyah balıkçı yakasıyla bana Steve Jobs'ı hatırlatıyordu.

"Ajan Reed," dedi sandalyesini bana doğru çevirerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Leech Lake ile ilgili birkaç soruya cevap verebileceğinizi umuyordum."

Önündeki sandalyeyi işaret etti, sonra parmaklarını birbirine geçirdi. "Elbette."

O tek bir kişiydi, tek bir bakış açısydı ve zaman anılarını renklendirmiş ya da silikleştirmiş olabilirdi, ama davanın bu noktasında alabileceğim her şeye ihtiyacım vardı.

Sandalyeye oturdum, not defterimi çıkardım ve açtım. "Kind'ların ya da Larsen'ların bir hizmetçisi var mıydı?"

"Larsen'ler kesinlikle yapmazdı ve Kind'ler kesinlikle yapardı, ama kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onların evine hiç gitmedim, hatırlayın."

"Sanırım Kind'lerin evlerinde çalışan başka işçiler ya da Elm Sokağı'nın o tarafında yapılan herhangi bir inşaat hakkında bilginiz yoktur?"

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirdi. "Özür dilerim."

"Carol Johnson'ı tanıyor musun? O gün Rue'yu bulan kadını?" Kyle Johnson'ı kontrol etmişti. Tertemiz bir kadındı ama bazen bu bile başlı başına bir uyarıydı.

Erin bir an için çenesine vurdu. "Kinds tarafından mı yaşıyordu? Gergin hanımefendi?"

Bu yalana izin verdim. "Onun hakkında söylentiler duydun mu?" Harry şu anda içini dışına çıkarıyor olabilirdi.

"Hayır," dedi. "Oradaki tek söylenti Bendy Man ile ilgiliydi."

Boğazım düğümlendi.

"Söylenenlere göre," diye devam etti, "kasabanın o tarafındaki ormana dadanmış. Çocukları şekerle kandırmaya çalışır, sonra da onları Stretch Armstrong gibi kollarına ve bacaklarına sararmış. Kanlarını emmeden önce onları boğarak öldürürmüş."

Güpegündüzdü, eyaletteki en güvenli binalardan birindeydim ve yine de bunu söyleme şekli kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Söylentilere inanıyor musun?"

"O zamanlar mı? Onlara şehrin o kısmından uzak duracak kadar inanmıştım. Kinds'ın Amber'ı bana getirmesine sevinmemin bir nedeni daha." Ürperdi. "Büyüyorsunuz ve daha iyi biliyorsunuz ama o eski hikayeler derinizin altında kalıyor."

"Olabilir," dedim başımı sallayarak. "O dönemden hatırlayabildiğiniz başka olağandışı bir şey var mı?"

Yanaklarını yumruklarının üzerine dayadı, en son geldiğimde yaptığı aynı gençlik hareketini yaptı. Eminim bunu yaptığının farkında bile değildi. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Jacob Peters hakkında bir şey biliyor musun?" Henüz konuşmadığım tek yaşayan şüpheliydi. Sorunun aciliyeti yoktu, bu yüzden cevabı beni hazırlıksız yakaladı.

"Ucube mi?" dedi.

Kalbim bir kez çarptı, sonra iki kat daha güçlü bir şekilde geri döndü. "Ucube mi?"

Kızarma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim. Bu nazik bir kelime değil. Benim değil, gerçekten değil. O zamanlar *kendine* böyle derdi. Korkusuzdu, kırılmazdı. Para için okuldan atlardı. İzlemek isteyen herkesten bir çeyreklik alırdı. "Ucubeyi uçarken görün" derdi. Muhtemelen bizden daha büyük çocuklar onu durdurmalıydı. O sadece ortaokul öğrencisiydi. Yine de hiç yaralanmadı, bildiğim kadarıyla. Neden onu soruyorsunuz?"

"Sadece t'lerimi çiziyor ve i'lerimi noktalıyorum," dedim, yüzüm sakın ve kanım soğuktu.

BÖLÜM 47

Rue

Rue babasının topallayarak arabasına dönüşünü izledi. Bu sabah geri dönen haber hortlakları, açlıktan ölmek üzere olan köpekler gibi bağıra çağıra sorular soruyor ve fotoğraflar çekiyorlardı. Umurunda değildi. Bloglarında reklam alanı satmak için ihtiyaç duydukları fotoğrafları almalarına izin verdi.

Parçalanmış bir hayat yaşadıktan sonra, biraz olsun kendine gelebilmişti.

Babası özür dilemişti ama hepsi bu değildi. Tüm hayatını onsuz geçirmişti. Aslında, otuz yıldır o adamı görmemişti. Yani bir yabancının özür dilemesi onu kırk iki yıldır hiç olmadığı kadar iyi hissettirmişti. Adamın ne için özür dilediğini bile bilmediğinden şüpheleniyordu. Ortaya çıkmıştı ve *Lily'yi onda görebiliyordu*. Yüzünde, gözlerinin çekikliğinde, ellerini Lily'nin her zaman yaptığı gibi birbirine sürtüşünde, o kiraz yüzüklü Pop'u taktığında bile.

Babasını görmek Rue'ya Lily'nin bir parçasını geri vermişti.

İlk kez, küçük kız kardeşinin hâlâ hayatta olabileceğini düşündü. Bu korkunç bir düşünceydi.

Yanılsa umudun ona neye mal olacağını biliyordu. Bu onu bir daha geri dönmek üzere derin uçlara savuracaktı. Ama şimdi elinde bu kadar büyük olan ne vardı? Korku. Rutin. Hiçbir şeyin kesinliği. En azından umut farklı bir şeydi, tüm boş günlerinden sonra yeni bir tat.

Telefonunu eline almadan önce kapıyı babasının arkasından kilitledi.

Numarayı ezberlemişti. Van cevap verdiğinde, "Hipnoterapiyi deneyeceğim. Yarından sonraki gün işten izinliyim."

Dağınık
utanç
İğrenç
Sarmalay
ıcılar *giysile*
r *KİRLİ KIZ*

Dairesi arabasından bile daha kötüydü. Biri Evangeline Reed için sağlık görevlilerini aramalıydı. Yine de mektuplarının tasnif edilmemiş olmasına sevinmişti. Yere eğildi ve mektupları karıştırdı. Tam adını buldu. Saklandığı yere dönmeden önce buzdolabının, dolaplarının ve dolaplarının, temiz olan banyosunun içine baktı.

Daha sonra kadın eve doğru tökezleyip doğruca yatağına yöneldiğinde, uzanmadan önce silahını ve telefonunu çıkaracak kadar durakladığında kalp atışları hoş bir şekilde hızlandı. Onun uyumasını izledi. Sanki biri onu sıcak demirlerle dürtüyormuş gibi seğiriyor ve inliyordu. Annesi insanların borçlarını rüyalarında ödediklerini söylemişti ve eğer bu doğruysa, Ajan Van Reed şeytana borçluydu.

Parayı almaya gelmesi adil olurdu.

Sıkıştığı yerin boyutları, kürek kemiklerinin göğüs kafesinin arkasında üst üste binmesi anlamına geliyordu ama bu pozisyonda bile rahatladığını hissedebiliyordu. Tüm sorunları ortadan kalkmak üzereydi.

Silahı yanında duruyordu. Bulunduğu dar alandan dışarı fırlayabilir, yeniden bir araya gelene kadar çatlaklar ve patlamalarla dışarı doğru genişleyebilir, silahını kapabilir ve onu kendi silahıyla vurarak öldürebilirdi. Meslektaşları gelip buranın halini gördüklerinde muhtemelen bunun bir intihar olduğunu düşüneceklerdi. Bu çok değerli olurdu, değil mi? Onu kendi silahıyla öldürmek. Ya da belki bayılana kadar onu boğabilir ve baygın bedenini eve getirebilirdi. Bir kızı nasıl kıracağını biliyordu. Zaman ve sabır isterdi ama hâlâ ikisine de sahip olduğuna inanıyordu.

Ona dokunduğunda kararını verecekti. Onun sıcaklığı ona rehber olacaktı.

Telefonu çaldığında, biraz sonra olacaklardan hoşnut bir şekilde ona doğru uzanıyordu.

Sinirleri ılık attı.

Kapattığına yemin etmişti. *Yemin.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

Van

Bir mesaj sesi uykunun puslu katmanlarına ulaştı ve beni kendime getirdi. Ağır bir kolumu salladım ve telefonumu kapıp yüzüme . Gözlerimi ovuşturdum. Göz kırptım.

Mesaj yok.

Kalbimin yerinden fırlaması için gereken sürede elimde silahımla ayağa kalkmıştım.

Bir telefon sesi duydum. Benimki değildi.

Gözlerimi tekrar yoğurdum, karanlığa alışmalarını, hangi şekillerin ve tümseklerin tehlike anlamına geldiğini bana söylemelerini istedim. Kanım sıcak bir şekilde pompalanıyor, beynimdeki son uykuyu da temizliyor ve gürültü beni uyandırdığında gördüğüm rüyanın net bir anısını da beraberinde getiriyordu. Frank Roth'la ilgiliydi. *Babamla ilgiliydi*. Bana doğru yürüyordu, yüzü bulanık ve suluydu ama giderek netleşiyordu.

Sırtımı duvara verip silahımı ileriye doğrultmaya dikkat ederek telefonumu düşürdüğüm yerden almak için eğildim. Işık düğmesine doğru eğilirken Harry'yi aramasını söyledim. Telefon çalarken ışığı yaktım.

Sersemlemiş bir ses cevap verdi. "Van

mı?" "Dairemde biri var," dedim.

"Geliyorum," dedi, sesi hemen uyarılmıştı. Telefonu bıraktım ve odayı temizlemeye başladım. Her yığına tekme atıyor, hayali seslere silahımı savuruyordum.

Ana oda boştu.

Sonra, dolaplarımı temizledim. Orada da yoktu.

Banyoda saklanıyor olmalı.

Kalbim gümbür gümbür atarken yavaşça ilerledim ve banyonun kapısını açtım. Oda tertemiz ve boştu. Tepemden gelen hayali bir sesle irkildim ve havalandırma kapağından yukarı baktım. Geçen haftaki olay yerindeki iki bina arasındaki boşluğu düşündüm. Bardaki adamı hatırladım, şapkalı, bıyıklı ve sakallı olan ve ortadan kaybolan adamı. Onları hatırlamak, şu anda hissettiklerimin aynısını bedenimde hissetmeme neden oldu. Lavabonun zerine tırmandım ve havalandırmanın içine bakmaya çalıştım. Aıların hepsi yanlıştı. İçeriye göremiyordum.

Ana odaya döndüm ve telefonumu buldum. Harry'yi aradım.

"Boş ver," dedim mide bulantısı dalgalarıyla savaşarak. Berrak rüyalarım sonunda gerekliğimi kırmış mıydı? Artık gerçek zamanda halüsinasyon mu görüyordum? "Bu bir kbustu. Dairem temiz."

"Emin misin?" diye sordu. Sesi endişeli geliyordu.

"Eminim. istekli olduğuın için teşekkürler." Telefonu kapattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Van

Ertesi gün hazırlanırken her sesten -pencereye çarpan bir dal, koridordaki ayak sesleri, buzdolabının uğultusu- irkildim. BCA'ya farklı bir yoldan gittim, diğer arabaların içindeki yüzleri inceledim, gözlerimi dikiz aynasına diktim. Takip ediliyor muydum? Harry'ye Marie Rodin'den bahsetmiştim. Bunu da onun yüzüne vuramazdım. Ona ya aklımdan geriye kalanları kaybettiğimi ya da tuhaf, kemiksiz bir yaratığın -Bendy Man'in- 1980'de Amber ve Lily'yi kaçırdığını ve şimdi beni takip ettiğini, havalandırma deliklerimde gizlendiğini söyleyemezdim. Çünkü ikisi de beni aynı yere götürecekti: doğrudan hücreye giriş bileti, sakın geçme.

Marie Rodin'in çocukları bugün BCA'yı geziyor olacaktı. Önce bu sorunu halledecektim. İş yerine girdim, park ettim, kafeteryadan iki fincan sade kahve aldım ve birini ofisime giderken içtim. Orada bilgisayarımı çalıştırdım ve ikinci fincanı yudumladım, binadaki en büyük, en parlak laboratuara doğru yürümeden önce elimin tersiyle ağzımı sildim.

Gösteri laboratuvarı.

Harry oradaydı, yanında Deepty ve Johnna vardı, üçü odadaki tek yetişkinlerdi. On bir çocuk Harry'nin her sözünü dinliyordu, ben içeri girdiğimde bana bakmadılar bile. Yasa koyucuların ebeveynleri ya davet edilmemişti ya da Chandler'ın daha fazla geyik yapabilmesi için başka bir kanattaydılar.

Çocuklar tahminimce altı ile on beş yaşları arasındaydı, boyları ve ırkları farklıydı. Marie Rodin'in çocukları tıpkı barınaktaki gibi görünüyordular, yaşlarına göre küçüktüler, sıcak bir sabah olmasına rağmen boğazlı kazak ve uzun pantolon giymişlerdi. Çökmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Küçük çocuk, bir oğlan, kız kardeşine sarılmıştı.

Onlara bakarken içimde bir öfke filizlendi. Harry yüz ifademi okumuş olacak ki elini kaldırdı. "Burada özel bir konuğumuz var, gerçek bir faili meçhul polis memuru. Ajan Reed, dinleyicilerimize ne iş yaptığınızı anlatabilir misiniz?"

Bir adım öne çıkarak, yüzleri bana kasvetli Viktorya dönemi bebeklerini hatırlatan Rodin çocuklarıyla doğrudan konuştum. "Kötü insanların adalete teslim edilmesine yardım ediyorum. Bazen yabancı oluyorlar, bazen de komşu hatta aile oluyorlar. Her durumda, benim işim diğer insanlara zarar vermeyi bırakmalarını sağlamak."

Deepty ve Johnna kaşlarını kaldırdılar. Bir sokak vaizinin tutkusuyla konuşmuştum. Harry boğazını temizlediğinde daha fazlasını söylemek üzereydim.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Daha bitirmedim," dedim. "I-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Chandler laboratuvara girdi. "Reed, işte buradasın. Benimle gel."

Bu iyi bir şey olamazdı. Harry'ye "bu çocukları takip et" anlamına geldiğini umduğum bir bakış attım ve Chandler'ın beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Old Spice ve toplantılar gibi kokuyordu.

"Ofisin mi?" Ben sordum.

"Gerek yok. Konuşuruz ve yürürüz."

Göğsüm sıkıştı. Adam ofisinde gösteriş yapmayı seviyordu. Chandler'ın yanında yürürken ağzımı kapattım.

Boş bir salona vardığımızda, yürürken sessizce, "Yirmi dört saatiniz var," dedi.

O yavaşlamadı, ben de yavaşlamadım. "Ne için yirmi dört saat?" "Bu davayı çözmek için, lanet olsun," dedi ellerini havaya kaldırarak. açık olmalıydı. "O zamana kadar çözemezsen, gidersin."

"Ne oluyor Chandler?" Ses tonum hakkında endişelenemeyecek kadar sinirlenmişim. "Kırk iki yıldır çözülememiş ve sen benden bir haftadan kısa bir süre içinde bunu açığa çıkarmamı mı istiyorsun?"

Olduğu yerde durdu. Eğer bir çizgi filmde olsaydık, kulaklarından buhar fışkırıyor olurdu.

"Bu işin şekli bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Charles Kind ile yatağa sıçtın." Konuşurken gözleri koridorda gezindi ve beni ofisine çağırmadığını çünkü olay çıkmasını istemediğini fark ettim. İnsanların içinde, soğukkanlılığımı koruyacağımı düşündü. "Senin için biraz zaman ayırabilirim."

başka bir gün. Bundan daha fazlası olursa Minneapolis Polisi'nin gözünden düşme riskim var. Bunun ödeyemeyeceğimiz bir bedel olduğunu söylememe gerek yok."

"Yani şovunuzu Comstock mu yönetiyor? Ve sen de bunu onun yanına mı bırakacaksın?"

Chandler gözlerini devirdi. "Bana bu kadar saf olmadığını söyle, Reed. Polisle bir yakınlığımız yok, elimizde hiçbir şey yok. Ben, kurallara uydukları ve başımızı belaya sokmadıkları sürece çözümde kimin adının geçtiği umurunda değil. Yirmi dört saat."

Yürüdü gitti.

Saçımı başımı yolmak istedim. Bu davayı yirmi dört saat içinde çözemezdim, iyi bir haber almadan olmazdı. Koşarak olay odasına gittim. İçeride sadece Kyle vardı, etrafı dosyalarla çevriliydi.

"Benim için neyiniz var?"

"Size de güneydın." Başını salladı ve ben içeri girdiğimde okumakta olduğu kâğıda baktı. "Pek bir şey yok. Jacob Peters'ın bu sabah şehre dönmesini olumlu bir gelişme olarak görmüyorsanız . Bir de şehirdeki en iyi hipnoterapistin yarın ilk iş Rue'yla buluşmak için zaman ayırmasını sağlamam."

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Biliyor musun, bu işte hiç de fena değilsin." "Sen de," dedi gülümsememe karşılık vererek.

"Teşekkürler," dedim. Sonra da: "Comstock'un Chandler'ı bana yirmi dört saat vermesi için ikna ettiğini duydun mu?"

Gözleri kapandı. Bir an için bu kararda nasıl bir rol oynadığını merak ettim. BCA'daki görevinin bu kadar erken bir döneminde liderliğe yükselmesi iyi bir kariyer hamlesi olabilirdi. Bundan sonra yukarıdan başka gidecek yer yok.

"Evet, duydum," dedi. "İşte bu yüzden şu anda kırımını yırıyorum."

BÖLÜM 50

Van

Jacob Peters, Leech Gölü'nden hâlâ bir saat uzaktaydı, ben de Carol Johnson'ın evinin önünden geçtim. Ön tarafta durmuş bahçesini suluyordu. O kadar muntazam bir yeşillik vardı ki, bir yeraltı fiskiye sistemi olmalı, ama hortumu çıkarmak istediği için onu yargılamayacaktım. Bu onun istediği gibi harçayabileceği zamandı.

"Bayan Johnson," dedim arabamdan inerken. "Bahçeyle uğraşmak için ne güzel bir gün."

Gerçekten de öyleydi. Frank'in Çiftliği'ne geri döndüğümüzde, ilk domatesleri hasat ediyor, yemyeşil kekik ve fesleğenleri topluyor, onları kış boyunca yiyeceğimiz soslara dönüştürüyorduk.

Belli belirsiz gülümsedi ve saçlarını okşadı. Sonra açık havada olduğunu yeni fark etmiş gibi gökyüzüne baktı. "Öyle, değil mi? Sizin için ne yapabilirim?"

Ellerimi görebileceği şekilde uzatarak ona doğru yürüdüm. Duruşunda kaçmak üzere olan bir hayvanı andıran bir şeyler vardı. "Zamanınız varsa bir sorum var."

Beş adım ötede durdum ve isteğimi anlaması için ona bir şans vermek üzere yola baktım. "80'lerde bu mahallede herhangi bir çalışma yapıldığını hatırlıyor musun? Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama hatırladığın her şey işine yarayabilir. Yeni evler yükseliyordu. Kanalizasyon boruları döşeniyor ya da değiştiriliyordu. Herhangi bir şey."

Püskürtücünün sapını bıraktı, yüzü rahatlamış kıvrımlar halinde gevşedi. "İşte bu kolay iş. direkleri görüyor musun? O kadar tazeydiler ki, o zamanlar hâlâ kreozot akıyordu. Onları yerleştirmek için bütün mahalle aylarca yıkıldı. Bunu düşünemezsin

çukur kazmak ve toprağa odun saplamak o kadar zahmetli bir işti, ama yanılırsınız."

Omurgamdan parmak uçlarıma kadar bir elektrik çarpması oldu. Direklere bakabilmek için gözlerimi gölgeledim, yaşlılıktan yağlı kahverengisiyah bir renge bürünmüşlerdi, kayıp köpek afişlerinin zımbaları ya da yerel bir gencin çim biçme servisinin yırtık pırtık ilanları en yakındakinde görünüyordu. Carol Johnson'ın o ilanları asılır asılmaz yırtıp attığını hayal edebiliyordum. "Çok yardımcı oldunuz, Bayan Johnson."

"Hiç de değil canım," dedi. Arabama geri döndüğümde hala orada duruyordu ve püskürtücüsü kapalıydı. Kyle'ı ararken klimamın sesini açtım.

"Yeni bir ipucu buldum," dedim. "Carol Johnson direklerin 1980'de dikildiğini söyledi. Elektrik ya da telefon direği olabilirler. Bunu doğrulayın, sonra da şehir merkezindeki alanımızda yakın zamanda benzer bir inşaat olmadığına bakın. Anladın mı?"

"Anladım," dedi. "Hâlâ Leech Lake'te misin?" "Jacob Peters'la konuşmaya gidiyorum."

"Güzel," dedi. "İşiniz bittiğinde, bir ihbar aldık. New Berlin'den bir kadın - Leech Lake'i yirmi dakika geçiyor - komşusunun eskiden iki kadınla birlikte yaşadığını ve bunlardan birinin Amber Kind'in genel tarifine uyduğunu söylüyor. Ellili yaşların başında, gri-sarı saçlı, orta yapılı. Komşusu onu bir haftadır görmemiş. Adamın adı Jack Davis. Komşu, o ve kadınların her zaman kendi başlarına kaldıklarını söyledi, bu yüzden kayıp kadın aslında kayıp olmayabilir ya da elimizde ilgisiz bir vaka olabilir."

Ya da altın bilek olabilir.

"Tamamdır."

BÖLÜM 51

Van

Jacob Peters yumuşak görünümlü bir adamdı. Rue'yla aynı yaştaydı ama yıllar ona daha yumuşak gelmişti. Vücudunda hâlâ oynadığı oyun kurucunun izleri vardı ve gülümseyen, bronzlaşmış yüzü rahat bir hayat yaşadığını gösteriyordu. Hiç evlenmemişti, çocuğu yoktu ama beni karşılayıp klimalı oturma odasına götürdüğünde gözleri kibarca kırıştı. Bizim için iki buzlu su hazırlamıştı bile.

"Görünüşüm için özür dilerim," dedi. "Balık avından döndüğümünden beri duş alma ve tıraş olma fırsatım olmadı. Bana bunun acil olduğu söylendi."

Başımı salladım. "Bana zaman ayırdığın için minnettarım."

Bakışları saçlarıma kaydı - atkuyruğu yapmışım ama belki bir kısmı kaçmıştı - sonra konuya girdi. "Yakın zamanda öldürülen kişinin Amber Kind olduğunu teyit edemeyeceğinizi anlıyorum," dedi. "Ancak, bu görüşmeye onun olduğuna inandığımı bilerek başlayalım. Benimle paylaşabileceğiniz bir şey varsa minnettar olurum."

Saçımı düzelttim ve sudan bir yudum aldım. Bir dilim limon eklemişti. Süslü. "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum. Kyle sağ olsun, cevabı biliyordum.

"İşim beni meşgul ediyor." Ellerini açarak iyi bir seçim yaptığını gösterdi. "Bırakın evlenmeyi, biriyle çıkacak vaktim bile olmadı."

"Anlıyorum." Sanırım aynı şey benim için de söylenebilirdi. "23 Temmuz 1980 hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

Adamda sakın bir hava vardı. Kyle'a göre bir çeşit inşaat işinde çalışıyormuş.

"O gün Leech Lake'te masumiyetin öldüğü gündü," dedi. Parmaklarını gerdi ve rahatsız edici bir şekilde geriye doğru bükte. Araba kullanmaktan mı sertleşmişlerdi? "Böyle şeyler daha önce de oldu, bundan eminim. Lanet olsun, Donald Tucker

bütün o zaman boyunca meşguldü. Ama hiçbir şey bu kadar kişisel hissettirmemişti. Bizi bir silah sesi gibi uyandırdı."

Sessiz kaldım. Çoğu insan o boşluğu doldurmak ister. Jacob Peters da bir istisna değildi.

"O gün beyzbol maçımız vardı, yoksa hepimiz derede olurduk. O kızların yardım çığlıklarını duyardık. Belki de onları kurtarırdık." Parmaklarını tekrar uzattı. Belki de o kadar sakin değildi.

"Senin hakkında bir dedikodu duydum," dedim, ses tonum yumuşaktı.

Gözleri bana kaydı, sonra suyuna uzandı.

O içerken ben devam ettim. "Okulda korkusuz olduğun, binalardan atlamak için para aldığınla ilgili bir şey."

Suyun içinde homurdanarak bir ses çıkardı ve öksürerek yere bıraktı. "Bunu sana kim söyledi?" dedi ağzını silerken.

"Aslında birkaç kişi," diye yalan söyledim. "Eski günlerden."

"Evet," dedi kıkırdayarak. "Kendime Ucube derdim. Muhtemelen Evel Knievel gibi bir isim daha havalı olurdu. Yine de *binalar* değildi. Sadece bir tane. Okul. Arka tarafta bataklık çimenleri vardı. Nereye ve nasıl ineceğinizi biliyorsanız tek katlı bir binadan atlamak o kadar da zor değil. Çocuklarım olsaydı onları bu kadar aptal olmaktan men ederdim ama bu işten iyi para kazanıyordum. İzlemek için bir çeyreklik alırdım."

Başımı salladım. Her şey mantıklıydı ama yine de kulağa tuhaf geliyordu.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu, düşünce akışımı yarıda keserek. "Rue Larsen, yani."

Başımı öne eğdim. "İnternette bir arama cevabı verecektir."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sonunda okula döndüğünde onu görmezden geldim. Bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi ondan kaçtım. Zavallı çocuk.

Bir keresinde ona kare dansı teklif ettiğimi biliyor musun? Tam bir aşk yaşıyordum ki bu olay oldu. Ona bu şekilde davrandığım için en büyük pişmanlığım bu."

Elli yıllık hataları vardı ve bir numaralı pişmanlığı travma geçiren bir çocukluk arkadaşına nasıl davrandığıydı. Bu adam azizlik için seçmelere mi katılıyordu? "Sen de çocuktun."

"Daha iyisini bilen bir çocuk," dedi sertçe. Bana baktığında gözleri berraktı. "Ondan özür dilemek istiyorum. Sence kabul eder mi?"

Bunu düşündüm. Kabul edeceğini düşündüm. Ayrıca kendi çiftini yetiştirebileceğini de düşündüm. Rue, onu önemseydiğini iddia eden birinden en azından bu kadarını hak ediyordu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim.

Ona kartımı bıraktım ve o günlerden başka bir şey hatırlarsa aramasını rica ettim.

Jack Davis, Minnesota kırsalında yaygın olan iki millik araba yollarından birinin sonunda yaşıyordu. Her iki tarafta da yabani leylaklar yetişiyordu, mor çiçekleri gitmiş, kadifemsi yeşil yaprakların arasında sadece kahverengi başaklar kalmıştı. Düzgünce boyanmış, mavi süslemeli beyaz bir çiftlik evine doğru sürdüm. Potentilla çalıları verandada sıralanmıştı ve arkada büyük bir kulübenin yanında makul büyüklükte bir sebze bahçesi gördüm.

Çiftçi kız içgüdülerim devreye girdi. O tarlaya kim bakıyorsa, lahana kurtlarını kovmak ve yaprak biti yiycileri çekmek için domateslerin yanına kadife çiçeği dikmeliydi. Fasulyeler düzgünce bağlanmıştı ama bahçenin yanlış tarafına ekilmişlerdi ve bir sıra soğanın güneşten beslenmesini engelliyorlardı.

Ellerimin toprakta olmasını özlemiştim. Geçmişimle ilgili her şey karanlık olsaydı daha kolay olurdu ama değildi.

Çiftlik evinin önüne geldiğimde bir adam verandaya çıktı. Yüzü gölgeliydi. *Frank*. Otomatik olarak silahımı kontrol ettim. Sonra gün ışığına çıktı ve midem tekrar yerine oturdu. Altmışlı yaşların başında ya da ortalarında. Zayıf ama güçlü görünümlü, bronz tenli ve dışarıda çalıştığını belli edecek şekilde sıırım gibiydi. Arabamdan indim.

"Bay Davis?"

Verandasında kaldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Ajan Van Reed, efendim. BCA'dan. Burada yaşayan kadınlardan birinin başına bir şey gelmiş olabileceğine dair bir ihbar aldık."

Sanki ona Galler Prensi olduğunu söylemişim gibi başını geriye çekti. "Burada yaşayan kadınlardan *biri* mi?" Kıkırdadı. "Karımın buna bir saniye bile izin vereceğini sanmıyorum."

"O şimdi burada mı, efendim?"

"Karım mı?" Yüzü buruştu. "Hayır. Kız kardeşini görmeye gitti. Kiminle beraberim demiştin?"

"Suçluları Yakalama Bürosu."

Meşru olup olmadığını düşünüyor gibiydi. Ya da yaşı göz önüne alındığında, cinsiyetim onu rahatsız ediyor olabilir. Cüzdanımı çıkardım.

rozetini açtım ve ona doğru yürürken rozeti uzattım. "Burada sadece siz ve eşiniz mi yaşıyorsunuz?"

Kolayca gülümsedi. "Tabii tavukları saymazsanız."

Şimdi evin uzunluğunu takip eden verandanın dibinde duruyordum. Jack Davis uzun boylu bir adamdı, belki 1.80 boyundaydı ve verandanın yüksekliği ona fazladan bir metre daha kazandırmıştı. Pek umurumda değildi. Oraya bir an önce girip çıkmak istiyordum.

Gözlerini kısarak rozetime baktı. "Bunun resmi olduğunu nereden bileceğim?" Kapattım. "Karıınız ne zaman ayrıldı?"

Tartışmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu ama sonra yüzü gevşedi. "Bu sabah. İçeri gelsen iyi olur. Etrafa bakmadan bana inanmayacağınızı söyleyebilirim." Döndü ve evin içine doğru yürüdü.

Bir horoz öttü. Kümes çiftlik evinin diğer tarafında olmalıydı. Bu da arazide ev, bahçe kulübesi ve kümes olmak üzere toplam üç bina olduğu anlamına geliyordu. Ahır yoktu, yani çalışan bir çiftlik değildi, yine de bu yerde çok tanıdık bir şeyler vardı. Neredeyse çocukluğumun güzel bir bölümünü ziyaret ediyormuşum gibi hüzünlü hissettiriyordu. Kendime geldim, Kyle'a yerimi mesajla bildirdim ve Davis'i içeri kadar takip ettim.

Mutfak ön kapının hemen yanında duruyordu. Dört kişilik bir masa, perdelerle uyumlu kırmızı-beyaz kareli bir örtüyle kaplanmıştı. Avokadolu buzdolabı ve ona uygun ocak Nixon'a oy vermiş gibi görünüyordu ve mikrodalga fırın ya da bulaşık makinesi görmedim. Oda eski ama temizdi. Davis, ya da daha büyük olasılıkla karısı, temiz bir ev tutmayı severdi. Davis masaya bir sandalye çekti ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Onun karşısında oturmak, açık oturma odası kapısına sırtımı dönmemi gerektirecekti. İçerisi karanlıktı, perdeler çekiliydi. Ayakta kaldım.

"Eşinizin kız kardeşi nerede yaşıyor?"

"Ziyaret ettiği yer Moorhead'de. Fergus Falls'ta bir tane daha var. Size içecek bir şeyler getireyim mi? Tatlı çay, belki?"

Gitmem için verdiği işaret bundan daha açık olamazdı. "Gitmeliyim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Mutfakı tekrar taradım, küçük ayrıntılara dikkat ettim. Metal bir ekmek kutusu. Ocağın yanında bir tuzluk ve biberlik. Kurutma askısının yanında katlanmış bir dikdörtgen çiçekli kumaş duruyordu. İyi yapılmıştı ama on sekiz yaşına kadar tüm kıyafetlerimi kendim dikiğim düşünülürse, bir mil öteden tanıyabileceğim el dikişi izleri vardı.

"Siz mi yoksa eşiniz mi dikiş dikiyor?"

Bakmak için döndü. "Karısı."

Oturma odasına bakmak için arkama yaslandım. Pas rengi bir kanepenin gölgesinde, televizyon tepsisinin üzerine yığılmış bir yığın dergi gördüm. Ev çok sessizdi.

" girmek ister misin?" diye sordu. "Etrafa bakmakta özgürsün."

Yüzünde dingin bir ifadeyle bana bakıyordu. Chandler'ın bana verdiği yirmi dört saatlik saat ilerliyordu. "Ben iyiyim. Umarım iyi bir gün geçirirsiniz, Bay Davis."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Van

Dolambaçlı köy yollarında yirmi dakika sonra Theresa Kind'in dairesine vardım. Ben içeri girerken kapıyı açtı ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapının diğer tarafında durdu. "Ajan Kaminski beni aradı," dedi.

Jacob Peters çıkmazıyla eşleşen Davis'in hamburgeri hakkında bilgi sonra ondan bunu yapmasını istemiştım. Theresa onu son gördüğümde olduğu gibi derli toplu duruyordu ama içi boşalmış gibiydi. Kızının hayatta ve bu kadar yakın olmasının, birbirlerini tanıyabilecekleri halde boşa geçen yılların şoku onu çarpmış olmalıydı ve dışarıda bir torununun olabileceğini öğrenmenin acısını nasıl artırdığını hayal bile edemezdim. Kendimi toparlamak için bir an başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Theresa Kind, ne kadar acı çekiyor olursa olsun, bana acımayı takdir edecek türden bir kadın gibi gelmedi.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler," dedim kenara çekildiğinde. Dökme demir tavanın yanından geçip oturma odasına kadar onu takip ettim. Kanepenin kenarına tünedi ve sert arkalıklı sandalyelerden birini bana bıraktı. Çeketimden defterimi çıkararak sandalyeye oturdum. En azından onun yaşadıklarını kabullenmem gerekiyordu ama kelimeler yeterli değildi. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Bir acı spazmı yüzünü sıktı. Kederli olsa bile, mavi göz kalemi ve mercan rengi ruju ince ama çarpıcı, saçları gevşek bir şekilde şekillendirilmiş, gösterişli bir kadındı. Yaklaşılabilir bir cazibesi vardı. Eminim Amber ona bayılmıştır.

"Teşekkür ederim," dedi.

Kalemimi tıkladım. "Kocanızla konuştuk."

Homurdandı. "Onunla mı konuştunuz? Onu tutukladınız."

Bunun üzerimden atılmasına izin verdim. "Kızınızın kaybolduğu gün mazereti hakkında yalan söylediğini biliyor muydunuz?"

Gözlerini hiçbir şeye dikmedi. "Ben yaptım."

Sessizliğin aramıza yerleşmesine izin verdim. Sonrası için zamanım vardı. Neredeyse üç dakika sürdü, sonunda Theresa orada olduğumu unutmuş gibi irkildi.

"O günlerden pişmanlık duyuyorum," dedi. "Açık bir evliliği kabul etmek. Onu kaybetmek istemediğim için bir rol oynadım ama geleneksel bir ilişkiyi çok daha fazla tercih ederdim." Omuz silkti. "Ben gençtim. O bir doktordu."

Elini göğsüne götürdü ve beni inceledi. "Minnesota erkeklerinin çoğu, asla büyümeyecek olan sert küçük tohumlardır. Bunu biliyor muydun? Annem biliyordu. Bana asla bir tohumla evlenmememi söyledi. Onun yerine bir bahçıvanla evlen, dedi. Ama ben dinledim mi? Hayır." Güldü. İlk kez, onun ince ısırtığını fark ettim. Yüzüne bir karakter veriyordu.

"Yani başından beri kocanızın o gün metresiyle birlikte olduğunu biliyordunuz?"

Saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Sanırım öyle yaptım. Ve sanırım ben de onun gibi, nerede olduğunun bir önemi olmadığını biliyordum. Amber'ı almadı. Birçok hatasına rağmen, o bir yırtıcı değildi."

Davayı ilk okuduğumdan beri içimi tırmalayan soruyu sordum. "Theresa, Amber neden Rue ile oynuyordu?"

Omuz silkti. "Sıcak bir gündü. Rue mahalleden bir kızdı. Yüzmek istediler. Daha ne istiyorsun?"

"Kızınız ve Rue farklı sosyal tabakalardandı," dedim. "Sadece o gün değil, her gün birlikte oynamaları bana alışılmadık geliyor."

Alt dudağını ısırdı ama mercan rengi ruju yerinde kaldı. "Bilmen gerekiyorsa, kilise aracılığıyla bir yardım projesiydi. Elbette Rita Larsen'e ya da Rue'ya hiç söylemedim ama hepimiz fakir bir aileye verilmiştik. Rahibimiz bizi

. . . ne ima ettiniz? Yüksek tabakadan insanlar mı? Biz yüksek tabakadan insanları bir kenara çekti ve her birimizden kilisede zor durumda olan bir aile seçmemizi istedi. Bakalım onları aramıza katabilecek miyiz ve kendi yüksekliğimize çıkarabilecek miyiz?" Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Korkunç, değil mi? Din adına yaptığımız şeyler. Ne olursa olsun, Amber'a hiç söylemedim. Çok tatlı bir kızdı ve anladığım kadarıyla Rue da öyleydi. Birbirlerinden habersiz, birlikte oynamaktan hoşlanan iki çocuktular. Belki de o kadar da kötü bir fikir değildi."

Gözlerini uzaktaki bir noktaya dikti.

"Hâlâ o kiliseye gidiyor musunuz?" Muhasebeden Erin, bırakmadan önce düzenli olarak gittiklerini söylemişti. Rita Larsen de Amber kaybolduktan sonra Bay ve Bayan Kind'ın gitmeyi bıraktığını söylemişti.

Paslı bir motorun çalışması gibi alaycı bir ses çıkardı. "Amber kaçırıldığından beri geri dönmedim. Kirli oynayan bir Tanrı ile ilgilenmiyorum. Sadece o da değil. Charles'la boşanamayacağımız söylendi. O kilise bana kız arkadaşına ve aşkıma mal oldu."

Şimdi öğrenmeye geldiğim şeye yaklaşıyorduk. "Kocan mı?"

Kaşı kalktı. "Hayır, kocam değil. Bir polis memuru. O sabah beraberdik, o ve ben. Charles aldırmadı. Hemşiresiyle birlikteydi. Amber evdeyken başka bir adamla yakınlaşmaya hiç niyetim yoktu ama sevgilim beni şaşırttı. Yanlış hatırlamıyorsam bana sarı güller getirmişti. Arkadan gizlice girdi, uzak duramayacağını söyledi. Gitmesi için ısrar ettim. Amber içeri girdiğinde gitmek üzereydi." Sesi pişmanlıkla doluydu.

"Tamamen giyiniktik ve birbirimize sarılmıştık," diye devam etti. "Yine de Amber'ın gözlerindeki dehşeti gördüm. Annesinin kim olduğunun farkına varmıştı." Başını iki yana salladı. "Yatak odasından fırladım, kapıyı arkamdan kapattım. Amber'a Rue'yu aramasını ve yapacak eğlenceli bir şeyler bulmasını söyledim. Görmemiş gibi yaparak gördüklerini silebileceğimi düşündüğüme inanabiliyor musun? Dave yatak odasında saklanırken ona öğle yemeği bile hazırladım. Beni başka bir adamın kollarında görmesinden utandığım için onu dünyaya göndermeden önce küçük Çilekli Kurabiye beslenme çantasına koydum. Kızınızı şeytana gümüş tepside sunmaya ne dersiniz?"

Gözlerindeki acı boğucuydu. Başka tarafa bakmazdım. Ona en azından bu kadarını verebilirdim. Ama nabzımın damarlarımda patlamasına neden olan şey o sabah kızını dışarı gönderdiğine dair itirafı değildi. "Dave? Dave Comstock?"

Ağzı kıvrıldı. "Başkası değil. Amber ve Lily kaybolduktan sonra birkaç hafta dayanmaya çalıştık ama hayatım bir sirke dönüşmüştü. Bir sabah gitti ve geri dönmedi. Sen birkaç gün önce onunla ortaya çıkana kadar onu bir daha hiç görmedim. Beni tanıımıyormuş gibi davrandı, ben de bu iyiliğine karşılık verdim." Bir sigarası olmasını istemiş gibi görünüyordu. "Yemin ederim, konu erkekler olduğunda, her zaman en kötü seçici ben olmuşumdur."

Kızların kaçırıldığı sırada Comstock, Leech Lake'ten bir kasaba ötedeki Crowville'de memurdu ve o gece Amber'in mezarı başında bunu itiraf etmişti.

Amber'ın o gün ormana gitmesinin nedeni olduğu kısmını atlamıştı.

Crowville'e varmak için saatte yüz mil sürdüm, hız sınırlarına lanet olsun. Kasabanın merkezindeki polis karakolunun önünde gıcırdayarak durdum. İçeri girmeden önce kendimi toparlayacak kadar uzun süre arabamda oturdum.

Crowville Polis Departmanı Leech Lake'inkinden daha moderndi ama daha küçüktü. Altmış yaşlarında, gümüş saçlı, küt kesimli, dev cüsseli bir memur ön taraftaki bankoya yaslanmıştı. Rozetimi çıkardım.

"BCA'dan Ajan Van Reed," dedim. "Komutanınız buralarda mı?"

Adam gülümsedi. "Ona bakıyorsunuz. Çavuş Schroeder." Bana etli bir el uzattı. Ben de sıktım.

"Taken Ones faili meçhul davası üzerinde çalışıyorum. Umarım 23 Temmuz 1980'den önceki iki hafta ve sonraki iki hafta için çalışma kayıtlarınızı çıkarabilirsiniz."

Çavuş Schroeder tezgâhta daha da öne eğildi, dış görünüşü rahattı. "Bunu neden istiyorsunuz ki? Suç bizim yetki alanımızın dışında işlendi."

"Anlıyorum." Kafamda çalmaya başlayan uyarı zillerine rağmen sesimi sakın . Burada yanlış giden bir şeyler vardı. "Ancak, bazı memurlarınız olay yerindeydi."

Tartışmaya hazırmış gibi başını eğdi ama yüzüne yapışmış o geniş, neredeyse robotik sırtışını korudu. "Resmi olarak değil," dedi. "Gönüllü olarak gittiler."

Omurgamdan aşağı soğuk yağ gibi bir his damlamaya başladı. "O zamanlar departmanda mıydın?"

Başını salladı.

Petrol akmaya başladı. Leech Lake polisinin Erin Mason ve arkadaşlarına karşı neden bu kadar ilgisiz davrandığını öğrendiğime inanıyordum. Kendilerinden birine göz kulak oluyorlardı. Ama bir patavatsızlığı mı yoksa daha fazlasını mı örtbas ediyorlardı? "Hâlâ o kayıtları görmek istiyorum."

Parmaklarını devasa örümcek bacakları gibi tezgâhın üzerine dikti. "Tüm bu bilgileri yakın dostum Dave Comstock'a verdim," dedi. Bir kukla gibi yavaşça gözlerini kırptırdı, gülümsemesinin bir köşesi o kadar yükseldi ki neredeyse yanağını yaracaktı. "Görmek istediğin her şeyi ona sorabilirsin. Aslında seni zahmetten kurtarıp onu hemen arayacağım."

Arka cebinden bir telefon çıkardı. Ben dönüp dışarı çıkarken onun aramaya başlamasını izledim.

Comstock potansiyel tanıkları , kanıtlarımı kutuya ve Chandler'a yirmi dört saatim daralırken her hareketimi izlettiriyordu. Muhtemelen şu anda ekibinden biri beni takip ediyordu. Başından beri Kind olmadığını biliyordu, hatta muhtemelen Kind'ın gün metresiyle birlikte olduğunu bile biliyordu ve benim bu işe balıklama dalmama izin vermişti. Tüm bunların ötesinde, elimde tek bir şüpheli bile yoktu ve Harry'nin Tatlı Çay Katili olduğumu öğrenmesi sadece birkaç gün meselesiydi.

Bir usturanın ucunda dengede duruyordum ve aşağıda işimin nehri akıp gidiyordu.

Kontrol edebileceğim tek bir sonuç kalmıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Van

Rodin'in evinin önüne geldiğimde hava kararmıştı.

Yirmi dört saatim dolmadan Lily'yi kurtaramazdım. Dün gece dairemde bir yaratık olduğunu düşünmem, uyanık hayatımı uykudan ayıran duvarların artık kâbusları uzak tutamayacağım kadar bozulduğu ve Frank'in Çiftliği'ne geri dönüşlerin adım attığım her yerde patladığı anlamına geliyordu. Veronica'nın aramızdaki en tatlı, en zeki çocukken Frank onu vaftiz ettikten sonra nasıl karnını doyuramaz hale geldiğini artık unutmuş davranamazdım. Onun için, hiçbirimiz için nasıl konuşmadığımı.

Her şeyimi kaybetmeden önce başarabildiğim tek değerli şey Marie Rodin'in bodrumundaki çocukları kurtarmaktı.

Gördüğüm imgelemlerin gerçek olduğuna inanmak zorundaydım.

Yapmak zorundaydım.

Buharlı gecede ilerledim ve kaldırımın yarısına kadar gelmişim ki sağ taraftan bir füze bana çarptı. Bir uğultuyla yere düştüm, bir soyguncuyla mücadele ettiğimden emindim. Harry olduğunu anlamadan önce iyi bir tekme attım.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım, sesimi alçak tutacak kadar aklım başımdaydı.

Ağzını karaya vurmuş bir balık gibi açıp kapattı, hava alamıyordu. Diyaframına bir darbe indirmiş olmalıyım. Ayağa fırladım ve kalkmasına yardım ettim, endişeli bir terrier gibi önce eve sonra da ona baktım.

Konuşabildiğinde hırıltılı bir sesle, "Haber vereceğim," dedi. Karnını tuttu.

"Neyi içeri çağırayım?" Şüpheyle sordum.

Başıyla evi işaret etti. "İçeride neler oluyor. Arayacağım."

Dizlerim büküldü ama ayakta kalmayı başardım. "Gördün Bu mu?"

Yüzümde gördüğü şey -çıplak umut- çok . O kaçırdı. "Hayır," dedi. "Ama sana inanıyorum. Evine git."

Donup kalmıştım, ona bakıyordum. O kadar uzun süredir tek başıma çalışıyordum ki, nasıl yardım kabul edeceğimi bilmiyordum. Yeterli zaman verildiğinde, kafesiniz eviniz olur.

Bakışlarımı karşıladı. "Burada görünmemelisin. Güven bana."

Bunu her şeyden çok istiyordum. Ayrıca, o olmadan çocukları kurtarabilir miydim bilmiyordum, bu yüzden arabama doğru topalladım. Beni yakaladığında dizlerimin derisi yüzülmüş olmalıydı. Bunu fark edince, acıya rağmen normal yürüdüm. Harry'nin beni yaralı görmesini istemedim. Kendini kötü hissederdi ve zaten kendisinin olmayan bir yükü kabullenmişti.

Kariyerini bitirebilecek bir şey.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

Van

Ertesi sabah, BCA'daki kanadım tekmelenmiş bir kovan gibi vızıldıyordu.

"Haberleri duydun mu?" Ofisinin önünden geçerken Kyle seslendi.

Geceyi evimin bir köşesinde büzüşerek geçirdim. Gözlerimi kapatmamaya yemin etmiştim. Yine de uyuyakalmış olmalıyım. İrkilerek uyandığımda gün ışıdı. Dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım, Harry'nin müdahalesi yüzünden çiğ kalan dizlerimi temizledim ve işe koştum. Radyo dinlemekten kasten kaçınmışım. Dün gece o telefon görüşmesini yapması için Harry'ye güvenmişim. Bunun ona neye mal olacağını da biliyordum. Bunu düşünmek dişlerimi ağrıtabak kadar acı veriyordu.

"Senatör Marie Rodin," dedi Kyle, beni kendi ofisime götürmek için ofisinden çıkarken. "Kocasını ve iki çocuğunu bodrumda bağı halde bulmuşlar. Çürükler ve yanık izleriyle kaplı, kendi atıkları içinde pişiyorlardı."

Kendimi bedenimin dışında süzülürken hissettim. Bu doğrudu. İmgelemlerim. Ve Harry o çocukları kurtaracak kadar bana inanmıştı.

"Arama için çağrıldım," dedi Kyle, neden benim de çağrılmadığımı sorgular gibi beni inceleyerek.

Omuzlarımı silktim, omuzlarımı çalıştırabildiğime şaşırdım. "Telefonumu kapattım."

Başını salladı. "Olay yerinde olmadığın için memnun olmalısın. Üst kat tertemizdi. Korkunç olan bodrum katıydı. Ham lağım gibi kokuyordu." Başını iki yana salladı. "Çocuklara böyle bir şey yapacaksan neden evlat edinme zahmetine giriyorsun?"

"Başka ne buldun?" Harry'nin nerede olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama Kyle'ın Harry'nin telefon ettiğini bilmemesi ihtimaline karşı doğrudan soramıyordum.

"Zincirlenmiş üç kişi ve en az onlar kadar korkmuş görünen bir pitbull dışında pek bir şey yok. Rodin'in kocasını ve çocuklarını yola getirmek için çok fazla danışmanlık gerekecek. Bu raporu bitirmeliyim ve sonra

Taken Ones davasına geri dön." Tam arkasını dönüyordu ki bir şey hatırlamış gibi durdu ve inanamayarak başını salladı. "Yine de başka bir çocuğu evlat edindiğine dair kanıt bulduk. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Harry Steinbeck dün gece üç çocuğu kurtardı demek. Olayı ihbar eden oydu, biliyorsun. Deliydi. Arabayla pencerede bir çocuk gördüğünü söyledi. Çocuğun vurduğunu ve yardım için yalvardığını söyledi. Hepsi zincirliyen bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum." Kyle sesini alçalttı. "Chandler çok kızgın ama Harry'yi kovmayacak gibi görünüyor."

Ayağa fırladım ve kollarımı Kyle'ın boynuna doladım.

"Hey, şimdi," dedi rahatsız bir şekilde kıkırdarak, ellerini benden uzak tutarak.

Onu serbest bıraktım. "Özür dilerim," dedim titreyerek. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil," dedi. "Bu hafta hepimiz için zor geçti. Biraz iyi haber işimize yarayabilir."

"Evet," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Bir şeyler doğru gitmişti.

Başını arkaya doğru eğerek bana baktı. "" dedi, ses tonu rahatlatıcıydı. "Bir dakika içinde sana yetişirim. Sadece bazı evrak işlerini hızlıca bitirmem gerekiyor." Arkasını döndü ve ofisine doğru yürüdü.

*O çocuklar
güvende. Harry
bana güvendi.*

Kyle omzunun üzerinden, "Rue Larsen on dakika içinde hipnoterapistle görüşmeye geliyor," diye seslendi. "Olay odasında yer ayırttım. Bir şey değil."

"Sen en iyisisin," dedim koridorda aceleyle ilerlerken. Chandler'ın dün geceki keşif yüzünden yıpranmış olması ve benim davadaki yirmi dört saatimin dolduğunu unutmuş ihtimali neydi?

Rue içeri girdiğinde sakın görünüyordu. Neredeyse huzurluydu, kahverengi gözleri berrak, vücudu rahattı. Rahat kıyafetler giymesi tavsiye edilmişti ve lavanta rengi sweatshirt'ü ve siyah New Balance spor ayakkabılarının üzerindeki eşofman altı buna uyuyordu. Kıyafetleri üzerinde bol duruyordu ama bunun dışında sağlıklı görünüyordu. Aslında onu son gördüğümde beri görünüşü ve enerjisi tamamen değişmişti. Görünüşe göre

Kız kardeşi ve Amber'ın ortadan kaybolmasıyla yeni bir anlayış. Ne olduğunu bilmiyordum ama burada olduğu için minnettardım.

Rue masada hipnoterapist Lana Decker ve benim karşıma oturmuş, Lana süreci anlatırken parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirmişti. Lana, neredeyse boyu kadar yuvarlak bir kadındı; gri saçlarını dümdüz sırtına döküyor ve genellikle boncuklu bir zincirle boynundan sarkan gözlükler takıyordu. Sesi kakao kadar sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Hiç acı olmamalı," diyordu, "ve çok az stres olmalı. Bunu zihinsel bir temizlik olarak düşünün."

İmgelemleri olan biri olarak hipnoterapi gibi büyülü şeylere karşı şaşırtıcı derecede gvensizdim ama Lana'yı daha önce çalışırken görmüştüm. En azından zarar vermeyeceğini ve bir şeyleri yerinden oynatabileceğini biliyordum. Kesinlikle daha garip şeylere tanık olmuştum.

Lana, Rue'yu yaslandığı sandalyeye yönlendirdi ve temel sorularla başladı. Rue'nun adı. Doğum tarihi. Hangi okula gittiği. Evcil hayvanı olup olmadığı. Rue derin bir rahatlama belirtisi göstermeye başladığında, Lana geriye doğru sayarak yumuşak bir müzik almaya başladı. Sözleri telkin edici ve yatıştırıcıydı, Rue'yu daha da derin bir rahatlama haline sokuyordu.

"Beni o sabaha gtrmeni istiyorum," dedi Lana. "23 Temmuz 1980 sabahı. Sıcak bir gündü. Dizinde sarı bir bandaj olan ve parmağında kırmızı bir Ring Pop takan kız kardeşin Lily ile Elm Sokağı'nda yryordunuz. Amber Kind da yanındaydı. Bana başka ne anlatabilirsin?"

Lana'nın davanın detaylarını bilmesi beni etkilemişti. Bu duyusal ayrıntılar sahneyi hazırlayacak, Rue'yu güne hazırlayacaktı. Lana beni hipnotize ederse ne bulacağını merak ediyordum. ığlık atan kâbuslarla dolu bir sandık mı?

"Sıcak bir gündü," dedi Rue. "ok sıcaktı. Bir tişört giymiştim ama kollarımı kıvrarak dnştrmştm. Omuzlarımın su toplayacağından korkuyordum." Sesi, hipnotize olmuş bir insanın televizyonda sık sık tasvir edildiği gibi uzak ve sürükleyici gelmiyordu. Rue'nun sesi çok netti. Kendinden emindi. "Amber'ın o sabah beni dereye davet etmek için araması sürpriz oldu. Aradığında her zaman sürpriz olurdu. Çok popülerdi. Çok güzeldi. Jacob'ı göreceğim için heyecanlıyım. Okulun son günü beni kare dansa davet etmişti. Onun da yüzüyor olabileceğini düşündüm."

"Bana ormandan bahset," dedi Lana. "Neye benziyorlardı?"

Rue kıpırdandı ama gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. "Üçümüz ormana geçmek istemedik. Sıcaktan bunalmıştık ve orman çok serin ve gölgeli görünüyordu. Suyun sesini bile duyduğumu sanıyordum ama bir şey beni geri itiyordu. İçeri girmek istemedim."

Yutkundu. "Amber'ın sokağın sonundan geriye baktığımı hatırlıyorum. Bir filmde çıkmış gibi görünüyordu. Sıra sıra büyük evler, arabalar. O taze telefon direkleri."

Rue yeni direkleri fark etmişti. Elbette fark etmişti. Direklerin dikilmesiyle birlikte mahallesi bütün yaz kesintiye uğrayacaktı. Daha fazlasını hatırlayacak mıydı?

"İçgüdülerimi dinlemeliydim. Tehlikenin kokusunu alabiliyordum. Amber da hissetti, bunu biliyorum. Lily olmasaydı-" Rue nefesini tuttu, sonra devam etti. "Eğer Lily bizi içeri çekmeseydi, sanırım eve gider ve papatya fiskeyesinin içinden koşardık. Lily sadece küçük bir çocuktü. Derede yüzmek istiyordu ve kim onu suçlayabilirdi ki? Biz de girdik. Yol dardı. O ikisinin yanında kalmaya çalıştım ama her zaman yeterince geniş değildi."

Sesi derinleşiyor, boğuklaşıyordu. "Bir keresinde bir ağacın arkasındaydım, Amber ve Lily durdular. Bir şeye bakıyorlardı. İlk başta ne olduğunu göremedim."

Durakladı, göğsü inip kalkıyor, vücudu tedirginlikle seğiriyordu.

Lana nazikçe dürtükledi. "Amber'ın neye baktığını görmek için etrafına baktığında ne gördün?"

"O." Şimdi her yeri titriyordu, sanki kanı aşağıdaki zemine akmış gibi teni bembeyaz olmuştu. "Ağaçta yaşıyordu. Su gibi aktı. Lily ve Amber'ı yakaladı. Savaşmadım. Kımıldayamadım!"

Lana öne doğru eğildi, yüzü gergindi. "Onları kim yakaladı, Rue?"

"Bendy Man, Bendy Man, eğer o seni yakalayamazsa, kimse yakalayamaz!" diye haykırdı ve yüzü dehşet maskesine dönüşmüş bir halde sandalyeden fırladı.

Lana onu teselli etmek için koştu.

"Neye benziyordu Rue?" Ben sordum. "Bendy Man neye benziyordu?"

Rue titriyordu.

"Yüzü yoktu," diye fısıldadı. "O Bendy Man'di."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

Van

Rue'nun sakinleştikten emin olduğumda, Harry'yi laboratuvarında buldum. Benden daha iyi uyumamış gibi görünüyordu.

"Tutuklama olayını duydum," dedim. Düşüğüm için dizlerim ağrıyordu ve Rue'nun ifşası yüzünden hâlâ tüylerim diken dikendi ama Harry'nin yanında durmak kendimi daha iyi hissettiriyordu. *Yetenekli*. Onun kararlılığından mı, dün gece benim için yaptıklarından mı, yoksa sadece ona özgü bir şeyden mi bilmiyorum, ama her hislerimden güzel bir değişiklikti bu. "Bir köpeği, üç insanı ve belki de bir bebeği kurtardın. Kyle bana Rodin'in bir çocuk daha evlat edinmeye çalıştığını söyledi."

"O evde neler olduğunu nereden biliyordun?" Harry sordu. Kıyafetleri keskindi ama yüz ifadesi şaşkın ve yalvarır gibiydi.

Ondan uzaklaştım. "Bir önsezi," dedim tezgâha.

Cevap vermeyince tekrar ona baktım. Yüzünden daha fazlasını öğrenmek istediği anlaşılıyordu ama beni zorlamadı.

"Teşekkür ederim," dedim basitçe. Bu iki kelimeyi son bir hafta içinde son on yılda söylediğimden daha fazla söylemişim. Omuzlarımı dikleştirdim. "Yine yardımınıza ihtiyacım var."

Hakkını yemeyelim, irkilmesi neredeyse hiç fark edilmedi.

"Rue'nun hipnoterapi seansından geliyorum. Bendy Man'i hatırladı." Adını söylediğinde gözlerinde beliren hayvani korkuyu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Açıklıktaki bir ağaçtan dökülüp Amber ve Lily'yi kaçırdığını iddia ediyor." Harry buraya kadar olanları anlıyor gibiydi, bu konuşmayı henüz Saçmalıklar dosyasına koymamıştı. "Sen de ben de o ağacı gördük. Ağacın ağzı küçük, belki on beş santim çapında. Bir adamın içine sığması için kemiksiz olması gerekir."

Rue'nun tarifi, her ne kadar korkunç ve tuhaf olsa da, birinin Amber Kind'ın mezarının yakınındaki binalar arasındaki altı inçlik çatlaktan beni izlediği, Spot'taki mühürlü bir depoda kaybolduğu ve dairemde saklandığı yönündeki paranoyamla örtüşüyordu. Tarif ettiği şey aynı zamanda bana tamamen deli olmamı gerektirmeyen bir teori de vermişti. "Bir insanın boyutlarını küçültmesini sağlayan bir tür genetik mutasyon mu var?"

Harry bilime doğru eğilirken vücudu gevşedi. "*Küçülmez*," dedi. "Korunum yasası kütlenin şekil değiştirebileceğini söyler, ama her zaman korunur, yaratılmaz ya da yok edilmez. Ama ... bekleyin." En yakındaki bilgisayara doğru yürüdü ve yazmaya başladı. "Çift eklemlili insanlara aşina mısınız?"

"Elbette. Kardeşlerimden biri-" Yutkundum. Ailem hakkında hiç konuşmazdım ama Harry'ye en azından bu kadarını borçlu olduğum bir yere gelmiştik. "Kardeşlerimden biri parmaklarını elinin arkasına dokunacak kadar bükebilirdi."

Harry başını salladı, okuma gözlüğünü aldı ve yazarken ekranını inceledi. "Aynen öyle. Bazı durumlarda, hiper mobil kişilerde Ehlers-Danlos sendromu denen bir şey olur. On üç türü var; hiper mobil versiyona sahip olanlar, aşırı durumlarda vücutlarının şeklini tamamen değiştirebiliyorlar. Daniel Browning Smith ünlü bir örnektir. Hayatını akrobat olarak kazanıyor. Kendisine Rubberboy diyor."

Harry bilgisayar ekranına bakmamı işaret etti. Yanına gidip eğildim, tarçın ve sandal ağacı gibi temiz kokusu bir an için dikkatimi dağıttı. Sonra bilgisayarındaki fotoğraf galerisi tüm dikkatimi çekti, beni hem büyüledi hem de itti. Yetişkin bir adam küçük bir kutunun içine katlanmış, kameraya gülümsüyordu. Aynı adam bacaklarını geriye ve omuzlarının altına atmış, başını arkasına yaslamıştı. Bir diğerinde ise sanki bir uçaktan düşmüş gibi görünüyordu, gövdesi yerde düz duruyordu ve bacakları sırtına doğru tamamen bükülmüştü.

"İşte bir başka ünlü akrobat olan Wanglei'nin tenis raketinin içinden geçtiği bir video."

Harry klibi başlatmak için düğmeye bastı. Video büyüleyiciydi. Wanglei zayıf ve dikkat çekiciydi, siyah bir tunik ve pantolon giymişti, uzun siyah saçları kısmi bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Kolunu 360 derece döndürerek vücudunun neler yapabileceğini göstermeye başladı. Sonra ayağa kalktı, ipi çözülmüş tenis raketini eline aldı ve raketin içine girerek raketi

Dizler. Sonrası bir dakikadan az sürdü. Başını için eğildi, ardından sağ kolunu ve sonra da sol kolunu geçirdi, omuzları sığacak kadar açıldı. , raket sırtının alt ve uyluklarının üst kısmını çevrelerken, poposundan kaydırmadan önce son bir dramatik hareket yaptı.

Şaşırmıştım. Sanki sudan yapılmış gibiydi. Hiç çaba sarf etmemiş gibiydi.

"Ehlers-Danlos'lu biri kendini ne kadar daraltabilir?" "Aşırı durumlarda, herhangi bir eklem 360 dereceye kadar bükülebilir. Bu yüzden Muhtemelen, tek engel aynı boyutta kalan kafatasıdır. Diğer tüm vücut parçaları ayrılabilir ve yeniden hizalanabilir."

Birinin beklenmedik bir şekilde küçük bir delikten dışarı aktığını görme fikri kanımı dondurdu. "Yüz yapısı değiştirilebilir mi? Rue, Bendy Man'in bir yüzü olmadığını söylemişti."

Harry düşünceli düşünceli yukarı baktı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Muhtemelen yaşadığı travma hâlâ bu ayrıntıyı ondan saklıyor."

Başımı salladım. "Ehlers-Danlos ne kadar yaygın?"

"Bunu bilmek zor." Bir önceki ekrana geri döndü. "Tahminler 2.500 kişiden biri ile 5.000 kişiden biri arasında değişiyor. Genellikle çocuklarda tespit edilir. Etkilenenler genellikle kadifemsi, gevşek bir cilde sahip olurlar. Yaraların iyileşmesinde sorun yaşarlar. Bazen sadece yürürken kemikleri yerinden çıkar."

"Test edebilir misin?"

"Daha nadir görülen formlar için genetik testler var. Hiper mobil Ehlers-Danlos için bir şey yok. Semptomlara göre teşhis ediliyor."

"Herhangi bir tedavi var mı?"

"Şimdilik sadece yönetim. Amber ve Lily'yi kaçıran kişinin Ehlers-Danlos hastası olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bir ürperti bastırarak başımı salladım. Eğer Rue gerçekten de ağaçtaki bir delikten fırlayan yetişkin bir adam görmüşse, beyninin onu korumak için hafızasını silmesi mantıklı olurdu. "Bu araştırmak istediğim bir olasılık. Ehlers-Danlos hastası olan biri ortalama bir insandan daha fazla hastaneye gider mi?"

"Muhtemelen," dedi Harry, ne demek istediğimi hemen anlamıştı. "Teşhisleri dosyalarında olabilir, ama daha küçük bir hastane olsaydı, alışılmadık sayıda burkulma, çıkık, morarma, skolyoz ile başvuran birini arardınız."

"Ehlers-Danlos'lu birinin yaşam süresi ne kadardır?"

"Vasküler EDS hastaları dışında, bu hastalığa sahip bireyler olgun bir yaşa kadar yaşayabilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

Van

Harry ve ben ekibimizden olay odasında acil bir toplantı için bize katılmalarını istedik. Plan, Ehlers-Danlos semptomları nedeniyle tedavi görmüş hastaları aramak için Leech Lake'in yüz mil yarıçapındaki hastaneleri ve klinikleri aramaktı.

Odaya ulaştığımızda Kyle, Deepty ve Johnna bize bir güzellik daha yapmışlardı.

"Görünmez insanlar teorinizi takip ediyorduk," dedi Kyle, selam verme zahmetine bile girmeden.

"Evet," dedi Deepty. "Son bir yıl içinde en son suç mahallinin görüş alanı içinde hangi şirketlerin iş yaptığını bulmak için şehirdeki inşaat izinlerini inceledim. İşlerin çoğunun tek bir şirket tarafından yapıldığı ortaya çıktı. Koehler İnşaat."

Johnna, "1980 yılında Leech Lake'e telefon direklerini diken şirketle aynı şirket," diye söze girdi. "Şirket babadan oğula, oğuldan kıza geçti."

Gömleğini yırtacak kadar memnun görünen Kyle'a döndü. "Koehler'ler çalışan kayıtlarını paylaşma nezaketini gösterdiler. Her iki tesiste de çalışan bir çalışanları var."

Nefes almayı bırakmıştım.

"Garrick McCormick," dedi Kyle. "1958 doğumlu. Crowville'de büyüdü. Mezun oldu ve 1976'da taşındı. Ondan sonra ortalıktan kaybolmuş ama annesi hâlâ kasabada."

"Bir adresiniz var mı?" Ben sordum.

"Arıların dizleri var mı?" Kyle bir kâğıt parçasını bana doğru uzatırken cevap verdi.

Nabzım hızla atıyordu ama Kind'ı erken tutuklamaktan dersimi almıştım. Bütün yumurtalarımızı tek bir sepete koyamazdım. "Ben anneyi kontrol edeceğim. Herkes kazmaya devam etsin. Daha fazlası olabilir. Başka bir şirket, görünmez insanlarla ilgili başka bir bağlantı ya da hastaneye yatışla bir şey."

Harry dizüstü bilgisayarını kurmaya başlamıştı.

Diğer üçü zaten bilgisayarlarıyla o kadar meşguldü ki sadece başlarını salladılar. Yeterince iyiydi. Telefonumun şarjını kontrol ettim ve aceleyle en yakın çıkışa yöneldim. Chandler beni yakaladığında neredeyse binadan çıkmak üzereydim.

"Reed!" diye bağırdı.

Yürümeye devam edersem ne olacağını merak ettim. Öğrenmeye karar verdim, çünkü kaybedecek neyim vardı ki? Her zamanki sedanımı kontrol etmek için çıkıştan geçip araba parkına doğru kendimden emin adımlarla yürüdüm. Chandler bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Beni dirseğimden sertçe yakaladı, lacivert takım elbisesinin içinde oflayıp pufluyordu. Güneş, şeftali rengi kubbesinin tepesinden yansıyor.

"Özür dilerim Reed," dedi ve hakkını yemeyelim, kızgınlık görüntüsünün altında öyleymiş gibi görünüyordu. "Taken Ones davasından alındın. Yirmi dört saatin doldu."

Bunu bekliyordum ama yine de yüksek sesle duymak boğazımın yanmasına neden oldu. "Comstock tasmanın hâlâ sıkı olup olmadığını kontrol etmek için aradığında mutlu oldu mu?"

Chandler'ın gözleri yüzümden kayarak bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Kyle'ı görevlendir," dedim. "O olağanüstü bir ajan."

BÖLÜM 57

Van

Comstock'un son kötülüğünün ilk ve tek sonucu, Crowville'in yorgun görünümlü kuzey yakasındaki Nadya McCormick'in evine kendi arabamla gitmem gerekmesiydi. Mahalledeki evler küçük ve soluktu, çimler seyrek, görünürde ne bir çocuk parkı ne de ağaçlı bir kaldırım vardı. Bayan McCormick'in evinin önüne geldiğimde bana Rue'nun Minneapolis'teki evini hatırlattı. 1950'lerden kalma bir kutu. Sade, sadeliği içinde neredeyse yalnız.

Kyle ile az önce sonlandırıdığım telefon görüşmesinden Bayan McCormick'in doksanlı yaşlarında olduğunu, Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan geçindiğini ve kilisesinde düzenli olarak gönüllü çalıştığını biliyordum. Görme yetisi kendi başına araba kullanamayacak kadar kısıtlı olduğu için her Pazar onu bir arkadaşı alıyormuş.

Kapısını çaldım. Beklerken, yukarı çıkan rampayı inceledim. Tek peyzaj düzenlemesi, evin etrafında üç metrelik bir çevre oluşturan siyah kumaşın üzerindeki kayalardı. Yabani otlardan arınmıştı, bu da birilerinin ona baktığı anlamına geliyordu.

Burada olduğum için işimi kaybedecektim. Lily Larsen'in hâlâ hayatta olma ihtimali varsa bile artık umurumda değildi.

Kapı açıldı. Tekerlekli sandalyede gülümseyen, kuru üzüm suratlı bir kadın oturuyordu, kar rengi saçları kısa kesilmiş ve kafa derisine sıkıca kıvrılmıştı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, Bayan McCormick. Ben bir polis memuruyum." Bir için. "Oğlunuz Garrick hakkında birkaç sorum var. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Süt rengi gözleri büyüdü. "Oğlum mi?" "İyi, hanımefendi. İçeri girebilir miyim?"

Girebilmem için yer açmak üzere tekerlekli sandalyesini ters çevirdi. "Elbette girebilirsiniz. Biraz önce kurabiye pişirdim. Bir demlik kahve hazırlayabilirim."

Sıcak ikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu üzerime sinmişti. "Teşekkür ederim Bayan McCormick, ama ben böyle iyiyim."

"Saçmalık," dedi. "Bir tane denemenizde ısrar ediyorum. Yıllardır pişiriyorum. Uykumda bile yapabilirim."

Kabul etmek tartışmaktan daha kolay görünüyordu. Kendisi mutfağa açıldığını tahmin ettiğim bir kapıdan kaybolurken, benden n odadaki çok sert kanepede beklememi istedi. n odada eski model bir televizyon, rahatsız görünümlü iki sandalye, bir sehpa ve benim oturduğum kanepesi vardı. Duvarlar diz çökmüş, ellerini dua etmek için kavuşturmuş melek yüzlü kızların kadife resimleriyle kaplıydı. Sehpanın üzerinde örgü malzemeleri duruyordu.

Bayan McCormick birkaç dakika sonra döndü. Sunduğu tabaktan mükemmel yuvarlak bir kurabiye aldım. Bir ısırık aldım. Tatlılık dilimin üzerinde eridi. Kurabiye hâlâ sıcak ve çiğnenebilir durumdaydı, yapışkan çikolatadan damlıyordu ve tanımlayamadığım bir aromayla vurgulanmıştı. Karanfil mi? Badem mi?

"Bunlar çok lezzetli," dedim. "Birini mi bekliyordun?"

Mükemmel, dişleri dökülmüş bir gülümseme takındı. "Ziyaretilerden hoşlanırım, bu yüzden onlar için her zaman hazır olduğumdan emin olurum. şimdi oğlumla ilgili olan şey nedir? Son zamanlarda zor zamanlar geçirdi, biliyorsun. Ama o iyi bir adam. Her zaman da yleydi."

Kurabiyemi bitirdim ve peçeteye uzandım. "Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Ben hamileyken babası ortadan kayboldu." Onu yargılayıp yargılamayacağımı görmek için gözlerini bana dikti. "Yani yanında bir babası yoktu ama bence gayet iyi bir ocuk oldu."

Bayan McCormick bana hâlâ neden oğlunu sorduğumu sormamıştı. Ya vücudunda şüpheci bir kemik yoktu ya da basit bir kadındı. O kadar da farklı olduklarından emin değildim.

"Zavallı Garry'nin çocukken bazı tıbbi sorunları vardı," diye devam etti. "oğunlukla kemikleri kırılmıştı. Erkekler böyledir, bilirsiniz. Kabadayılar."

Nabzım hızlandı. "ok arkadaşı var mıydı?"

Gülümseme duraksadı. "alışmak zorundaydı, biliyorsun. Çok zekiydi oğlum. Okuldan çıkar çıkmaz bir inşaat şirketinde çalışmaya başladı, bunca zaman aynı iş yaptı. Kolay olmadı. Telefon direkleri dikme konusunda uzmanlaşmıştı ama tabii artık bunlara pek ihtiyaç kalmadı, çocuklar ve akıllı telefonları varken." Cep telefonumun i cebinde durduğu blazer ceketime başıyla işaret etti.

dış hatlarını görebiliyordu. Yine de bulutlu bakışlarının arasından sivri dişli bir şey mi yüzüyordu?

"Benim Garry'm, hayatın karşısına çıkardığı sürprizler ne olursa olsun, istikrarlı bir Eddy'dir. Önce ona zorla yaptırdıkları yeniden iş eğitimi, şimdi de *büyük* olanı." Tekerlekli sandalyesine bağlı bir çantaya uzandı ve pembe-sarı gül goncaları olan beyaz bir battaniye çıkardı. "Bunu o ve karısı için sarıyordum. Yeni bir bebekleri oldu, biliyorsun. Garrick bunun için çok yaşlı olduğunu söyledi ama o çok yaşlıysa *ben* ne oluyorum?" Kıkırdadı ve bacağını tokatladı. "Bu saplarla New Berlin'e gidip ufaklığı görmem mümkün değil."

Kahkahası histerik bir hal aldı.

Karmaşık bir duygu demeti hissediyordum, panik en üst seviyeye çıkmıştı. Uzaktan bir gümbürtü duydum, sanki bir tren bana doğru geliyordu. O gelmeden önce parçaları birleştirmeliydim. Garrick McCormick'le zaten tanışmıştım, değil mi? Ama adı bu değildi. Bir parçam trenin yolundan çekilmek için çok geç olduğunun farkındaydı. Beni ikiye bölecek, kanlı parçalarımı rayların her iki yanında titreyerek bırakacaktı. Birdenbire, umutsuzca bunun bu evin içinde, Garrick McCormick'in annesinin korkunç ceset bakışları altında olmasını istemedim.

"Bayan McCormick, Garrick'in karısı neye benziyor?" Cevabı bildiğim halde sordum. Aklımı kaçırmadan önce onu konuşturmam gerekiyordu.

"Daha gençken -oh, oğlumla evlendiğinde daha bebektir!"

-Bir İsveçli kadar sarışındı. Şimdi griye döndü. Tanrım, onunla ilgili her şey yıllar içinde değişti, ki bu en iyilerimize bile olur. Değişmeyen tek şey ne kadar sessiz olduğu ve her zaman taktığı yarım kalp kolyeydi. Ruhunu kurtarmak için onu çıkarmazdı. Bu ve küçük kız kardeşine olan sevgisi. O da utangaç biriydi. Yılda iki kez gelirlerdi ama bir süredir ikisini de görmedim. Garrick'i ziyarete çağırmalıyım."

Kucağındaki çiçekli battaniye. Jack Davis'in mutfağındakinin aynısıydı.

İmgelemimdeki ile aynı.

Jack Davis, Garrick McCormick. Amber ve Lily'i kaçırdı. Kabuslarımdaki bebek onun.

Aklıma Bayan McCormick'in bir şapkacı kadar deli olabileceği geldi. Umarım kurabiyeye zehir katmamıştır. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

ona ayakta durmasını söyledi. "Ama gitmem gerekiyor."

"Kalamayacağına emin misin?" Takma dişlerini çıkardı ve kurabiyelerle birlikte tabağın üzerine koydu. "Yalnız yemekten nefret ediyorum." Ağzı bir yılanın çenesi gibi açılıyor, bir insanın yapabileceğinin ötesinde genişliyordu.

Arabama doğru tökezlerken kapısını kapatmaya zahmet etmedim. Temiz havaya çıktığım anda kafam boşalmaya başladı. Telefonuma Kyle'ı aramasını söyledim. Hemen açtı.

"Chandler seni arıyor, Van." Sesi gergindi. "Bu hiç iyi değil." "Vakit yok. Adamımız Jack Davis. Oraya gidiyorum. Söyle Harry. Comstock'a söyle."

"Komşusunun kadınlarından birinin kaybolduğunu söylediği adam mı?" Kyle'ın sesi inanmazcaydı. "Faili meçhul için iyi mi?"

"Evet!"

"Ama Van, Chandler senin bu işi bıraktığını söyledi." "Comstock'u ara.

Harry'ye söyle," diye tekrarlardım.

Sonra telefonu kapattım ve cehennemden çıkmış yarasa gibi sürdüm.

*Gerekir
ol
m daha derin
ak ama
var*

*içi
n
yap*

Delîği evden iki yüz metre uzağa, ormanın hemen kenarına yerleştirmişti. Ağaçlar tarafından nispeten gizlenmiş, kökleriyle tıkanmamış iyi bir noktaydı. Sadece üç metre aşağı kazmıştı ama artık hazır olana kadar bekleme lüksü yoktu. Çiftlik evine geldiğinden beri.

Elinde hiçbir belge yoktu, bunu biliyordu. En azından Jack Davis'in yoktu. Liseden mezun olup New Berlin'e taşındığında adını bu şekilde değiştirmişti. Jack Davis bir ev sahibiydi. Yıllardır aynı işte çalışıyordu. Doktora bile gitmemiş ve beladan uzak durmuştu.

Ta ki korkunç komşusu iki gün önce BCA ihbar hattını arayana kadar. Aslında kendisi de aramayı düşünmüştü. Kimse spot ışıklarına çıkan adama yakından bakmıyordu. Bu yüzden 1980 yılının Temmuz ayında karakola gitmiş ve Schwan's kuryesinin kızları izlediğini gördüğünü söylemişti. Ondan sonra polisler için görünmez oldu.

Ama bu kez, bu fikri hemen bir kenara bırakmıştı. Dikkat çekmemeli, kanunun gözünden uzak durmalıydı. Ama tam tersi olmuştu. Violet ve Iris'in - hayattayken- yolda yürümelerine izin vererek, Iris ortadan kaybolduğunda kendisini sorulara maruz bırakmıştı. Tek iyi haber, Violet uğradığında Van Reed'in onu tanımamış olmasıydı. Yine de, kadının durması her yanını üşütmüştü.

Bu yüzden hazır olmadan önce Violet'ten kurtulmaktan başka çaresi yoktu.

Bebeğe bakabilmesi için yaşamasına izin vermişti. Senatörün bugün yeni çocuğunu alması planlanıyordu. Ama bu sabah radyoda Rodin'in tutuklandığını, evine bir tür baskın yapıldığını duymuştu.

Her şey onun başına bela oluyordu. Yapabileceği tek şey Violet'i daha da kötüleşmeden, onlar ortaya çıkıp sorular sormadan ortadan kaldırmaktı. Toplum içinde iyiydi, tıpkı Iris gibi. Kaçabilecekleri zamanlarda bile başlarını eğip ağızlarını kapalı tutuyorlardı. Bu onu ne kadar sevdiklerini kanıtlıyordu. Ama Violet sadece bir kadındı. Zayıftı. Polisin sorgulamasına dayanamazdı.

Yine de onu öldürmek kolay olmayacaktı. Oh, hayır.

Onun favorisiydi. Telefon hatlarını döşerken haftalarca o iki sarışın meleşti izlemişti. İlk kız arkadaşı Lottie'ye çok benziyorlardı. Kafasında, en büyük olanına, tüm zamanların en sevdiği filmi olan *Taxi Driver*'da Jodie Foster'ın canlandırdığı karaktere atfen Iris, daha küçük olanına ise ikinci en sevdiği film olan *Pretty Baby*'de Brooke Shields'ın canlandırdığı kıza atfen Violet adını vermeye başladı.

Geceleri rüyasında onları görüyor ve ertesi sabah işe gittiğinde hatırladığından daha da güzel olduklarını görüyordu. Günler geçtikçe ihtiyacı daha da artıyor, onları kaçırma planı pekişiyordu. Çalışmadığı her sabah o ormanda bekledi, kendisini tanımamaları için başına bir naylon geçirdi, sonra da ağacın altına gizlendi. Ağacın yanından geçen patika dardı ve nadiren kullanılırdı. Çoğu çocuk dereye diğer taraftan gelirdi. Ama melekler yüzmeye karar verirlerse, bu yoldan yürümeleri gerekecekti. Beşinci kez saklandığında şansı yaver gitti.

Kahverengi saçlı kız istemiyordu. Onu incitmesine de gerek yoktu. O öyle bir adam değildi. Onu yavaşlatmak için ayakkabılarını çıkarmasını istedi -katranın ne kadar sıcak olduğunu biliyordu-, eğer onu ele verirse küçük kız kardeşini diri gömeceğini söyledi, sonra da gözlerini kapatıp yüze kadar saymasını istedi. İki sarışını ormanı kontrol ederken bulduğu kulübeye götürmüş, bunun bir son olmasını planlamıştı.

Ama sonra aşık oldu.

Onları eve getirmekten başka çaresi yoktu.

İlk zamanlar bodrumda kilitli bir odada kaldılar, tek bir yatağı paylaştılar ve sürekli ağladılar. Gece boyunca uyumayı aylar sürdü. Kapının kilidini açıp onlara yiyecek ve bazen de hediyeler getirdiğinde heyecanla bakmaları birkaç yıl daha sürdü. Sonunda, kendisi evdeyken dışarı çıkmalarına izin verdi ve işe gittiğinde onları kilitledi.

Onlara kadın gibi davranmaya başlayacağı yaşı geldiklerinde, mülkte serbestçe dolaşmaları için onlara güvendi. Onları tehdit etti,

Elbette -onları diri diri gömeceğini söylemek, karşılık verdiklerinde onları dövmek, fazla rahatladıklarına inandığında yiyeceklerini kesmek- ama sadece barışı korumak için gerekli olduğu kadar.

Onları eve getirdiğinde Iris okumayı bilecek yaşıyordu ve Violet'e de o öğretmişti. Onlara konserve yapmak, deri tabaklamak, bahçecilik ve dikiş dikmekle ilgili kitaplar alırdı. İkisi de düzenli öncü kadınlar oldular. Hatta öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, onları annesini ziyarete götürebiliyordu ve bu onu gururlandırıyordu.

Ama sonra, üç ay önce, beklenmedik bir şey oldu: onlarca yıllık huzurun ardından Iris doğum yaptı. Hamileliğinin Tanrı'nın bir lütfu olduğunu söylemişti ve adam neredeyse ona inanacaktı. Her halükarda, bebek onları farklı kadınlara dönüştürmüştü. Çekilmez kadınlara, sonunda onu terk edebilecek kadınlara. Violet'i kurtarmak için Iris'i öldürmekten başka çaresi yoktu.

Yerleri araştırmış ve isteyken North Loop'takine karar vermişti. Bir şehir için nispeten تنها bir yerdı ama evinden o kadar uzaktaydı ki, bir hayvan cesedi kazıp çıkarırsa, onunla ilişkilendirmenin bir yolu olmayacaktı. Oraya ara sıra gelen uyuşturucu bağımlıları ya da serseriler dışında kimsenin gelmediğini teyit etmek için etrafı izledikten sonra çukuru kürekle kazdı. Yanında metal dedektörünü de getirmişti, böylece biri gelip ne yaptığını sorarsa, onlara hazine bulduğunu sandığını söyleyecek ve özel mülk olduğu ortaya çıkarsa cahil olduğunu iddia edecekti.

Ama kimse sormak için uğramadı. Orada başka bir ruhla yolu hiç kesişmemişti.

Birinin dikkatini çekip çekmeyeceğini görmek için o deliğin iki hafta boyunca orada durmasına izin verdi. Dikkat çekmedi. Yağmur yağdığında bile çukur etkilenmemişti. Bu yüzden geçen hafta onu oraya götürdü. Yanında bir sandalye bile getirmiş ve mezarın yanına koymuştu. Korkmuş görünüyordu ama adamın onu gerçekten diri diri gömeceğine inanmıyordu, bu çok açıktı. Ne de olsa onlarca yıldır bunu tehdit ediyordu. Mezarın içine atlayıp ne kadar derin olduğunu gösterirken onu sandalyeye oturtmuş, kötü davranışları konusunda azarlamış ve daha iyisini yapacağına dair söz verdirmişti.

Sonra da onu bantlayıp içine atmış ve ölmeden önce Tanrı'yla doğru bir ilişki kurabilmesi için yaptığı özel dudağın üzerine tahtaları koymuştu.

Ve şimdi, aynısını Violet için de yapmak zorunda kalacaktı. Violet'in kafasına bir kurşun sıkabilseydi daha kolay olabilirdi.

Ama onu canlı canlı gömeceğine söz vermişti ve sözünün eri bir adamdı.

Bebekle ne yapacağına henüz karar vermemişti. Bebeğin doğmasını bekliyordu. 10,000 dolar. Senatör ödeyemezse, belki başka biri ödeyebilirdi. Çamurlu ayakkabılarını bile çıkaramayacak kadar üzgün bir halde oturma odasına adım attı. Gözyaşlarını yanaklarında hissettiğinde şaşırdı.

"geldi," dedi ona. "Bebeği beşiğe koy. Hadi gidelim, şimdi."

"Hayır!" diye bağırdı, yüzü korkunç bir beyaza bürünmüştü. Mavi gözleri kocaman görünüyordu. Daha önce ona hiç sesini yükseltmezdi ama Iris'in bebeklik sonrası şımarıklığı ona da bulaşmıştı. Sadece zamanı gelmemişti, zamanı *geçmişti*.

yüzüne vurdu ve yere düşerken bebeği kollarından kaptı. Şimdi ciyaklayan bebeği, Van Reed geldiğinde Violet'le birlikte saklamak zorunda kaldığı beşiğe fırlattı. şansına, bebek sessiz kalmıştı.

Koli bandına uzandı ve çırpınmayı bırakana kadar Violet'in kollarına sardı. Bağılıyor, bebeği rahat bırakması için yalvarıyordu, *lütfe lütfe lütfe*, ta ki adam bandı ağzına yapıştırana kadar.

Sonra onu omzuna attı ve dışarı taşıdı.

BÖLÜM 58

Van

Jack Davis'in iki millik araba yolu sanki iki yüz mil gibiydi.

Arabayı evin önünde patinaj yaparak durdurmak için fren yaptım. İçeri daldım.

"Lily!" Çığlık attım. Yerdeki çamurlu izler dikkatimi çekti. Onları mutfaktan arka kapıya kadar takip ettim. Evin yirmi metre arkasında penceresiz bir bahçe kulübesi duruyordu, kapısı açıktı ve sanki biri içeri girmiş gibi hâlâ sallanıyordu. Ona doğru koştum. İçerisi gölgeliydi. El yordamıyla ışık düğmesini buldum ve açtım. Kirli bir kürek hemen içeride duruyordu, yanında da çamurlu botlar. Toprağa dokundum. Hâlâ ıslaktı. Kulübe belki yirmi metreye yirmi metreydi, aletler kancalara düzgünce asılmıştı. Bir bahçe çapası ve kar küreme makinesi bir duvarın yanına park edilmişti. Göbekli bir soba köşede, ön kapının karşısında, bir tezgâhın yanında duruyordu.

Silahımı çıkardım, dönmeye başladım. Herhangi bir köşede, herhangi bir şekle girmiş olabilirdi. "Jack Davis. Amber Kind ve Lily Larsen'in kaçırılması ve Amber Kind'in öldürülmesi suçlarından tutuklusun." Dönmeye devam ettim, silahımı her yöne doğrulttum, kalbim göğsümü dövüyordu. Tüm duyularım güçlenmişti, benzin ve kir kokusu baskın geliyor, ayaklarımın beton zemini kazıma sesi sağır ediyordu. Akıl sağlığımın sınırlarını zorladığımı hissediyordum ama bazen haklı olduğunuzda ve bunu bilen tek kişi siz olduğunuzda böyle oluyordu.

Jack Davis her yerde olabilirdi ama hâlâ benimle birlikte olduğuna, Lily'yi gömdükten hemen sonra onu yakaladığıma inanıyordum. Onu durdurmadan Lily'yi kurtaramazdım, yoksa sırtımdan vurulma riskim vardı. Kar temizleme makinesinin içinde dev bir salyangoz gibi kıvrılmış olabilir mi? Döşeme tahtalarının altında sıkışmış olabilir mi? Üstten bir havalandırma gözüme çarptı. Kulübe ısı için kablolanmıştı.

bir odun sobası vardı, Orta Batı'da sık rastlanan bir şey değil. Bir merdiveni sürükleyip yukarı tırmandım ve telefonumu el feneri moduna aldım.

Eğer Jack Davis orada saklanıyorsa, o ürkütücü piçi bulurdum.

Havalandırma kolayca açıldı. Işığımı boşluğa tuttum, tüylerim diken diken olmuştu. Kendimi tehlikeli bir şekilde savunmasız hissediyordum, sanki pençeli bir el her an bileğimi yakalayabilirdi. Bütün çocukluk kâbuslarım canlanmıştı.

"Göster kendini, seni hasta orospu çocuğu!" Bağırdım.

Gölgeli kanaldan aşağı bakmak için boynumu büktüm. Yüzü buruşmuş bir suratsızın bana baktığını düşününce boğazım asitle doldu ama bununla savaşıacaktım. Lily'yi kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Boştu.

Titrek bir nefes aldım, kanalın diğer tarafına bakmak için döndüğümde bir gıcırta duydum. İçimi öyle bir korku kapladı ki dengemi kaybettim ve telefonum yere düştü. Sobanın önü açılmaya başladığında ayaklarımın üzerine düştüm. Önce bir el, sonra da pençeli bir çekiç tutan başka bir el dışarı çıktı. Ellerin arasında Jack Davis'in sırttan gulyabani yüzü belirdi.

İnledim.

"Çekici bırak," dedim, sesim derin bir kuyudan geliyormuş gibi çıkıyordu. "Şimdi."

Davis'in bir yüzü vardı, komşunun aradığı kayıp kadını kontrol ettiğimde gördüğüm yüzün aynısıydı, ama vücudu bir korku gösterisiydi, gözlerimin önünde kendini yeniden bir araya getirirken bir dizi tıkırtı ve patlamayla bir saniyeden kısa bir sürede tam boyuna ulaştı. Hızı ve çarpık hareketleri midemi bulandırды. Omzunun serbest kalmasıyla kolunun, çekicini elime doğru savurmasına yetecek kadar uzaması karşısında hazırlıksızdım.

Silahım yere düştü. Ona doğru atıldım ve başımın yan tarafına bir çekiç darbesi aldım. Şakağımda sıcak havai fişek patlarken metalin tadını aldım. Yere yığıldım, silahım benden çok Davis'e yakındı. Tekmeyle uzaklaştırdı.

"Arsız kız," diye tısladı. "Burada olmaya hakkın yok."

Gözlerim vücudunda gezinerek yüzüne indi. Frank Roth'un yüzü değildi ama gözlerinde aynı şeytani ışığı, bir adamı ihtiyaçlarının kutsal olduğuna inandıran aynı saplantıyı gördüm.

Jack Davis bir canavardı.

Beynim dehşetten bembeyaz olmuştu ama dişlerimin arkasında bir şey oluşuyor, büyüyor, itiyordu. Şimdiye kadar aldığım en derin nefesi içime çektim ve *uludum*. Gırtlaktan ve sözsüz başladı, Frank Veronica'yı vaftiz ettiğinden beri içimde sıkışıp kalmış bir çocuk çılgılığı. Sonra daha da büyüdü, sözcükler içeren bir şeye dönüştü.

"Ben kâbuslarla büyüdüm, seni piç kurusu," diye bağırdım. "Onlarla nasıl savaşağımı biliyorum. Lily'yi alamayacaksın!"

Bir tarafa doğru eğildim ve bacağımı savurarak Davis'in bacaklarını altından çektim. Baş dönmesiyle mücadele ederek ayağa fırladım ve yere düşerken çekici elinden kaptım. Yüzünü örtmek için içgüdüsel olarak kollarını kaldırdı ama ben yan tarafa, kulağına nişan aldım.

O kadar sert savurdum ki düşerken gövdesini büktüm, gözleri kafasının içinde geri döndü.

Dökme demir tava değildi ama işimi gördü.

Nabzına bakarken kan yanağımdan aşağı akıyordu. Düzensizdi ama oradaydı. Hâlâ yaşıyordu. Onu şimdi öldürürsem tanık , nefsi müdafaa olduğunu söylersem kimse karşı çıkmayacaktı. İki kızı kaçırmış, onları istismar etmiş ve en az birini korkunç bir şekilde öldürmüştü. Kesinlikle kurtarılamaz biriydi. Dünya onsuz daha iyi olurdu. Çekici başımın üzerine kaldırdım, ama sallamaya hazırlanırken aklıma Harry geldi.

Yeterli.

O kelimeyi kafamın içinde duydum. Harry'nin ya da Bart'ın sesinden gelmiyordu. Benim sesimdi. Horozu düşürdüm. Silahımı aldım ve kılıfına yerleştirdim, sallanıyordum, başım zonkluyordu. Davis'i kelepçelemeyi düşündüm ama bunun aptallık olduğunu hemen anladım. Bu adamı bağlamak mümkün değildi.

Mide bulantısıyla savaşıarak dışarı koşarken siren sesleri duyduğumu sandım ama artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Mavi süslemeli beyaz çiftlik evine baktım. Lily orada değildi. Bunu biliyordum ama yine de onun için bağırdım.

"Lily!"

Güneş ışığı birkaç yüz metre ötedeki ormanda bir şeyi aydınlatıyordu. Gözlerimi kısıtım. Ağaçların arasında bir el arabası duruyordu. Ona doğru koştum, panik ve acı beni tökezletti. El arabasının arkasında taze bir toprak yığını gördüm.

"Lily!" Bağırdım. "Lily Larsen, orada mısın?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle kazmaya başladım. Bu çok uzun sürecekti. Kulübeye koştum, Davis'in onu gömmek kullandığı kirli küreği kaptım ve baş dönmesiyle savaşıarak çukura geri dönebildiğim kadar hızlı koştum. Göğsüm ve boğazım yanıyordu ve ağladığımı fark ettim. Kalbim patlamak üzere olana kadar toprağı öfkeyle taşıyarak tümseğe doğru uçtum. Lily oradaydı. Hâlâ hayatta mıydı? Beni duyabiliyor muydu?

"Lily!" Çığlık attım. "Dayan!"

Polis sirenlerinin keskin sesi bana ulaştı, yine de kazmaya devam ettim. Üzerimde eller hissettiğimde, onlarla savaştım.

"Van, yardım edelim!"

Kyle, Comstock ve bir üniformalı vardı. Üçü de katlanır kürek taşıyordu. Kazıyorlardı. Sanki aşağıda kendi kızları varmış gibi kazıyorlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

Van

Harry ortaya çıktı ve beni topraktan uzaklaştırdı. Kazacak çok fazla yer olduğunu fark edene kadar onu itmeye çalıştım. Lily için en iyisi geri çekilmemdi.

"Ambulans yolda," dedi, önce başımı sonra da ellerimi inceledi. İki araç - biri Minneapolis Polisi'ne ait bir kruvazör, diğeri Harry'nin - Benimkinin arkasına yanaşmışlardı, kapıları hâlâ açıktı. Kyle askerleri çağırmıştı. Buraya koştular.

"Onlara zarar verecek kadar uzun süre kazmadım," dedim. Kelimeler bulanık geliyordu. Şoka girmeye başlamıştım. Fazla zaman kalmamıştı. "Bana bir konuda daha güvenebilir misin?"

Harry hâlâ ellerimi tutuyordu, avuç içleri yukarı bakıyordu. Ellerimin içi Kir.

"Pekala," dedi.

Onu kulübeye doğru çektim, koşarken konuşuyorduk. "Jack Davis Orada. Onu bir çekiçe bayılttım." Harry dilini tuttu.

"Ehlers-Danlos sendromu için poster çocuğu olabilir," dedim, sesim kısıktı. Sanki lokumun içinde koşuyormuşum gibi hissediyordum. "Her türlü kelepçeden kurtulacaktır. Kendine geldiğinde, yastıklı bir taşıma aracına ve sürekli gözetime ihtiyacı var, yoksa kaçacak. Bu daha sonrası için. Şu an için kulübeden bir levyeye ihtiyacımız var."

"Anladım," dedi Harry, yanımda koşarken kemerindeki telsizi çıkararak. Talimatlarımı iletirken cızırdadı ve vızıldadı. Kulübeye girdiğimiz anda mesajı bitirdi.

Davis hala yerde yatıyordu, bacakları aşağıya ve gövdesi yukarıya bakıyordu, kan başının altında birikiyordu. O bir gibi görünüyordu.

Mankenin vücudu bükülmüş ve deforme olmuştu ama göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu. Duvarın iki levye kapıp birini Harry'ye atarken onu tekmeleme dürtüsüne karşı koydum.

Onu yakaladı ve çiftlik evine girip merdivenlerden yukarı çıkarken beni takip etti. Sahanlıktaki ilk yatak odasına girdim, yere baktım ve içimin burkulduğunu hissettim. Burası kâbuslarımdaki odaydı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve levyemin ucunu yavaşça döşeme tahtasına soktum.

"Bana yardım et," dedim, "ama dikkatli ol. Bunlardan birinin altında."

Harry yere çöktü ve işe koyuldu. "Bir silah, bir günlük ya da Jack Davis'i Taken Ones'a bağlayacak bir şey mi arıyoruz?" diye sordu, bir döşeme tahtasını kaldırırken çıkan çığlıkla irkildi.

"Hayır," dedim. "Bu bir-"

"Vay anasını," diye fısıldadı Harry.

Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım. Kafamı çevirdiğimde onu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, söktüğü döşemenin altındaki boşluğa bakarken gördüm. Altında çiçekli bir battaniyeye sarılmış, ağzı gümüş bir koli bandıyla kapatılmış, uzun kirpikli gözleri ıslak ve titreyen bir bebek vardı. Sanki kollarındaki tüm güç tükenmiş gibi levveyi bıraktı. Levye bir çınlamayla yere düştü.

Hemen yanına koştum, bebeğe uzandım, onu göğsüme bastırdım, gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Ona mırıldanmaya ve bandı her seferinde küçük bir köşesinden nazıkçe çıkarırken sallamaya başladım.

"Bağlantı kuruyorlar," dedim, sesim saygıyla doluydu. "İmgeler vakalara bağlanıyor."

Gözyaşlarım Harry'ninkilerle eşleşerek özgürce aktı.

BÖLÜM 60

Van

Kyle ve Comstock onu mezarından Lily baygındı ama nefes alıyordu. Hayatta olması pek çok nedenden ötürü bir mucizeydi, en önemlisi de Jack Davis nam-ı diğer Garrick McCormick'in solunum odasıyla uğraşmamış olmasıydı. Lily için öyle süslü bir şey yoktu. Amber'ın bebeğinden vazgeçmeyi reddetmesi ve Lily'nin onun için ayağa kalkması McCormick'i kızdırmıştı. O noktaya kadar ikisi de uysal davranmışlardı, diye anlattı Lily, anlattıkları karşısında tüm dünya gibi şaşkınlık içindeydi.

Elinden geldiğince açıkladı.

"Bizi kendisinden başka kimsenin istemediğini söyledi," dedi, hastane yatağı oturabileceği şekilde eğilmişti. Yüzünün kenarları, çenesinin yapısı hâlâ eski kızının izlerini taşıyordu. Hemşireler, muayene odasından çıkarıldığında beri bebeği bırakmayı reddettiğini söylediler; burada her ikisinin de çürüklerine bakılmış ve her şey düşünüldüğünde sağlıklı oldukları söylenmeden önce hayati değerleri ölçülmüştü. "Çok küçüktük. Sanırım bize söylediği şekilde büyüdük."

"Hayatta kaldın," dedim, sözleri iliklerime kadar işledi. Sizi esir alan kişi, kendi korkularınız sonunda sizi hapsedene kadar sizi istismar eder ve beyninizi yıkar; kötülüğünün işe yaraması için etrafta olmasına bile gerek yoktur. İşte bu yüzden bizi götürene kadar Frank'in Çiftliği'nde kalmıştım. Lily ve Amber'ın asla kaçamamasının nedeni de buydu. "Önemli olan da bu."

Lily gözlerini kaçırdı. Amber'ın başaramadığını biliyordu. Bilinci yerine geldiğinde sorduğu ilk şey buydu.

Lily'nin izniyle annesi ve kız kardeşi arandı. Theresa ve Charles Kind da torunlarından haberdardı ve yoldaydılar. Umarım onu hemen Lily'den almazlar.

Rue, kız kardeşinin kucağında bir bebek olduğunu fark ettiğinde hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü. O ve Rita, gerçek olduklarına inanamıyorlarmış gibi Lily'yi ve bebeği okşamaya devam ettiler, Rue'nun eli Lily'ninkini buldu ve sıkıca kavradı. Üçü de birbirlerine yabancıydı ama daha fazlası için duydukları acı hissediliyordu. Umarım aileye dönüş yolunu bulabilirlerdi.

Harry ve ben Lily'nin hikâyesinin ana hatlarını kaydettikten sonra üçünü bir araya gelmeleri için yalnız bıraktık. Geri kalan bilgileri yarın toplayacaktık. Garrick McCormick aynı hastanede koruyucu gözetim altındaydı. 7/24 gözetim altında olacaktı. Ajanlar şu anda mülkünü tarıyorlardı.

Eğer hâlâ bir işim varsa, Harry ve benim yapmamız gereken bir yığın evrak işi vardı. Ama önce dinlenmem gerekiyordu.

Hastane dışında Comstock'un yönettiği büyük bir basın toplantısına katılmak zorunda kaldık. Daha yeni bitiriyordu. Şöhreti onun kazanması umurumda değildi -aslında pek de umurumda değildi- ama onunla konuşmak istemiyordum. Dağılan kalabalığın içinde Rue'nun ilkokuldan sınıf arkadaşı Jacob Peters'ı gördüğümü sandım. Umarım öyledir. Rue'nun edinebileceği tüm arkadaşlara ihtiyacı olacaktı.

"Reed!" Comstock koşarak yanımıza gelirken bağırdı.

Yürümeye devam edecektim ama Harry'nin ifadesi beni durdurdu. "Elinde işe yarar bir şey olabilir," dedi.

Kaşlarımı ve alnımdaki bandajın altındaki iyileşmekte olan deriyi çekiştirdim.

"Peki," dedim.

Comstock bize ulaştığında, "Sizinle konuşmam gerek," dedi. En iyi gri takım elbisesini giymişti, kravatı kesinlikle karısı tarafından seçilmişti, kayganlaştırılmış saçları özellikle parlaktı. "Sadece sen," dedi bana, Harry'ye bir bakış fırlatarak.

"Seninle arabada buluşuruz," dedi Harry.

Comstock, Harry duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledi. "Theresa'yla aramdaki ilişkiyi bildiğinizi biliyorum," dedi sessizce, arkasını ayrılmaya başlayan basın mensuplarına dönerek. "Karıma ve bana evimizi satan oydu. Bu şekilde tanıştık. Bilmenizi isterim ki karım ve ben o partilere katılmadık. Kötü bir evliliğimiz vardı, açık bir evlilik değil. İlişkidен pişmanım ama oldu işte. Al bakalım."

Sanki her şey bitmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. Güneş tepede sıcak ve parlak bir şekilde parlıyordu. Üst katta Lily, Rue ve Rita muhtemelen paramparça olmuş hayatlarının bin parçalı yapbozunu birleştirmeye çalışıyorlardı.

"Kızların kaybolduğu gün Theresa'nın evinde miydin?" Sesimi alçaltma zahmetine girmeden sordum. Başım zonkluyordu, çok yorgundum ve bu işin peşini asla bırakmayacaktım.

Comstock çenesini ovuşturdu. Başını salladı. "Evet," dedi. "Amber bizi sarılırken yakaladı. Theresa beni dışarı attı. Daha sonra geri geldim. Polislerin ne kadar kötü bir iş yaptığını gördüm."

"Ve sen müdahale etmedin mi?"

Kendini şişirdi. "Bir insan kendi eylemlerinden sorumludur. Başkalarının eylemlerinden değil."

"Bunu söylemek doğru olduğu anlamına gelmez," dedim.

Comstock omzunun üzerinden Lily'nin çıkarılmasına yardım eden ve fotoğrafı çekilen üniformalıya baktı. "Chandler'ı aradım. Ona bu tasmayı seninle paylaşmaktan memnun olduğumu söyledim. Seninle tekrar çalışmaktan mutlu olacağımı söyledim."

Yüksek sesle güldüm. "Tıpkı Leech Lake ve Crowville polisleriyle konuşup Amber'ın o gün ormana gitmesine senin sebep olduğun gerçeğini örtbas etmelerini söylediğin gibi mi? Birinin boynundan botunu çıkarmak seni kahraman yapmaz, Comstock."

Kaşlarını çattı. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine dönüp uzaklaştı. Bunun bütün hafta boyunca yaptığı en akıllıca şey olduğuna bahse girmeye hazırdım. Onu bir süre daha görmemeyi umuyordum ama Minneapolis küçük bir şehirdi.

BÖLÜM 61

Van

Harry başımdaki yaradan dolayı eve kendim gitmeme izin vermedi. Arabayı binanın önüne çektiğinde daireme gelmek istediğini anlayabiliyordum.

"İyi olacağım," dedim. "Sadece bir duşa, asprine ve yaklaşık bir milyon saat uykuya ihtiyacım var."

Yakına eğildi. Göz bebeklerimi incelediğini fark etmem bir anımı aldı.

"Nasıl görünüyor?" Ben sordum.

Yüzünde gördüğüm ilk kırıksıklık kaşlarının arasında belirdi. Dokunma isteğime karşı koydum. "Henüz beyin sarsıntısı belirtisi yok," dedi, "ama kırk sekiz saate kadar sürebilir. Seninle kalabilirim."

"Un-unh," dedim arabasından kayarak inerken. "Doktor beni hastanede kontrol etti. Muhtemelen iyi olduğumu söyledi ve neye bakmam gerektiğini anlattı."

"Van mı?"

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse kırbaçlanacaktım. Gergin Harry Steinbeck az önce bana adımın gayri resmi haliyle mi seslenmişti? "Ne dedin sen?"

Dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Bana ihtiyacın olursa telefonu aç, tamam mı?"

Göğsümdeki ani sıcaklık beni rahatsız etti. "Arabam hâlâ Davis'in çiftliğinde. Bir sonraki çağrım ya sen ya da bir Lyft olacak."

Başını salladı. "Yarın seni alırım. Sabah sekizde."

"Teşekkürler," dedim.

Her şeyi kastetmiştim. Sanırım bunu biliyordu.

Uyku, tıpkı açlık gibi, çok uzun süre aç kalırsanız vücudunuzun artık onu istemediği bir noktaya sahiptir. O noktayı kilometrelerce geçmiştim, bu yüzden uzanmak yerine kıyafetlerimi çıkardım ve uzun, sıcak bir duş aldım. Su kanla kırmızı, kirle siyah akıyor, sonra çamurlu bir hal alıyor ve sonunda berraklaşıyordu. Dışarı çıktım ve havluyla kurulandım. Sonra dizlerime ve alnımdaki kesiğe merhem ve bandaj sürdüm, ki şimdiden daha iyi görünüyordu.

Vücuduma bir havlu sararak oturma odama adım attım. Harry haklıydı: Kirliydim.

Ve hayatımda ilk kez, dağınıklık boğucu geldi. Spor sütyenimi ve boxer şortumu giydim ve fiziksel çalışmanın rahatlatıcı ritmine kendimi kaptırdım. Tüm kirli kıyafetlerimi bir yığın haline getirerek, çarşaflarımı sıyırarak ve hepsini bodrumdaki çamaşırhaneye taşıyarak işe başladım. Üç sefer sürdü ve altı çamaşır makinesini doldurdu. Giysiler ve yatak takımları dönerken, daireme döndüm ve çöpleri dışarı taşımaya başladım. Pizza kutuları yığınları. Cips poşetleri yığınları. Atılmış peçeteler. Çöp çıkarmaya geri dönmeden önce sadece kıyafetlerimi kurutucuya taşımak için durakladım. Kışlık eşyalarım ya da Bart'tan gelen duygusal bir hediye gibi ne çöp ne de kirli kıyafet olan şeyler bir kutuya ve ardından apartmanın yeraltı garajındaki saklama dolabıma gitti.

Zemini görebildiğimde içeri girdim, buzdolabını, dolapları ve dolapları sildim, bulaşık makinesini boşalttım ve çalışırken yeni bir yük doldurdum. Görünen ve iç kısımdaki her yüzeyi fırçaladıktan sonra, dizlerime havlu bağladım ve çatlaklara girmek için bir diş fırçası kullanarak fırçalamak için yere indim.

İşimi bitirdiğimde güneş doğuyordu, başımdaki kesik sadece rahatsız edici bir ağrıya neden oluyordu.

Daireme bakmak için döndüm. Temizdi. Güvende hissediyordum. Benim dairemdi.

Bunun bir şeyin başlangıcı mı yoksa sonu mu olduğunu anlayamadım.

BÖLÜM 62

Van

Harry elbette tam zamanında gelmişti ve o kadar yakışıklıydı ki nefesimi .

"Hiç uyumadın, değil mi?" diye sordu ben arabasına binerken.

"Hey," dedim alaycı bir tavırla. Saçımı işaret ettim. "On iki saat içinde aldığım ikinci duştan beri hâlâ ıslak. Sanırım gayet iyi gidiyorum."

Cevap vermedi, bunun yerine trafiğe çıktı. Lily ve bebeği kontrol etmeye gidiyorduk ama aklında başka bir şey olduğunu hissettim.

"Ne oldu?" Cevabı öğrenmek istediğimden emin olmadan sordum.

Birkaç saniye daha sessizlik içinde sürdü. Sonunda: "Sana bahsettiğim şu potansiyel Tatlı Çay Katili tanığı var ya? Lester Dunne'dan çıkan bir kadını gören adam mı? Bugün bizimle buluşmayı kabul etti. Larsen'ları kontrol ettikten sonra."

Yani evimi temizlemem bir son olmuştu. İçime huzur gibi bir şey yerleşti.

Suçluluk duygusu aylardır peşimi bırakmıyordu. Belki de yakalanmak beni rahatlatacaktı, Devries'e zehir içirdiğimde yüzünde gördüğüm rahatlamamanın aynısını. En kötüsü de hapse girdikten sonra Harry'ye dostluğunun karşılığını kardeşini yardım ederek ödeyemeyecek olmamdı, tabii bilgisayarları kullanmama izin vermezlerse.

Pek olası

görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedim.

Harry bana baktı ve sonra hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

İki üniformalı polis memuru Lily'nin kapısının önünde duruyordu. Muhtemelen bugün eve, ya annesinin ya da kız kardeşinin yanına gönderilecekti. MPD onu basından ve şiddet suçlarını takip etmekten hoşlanan rahatsız kişilerden koruyacaktı, en azından yerleşene kadar.

Harry ve ben memurlara rozetlerimizi gösterdik ve Lily'nin odasına girdik. Balonlar, çiçekler ve kartlarla doluydu; hastanenin steril kokusu güllerin ve ayçiçeklerinin kokusuyla boy ölçüşemezdi.

"Çok fazla, biliyorum." Lily yatağında, kucağında bebeğiyle yatıyordu. Bitkin görünüyordu, teni kül rengiydi, kollarındaki sararmış morluklar verdiği mücadeleyle gösteriyordu. Ölçülemez bir travma geçirmişti. Ama gözlerinde bir ateş vardı.

"İnsanlar seni ve bebeği önemsiyor," dedim. Harry ve ben odadaki diğer insanlardık. "Annen ve kız kardeşin nerede?"

Bebek iniltili bir ses çıkardı. Lily onu nazıkçe salladı. "Sanırım kafeteryada. Ayrılmak onlar için zor oldu ama ..." Gözleri önce yukarıya, sonra tekrar bebeğe kaydı.

"Bu kadar çok insana alışık değilsin," diye önerdim.

"İşte bu," dedi minnetle gülümseyerek. Bu ifade yüzündeki on yılı sildi.

İki sarı saç örgüsü ve çilli burnuyla bir zamanlar olduğu çocuk aklıma geldi. Çilleri solmuş ve yanakları çukurlaşmıştı ama her şeye rağmen onda *umutlu* bir şeyler vardı. Ekip, bir insanın kaçmaya çalışmadan evinin yakınlarında nasıl esir tutulabileceğini tartışırken Johnna Elizabeth Smart'tan bahsetmişti. Bahsedilmeyen şey ise Elizabeth Smart'ın hikayesini bir kitapta anlattığı ve Kongre önünde de dahil olmak üzere mağdur haklarını savunduğuydu. Henüz erkendi ama Lily için de benzer bir yol görebiliyordum.

"Türler Daisy'nin bende kalmasına izin veriyor," dedi kucağındaki çocuğa sevgiyle bakarak. "Ne yapacaklarına karar verene kadar. Sonsuza kadar sürmeyebilir, bunu biliyorum. Endişelenme."

Birileri onu bu konuda çoktan uyarmış olmalıydı. Balonları bir kenara iterek bitkilerin ve çiçeklerin arasından geçip onun yanına geldim. "Omzunuza dokunabilir miyim?" diye sordum.

Şaşırmış gibi göründü, sonra başını salladı.

Elimi olabildiğince nazıkçe onun üzerine koydum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda hem öfkeli hem de kederliydi. Lily hayatta kalanlardan biriydi. "Sen

Daisy'ye harika baktı. Doktorla konuştum. Tamamen sağlıklı olduğunu söyledi."

Lily başını salladı, çenesi titriyordu.

"Sana çok fazla bilgi gelecek, çok fazla yeni deneyim yaşayacaksın ve bilmeni isterim ki arayabilirsin" -burada tereddüt ettim; tutamayacağım bir söz vermek istemiyordum ve birkaç saat içinde ne olacağı, telefonları kabul etme özgürlüğüne sahip olup olmayacağımı belirleyecekti- "eğer bir şey yapabilirsek BCA'da biz varız."

"Doğru," dedi Harry, yatağın diğer tarafına doğru yürürken, kalemi çoktan çıkmıştı. "Bu kartın arkasına kişisel cep telefonumu yazacağım. Gece ya da gündüz, istediğin zaman arayabilirsin. Ciddiyim."

Sakin Harry, hayatımda gördüğüm en içten mavi gözlere sahipti.

Lily boştaki eliyle kartı alarak, "Teşekkürler," dedi. Kibar davranıyordu. Çoktan geri çekilmeye başladığını görebiliyordum. Burası onun bilmediği bir dünyaydı, korku içinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğini düşündüğü yabancılarla doluydu.

"Ben bir komünde büyüdüm," dedim. "Frank'in Çiftliği."

Harry'nin odadaki varlığının aşırı farkındaydım. Her zerrem kaçıp saklanmak istiyordu ama buna karşı koydum. Gerçek benden bir parça almasını istiyordum.

"Frank hepimizi düzenli olarak istismar eden bir psikopattı. Kız kardeşim Veronica'yı beyin ölümü gerçekleşene kadar suyun altında tutarak mahvetti. Ben de buna seyirci kaldım ve ona yardım yardım getirmek için yanından hiç ayrılmadım." Kendi gözyaşlarımın tuzunu tattım. "Ama artık ," dedim, elim hâlâ omzundaydı ve gözlerim ona sabitlenmişti çünkü Lily'ye ya da Harry'ye bakarsam cesaretimi kaybederdim. "Ve farklı yapabiliyorum, *kendi seçimlerimi*. Bazı gerçekten çok kötü seçimler yapıyorum ama bu dünyada nasıl var olacağımı bulmaya çalışıyorum. Sen de öyle yapacaksın, Lily. Sende o güç var. Bu senin gözlerinde, seni bunca yıl hayatta tutan mücadelerde, Daisy'yi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya devam etmende."

Bir hıçkırık duydum ve bir an ben olduğumu sandım, ama değildim. Bendim. Lily.

"Beni görüyorsun," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi.

". Güçlüsün ve güzelsin," dedim ve bu doğrudu. "Bu Kolay olmayacak ama her şey yoluna girecek Lily."

Her şey girecek, Veronica.

Lily kolunu bana uzattı ve ben de nazikçe ona doğru eğildim. O ve ben birlikte bebeği ve birbirimizi kucakladık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

Van

"Chandler sana ne yapmaya karar verdi?" Bizi hastaneden uzaklaştırırken Harry'ye sordum. Lily bugün geç saatlerde taburcu edilecekti. Rue'yla birlikte yaşamasına karar verilmişti. Lily ve Daisy'ye bakacak daha iyi birini düşünemiyordum.

"Rodin hakkında yani," diye devam ettim. "O araba hikayesini yutmuş olması mümkün değil."

Harry 94. otoyoldan çıktı. Görüşeceğimiz sözde Tatlı Çay Katili tanığı Eric Lund, Minnesota Üniversitesi yakınlarında gençlerin yaşadığı bir mahalle olan Dinkytown'da yaşıyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "İlgisini kaybedene kadar beni daha yakından izlemek dışında. Chandler'ın itiraf etmek istediğı kadarıyla arama temizdi."

Gözlerini yoldan ayırmadı. "Onları sen kurtardın," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Marie Rodin'in çocukları ve kocası. Lily ve Daisy. Hepsini kurtardın."

"Ama hepsini kurtaramazsın, değil mi?" diye sordum.

Rüya gibi hissediyordum, kendimden kopmuştum. Harry tarafından maskemin düşürölmesi tuhaftı. En zor kısmı da bu olacaktı, bir katil olduğumu anladığında yüzünde belirecek hayal kırıklığı. Ama Lily ve diğerleri güvendeydi. Frank Roth hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ama Garrick McCormick ve Marie Rodin sokaklardan uzaktı. Bunlar tutunabileceğim şeylerdi.

"Titriyorsun," dedi Harry, koltuğun üzerinden uzanıp sarı kaşmir hırkasını alırken. Hayatımda hissettiğim en yumuşak şeydi ve tıpkı onun gibi saf ve temiz kokuyordu.

"Teşekkürler," dedim, sokularak. "Sence bu Lund denen çocuk katili gerçekten görmüş müdür?"

"Bu mümkün," dedi Harry.

"Biliyorsun.." Ben başladım. "Yaptığın her şey için minnettarım. Sen iyi bir ... iyi bir ortak oldun."

"Sen de," dedi kesin bir ifadeyle. "Sen mükemmel bir ajansın. Ama bir daha asla birlikte çalışmayacağımız gibi konuşuyorsun. Bu senin sakatlığın ve yorgunluğun. Biraz dinlenmek sana iyi gelecek."

İç çekişim saf bir melankoliydi. "İşte bu kadar," dedi Harry.

Dr. Seuss tarafından inşa edilmiş gibi görünen Dinkytown dubleksinin önüne park etti, tüm değişken açılar ve parlak renkler. Lund olduğunu tahmin ettiğim genç bir adam zemin kattaki dairenin ön verandasında bizi bekliyordu. Beyaz tenliydi ve saçları beyazdı, kravat boyalı V yakalı bir gömlek ve eşofman altı giymişti, renkleri bulanıktı.

Yaklaştığımızda ayağa kalktı. Gergin görünüyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Kanun teoride -en azından peşinizde olmadıkları zaman- makul görünüyordu. Yine de kapınıza dayandıklarında, işin verdiği yetkiyle, bakış açınız aniden değişme eğilimindeydi.

"Bay Lund?" Harry sordu.

"Evet, dostum, o benim." Lund kafa derisini kaşıdı. "Harry Steinbeck?"

"Evet. Ben Ajan Reed. Bize e-posta gönderdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sorun değil," dedi Lund. "Sadece üzerime düşeni yapıyorum. O cinayeti okuduğumda, bildiklerimin üzerine oturamazdım, anladınız mı? Katili gün gibi gördüm. Bu iki el kadar açık." Harry ve benim görmemiz için ellerini uzattı.

Boğazımı temizledim. "Neye benziyordu?" Omuzlarım dik, öne doğru bir adım atarak sordum. Yüzümü net görebileceği şekilde yukarı kaldırdım. "Giderken gördüğün kadın mı?"

Lund agresif bir şekilde başını salladı. "Tamamdır. Hadi başlayalım. Kız *yaşlıydı*, dostum. Çok yaşlı. Yaşlı, yaşlı bir kadın."

Kahkaha boğazımdan o kadar yüksek sesle ve o kadar hızlı çıktı ki havlama sesi gibi geldi. "Başka ne var?" Hırıltılı bir sesle sordum.

Çocuk yanıt olarak gülümsedi. "Garip, değil mi? Yaşlı bir kadının insanları öldürmesi. Hepsi bu. Sadece yaşlı olması. Saçları şapkasının altında toplanmıştı. Güneş gözlüğü takıyordu. Çok kısa değildi ama çok uzun da değildi. Daha fazlasını hatırlamıyorum, ama bana bir sıralama göstersen, onu seçebileceğimi biliyorum. Beni üşüttü, dostum. Keşke bir köpeğim olsaydı dedirtti. Çocukken iyi bir köpeğim vardı. Saint Bernard. O benim en iyi arkadaşımdı. Her gün onu gezdirirdim.

Bir gün. Bugünlerde böyle bir köpeğe param yetmiyor, biliyor musun? Pahalı bir cins. Ama sahip olsaydım onu çok severdim. Benimle teslimatlara gelebilirdi!"

Neredeyse çocuğa sarılacaktım ama tam zamanında kendimi tuttum. İşte lütuf ağına düşmek böyle bir şeydi. Bunu boşa harcamayacaktım. Bir adım öne çıktım ve Lund'a iki kart uzattım. "Biri benim telefon numaram," dedim. "Gördüğün kadınla ilgili aklına başka bir şey gelirse ara. İkincisi de Minneapolis Hayvan Barınağı'nın numarası. Orada MacGuffin adında harika bir köpek var. Yarı Saint Bernard. Sahiplenme masrafları karşılanacak ve büyük bir torba köpek maması sizi bekliyor olacak. Yaşlı ama daha verecek çok sevgisi var."

"Tam isabet!" Lund, iki kartı da alırken sevinçle başını salladı. "Gerçekten minnettarım."

Arabaya dönerken Harry sessizdi.

"İnsanlar görmek istediklerini görüyorlar, değil mi?" Kemerimi bağlarken sordum. Uçabilecekmişim gibi hissettim.

"O da ne?" diye sordu.

"Hepimiz dünyayı kendi merceğimizden görüyoruz. Kim bilir o çocuk ne kadar yaşlıdır ya da birini görmüş müdür? Yine de bunu kontrol ettiğimize sevindim. Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Evet," dedi Harry.

Dürtüyle kolunu sıktım. Elektrik sarsıntısı beni hazırlıksız yakaladı. Ona hiç dokunmadım. Eskiden kimseye dokunmazdım.

"Yoga dersi almayı düşünüyorum," dedim. "Bana katılmak ister misin?"

EPİLOG

Harry

Harry Steinbeck gülümsemesini gizlemek için soluna baktı.

Evangeline ilk kez ondan iş dışında kendisine eşlik etmesini istemişti.

Hastanede de savunmasızdı, Lily'nin iyiliği için gardını indirmişti. Buna tanık olduğu için onur duyuyordu. Evangeline Reed bir bilmeceydi. Davranışlarının çoğunu travma tepkileri olarak tanıyordu ama parlaklığı? Parıldamasına izin verdiği zamanki sıcaklığı? Bunların hepsi ona aitti. Bir de uhrevi kavrayışı vardı. Marie Rodin'i ve ardından döşeme tahtalarının altındaki bebeği bilmesi onu hâlâ sarsıyordu. Her ikisinin de mantıklı bir açıklaması olmalıydı ve bunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Ona söylemeye hazır olduğunda.

Ama önce ona kendisiyle ilgili bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi. Trafiğe odaklanarak 94. yola geri döndü. "İşimizle doğrudan ilgisi var."

Başarılı bir şekilde birleştikten sonra Evangeline'e baktı. Derin bir uykudaydı, boynu garip bir açıyla duruyordu, ağzı sinekleri yakalayacak kadar açıktı. Harry benzin göstergesini okudu. Depo neredeyse doluydu, frenlemeyi minimumda tutarsa dört saat boyunca sürmeye yeterdi. Zihninde en az mola vereceği güzergâhın haritasını çıkardı.

Ona sırrını başka zaman anlattı.

Her şeyin şu anki halinden, ikisinin arkadaş olmasından ve kızın onu iyi bir adam olarak görmesinden hoşlanıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Thomas & Mercer'dan Jessica Tribble Wells'e çok teşekkürler, kendisi benim gerçek suç ortağımdır. Tüm kitaplarımı daha iyi hale getiriyor, ama bu kitabın ebeliğini yaptı. Charlotte Herscher, mükemmel rehberlik ve destek kombinasyonun için teşekkür ederim; lütfen her zaman gelişim editörüm ol. Jon, yazar arkadaşlarım böyle muhteşem bir redaktörüm olduğu için beni kıskanıyorlar, *Dr Pepper*'ı noktasız yazdığım da (doğru bir şekilde) beni alkışlayan bir redaktörüm var. Hizmetin için teşekkür ederim. Ve eğer Jon yeterince yetenekli değilse, bu taslağın son gözü olarak Kellie'ye de sahiptim. Detaylara gösterdiği özen ve *Chicago Manual of Style*'a olan aşinalığı eşsizdir. Geriye kalan tüm hatalar bana ait, çünkü "kulağa hoş geliyor" (üzgünüm, Kellie).

Jill Marsal, aynı anda hem menajer, hem editör, hem iş ortağı, hem de amigo olmayı nasıl başarıyorsunuz? Hiç kimse benim başarılarımdan daha mutlu olamaz ve hiç kimse bu başarıların gerçekleşmesinde bu kadar etkili olamaz; teşekkür ederim. Jessica Morrell, sen el atmadan hiçbir kitabım dünyaya açılmadı; zamanın ve yeteneğin için minnettarım.

BCA'nın olağanüstü adli bilimcisi Ann Marie Gross'a engin bilgisiyle cömert davrandığı için (ve bira fabrikaları konusunda harika bir zevke sahip olduğu için) teşekkürü bir borç bilirim. Tüm hatalar bana aittir, ya hikayeye hizmet etmek için ya da daha iyisini bilemeyecek kadar cahil olduğum için yapılmıştır. BCA'nın bir faili meçhul bölümü olduğu doğru olsa da ve burada sunulan BCA tarihi doğru olsa da, Cold Case'in günlük operasyonları ve bu kitaptaki BCA'nın genel işleyişi benim hayal gücümün bir ürünüdür.

Minnesota'daki faili meçhul bir dava ya da herhangi bir dava hakkında bilginiz varsa, BCA ihbar hattını 1-877-996-6222 numaralı telefondan arayabilir ya da bca.coldcase@state.mn.us adresine e-posta gönderebilirsiniz. Ayrıca çevrimiçi web formu aracılığıyla bir ihbar da gönderebilirsiniz.

Sevgili arkadaşlarım Cindy ve Christine'e: Beni sağlam tuttuğunuz için teşekkürler. Shannon, Erica Ruth, Susie ve Lori, siz bir yazarın kurabileceği en iyi ekipsiniz.

sor. Shannon, e-postaların ve mesajların yol boyunca şeker gibi; komik ve kocaman yürekli olduğun için teşekkür ederim. Carolyn, yazı yazma zamanımız için en sevdiğim kısımlarından biri.

Son olarak, Zoë ve Xander: Sizi seviyorum, bebeklerim. Siz her zaman benim en iyi işim olacaksınız.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2018 CK Fotoğrafçılık

Jess Lourey, *The Quarry Girls*, *Litani*, *Bloodline*, *Unspeakable Things*, *The Catalain Book of Secrets*, Salem's Cipher gerilim romanları ve Mira James gizemlerinin yanı sıra kısa öyküler, genç yetişkin kurgu ve kurgusal olmayan diğer birçok eserin Amazon Listelerinde en çok satan yazarıdır. Anthony ve Gerilim Ödülleri sahibi olan Jess aynı zamanda Edgar, Agatha ve Lefty Ödüllerine aday gösterilmiş bir yazar; TEDx sunucusu; *Psychology Today* blog yazarı ve The Loft'un Öğretimde Mükemmellik bursunun sahibidir. İlk romanı *May Day*'in ardındaki gerçek hikayeyi öğrenmek için TEDx konuşmasına göz atın. Minneapolis'te dönüşümlü olarak baktığı yavru kedilerle (ve ara sıra baktığı yavru köpeklerle, ama bu aptallar çok iş yapıyor) yaşıyor. Daha fazla bilgi için [www.jessicalourey .com](http://www.jessicalourey.com) adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.